Dorințe periculoase
SARAH MACLEAN

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „BASTARZII BĂTĂUȘI"

Lady Henrietta Sedley declară că anul în care împlinește douăzeci și nouă de ani va fi „Anul lui Hattie" – adică își propune să preia afacerea tatălui ei, să adune propria avere și să-și trăiască viața după bunul-plac. Dar, înainte de toate, vrea să guste din plăcerile care îi vor deveni inaccesibile odată ce este declarată fată bătrână. Totul decurge fără probleme... până când dă peste cel mai frumos bărbat pe care l-a văzut vreodată – și nu oricum și oriunde, ci legat în trăsura ei –, care pune în pericol Anul lui Hattie înainte chiar ca acesta să fi început.

Când se trezește legat într-o trăsură, la picioarele lui Hattie, Whit, regele din Covent Garden cunoscut de toți drept Bestia, este fascinat și intrigat de ciudata femeie care îl eliberează – mai ales când descoperă că aceasta a plecat în căutarea unei nopți de plăceri ascunse. Iar el se arată dornic să îi împărtășească lui Hattie secretele desfătării... cu un preț.

Hattie și Whit ajung curând să fie rivali – și nu doar în afaceri. Ea nu are de gând să renunțe la propriile planuri, el nu vrea să renunțe la putere, dar nici unul nu își dă seama că, dacă nu au grijă, vor ajunge să cedeze tot pentru celălalt... inclusiv libertatea și inima.

„Subiectul plin de imaginație îi poartă pe cititori
prin această poveste delicios de sexy și plină de suflet."
PUBLISHERS WEEKLY

Sarah MacLean și-a publicat primul roman istoric de dragoste în 2010, iar de atunci cărțile ei au devenit bestselleruri *New York Times* și *USA Today*, fiind traduse în mai mult de 12 limbi și distinse cu numeroase premii.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4835-8

Alma

SARAH MACLEAN

Dorințe periculoase

Brazen and the Beast
Sarah MacLean
Copyright © 2019 Sarah Trabucchi
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dorințe periculoase
Sarah MacLean

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACLEAN, SARAH
Dorințe periculoase / Sarah MacLean
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4835-8

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111

SARAH MACLEAN

Dorințe periculoase

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA®
2020

Pentru V.
Ești preferatul meu pe lumea asta.

Capitolul 1

Septembrie 1937
Mayfair

Lui Lady Henrietta Sedley îi plăcea să creadă că învățase câteva lucruri în cei douăzeci și opt de ani de viață și 364 de zile.

De exemplu, învățase că, dacă o lady nu putea să poarte pantaloni (o realitate nefericită pentru fiica unui conte, chiar și unul care își începuse viața fără titlu sau avere), atunci ar trebui să se asigure că fustele ei includeau buzunare. O femeie nu avea cum să știe când urma să aibă nevoie de niște frânghie sau de un cuțit cu care s-o taie.

Mai învățase și că orice evadare decentă din casa ei din Mayfair necesita acoperirea întunericului și o trăsură condusă de un aliat. Birjarii aveau tendința să cam exagereze când venea vorba să păstreze secrete, însă, până la urmă, aveau o obligație față de cei care le plăteau salariile. O completare importantă a acelei lecții era asta: cei mai buni aliați erau deseori cei mai buni prieteni.

Și poate primul pe lista lucrurilor pe care le învățase de-a lungul vieții fusese cum să facă un nod marinăresc. Știa să-l facă de când era mică.

Cu o colecție atât de obscură și de neobișnuită de cunoștințe, s-ar putea crede că Henrietta Sedley ar fi știut exact ce să facă dacă ar fi găsit un bărbat legat și inconștient în trăsura ei.

Realitatea era însă alta.

De fapt, Henrietta Sedley nu s-ar fi gândit niciodată la acest scenariu ca fiind posibil. E adevărat că se simțea mai confortabil pe docurile Londrei decât în sălile de bal, însă experiența impresionantă de viață a lui Hattie era complet lipsită de orice care să se apropie de o infracțiune.

Și, cu toate astea, era acolo, cu buzunarele pline, cu o prietenă dragă alături, stând în întuneric în noaptea de dinaintea celei de-a

douăzeci și noua aniversări, urmând să evadeze din Mayfair pentru o seară plină de planuri bine puse la punct și...

Lady Eleanora Madewell îi fluieră lui Hattie în ureche, lucru deloc potrivit pentru o domnișoară. Fiica unui duce și a actriței irlandeze pe care acesta o iubea atât de mult că o făcuse ducesă, Nora avea genul de obrăznicie permisă printre cei cu titluri importante și cu mulți bani.

– E un bărbat în trăsură, Hattie.

Tânăra nu-și mută privirea de la acesta.

– Da, văd asta.

– Nu era un bărbat în trăsură când am luat caii.

– Nu, nu era.

Cu siguranță lăsaseră trăsură goală pe aleea din spate a casei Sedley, în urmă cu nici trei sferturi de oră, înainte să se ducă sus ca să își schimbe rochiile cu niște haine mai potrivite pentru planurile lor.

La un moment dat, între corset și khol, cineva îi lăsase un pachet extrem de nedorit.

– Cred că am fi observat un bărbat în trăsură, zise Nora.

– Asta cred și eu, spuse Hattie distrasă. Momentul este foarte prost ales.

Nora îi aruncă o privire.

– Există vreodată un moment *potrivit* ca un bărbat să fie legat în trăsura ta?

Hattie își imagină că nu era.

– Ar fi putut alege o seară diferită. E un cadou aniversar groaznic. Se uită atentă în interiorul întunecat al trăsurii. Crezi că e mort?

„Dă, Doamne, să nu fie mort."

Tăcere. Apoi, urmă:

– Oamenii morți se depozitează în trăsuri?

Nora făcu un pas în față, cu haina birjarului pe umeri, și îl înghionti pe bărbatul despre care vorbeau. Acesta nu se mișcă.

– Nu se mișcă, spuse ea, în timp ce ridică din umeri.

Hattie oftă, își scoase o mănușă și se aplecă în trăsură, ca să își pună două degete pe gâtul bărbatului.

– Sunt sigură că nu e mort.

– Ce faci? șopti Nora alarmată. Dacă nu e, o să-l trezești.

– Ăsta nu ar fi cel mai groaznic lucru din lume, zise Hattie. Atunci, am putea să-i cerem să iasă din trăsura noastră și am putea să plecăm.

– A, da. Bruta asta pare exact genul de om care ar face asta imediat – și nu după ce s-ar răzbuna. Cu siguranță și-ar da pălăria jos și ne-ar ura o seară plăcută.

– Nu poartă pălărie, zise Hattie, care nu putu să nege restul evaluării legate de misteriosul bărbat, care era, posibil, mort. Era foarte lat, solid, și, chiar și în întuneric, își dădu seama că nu era un bărbat cu care să dansezi în sala de bal.

Era genul de bărbat care prăda sala de bal.

– Ce simți? întrebă Nora.

– Nu are puls. Deși nu era sigură unde putea simți pulsul. Dar e... Cald.

Oamenii morți nu erau calzi, iar bărbatul acesta era foarte cald. Ca focul pe timpul iernii. Genul de căldură care putea face pe cineva să conștientizeze cât de rece putea fi ea.

Hattie ignoră gândul prostesc și își plimbă degetele pe gâtul lui, spre locul în care acesta dispărea sub gulerul cămășii, unde marginea umărului său și curbura... restului corpului... se întâlneau într-o adâncitură fascinantă.

– Ceva?

– Liniște. Hattie își ținu răsuflarea. Nimic.

Tânăra clătină din cap.

– Dumnezeule.

Nu era rugăciune.

Hattie era cu totul de acord. Dar apoi...

Acolo. O mică mișcare. Apăsă mai tare. Mișcarea deveni fermă. Înceată. Constantă.

– Îl simt, zise ea. E viu. Apoi, repetă: Trăiește. Expiră lung, ușurată. Nu e mort.

– Excelent! Dar asta nu schimbă faptul că e inconștient într-o trăsură, iar tu trebuie să ajungi undeva. Tânăra făcu o pauză. Ar trebui să-l lăsăm și să luăm brișca.

Hattie plănuise acea excursie, în acea noapte, timp de trei luni. Era noaptea care dădea startul celui de-al douăzeci și nouălea an al ei. Anul în care viața ei avea să devină *a ei*. Anul în care *ea* avea să devină a ei. Și avea un plan specific pentru o locație anume, la o oră anume, pentru care avea o vestimentație aparte. Și, cu toate astea, când se uita la bărbatul din trăsura ei, toate acele detalii nu mai păreau importante.

Ce era important era să-i vadă fața.

Hattie se ținu de mânerul ușii și luă felinarul din colțul stâng al trăsurii, după care se întoarse spre Nora, a cărei privire reveni imediat spre trăsura neluminată.

Nora înclină capul.

– Hattie. Lasă-l. O să luăm brișca.

– Vreau doar să arunc o privire, spuse Hattie.

– Dacă te uiți, o să regreți.

– Trebuie să mă uit, insistă Hattie, care căuta un motiv decent – ignorând faptul că nu îi putea spune prietenei ei adevărul. Trebuie să-l dezleg.

– Nu neapărat, zise Nora. Cineva a crezut că era mai bine să-l lase legat. Cine suntem noi să îl contrazicem?

Hattie deja căuta o cremene în ușa trăsurii.

– Cum rămâne cu planurile tale?

Aveau destul timp pentru planurile ei.

– Vreau doar să arunc o privire, repetă ea, în timp ce lampa se aprinse. Închise ușa și se întoarse spre trăsură, ridicând lampa, care aruncă o lumină aurie minunată peste... Dumnezeule!

Nora își opri un zâmbet.

– Se pare că nu e un cadou chiar așa rău.

Bărbatul avea cea mai chipeșă fața pe care o văzuse Hattie vreodată. Cea mai chipeșă față pe care o văzuse cineva vreodată. Se apropie, analizându-i pielea caldă, obrajii înalți, nasul lung și drept, unghiurile întunecate ale sprâncenelor și genele imposibil de lungi care stăteau ca niște pene pe obrajii lui.

– Ce fel de bărbat... Se opri și clătină din cap. Ce fel de bărbat arăta așa?

Ce fel de bărbat arăta așa și ajungea în trăsura lui Hattie Sedley, o femeie care nu era obișnuită să fie în prezența unor bărbați care să arate așa?

– Te faci de râs, spuse Nora. Te holbezi și ai rămas cu gura căscată.

Hattie închise gura, dar nu se opri din holbat.

– Hattie, trebuie să plecăm. Urmă o pauză, după care: Asta dacă nu te-ai răzgândit.

Replica o readuse pe Hattie cu picioarele pe pământ și o făcu să revină la planul ei. Tânăra clătină din cap. Lăsă lampa mai jos.

– Nu.

Nora oftă și își puse mâinile în șolduri, uitându-se dincolo de Hattie, în trăsură.

– Tu îl apuci de partea de jos și eu de partea de sus? Se uită la alcovul din spatele ei. Poate să își revină acolo.

Inima lui Hattie bătu cu putere.

– Nu putem să-l lăsăm acolo.

– Nu?

– Nu.

Nora îi aruncă o privire.

– Hattie, nu putem să-l luăm cu noi doar pentru că arată ca o statuie romană.

Hattie roși în întuneric.

– Nu am observat.

– Nu mai poți să vorbești.

– Nu putem să-l luăm pentru că *Augie* l-a lăsat aici.

Buzele Norei se strânseră într-o linie perfect dreaptă.

– Nu ai cum să știi asta.

– Ba știu, zise Hattie, care ținea lampa lângă frânghia cu care erau legate încheieturile bărbatului și o coborî spre locul unde era legat la glezne. Pentru că August Sedley nu știe să facă un nod marinăresc, și mi-e teamă că, dacă îl las aici pe bărbatul ăsta, o să se dezlege și o să se îndrepte direct spre fratele meu inutil.

Apoi, chiar dacă străinul nu se elibera, cine știa ce i-ar face Augie. Fratele ei era pe cât de neghiob, pe atât de nechibzuit, o combinație care foarte des necesita intervenția lui Hattie. Acesta era un motiv important pentru decizia ei de a numi acest al douăzeci și nouălea ca fiind al ei. Și totuși, chiar și acum, fratele ei nesuferit distrugea totul.

Fără să știe gândurile lui Hattie, Nora spuse:

– Inconștient sau nu, nu arată ca un bărbat care să piardă într-o luptă.

Hattie oftă, atârnând lampa în cui și profitând de ocazie ca să îl privească lung pe bărbatul din trăsura ei.

Hattie Sedley învățase și altceva în cei douăzeci și opt de ani de viață și trei sute șaizeci și patru de zile: dacă o femeie avea o problemă, cel mai bine era s-o rezolve singură.

Se urcă în trăsură, pășind cu grijă peste bărbat, după care o privi pe Nora.

– Haide. O să-l lăsăm undeva pe drum.

Capitolul 2

Ultimul lucru pe care el și-l amintea era lovitura la cap. Se așteptase la ambuscadă. Tocmai de asta condusese utilajul, șase cai întremați care trăgeau o încărcătură masivă din oțel plină cu alcool, cărți de joc și tabac, destinată pentru Mayfair. Tocmai traversase Oxford Street, când auzise focuri de armă, urmate de un plânset îndurerat venind dinspre unul dintre călărețiii săi.

Se oprise ca să-și verifice oamenii. Ca să-i protejeze.

Ca să-i pedepsească pe cei care îi amenințaseră.

Pe jos era un cadavru. Sânge pe stradă, sub el. Tocmai trimisese un al doilea călăreț după ajutor, când auzise pași în spate. Se întorsese, cu cuțitul în mână. Îl aruncase. Auzise țipătul din întuneric când lama își găsise locul.

Apoi, simțise o lovitură la cap.

Iar după asta... nimic.

Până când o atingere insistentă pe obraz îl readuse la realitate. Prea delicată ca să-l doară, însă destul de fermă cât să fie deranjantă.

Nu deschise ochii. Anii întregi de antrenament îi permiseră să se prefacă adormit în timp ce își revenea. Picioarele îi erau legate. Și mâinile, la spate. Legăturile îi strângeau mușchii pieptului destul cât să își dea seama ce îi lipsea: cuțitele, opt lame de oțel. Toate furate împreună cu bretelele care le țineau lipite de pieptul lui. Își controlă impulsul de a se încorda. De a se înfuria.

Însă Salvatorul Whittington, cunoscut pe cele mai întunecate străzi din Londra drept Bestia, nu se înfuria, ci pedepsea. Rapid, devastator și fără nici o urmă de emoție.

Și, dacă luaseră viața unuia dintre oamenii lui, a unei persoane aflate sub protecția lui, vinovații nu aveau să mai cunoască pacea.

Însă, mai întâi, trebuia să se elibereze.

Era pe podeaua unei trăsuri aflate în mișcare. Una de lux, dacă era să se ia după materialul moale care îi mângâia obrazul, aflată într-un cartier decent, dacă era să se ia după pavajul de sub roți.

Cât era ceasul?

Se gândi la următoarea lui mișcare. Cum avea să își imobilizeze răpitorul, în ciuda faptului că era legat. Își imagină cum ar putea

sparge un nas cu arma plată a frunții sale. Se gândi cum și-ar folosi picioarele legate ca să-l lovească pe bărbat.

Atingerea pe obraz începu din nou. Apoi, se auzi o șoaptă.

– Sire?

Whit deschise ochii.

Răpitorul lui nu era un bărbat.

Lumina aurie care se revărsa în trăsură îi juca feste. Părea să vină de la femeie, nu de la lampa care se legăna ușor în colț.

Așezată pe bancheta de deasupra lui, tânăra nu părea genul de dușman care ar lovi și lega un bărbat în trăsură. Ba, dimpotrivă, părea a merge la un bal. Era aranjată perfect, coafată perfect, purta culorile perfecte. Pielea ei era mătăsoasă, ochii conturați, buzele pline și pictate destul cât să atragă atenția unui bărbat. Și nici măcar nu ajunsese la rochia de un albastru precum culoarea cerului, care se potrivea perfect cu silueta ei voluptuoasă.

Nu că ar fi trebuit să observe asta, din moment ce era legat în trăsura ei. Nu ar fi trebuit să observe curbele taliei ei, moi și îmbietoare. Nu ar fi trebuit să observe licărul pielii ei mătăsoase și aurii de pe umărul luminat de lampă. Nu ar fi trebuit să observe finețea frumoasă a feței ei sau buzele pline, pătate cu vopsea roșie.

Tânăra nu trebuia observată.

O privi mai atent, și ochii ei se măriră. Era posibil să fie violeți? Ce fel de persoană avea ochii violeți?

– Dacă privirea asta e un indiciu al temperamentului tău, nu e de mirare că ești legat. Tânăra își înclină capul. Cine te-a legat?

Whit nu răspunse. Nu credea că tânăra nu cunoștea răspunsul.

– De ce ești legat?

Din nou, tăcere.

Buzele ei se lipiră într-o linie dreaptă și bombăniră ceva care suna ca:

– Inutil. Apoi, mai tare și mai ferm: Ideea e că ești un inconvenient, deoarece am nevoie de trăsura mea în seara asta.

– Inconvenient.

Bărbatul nu vru să răspundă, iar cuvântul îi surprinse pe amândoi. Tânăra încuviință.

– Da. E Anul lui Hattie.

– Ce e?

Tânăra flutură din mână, ca și cum ar fi dat întrebarea la o parte. Ca și cum nu ar fi fost importantă. Doar că Whit considera că era. Tânăra continuă:

– E ziua mea de naștere. Am planuri. Planuri care nu includ... orice o fi asta. Apoi, tăcerea se întinse între ei. Majoritatea oamenilor mi-ar ura la mulți ani într-o asemenea situație.

Whit nu mușcă momeala. Tânăra ridică dintr-o sprânceană.

– Și eu care voiam să te ajut.

– Nu am nevoie de ajutorul tău.

– Ești destul de nepoliticos, să știi.

Bărbatul rezistă instinctului nepoftit de a o privi cu gura căscată.

– Am fost lăsat inconștient și legat într-o trăsură necunoscută.

– Da, dar trebuie să recunoști că acum ai companie distractivă, nu-i așa?

Tânăra zâmbi, și gropița din obrazul drept fu imposibil de ignorat. Când bărbatul nu răspunse, Hattie spuse cu fermitate:

– Foarte bine. Dar mi se pare că ești la ananghie, sire. Vezi cât de distractivă pot să fiu? Într-o situație ca asta?

Bărbatul își umbla la frânghiile de la mâini. Erau legate strâns, dar deja cedau. Putea să scape.

– Văd cât de nechibzuită poți fi.

– Unii mă consideră fermecătoare.

– Nu consider lucrurile fermecătoare, răspunse el în timp ce continua să deznoade frânghiile, întrebându-se ce îl apucase să se dueleze verbal cu tânăra vorbăreață.

– Mare păcat. Părea că tânăra vorbea serios, însă, înainte ca bărbatul să se gândească la un răspuns, ea adăugă: Nu contează. Chiar dacă nu recunoști, ai nevoie de ajutor, și, cum tu ești legat și eu sunt partenera ta de drum, mă tem că ai rămas cu mine pe cap. Hattie se așeză la picioarele lui, ca și cum totul ar fi fost perfect normal, desfăcând frânghia cu o atingere delicată. Ai noroc că mă pricep la noduri.

Bărbatul mormăi aprobator, întinzându-și picioarele după ce ea i le eliberă.

– Și că ai alte planuri de ziua ta.

Tânăra ezită și roși când îi auzi cuvintele.

– Da.

Whit nu avea să înțeleagă niciodată ce îl făcu să continue.

– Ce planuri?

Ochii ei de o culoare imposibilă și prea mari pentru fața ei se închiseră.

– Planuri care nu implică să curăț după harababura în care ești implicat.

– Data viitoare când o să fiu lovit până cad inconștient, o să mă asigur că nu o să-ți stau în cale, milady.

Hattie rânji, iar gropița îi fu accentuată.

– Chiar te rog. Deși presupun că nu o să fie o problemă pe viitor. E clar că nu ne învârtim în aceleași cercuri.

– O facem în seara asta.

Râsul ei se transformă într-un zâmbet delicat, iar Whit nu putu să nu îl admire. Trăsura începu să încetinească, iar tânăra se uită după perdea.

– Aproape am ajuns, zise ea încet. E momentul să pleci, sire. Sunt sigură că ești de acord că nici unul din noi nu vrea să fii descoperit.

– Mâinile mele, zise el, deși frânghia începuse să cedeze.

Tânăra clătină din cap.

– Nu pot risca să te răzbuni.

Bărbatul o privi fără ezitare.

– Răzbunarea mea nu e un risc, ci o certitudine.

– Nu am nici o îndoială în privința asta. Dar nu pot risca să te răzbuni prin mine. Nu în seara asta. Tânăra apucă mânerul ușii, în vreme ce îi șoptea ureche: După cum am mai spus...

– Ai planuri, termină el propoziția pentru ea, în timp ce se întoarse să o vadă, fiind incapabil să reziste parfumului ei – o tentație dulce ca o prăjitură cu migdale.

Ea îi susținu privirea.

– Da.

– Spune-mi planul, și o să te las să pleci.

Avea să o găsească.

Din nou, zâmbetul acela.

– Ești foarte arogant, sire. Să îți aduc aminte că eu sunt cea care îți dă drumul?

– Spune-mi.

Comanda sună dur. Bărbatul văzu schimbarea în ea. Urmări cum ezitarea se transformă în curiozitate. În curaj. Iar apoi, ca un dar, ea șopti:

– Poate ar fi mai bine să-ți arăt.

Dumnezeule, da.

Hattie îl sărută, lipindu-și buzele de ale lui. Erau moi, dulci, lipsite de experiență și aveau gust de vin. Foarte tentante. Bărbatul încercă și mai mult să-și elibereze mâinile. Ca să îi arate acestei femei ciudate și curioase cât de dispus era să o ajute să-și îndeplinească planurile.

Ea îl eliberă însă prima. Whit simți o împunsătură la încheieturi, iar frânghia cedă înainte ca tânăra să-și îndepărteze buzele de ale lui. Bărbatul deschise ochii și văzu cuțitul de buzunar care strălucea în mâna ei. Hattie se răzgândise. Îi dăduse drumul.

Ca să o prindă. Ca să reia sărutul.

Însă, așa cum îl și avertizase, ea avea alte planuri.

Înainte ca el să o poată atinge, trăsura încetini la o curbă și tânăra deschise ușa din spatele lui.

– La revedere.

Din instinct, Whit se întoarse în timp ce cădea, protejându-și capul și rostogolindu-se, în vreme ce un singur gând îi străbătea mintea.

„Îmi scapă."

Se opri în zidul unei taverne din apropiere, făcându-i pe bărbații care se aflau în afara ei să se împrăștie.

– Hei! strigă unul și se îndreptă spre el. Ești în regulă, frate?

Whit se ridică, flutură din brațe, se îndreptă și își mută greutatea dintr-o parte într-alta, ca să verifice dacă totul era în regulă. Apoi, scoase două ceasuri din buzunar și se uită cât era ora. Nouă și jumătate.

– La naiba, nu am văzut pe nimeni care să-și revină atât de repede după așa ceva, zise bărbatul, care îl lovi pe Whit pe umăr.

Mâna i se opri însă înainte să ajungă cu totul pe umărul lui, căci individul îl recunoscu pe Whit. Căldura se transformă în frică, iar bărbatul făcu un pas în spate.

– *Bestia!*

Whit își ridică bărbia, în timp ce conștientiza că, dacă acel bărbat știa cine era... dacă îi știa numele...

Se întoarse, iar privirea îi rămase fixată asupra curbei de pe strada întunecată după care dispăruse trăsura, împreună cu pasagera sa.

Un fior de satisfacție îl străbătu.

Până la urmă, tânăra nu avea să-i scape.

Capitolul 3

– L-ai *împins* afară din trăsură?

Șocul Norei era vizibil când aceasta se uită în trăsura goală, după ce Hattie coborâse din ea.

– Credeam că nu vrem să moară.

Hattie își plimbă degetele peste mătasea măștii pe care și-o pusese înainte de a ieși din trăsură.

– Nu e mort.

Se uitase destul de mult cât să fie sigură. Destul cât să se minuneze de felul în care bărbatul se rostogolise, apoi se ridicase, ca și cum ar fi fost în mod frecvent aruncat astfel din trăsuri.

Cum îl găsise legat în trăsura ei în acea seară, se gândea că era chiar posibil ca acest lucru să i se întâmple în mod regulat. Cu toate astea, îl privise, cu sufletul la gură, până se ridicase, nevătămat.

– Deci s-a trezit? întrebă Nora.

Hattie încuviință și își ridică degetele la buze, senzația sărutului lui ferm și mătăsos fiind încă prezentă, împreună cu un gust de... lămâie?

– Și?

Tânăra își privi prietena.

– Și ce?

Nora își dădu ochii peste cap.

– Cine e?

– Nu mi-a spus.

Urmă o pauză.

– Presupun că nu avea s-o facă, nu?

„Nu. Nu că nu aș vrea să știu."

– Ai putea să-l întrebi pe Augie.

Hattie își străpunse prietena cu privirea. Oare vorbise cu voce tare? Nora zâmbi.

– Uiți că îți cunosc mintea la fel de bine ca pe a mea.

Nora și Hattie fuseseră prietene o viață întreagă. Ba chiar mai mult de una, așa cum spunea mama Norei, în timp ce le privea jucându-se sub masa din grădină, unde-și spuneau secrete. Elisabeth Madewell, ducesa de Holymoor, și mama lui Hattie trăiseră împreună la periferia aristocrației. Nici una nu avusese parte de o primire caldă după ce soarta intervenise să transforme o actriță și o vânzătoare din Bristol în ducesă, respectiv contesă. Fuseseră destinate să fie prietene cu mult înainte ca tatăl lui Hattie să devină nobil, două suflete inseparabile care făceau totul împreună, inclusiv nașterea fetelor lor. Nora și Hattie se născuseră la câteva săptămâni distanță una de cealaltă și fuseseră crescute ca niște surori, neavând niciodată ocazia să nu se iubească una pe cealaltă astfel.

– O să-ți spun două lucruri, zise Nora.

– Doar două?

– Bine, două pentru moment. O să-mi rezerv dreptul de a spune mai multe, completă Nora. În primul rând, ai face bine să ai dreptate și să nu-l fi omorât pe bărbatul ăla din greșeală.

– Nu am făcut-o, spuse Hattie.

– Iar, al doilea, data viitoare când îți sugerez să-l lăsăm pe bărbatul inconștient în trăsură și să luăm brișca mea, asta o să facem.

– Dacă am fi luat brișca, e posibil să fi murit, zise Hattie. Conduci chestia aia mult prea repede.

– Dar o controlez fără probleme.

Când mamele lor muriseră la câteva luni una de cealaltă, Nora venise în căutarea alinării pe care nu o primise de la tatăl său și fratele ei mai mare, bărbați prea aristocrați ca să își permită luxul durerii. Însă cei din familia Sedley, care fusese una de rând și ai cărei membri erau acum genul de aristocrați care nu erau considerați aristocrați, nu aveau astfel de probleme. Îi făcuseră loc Norei în casa lor și la masa lor, și în curând tânăra ajunsese să petreacă mai multe nopți la casa Sedley decât într-a ei, lucru pe care tatăl și fratele ei nu păruseră să-l observe. La fel cum nu observaseră nici că tânăra își cheltuia banii pe trăsuri și cabriolete care rivalizau cu cele deținute de cei mai ostentativi filfizoni ai societății.

O femeie care își controla propria brișcă era o femeie care-și controla propriul destin, așa cum îi plăcea Norei să spună.

Hattie nu era complet sigură de asta, dar nu nega că era bine să aibă o prietenă cu acea abilitate. Mai ales în serile în care nu voiai birjari care să vorbească, și orice birjar ar fi făcut asta dacă ar fi lăsat două tinere aristocrate necăsătorite pe Shelton Street la numărul 72. Nu conta că acel loc nu părea, la prima vedere, un bordel.

Era considerat tot bordel dacă era pentru femei?

Hattie se gândi că nici asta nu conta. Însă clădirea nu arăta deloc așa cum își imaginase că ar arăta corespondenta ei pentru bărbați. Părea caldă și primitoare. Strălucea ca un far, ferestrele erau scăldate de o lumină aurie, plantele explodau în culori tomnatice, atârnând de ambele părți ale ușii și deasupra, în ghivece.

Hattie observă că ferestrele erau acoperite, lucru ce părea rezonabil, având în vedere că ce se întâmpla înăuntru era de natură personală.

Ridică mâna și își verifică din nou masca.

– Dacă am fi luat brișca, am fi fost văzute.

– Presupun că ai dreptate, zise Nora în timp ce ridică din umeri și îi zâmbi lui Hattie. În cazul ăsta, afară din trăsură cu el.

– Nu ar fi trebuit să fac asta, zise Hattie chicotind.

– Ei bine, nu ne mai întoarcem să ne cerem scuze, zise Nora și făcu un semn spre ușă. Deci? Mergem înăuntru?

Hattie inspiră adânc. Momentul sosise. Se întoarse spre prietena ei.

– E o nebunie ce facem?

– Absolut, răspunse Nora.

– Nora!

– E o nebunie în cel mai bun mod posibil. Ai planuri, Hattie, și așa o să le îndeplinești. Odată ce faci asta, nu mai ai cum să dai înapoi. Și, sinceră să fiu, o meriți.

Se auzi o urmă de îndoială.

– Și tu ai planuri, și, cu toate astea, nu ai făcut nimic de genul ăsta.

Urmă o pauză, iar Nora ridică din umeri.

– Nu a trebuit s-o fac.

Universul îi oferise Norei avere și privilegii, plus o familie care nu părea deranjată de faptul că tânăra profita de amândouă ca să ia viața de coarne.

Hattie nu fusese atât de norocoasă. Nu fusese genul de femeie de la care lumea să se aștepte să ia viața în propriile mâini. Însă, după acea seară, avea de gând să arate lumii cât de bine putea să facă acel lucru.

Și totuși, înainte de asta, trebuia să scape de singurul lucru care o reținea.

Era acolo.

Se întoarse spre Nora.

– Ești sigură că asta e...

O trăsură care se apropia le întrerupse, zgomotul copitelor și al roților răsunându-i în urechi în timp ce vehiculul se opri. Trei femei zâmbitoare, îmbrăcate în rochii de mătase și cu măști, coborâră. Cu gâtul lung și talia subțire și cu fețele lor zâmbitoare, era ușor să-ți dai seama că acele femei erau frumoase.

Hattie nu era frumoasă.

Tânăra făcu un pas în spate, lipindu-se de trăsură.

– Nu sunt sigură că ăsta e locul, zise Nora sec.

Hattie își privi prietena.

– Dar ele de ce ar....

– Tu de ce?

– Dar ar putea să aibă pe...

„Pe oricine ar fi vrut."

Nora îi aruncă o privire și ridică dintr-o sprânceană.

– Și tu ai putea.

Evident, acest lucru nu era adevărat. Bărbații nu se îngrămădeau după Hattie. Sigur, o plăceau. Doar era pasionată de nave și de cai și se pricepea la afaceri. În plus, era destul de isteață cât să amuze în timpul unei cine sau al unui bal. Însă, când o femeie arăta ca ea, erau șanse mai mari ca bărbații să o bată pe umăr în loc să o ia într-o îmbrățișare pasională. Săraca Hattie, asta se întâmplase chiar la primul ei sezon, când nu era deloc bătrână.

Nu spuse însă nimic din toate astea, și Nora umplu tăcerea:

– Poate și ele caută ceva... neîngrădit.

Priviră cum femeile bătură la ușa de pe Shelton Street numărul 72, și un geam mic se deschise și se închise, după care și ușa făcu același lucru, iar tinerele dispărură înăuntru, pe stradă lăsându-se din nou tăcerea.

– Poate și ele vor să devină căpitanul propriilor vieți.

O privighetoare cântă deasupra lor, iar o alta, din depărtare, îi răspunse aproape imediat.

„Anul lui Hattie."

Tânăra încuviință.

– Atunci, bine.

Prietena ei zâmbi.

– Atunci, bine.

– Ești sigură că nu vrei să intri?

– Ca să ce? întrebă Nora cu un zâmbet. Nu e nimic acolo pentru mine. M-am gândit să mă duc la o plimbare prin Hyde Park.

– Foarte bine. Până și cea mai bună parte din Covent Garden era una dintre cele mai rele zone din Londra. Două ore?

– O să fiu aici. Nora îi aruncă un zâmbet lui Hattie. Să te distrezi, milady.

Ăsta și fusese planul lui Hattie, nu? Să se distreze în prima noapte din restul vieții ei, când avea să închidă ușa trecutului și să preia controlul asupra viitorului. Îi făcu un semn prietenei ei și se apropie de clădire, cu privirea ațintită asupra ușii de oțel și a zonei înguste din ea care se deschise în clipa în care bătu, dezvăluind o pereche de ochi conturați care o evaluară.

– Parola?

– Regina.

Fereastra se închise. Ușa se deschise, iar Hattie intră.

Îi luă puțin să se adapteze la interiorul întunecat al clădirii, o schimbare destul de mare de la exteriorul luminos ce o făcu să se întindă spre mască.

– Dacă o dai jos, nu poți rămâne, o avertiză femeia care deschisese ușa. Era înaltă, subțire și frumoasă, cu păr închis la culoare, la fel și ochii, și cea mai pală piele pe care o văzuse Hattie vreodată.

Tânăra își lăsă mâna în jos.

– Eu sunt...

Femeia zâmbi.

– Știm cine sunteți, milady. Nu e nevoie de nume. Să rămâneți anonimă e o prioritate.

Hattie își dădu seama că era prima oară când cineva îi spunea că ceva legat de ea era o prioritate. Îi plăcu senzația.

– Ah, răspunse ea, în lipsa unei replici mai bune. Cât de plăcut!

Femeia se întoarse. Dădu la o parte o perdea groasă și intră în camera principală de primire a oaspeților, cele trei femei pe care Hattie le văzuse afară oprindu-se din conversație ca să o studieze. Hattie se gândi să se așeze pe un scaun gol din apropiere, însă femeia ce o condusese aici o împinse spre altă ușă.

– Pe aici, milady.

O urmă.

– Dar ele au venit înaintea mea.

Un alt zâmbet curbă buzele pline.

– Nu au programare.

Hattie fu șocată de faptul că cineva ar putea apărea neanunțat într-un asemenea loc. Până la urmă, așa ceva însemna că persoana respectivă frecventa locația. Cum ar fi să fii genul de femeie care nu numai că are acces la un asemenea loc, dar și profită în mod regulat de asta? Ar însemna că îi plăcea.

Entuziasmul o străbătu când intrară în următoarea cameră, una mare și ovală, decorată cu mătăsuri roșii și brocart auriu, catifea albastră și tăvi argintii, pline cu ciocolată și produse de patiserie.

Stomacul lui Hattie începu să facă zgomot. Nu mâncase nimic, fiind prea emoționată.

Frumoasa ei însoțitoare se întoarse spre ea.

– Vreți ceva de băut?

– Nu, vreau să termin cu asta. Făcu ochii mari. Adică... vreau să spun...

Femeia zâmbi.

– Am înțeles. Urmați-mă!

Asta și făcu, printr-un labirint de coridoare din acea clădire care, de afară, părea înșelător de mică. Urcară scările late, iar Hattie nu rezistă să nu-și plimbe degetele peste pereții acoperiți cu mătase de culoarea safirului, brăzdată de șanțuri argintii. Întregul loc se scălda în lux, și nu ar fi trebuit să fie surprinsă de asta. Până la urmă, plătise o groază de bani pentru privilegiul unei rezervări.

În acel moment, crezuse că plătea pentru discreție, nu pentru extravaganță. Se părea însă că plătise pentru ambele.

Se uită la însoțitoarea ei când ajunseră la capătul scărilor și se îndreptară spre un coridor luminat unde se puteau vedea mai multe uși închise.

– Tu ești Dahlia?

Locul de pe Shelton Street numărul 72 era deținut de o femeie misterioasă, cunoscută printre doamnele aristocrate doar ca Dahlia. Cu ea corespondase Hattie înainte de acea seară. Dahlia îi pusese o mulțime de întrebări despre dorințe și preferințe, întrebări la care Hattie abia dacă putuse răspunde din cauza focului din obraji. Până la urmă, femeile ca Hattie rar aveau ocazia să-și exploreze dorințele sau să aibă preferințe.

Acum însă, avea o preferință.

Gândul venise însoțit de o imagine: bărbatul din trăsură, care fusese chipeș cât zăcuse inconștient, și, apoi, incredibil de frumos când se trezise. Ochii aceia de chihlimbar care evaluau, care păreau să îi vadă esența. Unduirea mușchilor săi când se lupta cu frânghia. Și sărutul lui...

Ea îl sărutase.

Ce fusese în mintea ei?

Nimic.

Cu toate astea, era recunoscătoare pentru acea amintire, pentru ecoul inspirației lui tăioase când ea își lipise buzele de ale lui, pentru mormăitul ușor care urmase, sunet ce răsunase adânc în ea, un semn al faptului că el cedase. Cedase dorințelor ei. Și devenise preferința ei.

Obrajii tinerei luară din nou foc. Hattie se uită la însoțitoarea ei, ale cărei buze erau curbate într-un zâmbet secret.

– Eu sunt Zeva, milady. Dahlia nu e aici în această seară, dar nu vă faceți griji. Ne-am pregătit și în lipsa ei, continuă frumusețea. Credem că totul o vă să fie pe plac.

Zeva deschise o ușă și îi făcu semn lui Hattie să intre.

Inima tinerei începu să bată cu putere în timp ce se uita prin cameră. Își înghiți nodul din gât și refuză să își arate emoția, în ciuda faptului că ce fusese odată o idee nebunească devenise acum o posibilitate concretă.

Asta nu era o cameră obișnuită, ci un dormitor.

Un dormitor superb decorat, cu mătăsuri și satin, plus un fotoliu de catifea de un albastru vibrant, care ieșea în evidență pe fundalul stâlpilor sculptați din piesa centrală a camerei, un pat din abanos.

Dintr-odată, părea complet irelevant faptul că, în mod tradițional, paturile erau piesele centrale ale dormitoarelor, iar Hattie era convinsă că nu văzuse în viața ei un pat. Probabil de asta nu își putea lua ochii de la el.

Amuzamentul din vocea Zevei fu imposibil de ignorat.

– E vreo problemă, milady?

– Nu! zise Hattie, care pronunțase cuvântul pe un ton ridicat. Dintr-odată, corsajul rochiei ei părea mult prea strâmt. Îți duse mâna la el. Nu. Nu. Totul e perfect. Mă așteptam la asta. Totul e așa cum am plănuit. Încercă să-și revină, deși era în continuare tulburată de acel pat. Mulțumesc.

Zeva vorbi din spatele ei.

– Vreți o clipă singură înainte ca Nelson să vină?

Nelson. Hattie se întoarse spre cealaltă femeie.

– Nelson? Ca eroul de război?

– Da. Este unul dintre cei mai buni oameni ai noștri.

– Și prin cel mai bun vrei să spui...

Zeva ridică dintr-o sprânceană.

– Pe lângă calitățile pe care le-ați cerut, este fermecător, cult și excesiv de minuțios.

Excesiv de minuțios în pat, voia să spună.

Hattie se înecă din cauza nisipului care părea să-i umple gâtul.

– Înțeleg. Ei bine, ce altceva și-ar putea dori cineva?

Buzele Zevei zvâcniră.

– De ce nu câteva momente pentru a vă obișnui cu camera...

Voia să spună cu patul.

Făcu semn spre un perete.

– Și trageți de clopoțel când sunteți pregătită, da?

„Gata pentru partidă, adică."

Hattie încuviință.

– Da, pare minunat.

Zeva ieși din cameră, zgomotul ușor al ușii fiind singura dovadă că femeia chiar fusese acolo.

Hattie expiră lung și se întoarse spre camera goală. Singură, fu capabilă să remarce restul detaliilor. Tapetul auriu strălucitor, șemineul cu un model superb și ferestrele mari, care mai mult ca sigur că în timpul zilei dezvăluiau labirintul acoperișurilor din Covent Garden, însă acum, noaptea, erau transformate în oglinzi ale întunericului, reflectând lumina de la lumânări și pe Hattie în mijlocul camerei.

Hattie. Pregătită să-și înceapă noua viață.

Se apropie de o fereastră mare și încercă să-și ignore reflexia, concentrându-se în schimb pe întunericul care o înconjura, fără limite, asemenea planurilor ei. Dorințelor ei. Decizia de a nu mai aștepta ca tatăl ei să-i vadă potențialul și, în schimb, să ia ce voia. Să demonstreze că era destul de puternică, destul de isteață, destul de liberă.

„Și poate doar puțin nechibzuită."

Dar ce era drumul spre succes fără puțină nechibzuință?

Această nechibzuință avea să facă imposibil să devină soția oricărui bărbat decent, și, astfel, tatăl ei nu avea să îi mai poată refuza ce voia cu adevărat.

O afacere proprie. O viață numai a ei. Un viitor care să-i aparțină.

Inspiră adânc și se întoarse spre masa din apropiere, plină cu destule cât să hrănească o armată: sendvișuri, produse de patiserie și aperitive. O sticlă de șampanie și două pahare se aflau lângă mâncare. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă, din moment ce chiar ea ceruse un asemenea festin. Asta mai puțin pentru că i-ar fi plăcut șampania și mâncarea delicioasă și mai mult pentru că părea genul de lucru pe care l-ar cere o femeie cu experiență pentru o asemenea ocazie.

Prin urmare, masa aștepta o pereche, ca și cum locul ar fi fost un han de pe Great North Road și camera ar fi fost aranjată pentru un cuplu proaspăt căsătorit. Gândul prostesc și romantic o făcu pe Hattie să zâmbească. Dar era genul de produs care se vindea pe Shelton Street, numărul 72, nu? Romantismul, în forma în care era el preferat, cumpărat și împachetat.

Șampanie, produse de patiserie și un pat cu baldachin.

Dintr-odată, totul părea ridicol.

Hattie eliberă un râset nervos. Nu avea de gând să mănânce aperitive și produse de patiserie. Nu fără să le dea imediat afară din stomacul ei agitat. Însă șampania... poate de asta avea nevoie.

Își turnă un pahar și îl bău ca și cum ar fi fost apă cu lămâie. Căldura i se răspândi prin corp mai repede decât s-ar fi așteptat. Căldură

și destul curaj cât să o împingă în partea cealaltă a camerei ca să tragă clopoțelul. Ca să-l cheme pe Nelson. Nelson, cu numele unui erou de război, care era excesiv de minuțios.

Se gândi că erau nume mai groaznice pe care să le aibă bărbatul care avea să o scape de virginitate.

Hattie trase clopoțelul. În cameră era liniște, însă acesta sună într-un colț îndepărtat al misterioasei clădiri, unde Hattie își imagina că se aflau o mulțime de bărbați chipeși care așteptau să ofere minuțiozitate excesivă, precum caii la începutul cursei. Imaginea o făcu să zâmbească. Un Nelson fără chip, îmbrăcat în uniformă și cu pălărie de amiral, care sări în picioare la auzul sunetului și alergă spre ea, picioarele lui lungi urcând câte două, poate chiar trei trepte deodată.

Cum ar trebui să stea când bărbatul avea să intre în cameră? Ar trebui să fie la fereastră? Oare Nelson ar vrea s-o vadă stând în picioare? Ca să evalueze situația? Gândul nu îi plăcu.

Mai rămânea fotoliul de lângă șemineu sau patul.

Hattie se îndoia că bărbatul ar vrea să vorbească cu ea. În plus, nici măcar nu era sigură că ea voia să poarte o discuție. Până la urmă, nu voia decât să-și îndeplinească un scop.

Deci pe pat avea să stea.

Să se întindă oare? Ar fi fost prea îndrăzneț, deși probabil trecuse de etapa asta undeva între căutarea locului ăstuia, în urmă cu câteva luni, și călătoria cu trăsura din acea seară. Pierduse acea noțiune când îl sărutase pe bărbatul din trăsura ei.

Pentru o clipă sălbatică, nu un amiral fără chip venea spre ea, ci un cu totul alt bărbat. Unul chipeș. Cu trăsături perfecte, ochi de chihlimbar și buze mai moi decât își imaginase ea vreodată că pot fi buzele.

Împinse gândul la o parte și se concentră din nou pe dilema ei. Nu se simțea confortabil să se întindă pe pat, dar nici să stea în fund, picior peste picior. Poate exista o cale de mijloc? Un mod seducător de a se sprijini?

Hattie nu fusese seducătoare niciodată în viața ei.

Se așeză în colțul patului care era cel mai slab luminat și se lăsă pe spate, apucând cu un braț stâlpul, ca să se echilibreze. Se rezemă de el, luând înfățișarea unei femei care făcea genul ăsta de lucruri tot timpul. O seducătoare care își cunoștea dorințele și preferințele. Cineva care înțelegea expresii precum „excesiv de minuțios".

Apoi, ușa se deschise, și inima îi bătu cu putere. O siluetă mare, învăluită în întuneric, intră, și nu purta uniformă și nici pălărie de amiral. Nimic dichisit. Purta negru. Foarte mult negru.

Apoi, bărbatul fu înăuntru, iar lumina îi învălui fața perfectă cu o strălucire caldă, aurie.

Inima lui Hattie se opri și tânăra se îndreptă, aproape căzând din pat.

Bărbatul se mișca cu o grație aparte, ca și cum nu ar fi zăcut inconștient în trăsura ei în urmă cu numai o oră. Ca și cum nu l-ar fi aruncat chiar ea de acolo. Privirea lui Hattie se plimbă pe el, căutând zgârieturi și vânătăi sau dureri de la căzătură. Nimic.

Hattie înghiți în sec, recunoscătoare pentru lumina slabă.

– Nu ești Nelson.

Bărbatul nu răspunse. În schimb, închise ușa din spatele lui.

Erau singuri.

Capitolul 4

Ar fi trebuit să fie un ac în carul cu fân.

Ar fi trebuit să dispară.

Ar fi trebuit să fie una dintr-o mie de femei, într-o mie de trăsuri, care se târâie ca scorpionii prin colțurile întunecate ale Londrei, nevăzute de oamenii obișnuiți ai lumii de dincolo.

Și ar fi fost exact asta, doar că Whit nu era un bărbat obișnuit. Era un Bastard Bătăuș, rege al umbrelor Londrei, cu numeroși spioni în întuneric, și nimic nu se întâmpla pe domeniul lui fără să afle. Era extrem de simplu pentru rețelele lui extinse să găsească singura trăsură neagră care se plimba în noapte.

O urmăriseră înainte ca bărbatul să se suie pe acoperișuri. Avuseseră locația sa fix când avuseseră și informația pe care știau că el avea să o vrea. Transportul pe care îl condusese dispăruse, călăreții care fuseseră atacați trăiau, iar atacatorii lor dispăruseră. Fără să fie identificați.

„Însă nu pentru mult timp."

Femeia avea să îl ducă la dușman, unul pe care Bastardul Bătăuș îl căutase luni întregi.

Dacă Whit avea dreptate, era un dușman pe care îl cunoșteau de ani întregi.

Nu strica nici faptul că oamenii lui erau mereu cu ochii pe intrările în bordel. Până la urmă, orice frate își apără sora, chiar și când sora respectivă e destul de puternică încât să îngenuncheze tot orașul. Chiar și când acea soră se ascunde de singurul lucru care o poate lăsa fără putere.

Whit intrase ușor în clădire și trecuse fără probleme de Zeva, oprindu-se doar cât să afle locația femeii al cărei nume nu fusese rostit. Whit știuse că Zeva nu avea să facă asta. Locația de la Shelton Street numărul 72 avea succes doar datorită discreției necompromițătoare și faptului că secretele erau păstrate cu sfințenie, chiar și față de Bastarzii Bătăuși.

Tocmai din acest motiv nu insistase. În schimb, trecuse de Zeva, ignorând modul în care sprâncenele femeii se ridicaseră de surprindere. Urmase o clipă de tăcere. Zeva era cel mai bun locțiitor și ținea toate secretele, pe care i le spunea doar angajatoarei sale. Iar când Grace, cunoscută de toată Londra ca Dahlia, avea să se întoarcă, avea să afle ce se întâmplase. Și nu avea să ezite să îi pună întrebări lui Whit.

Nu exista nici o curiozitate mai neobosită decât cea a unei surori.

Însă, pentru moment, Grace nu era acolo ca să-l bată la cap. Nu era decât femeia misterioasă din trăsură, plină de informații, piesa finală a mecanismului pe care așteptase luni întregi să-l pună în mișcare. Cheița care aștepta să fie întoarsă. Tânăra știa numele bărbaților care îi atacaseră transportul. Care trăseseră în oamenii lui. Numele bărbaților care furau de la Bastarzi.

Numele bărbaților care lucrau cu fratele lui. Iar acum, tânăra era acolo, într-o clădire care aparținea surorii lui, pe pământul care îi aparținea chiar lui Whit.

Așteptând un bărbat care să o satisfacă.

Whit ignoră fiorul de entuziasm care îl străbătu la acel gând și urma de iritare de apoi. Până la urmă, tânăra era o afacere, nu plăcere.

Era momentul să-și facă treaba.

Whit o văzu în momentul în care intră în cameră, stând pe marginea patului, ținându-se, în întuneric, de un stâlp. Când închise ușa în urma lui, era consumat de un singur gând: cum stătea acolo, într-unul dintre cele mai extravagante bordeluri din oraș, unul pentru

femei cu gusturi aparte și cu promisiunea discreției, femeia nici că ar fi putut părea mai nelalocul ei.

Ar fi trebuit să pară cu totul în largul ei, având în vedere că îl trezise, purtase o conversație cu el ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru și apoi îl împinsese dintr-o trăsură aflată în mișcare.

După ce îl sărutase.

Faptul că acum era acolo părea să se potrivească cu restul serii ei sălbatice.

Dar ceva nu era în regulă.

Nu era vorba despre rochie, despre fusta elegantă din mătase care exploda în întuneric în valuri turcoaz sălbatice ce sugerau o croitoreasă cu abilități superioare. Nu era vorba despre pantofii care se asortau și din care se vedeau degetele.

Nu era vorba despre modul în care corsajul strălucea în întuneric, îmbrățișând curba pieptului ei și evidențiind minunata umflătură de deasupra. Nu, partea aceea era perfectă pentru Shelton Street.

Nu era nici măcar umbra de pe fața ei, greu de recunoscut în întuneric, dar destul de vizibilă cât să îi dezvăluie gura deschisă din cauza surprinderii. Unui alt bărbat, acea gură i s-ar fi putut părea ridicolă, însă Whit știa mai bine. Îi știa gustul. Știa cum acele buze moi și pline se înmuiau și cedau. Nu era nimic nelalocul lui nici în legătură cu asta.

Locul de pe Shelton Street numărul 72 era plin de trupuri voluptuoase, buze pline și femei care știau cum să le folosească.

Însă acea femeie nu știa cum să le folosească. Era rigidă ca o stâncă, ținându-se de stâlpul patului cu o mână, în timp ce în cealaltă ținea un pahar de șampanie gol. Era așezată într-un unghi ciudat, care o făcea să pară nelalocul ei.

Acest lucru fu și mai evident când tânăra se îndreptă și spuse:

– Îmi cer scuze, sire, dar aștept pe cineva.

– Mmm.

Bărbatul se rezemă de ușă și își încrucișă brațele la piept, dorindu-și ca tânăra să nu se fi aflat în umbră.

– Pe Nelson.

Tânăra încuviință.

– Da. Și cum tu nu ești el...

– De unde știi asta?

Urmă tăcere. Whit rezistă impulsului de a zâmbi. Aproape îi putea auzi panica. Tânăra era pe punctul de a da înapoi, ceea ce l-ar

fi pus într-o poziție de putere. I-ar fi dat informația pe care o dorea în câteva minute.

Însă ea spuse:

– Nu te potrivești cu lista mea de calificări.

„Ce naiba? Calificări?"

Cumva, Whit reuși să nu întrebe asta cu voce tare. Gură-spartă oferi însă informații suplimentare.

– Am cerut clar pe cineva mai puțin...

Se opri, iar White se trezi dispus să facă orice pentru a o face să termine propoziția. Când tânăra făcu un semn cu mâna în direcția lui, Whit nu se mai putu opri.

– Mai puțin...?

Tânăra se încruntă.

– Exact. Mai puțin.

Ceva suspicios de asemănător cu mândria îi explodă în piept, iar Whit o dădu la o parte, lăsând să se aștearnă tăcerea.

– Tu nu ești mai puțin, spuse ea. Tu ești mai mult. Ești mult. Tocmai de asta te-am aruncat din trăsură mai devreme. Îmi cer scuze pentru asta. Sper că nu te-ai lovit prea tare.

Bărbatul ignoră ultima parte.

– Mai mult ce?

– Mai mult din toate.

Tânăra apucă materialul voluminos al fustei ei și scoase o bucată de hârtie.

– Înălțime medie. Siluetă medie. Îl privi, evaluându-l. Nu poți fi descris astfel.

Nu era cazul să pară dezamăgită de asta. Ce mai scria pe hârtie?

– Nu mi-am dat seama de cât de mare ești când ne-am întâlnit mai devreme.

– Așa o numești? Întâlnire?

Tânăra se gândi la asta.

– Ai un cuvânt mai potrivit?

– Atac.

Ochii tinerei se măriră în spatele măștii, și Hattie se ridică, dezvăluind o înălțime pe care Whit nu și-o imaginase în trăsură.

– Nu te-am atacat.

Evident, tânăra se înșela. Tot ce ținea de ea era un atac, de la formele voluptuoase la strălucirea ochilor ei, la sclipirea rochiei și la mirosul de migdale, ca și cum tocmai ar fi ieșit dintr-o bucătărie plină de prăjituri.

O simțise ca pe un atac din clipa în care deschisese ochii în trăsură și o văzuse acolo, vorbind o groază despre zile de naștere, planuri și Anul lui Hattie.

– Hattie.

Nu voise să spună asta. Cu siguranță, nu voise să se simtă bine când spusese asta.

Ochii ei erau imposibil de mari în spatele măștii.

– De unde îmi știi numele? întrebă ea, panicată și scandalizată. Credeam că locul ăsta e discreția întruchipată.

– Ce e Anul lui Hattie?

Tânăra își aminti că-și dezvăluise numele mai devreme. Urmă o pauză, după care:

– De ce-ți pasă?

Whit nu era sigur de răspuns, așa că nu spuse nimic. Tânăra umplu tăcerea, așa cum avea obiceiul să facă.

– Presupun că n-o să-mi spui numele tău. Știu că nu e Nelson.

– Pentru că sunt prea mult ca să fiu Nelson.

– Pentru că nu te potrivești cu însușirile cerute. Ești prea lat în umeri, ai picioarele prea lungi, nu ești fermecător și clar nu ești deloc amabil.

– Ai făcut o listă de însușiri pentru un câine, nu pentru cineva cu care o să te culci.

Tânăra făcu ochii mari, dar nu mușcă momeala.

– Și asta înainte să-ți iau în considerație fața.

Ce naiba era în neregulă cu fața lui? În cei treizeci și unu de ani de viață, nu primise nici o plângere, iar femeia asta sălbatică avea să schimbe asta?

– Fața mea.

– Da, zise ea. Am cerut o față care să nu fie atât de...

Urmă o pauză. Acum, se hotărâse să tacă?

Hattie clătină din cap, și el rezistă impulsului de a înjura.

– Nu contează. Ideea e că nu te-am cerut pe tine și nu te-am atacat. Nu am avut nimic de-a face cu faptul că zăceai inconștient în trăsura mea. Deși, ca să fiu sincer, începi să-mi pari genul de bărbat care merită una-n cap.

– Nu cred că tu ai făcut parte din atac.

– Foarte bine. Pentru că nu am făcut.

– Cine a fost?

– Nu știu.

Mințea.

Proteja pe cineva. Trăsura îi aparținea unei persoane în care tânăra avea încredere, altfel nu ar fi folosit-o ca să meargă aici. Poate tatăl ei? Nu, imposibil. Nici măcar această femeie nebună nu ar folosi trăsura tatălui ei ca să se ducă într-un bordel din Covent Garden. Birjarii vorbeau între ei.

Iubitul ei? Pentru o clipă, Whit se gândi la posibilitatea ca tânăra să nu colaboreze, pur și simplu, cu dușmanul lui, ci să se și culce cu el. Bărbatului nu îi plăcu dezgustul pe care această idee i-l provocă, înainte ca rațiunea să își facă apariția.

Nu, nu un iubit. Nu ar fi fost într-un bordel dacă ar fi avut un iubit. Nu l-ar fi sărutat pe Whit dacă ar fi avut iubit.

Iar Hattie îl sărutase, ușor, dulce și fără experiență.

Cu toate astea, era loială dușmanului.

– Hattie, cred că știi cine m-a legat în acea trăsură, spuse el încet, apropiindu-se de ea, în timp ce un fior îl străbătu când își dădu seama că ea avea aproape înălțimea lui, pieptul ei ridicându-se și coborând ritmat deasupra liniei rochiei, mușchii de la gât zvâcnind în timp ce tânăra asculta. Cred că știi că nu o să plec fără să primesc un nume.

Tânăra îl privi cu atenție în lumina slabă.

– Asta e o amenințare?

Bărbatul nu răspunse, și, în tăcere, Hattie păru să se calmeze, respirația liniștindu-i-se, în timp ce umerii i se îndreptară.

– Nu îmi plac amenințările. Asta e a doua oară când îmi întrerupi seara, sire. Ai face bine să îți amintești că eu te-am salvat mai devreme.

Schimbarea din ea era remarcabilă.

– Aproape m-ai omorât.

Tânăra pufni.

– Să fim serioși, ai fost agil. Te-am văzut rostogolindu-se din trăsură ca și cum nu a fost prima oară când erai aruncat dintr-una. Nu a fost, nu-i așa?

– Asta nu înseamnă că vreau să-mi fac un obicei din asta.

– Ideea e că, fără mine, ai putea zace mort într-un șanț. Un gentleman rezonabil mi-ar mulțumi și ar pleca în clipa asta.

– În cazul ăsta, ai ghinion, pentru că eu nu sunt așa.

– Rezonabil?

– Gentleman.

Tânăra chicoti surprinsă.

– Având în vedere că, în clipa de față, suntem într-un bordel, cred că nici unul din noi nu poate susține că e prea rafinat.

– Asta nu era pe lista ta de însușiri?

– Ba da, spuse ea. Dar mă așteptam mai degrabă la o aproximare a rafinamentului. Dar am planuri și nu o să te las să le distrugi.

– Planurile despre care ai pomenit înainte să mă arunci din trăsură.

– Nu te-am aruncat. Când bărbatul nu răspunse, Hattie zise: Foarte bine, te-am aruncat. Dar ai căzut perfect.

– Nu datorită ție.

– Nu am informația pe care o vrei.

– Nu te cred.

Hattie deschise gura. O închise.

– E nepoliticos.

– Dă-ți masca jos.

– Nu.

Buzele lui zvâcniră la auzul răspunsului ferm.

– Ce este Anul lui Hattie?

Hattie își ridică fața, sfidătoare, dar tăcu. Whit mormăi și traversă camera, spre sticla de șampanie, întorcându-se ca să-i umple paharul. După ce făcu asta, Whit duse sticla la locul ei și se rezemă de pervaz, urmărind-o în timp ce se frământa.

Tânăra era mereu în mișcare, aranjându-și fusta sau jucându-se cu mânecile. Whit aprecie modul în care rochia se înfășura în jurul formelor ei rebele și făcea promisiuni pe care un bărbat își dorea să le țină. Lumina lumânării îi tachina pielea, alunecând peste ea. Aceasta nu era o femeie care să bea ceai. Era o femeie care cucerea soarele.

Era clar că avea bani. Și putere. O femeie avea nevoie de ambele ca să ajungă pe Shelton Street numărul 72. Chiar și ca să afle despre existența locului ăstuia era nevoie de o rețea la care nu se ajungea ușor. Existau o mie de motive pentru care tânăra și-ar fi putut dori acces, iar Whit le auzise pe toate. Plictiseală, lipsă de satisfacție, nechibzuință. Dar nu vedea nici unul din aceste lucruri în Hattie. Nu era o fată impulsivă. Era destul de matură cât să își cunoască mintea și să facă alegeri. Nu era nici simplă și nici o neștiutoare.

Whit se îndreptă spre ea. Încet. Deliberat.

Hattie se încordă și strânse mai tare hârtia din mână.

– Nu o să fiu intimidată.

– A furat de la mine, și vreau să iau înapoi ce e al meu.

Dar asta nu era totul.

Bărbatul era destul de aproape să o atingă. Destul de aproape să măsoare înălțimea pe care o observase la ea înainte, aproape egală cu a lui. Destul de aproape cât să îi vadă ochii, întunecați în spatele

măștii, fixați asupra lui. Destul de aproape cât să fie învăluit în miros de migdale.

– Orice ar fi, o să mă asigur că o să primești înapoi, zise ea.

Patru încărcături. Trei călăreți cu gloanțe în ei. După acea seară, și cuțitele lui Whit, la care el ținea foarte mult. Și, dacă avea dreptate, mai mult decât ar putea fi recuperat vreodată.

Bărbatul clătină din cap.

– Nu e posibil. Am nevoie de un nume.

Tânăra se încordă.

– Îmi pare rău, dar eu nu pârăsc.

Aceste cuvinte i s-ar fi părut amuzante unui alt bărbat, dar Whit auzi sinceritatea din ele. Cum de ajunsese tânăra să fie implicată în acea problemă? Whit nu putu să reziste și repetă:

– Ce este Anul lui Hattie?

– Dacă îți spun, o să mă lași în pace?

„Nu." Whit nu spuse asta.

Tânăra inspiră adânc, părând să ia în considerație opțiunile. Și apoi:

– E exact cum sună. Este anul meu. Anul pe care îl revendic pentru mine.

– Cum?

– Am un plan legat de patru aspecte ca să îmi controlez propria soartă.

– Patru aspecte, zise el.

Tânăra ridică mâna, bifând răspunsurile cu degetele ei lungi, înfășurate în mănuși.

– Afaceri. Casă. Avere. Viitor. Hattie făcu o pauză. Acum, dacă o să-mi spui exact ce ți-a fost luat, o să mă asigur că o să-ți fie returnat, și putem să ne continuăm viața fără să ne mai deranjăm vreodată.

– Afaceri. Casă. Avere. Viitor. În ordinea asta?

– Cel mai probabil.

– Ce fel de afaceri? Whit avea bani și o putea ajuta cu orice afacere pe care și-o dorea ea... în schimbul informației de care avea nevoie.

Tânăra îl fixă cu privirea și tăcu. Probabil avea aspirații de croitoreasă sau modistă, ambele putând să-i cumpere o casă, însă nici una nu îi putea aduce o avere. Însă nu i-ar fi fost mai bine acestei femei să aibă un viitor ca soție sau mamă la o moșie de la țară?

Nici unul dintre cele patru aspecte ale planului ei nu avea sens având în vedere că se afla în bordelul de pe Shelton Street. Făcu semn spre hârtia pe care Hattie o strângea în mână.

– Ce sperai să obții de la Nelson, o investiție?

Tânăra râse când îi auzi întrebarea.

– Oarecum.

– Ce fel de investiție?

– Mai există un al cincilea aspect, zise ea.

Un ceas se auzi pe hol, tare, iar Whit își scoase ceasurile fără să gândească, verificând ora pe ambele, după care le puse la loc.

– Ce anume?

Hattie îi urmări mișcările cu privirea.

– Știi cât e ceasul?

Bărbatul observă tachinarea din întrebarea ei.

– Unsprezece.

– Pe ambele ceasuri?

– Al cincilea aspect?

Un val de roșeață îi acapară obrajii, iar curiozitatea lui Whit despre această femeie ciudată deveni insuportabilă. Apoi ea spuse, clar și răspicat:

– Trupul.

Când Whit avea șaptesprezece ani, ieșise din ring după o rundă care durase prea mult cu un oponent prea mare, strigătul mulțimii rămânându-i în urechi de la loviturile dure pe care le suportase. Aterizase pe aleea unui depozit, unde inspirase aerul rece și se imaginase oriunde numai nu într-un club de lupte din Covent Garden.

Ușa din spatele lui se deschisese și se închisese, iar o femeie se apropiase, cu o cârpă în mână, și se oferise să îl curețe de sânge. Cuvintele ei blânde și atingerea delicată îi oferiseră cea mai mare plăcere pe care o simțise în viața lui.

Asta până când Hattie pronunțase cuvântul „trup".

Tânăra râse emoționată.

– Presupun că e mai degrabă primul aspect, având în vedere că e esențial pentru restul. „Trupul." Explică.

Cuvântul se auzi ca un mormăit.

Tânăra păru să se gândească la posibilitatea să nu explice, de parcă el ar fi lăsat-o să plece fără să facă asta. Hattie își dăduse probabil seama de acest lucru, căci, într-un final, spuse:

– Am două motive.

Whit așteptă.

– Unele femei își petrec toată viața dorind să se căsătorească.

– Și tu nu?

Hattie clătină din cap.

– Poate că la un moment dat mi-ar fi plăcut... Tânăra se opri, iar Whit își ținu răsuflarea, în așteptarea următoarelor cuvinte. Mâine, o să împlinesc douăzeci și nouă de ani. În clipa de față, nu sunt decât o zestre, atâta tot.

Bărbatul nu crezu asta nici o clipă.

– Nu vreau să fiu o zestre. Tânăra îl privi. Nu vreau să fiu transformată într-un obiect. Vreau să fiu a mea. Să aleg pentru mine însămi.

– Afaceri. Casă. Avere. Viitor, zise el.

Hattie zâmbi și își etală gropița, iar Whit nu putu să nu admire acele buze, a căror atingere și-o amintea de mai devreme. Acestea se mișcară din nou.

– Nu există decât un singur mod de a mă asigura că mi se va da voie să aleg pentru mine. O să scap de singurul lucru de la mine care e prețuit. Așa, o să devin a mea și o să câștig.

– Și ai venit aici ca să...

Bărbatul se opri, intuind răspunsul. Dorind ca ea să-l spună.

Dorind să-l audă.

Hattie roși din nou. Apoi, spuse, într-un mod magnific:

– Să scap de virginitate.

Cuvintele ei îi răsunară în urechi.

Și, cumva, femeia asta *râse*.

– Mă rog, evident că nu pot să-mi iau singură virginitatea, e mai degrabă o metaforă. Nelson trebuia să se ocupe de asta.

Whit tăcu o clipă, în timp ce încerca să-și adune gândurile.

– Scapi de virginitate și devii liberă să-ți trăiești viața.

– Exact, zise ea, ca și cum ar fi fost încântată că în sfârșit cineva o înțelegea.

Bărbatul mormăi.

– Și care e al doilea motiv?

Roșeața apăru din nou. Cine era acea femeie, așa curajoasă, dar care roșea așa ușor?

– Cred că... Tânăra se opri. Presupun că vreau asta.

„Dumnezeule."

Hattie ar fi putut să spună o mie de lucruri la care bărbatul s-ar fi așteptat. Lucruri care l-ar fi făcut să tacă, lucruri care nu l-ar fi mișcat. În schimb, spusese ceva atât de sincer, că nu avea cum să nu fie mișcat.

Whit se opri înainte să se miște, controlându-și dorința, băgându-și în buzunar mâna pe care o întinsese spre ea și scoțând o bomboană. O duse la gură, gustul de lămâie și miere explodându-i pe limbă.

Orice care să-l distragă de la cuvintele ei.

„Vreau asta."

Hattie se uită cu atenție la el.

– Alea sunt... dulciuri?

Bărbatul se uită la ele și mormăi. Ea își înclină capul.

– Nu ar trebui să mănânci dulciuri dacă nu ai de gând să le împarți.

Un alt mormăit, și îi întinse punguța cu bomboane.

– Nu, mulțumesc, zise ea cu zâmbetul pe buze.

– Atunci, de ce ai cerut?

Un alt zâmbet.

– Nu am cerut. Am cerut să mi se ofere, ceea ce e cu totul altceva.

Hattie era incredibil de înnebunitoare. Și fascinantă. Dar Whit nu avea timp să fie fascinat de ea.

Băgă bomboanele din nou în buzunar, încercând să se concentreze pe lămâie, o plăcere dulce, una dintre puținele pe care și le permitea. Încercă să nu se concentreze pe faptul că nu voia lămâie în acel moment.

Încercă să nu se gândească la migdale.

Avea nevoie de informații de la ea. Atâta tot. Hattie știa cine îi atacase oamenii. Cine îi furase încărcătura. Ea putea confirma identitatea dușmanului său, și el avea să facă orice era nevoie ca să obțină informația.

– Nu o să-mi spui că greșesc? întrebă ea.

– În legătură cu ce?

– Că îmi doresc...

Se opri o clipă, iar un fior îl străbătu pe Whit când se gândi la posibilitatea ca ea să rostească din nou acel lucru. Când această femeie o spunea, un bărbat voia să umple spațiul dintre acele litere minuscule cu o mulțime de lucruri murdare...

– ... Să explorez.

Dumnezeule. Asta era și mai rău.

– Nu o să-ți spun că greșești.

– De ce nu?

Whit nu știa de ce zisese asta. Nu ar fi trebuit s-o spună. Ar fi trebuit s-o lase în acea cameră și să o urmărească spre casă, așteptând ca tânăra să dezvăluie ce știa. Căci nu era posibil ca acea femeie să știe cum să păstreze secrete. Era mult prea sinceră. Destul de sinceră cât să fie problematică.

Dar, cu toate astea, spuse:

– Pentru că ar trebui să explorezi. Ar trebui să explorezi fiecare bucățică din corpul tău și fiecare latură a plăcerii și să-ți stabilești cursul viitorului.

Buzele ei se deschiseră, în timp ce el se apropie și mai mult, pronunțând mai multe cuvinte decât oferise altcuiva într-o viață întreagă. Se întinse spre ea. Ridică mâna stângă încet, pentru ca Hattie să îl vadă venind spre ea. Dându-i destul timp să îl oprească. Când Hattie nu o făcu, îi dădu jos masca, dezvăluindu-i ochii mari și machiați.

– Dar nu ar trebui să-l angajezi pe Nelson.

Ce făcea?

Era singura opțiune.

„Minciună."

Hattie prinse masca cu mâna liberă, coborând-o între ei. Degetele ei se jucau cu ea și îl atingeau și pe el.

– O să fie dificil să găsesc un alt bărbat care să mă ajute fără repercusiuni.

– Te asigur că nu e așa, zise el, aplecându-se spre ea și coborându-și vocea.

Tânăra înghiți în sec.

– Ai de gând să-mi cauți un asemenea bărbat?

– Nu.

Hattie ridică din sprâncene, iar Whit își plimbă degetul peste cutele de pe fruntea ei. O dată, de două ori, până când le netezi. Îi contură liniile de pe față, obrajii, maxilarul. Buza inferioară, care era voluptuoasă și moale, așa cum și-o amintea.

– Am de gând să fiu eu acela.

Capitolul 5

Când se dusese pe Shelton Street numărul 72, cu intenția de a fi ruinată, Hattie ar fi trebuit să ia în considerație posibilitatea ca pierderea virginității să fie o treabă plăcută.

Niciodată nu o făcuse, însă. Crezuse că avea să fie o treabă formală. Genul care să o ajute să-și îndeplinească scopul.

Însă, când acel bărbat misterios, chipeș, tulburător și mai bine-venit decât ar fi vrut să recunoască Hattie o atinsese, nu se mai putuse gândi decât la modalitatea prin care avea să-și atingă scopul.

Modalitatea foarte plăcută, care o copleși când Whit îi sugeră ca el să fie cel care o ajuta să-și piardă virginitatea.

Însă combinația dintre mormăitul lui jos și atingerea delicată a degetului lui peste buza ei inferioară o făcu pe Hattie să creadă că bărbatul avea să facă mai mult de atât. Că Whit avea să o copleșească, iar ea avea să îi dea voie.

Iar acest lucru o făcu pe Hattie să gândească foarte puțin.

Foarte puțin, dar *da*.

Venise în acea seară cu gândul că avea să întâlnească un bărbat excesiv de minuțios, care avea să se dovedească un asistent de nădejde. Însă acest bărbat, cu ochi de chihlimbar care vedeau totul, cu atingerea lui care înțelegea totul, cu vocea lui care îi umplea colțurile întunecate și secrete, era mai mult decât un asistent.

Bărbatul acesta era un stăpânitor, genul pe care Hattie nu și-l imaginase, dar pe care acum nu putea să nu și-l imagineze.

Iar el se oferea să transforme în realitate tot ce își imaginase ea.

„Da."

Era atât de aproape. Imposibil de mare, destul cât să o facă să se simtă mică, și imposibil de chipeș și de cald în camera rece.

Și, în mod imposibil, avea să o sărute.

Nu pentru că îl plătise, ci pentru că el își dorea asta.

Imposibil.

Nimeni, niciodată, nu...

În momentul în care mâna lui se înfipse în părul ei, dădu gândul la o parte, înainte să-l termine.

– O să...

Tăcere.

– ... Mă ajuți...

Degetele lui se încleștară.

– ... Cu...

Bărbatul o ținea ostatică acum, cu atingerea și tăcerea lui. O obliga să își termine gândul, la naiba. Propoziția.

Care era gândul?

– ... Asta?

Cuvântul fu întâmpinat de un mormăit din partea lui, un sunet puternic, pe care nu l-ar fi înțeles dacă nu ar fi fost atât de fascinată. Dacă nu și-ar fi dorit asta atât de mult.

– Cu tot.

Tânăra închise ochii. Cum era posibil ca un bărbat să transforme câteva cuvinte într-o asemenea plăcere? Cu siguranță, avea s-o sărute. Așa începea totul, nu? Doar că Whit nu se mișca. De ce nu? Trebuia să se miște, nu?

Tânăra deschise ochii din nou și îl văzu acolo, atât de aproape, uitându-se la ea. Privind-o. Văzând-o. Când fusese ultima oară când cineva o văzuse pe Hattie? Își petrecuse întreaga viață ascunzându-se, așa că niciodată nu fusese văzută.

Dar bărbatul acela o vedea, iar Hattie ura acest lucru, la fel de mult pe cât îi plăcea senzația.

Ba nu, o ura mai mult. Nu voia ca Whit să o vadă. Nu voia ca el să-i treacă în revistă numeroasele defecte. Obrajii plini, fruntea prea lată și nasul prea mare. Gura ei, pe care un alt bărbat o descrisese ca fiind ca a unui cal, ca și cum i-ar fi făcut o favoare. Dacă bărbatul acela avea să vadă toate acele lucruri, poate se răzgândea.

Acest lucru o făcu destul de îndrăzneață cât să spună:

– Putem să începem acum?

Un mârâit jos, aprobator, îi încununa sărutul, sunetul fiind la fel de glorios ca atingerea lui când o sărută și îi oferi exact ce își dorea. Mai mult de atât. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă de senzația pe care o simțea când el era lipit de ea. Îl sărutase cu destul de mult curaj în trăsură înainte să-l arunce din ea, dar aia fusese atingerea *ei*.

Asta era *a lor*.

Whit o trase aproape, până când erau complet lipiți unul de celălalt, până când gura lui era perfect aliniată cu a ei. Apoi, a doua lui mână se ridică pe fața ei, mângâindu-i obrazul în timp ce îi gusta gura cu săruturi mici, unul după altul, din nou și din nou, până când Hattie avu senzația că ar înnebuni din cauza tachinării. Până când el îi mușcă buza de jos și o linse, limba lui caldă și dură având gust de zahăr cu lămâie și făcând-o să...

Îi fie foame.

Asta simțea. Ca și cum nu mai mâncase niciodată, iar acum avea mâncare, multă și numai pentru ea.

Faptul că o lingea o înnebunea. Hattie nu știa cum să facă față. Nu știa decât că nu voia să se oprească. Îl apucă de haină și îl trase mai aproape, lipindu-se de el, dorindu-și să îi simtă atingerea pe tot corpul ei. Dorindu-și să se strecoare în el. Ea oftă puțin frustrată, și el înțelese. O luă în brațe și o ridică, forțând-o să-i cedeze, mâinile ei alunecând peste umerii lui masivi și în jurul gâtului.

Hattie icni când îi simți căldura, iar el se retrase. Se oprea? De ce?

– Nu!

Dumnezeule, spusese asta cu voce tare?

– Eu... Obrajii îi luară foc. Asta este...

O sprânceană se ridică, cu o întrebare tăcută.

– Aș prefera...

Iar apoi, acea bestie tăcută de bărbat spuse:

– Știu ce ai prefera. Și o să-ți ofer asta. Dar mai întâi...

Tânăra inspiră. Mai întâi, ce?

Whit o luă de mâna cu care îl prinsese de umăr, o materializare a fricii că bărbatul avea să se oprească din ce făcea înainte să aibă șansa să înceapă. El o dădu la o parte, forțând-o să îi dea drumul, dar ținând-o în continuare cu putere.

Ce făcea? Îi întoarse încheietura și începu să îi desfacă nasturii de pe partea interioară a brațului. Tânăra îl urmări pentru o clipă.

– Îți plac nasturii.

Bărbatul mormăi în timp ce făcea asta.

– Nici măcar nu e cu moș și babă, spuse ea, dorindu-și să-și retragă cuvintele înainte să-i părăsească gura.

El îi dădu mănușa jos, lăsându-i la vedere încheietura, acoperită cu pete de cerneală de la după-amiaza petrecută la birouri, unde citise. Tânăra întoarse mâna, ca să ascundă petele, dar el nu o lăsă. În schimb, le studie o clipă, degetul lui mare plimbându-se peste ele ca o flacără, după care îi așeză mâna pe umărul lui. Degetele ei acum goale atingeau locul în care gulerul lui se întâlnea cu căldura pielii gâtului său, disperate după o atingere sinceră, iar Whit eliberă un sunet de plăcere când pielea atinse piele – și uită de cerneală.

– Mai întâi, asta, zise el.

Probabil altcineva răspunsese, deoarece Hattie cu siguranță nu spusese nimic. Ea își plimbă degetele în părul negru cârlionțat de la ceafa lui, îl trase spre ea și spuse:

– Și acum, o să-mi dai ce vreau?

Hattie fu cea care primi ce avea el de oferit, sărutul său făcând-o a lui, în timp ce o trase mai aproape de el, ridicându-i coapsa peste șoldul lui, ca să o preseze cu spatele de stâlp.

Tânăra se ținu de el, în timp ce limba lui o penetră, și îl întâmpină cu entuziasm, adaptându-și mișcările la ale lui. Învățându-l. Învățând asta. Probabil îi reușise, deoarece el gemu din nou. Era sunetul triumfului ei. Whit se lipi de ea, dur și perfect la îmbinarea

coapselor ei, atrăgându-i atenția spre durerea de acolo, durere pe care Hattie era convinsă că avea să o poată alina. Doar dacă...

El își îndepărtă gura de a ei și blestemă, spunând un cuvânt care o arse, făcând-o să se simtă perversă și extrem de puternică. Un cuvânt care nu o făcu să vrea să se oprească. Așa că nu se opri, lipindu-și șoldurile de ale lui, sporind presiunea, dorindu-și ca fusta să-i dispară.

Degetul lui era lipit de bărbia ei, ridicând-o în timp ce îi întâmpina mișcările, în timp ce își lipi buzele de pielea moale, de la maxilar spre ureche, unde șopti:

– Aici?

„Da."

Whit se mișcă în jos, spre gâtul ei. O alunecare glorioasă. O atingere delicioasă.

– Mmm. Aici?

„Da."

– Mai mult?

„Mai mult." Tânăra se lipi de el. Ea gemuse?

– Biata de tine, mormăi el.

O ridică mai sus, picioarele ei părăsind podeaua. Cum de era atât de puternic? Nu-i păsa. Whit ajunsese la marginea rochiei ei, materialul fiind prea strâmt. Prea restrictiv.

– Arată incomod.

Limba lui se plimbă peste sânii ei fierbinți, încingându-i și mai mult. Făcându-i imposibil de plini. Hattie încercă să respire. Apoi, vorbi din nou.

– Fă-o!

Bărbatul nu ezită să o asculte, așezând-o pe marginea patului, degetele lui puternice ajungând la marginea corsajului ei. Hattie deschise ochii și se uită în jos, mâinile lui fiind lipite de mătasea strălucitoare.

Rațiunea îi reveni. Cu siguranță, nu era destul de puternic încât să...

Rochia se rupse ca hârtia sub atingerea lui, aerul rece urmărindu-i șocul și apoi...

Foc.

Buze. Limbă.

Plăcere.

Hattie nu-și putea feri privirea. Nu văzuse niciodată așa ceva. Cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată îi oferea plăcere. Aerul

îi părăsi plămânii în timp ce îl privea, neștiind ce îi plăcea cel mai mult: priveliștea lui sau senzația lui...

Imaginea cu mâinile ei în părul lui, ținându-l aproape.

Gândul de a-l ghida spre plăcerea ei.

Zgomotul dorinței lui.

Era dincolo de orice își imaginase. Bărbatul ăsta era dincolo de ce-și imaginase vreodată. Când se gândi la asta, îl trase din nou spre ea, degetele ei înfigându-se în părul lui, trăgându-l până când se sărutau din nou. El fu cel care se deschise în fața ei. Ea fu cea care se lăsă pradă lui.

Și fu *glorios*.

Mâinile lui ajunseră la sânii ei, degetele sale jucându-se cu vârfurile lor tari, ciupindu-le, până când ea se zbătea, pierzându-se în atingerea lui.

Nici măcar nu îi știa numele.

Hattie îngheță, gândul fiind ca gheața pe fundalul flăcării lui.

Nici măcar nu îi știa numele.

– *Stai.*

Îl împinse la o parte, regretând imediat decizia când el îi dădu drumul fără ezitare, atingerea lui dispărând ca și cum nici măcar nu ar fi fost acolo. Bărbatul făcu un pas în spate.

Tânăra își trase corsajul aproape de sâni și își încrucișă brațele, foametea ei întorcându-se cu o senzație grozavă peste tot unde se atingeau. Buzele începură să o gâdile, fantoma sărutului lui fiind în continuare acolo. Le linse, iar privirea lui de chihlimbar se opri asupra gurii ei.

Și el părea înfometat, în timp ce privea cum cuvintele se revărsau de pe buzele ei.

– Nu știu cum te cheamă.

Fu prima oară când el nu ezită.

– Bestia.

Cu siguranță, auzise greșit.

– Poftim?

– Mi se spune Bestia.

Hattie clătină din cap.

– Asta e... Căută cuvântul potrivit. Ridicol.

– De ce?

– Pentru că ești cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată. Ești cel mai frumos bărbat pe care l-a văzut *oricine* vreodată.

Bărbatul ridică din sprâncene și înălță o mână, trecând-o prin păr, într-un posibil gest de jenă.

– Foarte rar se întâmplă ca oamenii să spună asta.

– Asta pentru că e evident. Precum căldura. Sau ploaia. Dar presupun că oamenii evidențiază asta când te strigă cu porecla aia absurdă. Bănuiesc că e menită să fie ironică.

– Nu, zise el, lăsând mâna în jos.

Hattie clipi.

– Nu înțeleg.

– O s-o faci.

Promisiunea trimise fiori de neliniște prin Hattie.

– Serios?

El se întinse din nou spre ea, acoperindu-i obrazul cu mâna, făcând-o să-și dorească să simtă căldura din el.

– Cei care fură de la mine. Care amenință ce este al meu. Ei află adevărul.

Inima ei începu să bată cu putere. Whit se referea la Augie.

El era un bărbat care nu pedepsea cu jumătăți de măsură.

Când avea să se ducă după fratele ei, nu avea să se țină în frâu.

Nu avea să se ducă niciodată după Augie. Hattie avea să se asigure de asta. Fratele ei era un imbecil, dar ea nu voia ca el să fie distrus. Sau mai rău de atât. Nu, orice făcuse Augie, orice furase Hattie avea să dea înapoi. Atunci, își dădu seama că sărutul pe care tocmai îl împărtășiseră, oferta pe care i-o făcuse el nu fuseseră pentru că își dorise asta.

Fuseseră pentru că voia răzbunare.

Nu fusese pentru ea.

Bineînțeles că nu.

Până la urmă, bărbatul ăsta, cu pasiunea lui controlată și evaluarea lui tăcută, nu era genul de bărbat care se dădea la Henrietta Sedley, fata bătrână durdulie cu pete de cerneală pe încheieturi.

Decât dacă ea îi putea oferi ceva.

Chiar dacă bărbatul ăsta nu voia zestre, voia ceva.

Hattie ignoră junghiul de tristețe care veni cu acea conștientizare. Se prefăcu a nu observa înțepăturile din spatele ochilor sau senzația din gât, acea emoție care nu era bine-venită. Își încrucișă brațele mai strâns la piept și trecu de el, spre locul în care își pusese șalul mai devreme.

După ce se înfășură în materialul turcoaz, se întoarse spre el. Privirea lui se opri asupra locului unde materialul îi acoperea corsajul rupt.

Hattie inspiră. Dacă putuse cere un lucru, o mai putea face o dată.

– Sire, mi se pare că vrei să faci un troc.

O sprânceană neagră se ridică – în semn de curiozitate.

– Nu o să neg faptul că știu cine a fost implicat în povestea din această seară. Amândoi suntem prea inteligenți ca să jucăm aceste jocuri prostești.

Bărbatul mormăi când îi auzi afirmația.

– O să-ți aduc ce ai pierdut. O să primești înapoi. Contra unui preț.

Bărbatul o privi lung.

– Virginitatea ta.

Tânăra încuviință.

– Tu vrei răzbunare. Eu vreau un viitor. Acum două ore, eram pregătită pentru o tranzacție oarecare, așa că de ce nu și acum?

Când bărbatul nu răspunse, tânăra își ridică fața, refuzând să-l lase să-i vadă dezamăgirea.

– Nu e cazul să te prefaci că voiai să faci asta din bunătatea inimii tale. Nu sunt o domnișoară inocentă. Am ochi și oglindă. Fusese așa preț de o clipă. El aproape o păcălise să joace acel rol. Iar tu nu ești un cavaler în armură, nerăbdător să mă curteze. Urmă tăcere. A naibii tăcere. Sau ești?

Bărbatul se rezemă de stâlp și își încrucișă brațele.

– Nu.

Ar fi putut măcar să se *prefacă*.

Ba nu.

Nu voia să se prefacă. Hattie prefera sinceritatea.

– Și?

Whit o privi lung, ochii aceia infernali refuzând să-i dea drumul.

– Cine ești?

Ea ridică din umeri.

– Hattie.

– Ai un nume de familie?

Nu avea de gând să i-l spună.

– Toți avem nume de familie.

– Mmm. Bărbatul făcu o pauză, apoi spuse: Deci oferi numele dușmanului meu, dar nu și pe al tău, în schimbul unui futai.

– Să nu crezi c-o să mă șochezi cu limbajul tău. Am crescut pe docuri.

Se jucase pe vasele tatălui ei.

Bărbatul o privi cu atenție.

– Nu ești din mahala.

– Tu ești? „Cine ești?" Hattie nu fu surprinsă când bărbatul nu răspunse. Nu contează. Ideea e că nu mă intimidează limbajul vulgar al marinarilor și al muncitorilor de pe docuri, deci sunt imposibil de șocat.

Strânse șalul mai aproape de corp și se gândi la acel bărbat, pe care îl găsise legat în trăsura ei, un bărbat care îl considera dușman pe fratele ei și care își spunea Bestia. Deloc ironic.

Ar fi trebuit să plece. Să termine acea noapte înainte ca lucrurile să avanseze. Să se întoarcă altă dată și să reia Anul lui Hattie cu alt bărbat.

Dar nu voia pe altcineva, nu după ce acesta o sărutase cu atâta pricepere.

– Nu o să-ți spun un nume, dar o să-ți aduc înapoi orice ai pierdut. Avea să se ducă acasă, avea să afle rolul lui Augie în toată povestea, avea să aducă ce îi fusese luat acestui bărbat și avea să-i dea tot. Așa e cel mai bine.

Se simți ușurarea, apoi nesiguranța.

– De ce?

– Dacă îmi spui numele, o să-ți asumi responsabilitatea când îl distrug.

Inima ei bătu cu putere la auzul cuvintelor. Distrugerea lui Augie însemna distrugerea afacerii tatălui ei. Distrugerea afacerii ei.

Ar fi trebuit să pună punct situației chiar atunci. Să nu-l mai vadă niciodată pe acel bărbat. Să ignore dezamăgirea care însoțea acea idee.

– Dacă nu te interesează oferta mea, atunci ar trebui să pleci. Eu aveam o programare stabilită.

Poate putea salva seara, nu că l-ar mai fi dorit pe Nelson. Nu conta. Era doar un mod de a-și îndeplini scopul.

Un mușchi zvâcni pe maxilarul lui perfect.

– Nu.

– Atunci, ce vrei?

– Nu ești în poziția de a-mi face o ofertă.

Bărbatul se întinse din nou spre ea, degetele lui lungi și fierbinți alunecând peste gâtul ei, dezechilibrând-o destul cât Hattie să își pună mâinile pe pieptul lui, pentru a se echilibra.

– Eu o să-mi iau totul.

Îi prinse respirația cu buzele, o alunecare fermă și fierbinte a plăcerii. El întrerupse sărutul.

– Ce e al meu, mormăi el.

Ce furase fratele ei.

– Da.

El îi atinse din nou buzele. Oftă când limba lui se întâlni cu a ei într-o mișcare lungă și lentă. Whit se dădu în spate.

– Ce e al tău.

Virginitatea ei.

– Da, șopti ea, ridicându-se pe vârfuri pentru un alt sărut cu greu.

Bărbatul îi rezistă.

– Și numele.

„Niciodată." Asta l-ar duce prea aproape de tot ce conta pentru Hattie. Tânăra clătină din cap.

– Nu.

– Eu nu pierd, iubire, zise el.

Tânăra zâmbi, înfigându-și mâinile în părul lui și trăgându-l spre ea, sărutându-l adânc. Se distra de minune.

– Chiar trebuie să-ți aduc aminte că te-am împins dintr-o trăsură aflată în mișcare? Nici eu nu pierd.

Nu era sigură dacă simțise sau auzise un zgomot adânc în pieptul lui. Nu era sigură nici dacă era râs, dar și-ar fi dorit să fie, în timp ce Whit o luă în brațe din nou și se îndreptă spre pat. Ca să respecte înțelegerea. O așeză pe saltea și se aplecă peste ea, ca să-i fure buzele din nou, iar tânăra nu-și putu controla un oftat de plăcere înainte ca bărbatul să-i dea drumul și să o sărute pe obraz, până la ureche, unde îi șopti:

– Chiar trebuie să-ți reamintesc că te-am găsit? O mușcă ușor de ureche, iar ea rămase fără aer. Un ac într-un car cu fân din Covent Garden.

– Cu greu ai putea spune un ac.

Ea ieșea în evidență, mereu o făcuse. El o ignoră.

– Așteptai un bărbat care să bifeze toate... Cum le-ai spus? Însușirile?

Însușirile alea se schimbaseră. Nu că Whit avea să afle vreodată asta. Hattie întoarse capul și îl privi înflăcărată.

– Mi s-a spus că e excesiv de minuțios.

– Mmm, zise el. Eu te-am găsit primul.

– Atunci, o să spunem că e remiză.

Hattie abia își recunoștea cuvintele.

– Mmm.

Apoi, Whit o sărută, adânc și minuțios, mâinile lui mișcându-se spre șalul care acoperea rochia distrusă, iar ea își ținu răsuflarea, știind ce urma. Mai multe săruturi. Mai multe atingeri. Și restul. Totul.

Însă, înainte ca el să desfacă nodul care o ascundea de el, se auzi o bătaie clară și fermă la ușă.

Amândoi înghețară.

Ușa se deschise încet, nici măcar destul cât să încapă un cap pe acolo. Destul doar cât să se audă niște cuvinte.

– Milady, trăsura dumneavoastră s-a întors.

„La naiba!" Nora. Trecuseră deja două ore?

– Trebuie să plec, zise ea și îl dădu la o parte.

Whit se mișcă imediat, dându-i spațiul pe care îl ceruse, dar pe care nu îl voia neapărat. Își scoase ceasurile din buzunar și se uită la ele atât de repede, că Hattie se întrebă dacă știa măcar că făcuse asta.

– Trebuie să fii undeva?

– Acasă.

– Ce repede, zise el.

– Nu mă așteptam la o conversație așa captivantă. Tânăra făcu o pauză, apoi adăugă: Deși nu multă lume are parte de conversații cu tine, nu? După o clipă lungă de tăcere, Hattie zâmbi și spuse: Așa mă gândeam și eu.

Tânăra traversă camera, își luă pelerina și se întoarse spre el.

– Cum o să te găsesc? Ca să...

„Colectez." Aproape spusese „colectez". Obrajii îi luară foc. O parte a gurii lui frumoase zvâcni, colțul ridicându-se încet. Dar el știa ce gândise ea, fără doar și poate.

– O să te găsesc eu pe tine.

Era imposibil. Nu avea cum s-o găsească în Mayfair. Dar Hattie se putea întoarce la Covent Garden. Avea să o facă. Până la urmă, își făcuseră anumite promisiuni, iar Hattie avea de gând să le respecte.

Nu avea însă timp să spună toate astea. Nora o aștepta jos, în trăsură, iar Covent Garden nu era un loc unde să stai prea mult noaptea. Augie avea să știe cum să-l găsească. Hattie îi zâmbi.

– O altă provocare, așadar?

Ceva asemănător cu surprinderea licări în ochii lui, dat la o parte de altceva... Admirație, poate? Tânăra se întoarse și puse mâna pe clanță, în timp ce plăcerea răsuna în ea. Plăcere, entuziasm și...

Se întoarse.

– Îmi pare rău că te-am aruncat din trăsură.

Răspunsul lui fu instantaneu:

– Mie nu.

Zâmbetul rămase pe buzele tinerei când își făcu drum pe holurile întunecate ale locului unde avusese de gând să o ia de la început. Să devină a ei și să-și ia locul pe care îl merita în lume.

Poate chiar asta și făcuse, deși nu așa cum își imaginase.

Ceva șoptea în ea. Ceva care făcea aluzie la libertate.

Hattie ieși din clădire, unde o găsi pe Nora rezemată de trăsură, cu pălăria lăsată pe față și mâinile în buzunarele pantalonilor. Un șir de dinți albi se văzu când Hatie se apropie.

– Cum a fost? o întrebă Hattie pe prietena ei.

Nora zâmbi.

– Am găsit un bogătaș cu care să mă întrec și i-am ușurat buzunarele.

Hattie râse.

– Știi că și tu ești o bogătașă, nu?

Prietena ei se prefăcu șocată.

– Retrage-ți cuvintele.

Când Hattie râse, Nora își înclină capul.

– Nu mă ține în suspans. Cum a fost?

Hattie își alese răspunsul cu atenție.

– Neașteptat.

Nora ridică dintr-o sprânceană, în timp ce deschise ușa trăsurii și coborî scărița.

– Asta da, laudă. A îndeplinit toate însușirile?

Hattie îngheță, cu piciorul pe o treaptă. „Însușirile." Atinse buzunarele cusute în rochia ei.

– Ah, nu.

– Ce? Nora se aplecă și șopti: Hattie, ai folosit protecție, nu? Am fost asigurată că funcționează.

– Nora!

Hattie abia putea suporta mustrarea. Era prea ocupată să facă față panicii. Nu avea lista la ea. O avusese în mână, și apoi...

Bărbatul poreclit Bestia o sărutase.

Iar acum, lista nu mai era.

Hattie se întoarse și se uită la ferestrele luminate ale casei. Îl văzu, la o fereastră mare de la etajul al treilea, arătând ca o umbră a lui, o fantomă perfectă în întuneric.

Bărbatul ridică mâna și lipi ceva de fereastră. Un dreptunghi pe care ea îl recunoscu imediat.

Chiar era o Bestie.

Hattie îl fixă cu privirea. Whit câștigase o rundă, dar lui Hattie nu îi convenea acest lucru. Se întoarse spre Nora.

– Du-mă la fratele meu.

– Acum? E miezul nopții.

– Atunci, să sperăm că nu o să-i stricăm somnul.

Capitolul 6

Lord August Sedley, singurul fiu al contelui de Cheadle și cel mai mic dintre copii, nu dormea când Hattie și Nora intrară în bucătăria casei Sedley, o jumătate de oră mai târziu. Era foarte treaz și sângera pe masa din bucătărie.

– Unde ați fost? întrebă Augie când cele două tinere intrară în cameră, apăsându-și o cârpă însângerată de coapsa goală. Am avut nevoie de voi.

– Dumnezeule, zise Nora. Augie nu poartă pantaloni.

– Asta nu e de bine, spuse Hattie.

– Așa e. Am fost înjunghiat, iar voi nu erați aici, și nimeni nu știa unde să vă găsească. Sângerez de două ore.

Hattie strânse din dinți la auzul cuvintelor, reamintindu-și că Augie se simțea mereu îndreptățit la orice.

– De ce naibii nu i-ai cerut lui Russell să se ocupe de asta?

Fratele ei luă o gură din sticla de whisky.

– Unde e?

– A plecat.

– Bineînțeles.

Hattie nu își ascunse dezgustul în timp ce se îndreptă spre un castron cu apă și o cârpă. Russell, care era uneori valetul lui Augie, uneori prietenul lui, uneori apărătorul lui și mereu o bătaie de cap, era absolut inutil atunci când era mai mare nevoie de el.

– De ce ar fi stat? Doar nu faci decât să sângerezi în toată bucătăria.

– Încă respiră, totuși, zise Nora fericită, în timp ce scoase o cutie mică de lemn din dulap și o așeză lângă Augie.

– Cu greu, bombăni Augie. A trebuit să scot chestia aia din mine.

Privirea lui Hattie se opri asupra cuțitului mare aruncat pe masă. Lama avea vreo douăzeci de centimetri și era încovoiată. Ar fi strălucit dacă nu ar fi fost mânjită de sânge.

Dacă nu ar fi fost mânjită de sânge, ar fi fost superbă.

Știa că un asemenea gând nu era potrivit în clipa de față, dar, cu toate astea, Hattie nu îl opri, dorind să ridice arma și să îi testeze greutatea. Niciodată nu văzuse ceva atât de minunat. Atât de periculos și de puternic.

Cu excepția bărbatului căruia îi aparținea.

Deoarece știu imediat, fără nici o îndoială, că acel cuțit era al bărbatului care își spunea Bestia.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, în timp ce așeza castronul pe masă și cerceta coapsa lui Augie. Nu ar fi trebuit să scoți cuțitul.

– Russell a spus...

Hattie clătină din cap în timp ce curăță rana, savurând mai mult decât era cazul înjurăturile fratelui ei.

– Nu-mi pasă, Russell e o brută, și tu ar fi trebuit să lași cuțitul înăuntru. Întinde-te!

– Sângerez, bombăni Augie.

– Da, văd asta, răspunse Hattie. Dar ești conștient și mi-ai ușura munca dacă te-ai întinde.

Augie o ascultă.

– Grăbește-te!

– Nimeni nu te-ar învinovăți dacă nu ai face asta, zise Nora, apropiindu-se cu o cutie cu biscuiți în mână.

– Du-te acasă, Nora, zise Augie.

– De ce să fac asta când mă distrez atât de bine aici? Tânăra îi întinse cutia cu biscuiți lui Hattie. Vrei unul?

Aceasta clătină din cap, în timp ce se concentra pe rana acum curățată.

– Ai noroc că lama a fost așa ascuțită. O să se vindece bine. Scoase un ac și ață din cutie. Nu te mișca.

– O să doară?

– Nu mai mult decât cuțitul.

Nora chicoti, iar Augie se încruntă.

– Nu e frumos. Nu-mi vine să cred că și-a atins ținta.

Hattie rămase fără aer. „Bestia."

– Cine?

Fratele ei clătină din cap.

– Nimeni.

– Nu are cum să fie nimeni, Aug, zise Nora, cu gura plină cu biscuiți. Ai o gaură în tine.

– Da, am observat asta.

Un alt șuierat în timp ce Hattie continuă să-l coasă.

– În ce te-ai băgat, Augie?

– Nimic. Tânăra apăsă acul mai ferm la următoarea cusătură. La naiba! Hattie susținu privirea albastră a fratelui ei. În ce ne-ai băgat pe toți?

Tânărul întoarse privirea. Se simțea vinovat. Deoarece prin ceea ce făcuse îi pusese pe toți în pericol. Nu numai pe el. Pe tatăl lor. Afacerea.

Pe Hattie. Toate planurile pe care le făcuse și tot ce pusese în mișcare pentru Anul lui Hattie. Afacerea. Casa. Averea. Viitorul. Și, dacă bărbatul cu care făcuse înțelegerea era și el implicat, amenința și restul... Trupul.

Frustrarea gonea prin ea, făcând-o să vrea să țipe la el. Să îl zguduie până când afla adevărul despre cum ajunsese să aibă un cuțit înfipt în coapsă. Motivul pentru care un bărbat inconștient ajunsese în trăsura ei. Și cine știe ce mai era.

O altă cusătură.

O alta.

Tânăra tăcu și clocoti.

În urmă cu nici șase luni, tatăl lor îi chemase pe Augie și pe Hattie ca să le spună că nu se mai putea ocup de afacerea pe care o transformase în imperiu. Contele era prea bătrân ca să mai lucreze pe vase, să se ocupe de gestionarea oamenilor. Să supravegheze toate detaliile afacerii. Așa că le oferise singura soluție pe care o avea un bărbat nobil care deținea o afacere: moștenirea.

Ambii copii crescuseră pe vasele Sedley. Ambii își petrecuseră anii de tinerețe, înainte ca tatăl lor să primească titlul, lipiți de tatăl lor, învățând secretele transportului naval. Amândoi învățaseră să navigheze. Să facă noduri.

Însă numai unul din ei învățase bine.

Din păcate, era fată.

Așa că tatăl lor îi oferise lui Augie ocazia să își demonstreze abilitatea, iar în ultimele șase luni Hattie muncise din greu pentru a demonstra că merita să preia controlul afacerii, asta în timp ce Augie se culca pe lauri, așteptând momentul în care tatăl lor se hotăra să îi dea afacerea fiului său, pentru simplu motiv că era bărbat și așa funcționa moștenirea.

Nu exista alt mod de a intui logica contelui.

„Bărbații de pe docuri au nevoie de o mână fermă."

Ca și cum Hattie nu ar fi avut puterea să se ocupe de ei.

„Transportul naval are nevoie de cineva capabil."

Ca și cum Hattie ar fi fost prea moale pentru munca necesară.

„Ești o fată bună și sigur ai mintea potrivită pentru asta..."

Un compliment, dar niciodată rostit ca atare.

„Dar dacă o să apară un bărbat?"

Acesta era cel mai subtil. Era cel care urla fată bătrână și submina totul. Era cel care evidenția că femeile nu erau făcute pentru viață dacă puteau fi ale bărbaților.

Și, cel mai rău, era replica ce îi spunea că tatăl ei nu credea în ea.

Acest lucru era adevărat. Oricât de mult îl asigurase că viața ei era doar a ei și nu pentru căsătorie. Contele se concentra pe munca lui și spunea:

– Nu e în regulă, fata mea.

Ea avea de gând să-i demonstreze că greșea, petrecând jumătate de an făcând planuri ca să-și demonstreze valoarea. Creând strategii pentru venituri mai mari. Păstrând rapoarte și petrecând timp cu oamenii pe docuri, astfel încât, atunci când avea ocazia să îi conducă, aceștia să aibă încredere în ea. Și să o urmeze.

Iar în acea seară începea Anul lui Hattie. Anul în care ea obținea toate lucrurile pentru care muncise din greu. Nu avea nevoie decât de puțin ajutor ca să pună totul în mișcare, ajutor care sperase să fie mai ușor de obținut.

Avusese de gând să se întoarcă acasă și să-i spună tatălui ei că mariajul nu era pentru ea. Că se ruinase. Nu era încântată că se întorsese virgină, dar era fericită că găsise gentlemanul perfect care să se ocupe de situație.

Mă rog, poate nu chiar gentlemanul.

Bestia.

Numele veni cu un val fierbinte de plăcere, complet nepotrivit și greu de ignorat. Dar încercă s-o facă.

Chiar și el era un mod de a-și atinge scopul.

Cumva, Augie reușise să fie înjunghiat *de același bărbat*.

Îl lăsă pe fratele ei să stea în tăcere, în timp ce termină să-l coasă și să-l bandajeze. Un proces care ar fi mers mult mai repede dacă acesta ar fi stat nemișcat și nu s-ar mai fi tot plâns.

Îl lăsă să stea în tăcere, în timp ce-și spălă mâinile în chiuveta mare și trimise un servitor după niște ierburi, ca să oprească febra.

Îl lăsă să stea în tăcere când se întoarse la masă și se întinse după mânerul cuțitului, strălucitor și negru, cu un model argintiu. În timp ce analiza lucrătura.

Apoi, ridică cuțitul, testându-i greutatea, și îl privi pe fratele ei.

– O să-mi spui în ce te-ai băgat.

Augie era imaginea clovnului arogant.

– De ce aș face asta?

– Pentru că l-am găsit.

Bărbatul făcu ochii mari, în timp ce încercă să găsească un răspuns.

– Pe cine?

– Ne insulți pe amândoi cu întrebarea asta. I-am dat drumul.

Augie se ridică, scâncind din cauza mișcării.

– De ce ai face așa ceva?

– Pentru că era în trăsura mea, și noi trebuia să ajungem undeva.

Augie se uită încruntat la ea și apoi la Nora.

– Vrei să spui trăsura mea.

Hattie oftă frustrată.

– Dacă e să ne jucăm cu cuvintele, atunci nu e trăsura nici unuia din noi. E a lui tata.

– Și, în cele din urmă, o să fie a mea, zise Augie, ca și cum nu ar fi avut nici o îndoială.

Hattie își înghiți dezgustul la auzul acelor cuvinte. Fratele ei nu se gândise niciodată că Hattie s-ar descurca mai bine la conducerea afacerii. Sau că poate știa mai multe despre afacere decât el. Niciodată nu se gândise că poate nu avea să primească exact ce voia.

– Dar, deocamdată, e a tatălui nostru.

– Și nu ți-a dat voie să o folosești când vrei.

De fapt, făcuse asta. Dar Hattie nu avea de gând să poarte acea discuție.

– Dar ție ți-a dat voie să răpești oameni și să-i lași legați în ea?

Amândoi se uitară la Nora, care se dusese să umple ibricul.

– Nu mă băgați în seamă, nici nu sunt atentă.

– Nu aveam de gând să-l las acolo.

Hattie se întoarse spre fratele ei.

– Ce voiai să faci cu el?

– Nu știu.

– Aveai de gând să-l omori?

– Nu știu!

Fratele ei era în multe feluri, dar nu și criminal.

– Dumnezeule, Augie! În ce te-ai băgat? Crezi că un bărbat ca el pur și simplu poate dispărea, poate muri, și nimeni nu ar veni după tine? Ai noroc că nu ai făcut decât să îl lași inconștient. Ce a fost în capul tău?

– Mă gândeam că a băgat un cuțit în mine! Cel din mâna ta.

Tânăra strânse mânerul și clătină din cap.

– Nu și când l-ai atacat.

Augie nu negă acest lucru.

– De ce?

Fratele ei nu răspunse. Dumnezeu s-o ferească de oameni care foloseau tăcerea ca pe o armă. Oftă frustrată.

– Mi se pare că ai meritat ce ți-a făcut. Nu pare genul de bărbat care înjunghie oameni care nu merită asta.

Totul se opri, singurul sunet din cameră venind de la focul de sub ibricul Norei.

– Hattie...

Tânăra închise ochii și își mută privirea de la fratele ei.

– Ce știi tu despre ce fel de bărbat e?

– Am vorbit cu el.

Chiar mai mult. „L-am sărutat."

– Ce? De ce? strigă Augie.

„Pentru că am vrut."

– Ei bine, eram ușurată că nu e mort, August.

Augie ignoră avertismentul din cuvintele ei.

– Nu ar fi trebuit să faci asta.

– Cine e?

Hattie așteptă. Fratele ei se plimbă prin bucătărie.

– Nu ar fi trebuit să faci asta.

– Cine e?

– Nu știi?

Ea clătină din cap.

– Știu că își spune Bestia.

– Așa îi zice toată lumea. E Bestia. Iar fratele lui e Diavolul.

Nora tuși, iar Hattie îi aruncă o privire.

– Credeam că nu asculți.

– Evident că ascult. Poreclele astea sunt ridicole.

Avea dreptate. Hattie încuviință.

– De acord. Nimeni nu se numește Bestia sau Diavolul decât în romanele gotice. Și chiar și acolo...

Augie nu avea nervi pentru glumele ei.

– Așa îi cheamă pe cei doi. Sunt frați, infractori. Deși nu ar fi trebuit să-ți spun asta, din moment ce m-a înjunghiat.

– Ce fel de infractori?

– Genul care... Dumnezeule, Hattie, contează? întrebă Augie uitându-se la tavan.

– Chiar dacă nu ar conta, tot aș vrea să știu răspunsul, zise Nora.

– Contrabandiști. Bastarzii Bătăuși.

Hattie trase aer în piept când auzi. Chiar dacă nu știa cum își spuneau bărbații, auzise de Bastarzii Bătăuși, cei mai puternici bărbați din estul Londrei, poate chiar din tot orașul. Se vorbea în șoaptă despre ei pe docuri. Nu-și mutau încărcătura de pe vase decât noaptea și plăteau o sumă colosală bărbaților cu cele mai tari lovituri.

– Și ăsta e un nume ridicol, zise Nora, în timp ce turna ceai. Cine sunt?

Hattie se uită la fratele ei.

– Sunt vânzători de băutură.

– *Contrabandiști* de băutură, o corectă el. Brandy, burbon și alte cele. Mătăsuri, cărți de joc, zaruri. Orice taxează Marea Britanie ei aduc sub privirea Coroanei. Și și-au câștigat poreclele pe care le consideri prostești. Diavolul este cel fermecător, dar destul de rapid cât să-ți ia capul dacă el consideră că ai provocat probleme în Covent Garden. Iar Bestia...

Hattie făcu un pas în față în timpul pauzei lui Augie.

– Se spune că Bestia este...

Bărbatul se opri, părând tulburat și speriat.

– Ce? îl presă Hattie, disperată să afle continuarea. Când fratele ei nu răspunse, tânăra se încruntă. Regele junglei?

– Se spune că, odată ce zice că te caută, nu se lasă până nu te găsește.

Un fior o străbătu pe Hattie la auzul cuvintelor lui. La auzul adevărului din ele.

„O să te găsesc."

Cuvintele reprezentau o promisiune excelentă și o amenințare teribilă.

– Augie, dacă ce spui e adevărat...

– Este.

– Atunci, ce te face să crezi că poți să înfrunți asemenea bărbați? Că poți să furi de la ei? Că poți să-i rănești?

Pentru o clipă, tânăra crezu că fratele ei avea să dea înapoi la auzul întrebării. La sugestia că nu se putea pune cu acești bărbați. Însă Augie nu făcu asta. Puțini bărbați din lume erau pe măsura celui pe care îl întâlnise în acea seară. Iar asta *fără* cuțitul din coapsă.

Augie păru să știe asta, căci, în locul lăudăroșeniei masculine, coborî vocea.

– Am nevoie de ajutor.

– Bineînțeles că are.

Comentariul tăios veni din zona aragazului.

– Taci, Nora, zise Augie. Asta nu e treaba ta.

– Nu ar trebui să fie nici a lui Hattie, zise Nora. Și, cu toate astea, uite situația în care suntem.

Hattie ridică o mână.

– Opriți-vă. Amândoi.

În mod miraculos, o ascultară. Hattie se întoarse spre Augie.

– Vorbește.

– Am pierdut o încărcătură.

Hattie se încruntă și se gândi la rapoartele pe care le lăsase mai devreme pe biroul ei. Nu lipsea nici un transport.

– Cum adică *ai pierdut?*

– Îți amintești de lalele?

Tânăra încuviință. Nu mai fuseseră lalele în transport de când...

– S-a întâmplat astă-vară.

Vasul venise cu bulbi de lalea proaspeți din Anvers, deja marcați pentru diverse moșii din Marea Britanie. Augie fusese responsabil de încărcătură și de transport. Primul de care se ocupase după ce tatăl lor își anunțase planul de a da afacerea mai departe. Primul de care tatăl lor insistase ca Augie să se ocupe de la cap la coasă, ca să-și demonstreze abilitățile.

– Le-am pierdut.

Nu avea sens. Hattie văzuse în registre încărcătura marcată ca fiind descărcată. Transportul fusese marcat ca fiind complet.

– Unde le-ai pierdut?

– Credeam că... Nu știam că trebuiau trimise imediat. Am amânat. Nu am găsit oameni care să facă treaba când au ajuns. Toți lucrau la altă încărcătură, așa că le-am lăsat să aștepte.

– În depozit, zise ea.

Fratele ei încuviință.

– În mijlocul verii londoneze.

Verii londoneze *umede*.

O altă încuviințare. Tânăra oftă.

– Cât timp?

– Nu știu. Pentru numele lui Dumnezeu, Hattie, nu era carne. Erau niște afurisite de lalele. De unde să știu că vor putrezi?

Hattie consideră că făcu mari eforturi pentru a se stăpâni, când voia să spună: „Ai fi știut că vor putrezi dacă ai fi fost atent la afacere".

– Și apoi, ce s-a întâmplat?

– Știam că trebuia să restituim banii clienților. Știam că tata avea să fie furios.

Tatăl lor și-ar fi ieșit din minți – și pe bună dreptate. O încărcătură plină de lalele olandeze valora cel puțin zece mii de lire. Pierderea îi costa clientelă și mulți bani.

Cumva, Augie reușise să ascundă pierderea. Hattie simți cum groaza îi ajunge în stomac.

– Augie, ce ai făcut?

Tânărul clătină din cap, uitându-se în jos, la picioarele lui.

– Nu trebuia să se întâmple decât o dată.

Hattie se întoarse spre Nora, care deja nu se mai prefăcea a nu fi atentă. Când prietena ei ridică din umeri, tânăra se întoarse spre fratele ei și spuse:

– Ce trebuia să se întâmple o singură dată?

– Să plătesc datoria clienților. Fără ca tata să descopere asta. Și am găsit o cale. Augie se uită în sus și o privi. Am găsit ruta lor de livrare.

„A luat ceva de-al meu." Cuvintele de mai devreme ale Bestiei.

Nora blestemă încet.

Hattie inspiră.

– Ai furat de la el.

– Era doar...

Tânăra îl întrerupse.

– De câte ori?

Augie ezită.

– Am plătit datoria cu prima.

– Dar nu te-ai oprit.

Augie deschise gura, apoi o închise la loc. Bineînțeles că nu se oprise. Era rândul lui Hattie să blesteme.

– De câte ori?

Bărbatul o privi, iar Hattie văzu frică în ochii lui.

– În seara asta, a fost a patra oară.

– De patru ori. I-ai jefuit de patru ori... E un miracol că nu ai fost ucis.

– Stai un pic, zise Nora. Cum l-ai imobilizat *pe acel bărbat*?

– Ce vrei să spui?

– Augie, bărbatul ăla e de două ori mai solid decât tine. Și ai un cuțit în coapsă.

Augie păru că avea să o contrazică, după care recunoscu:

– Russell l-a pus la pământ.

Bineînțeles că cei doi distruseseră totul. Iar acum, ca de obicei, Hattie trebuia să curețe după el.

– Ar trebui să fie ilegal ca voi doi să vorbiți unul cu altul. Vă reduceți unul altuia inteligența. Hattie privi tavanul, apoi oftă. Ai creat haos.

– Știu, zise fratele ei, iar ea se întrebă dacă era adevărat.

– Ce mi-ai spus despre el? Despre Bestie? Augie, vine după tine. E un miracol că nu te-a găsit încă. Dar ce ai făcut în seara asta e incredibil de stupid. Ce ți-a venit să-l legi? În trăsură?

– Nu gândeam. Fusesem înjunghiat, iar Russell...

– A, da, Russell. Îl opri. Și el e terminat. Asta încetează chiar acum. Nu mai vindem nici o bucată din încărcătura lor. Unde e transportul pe care l-ați luat în seara asta?

– Russell a dus marfa la cumpărătorul nostru.

Hattie ridică dintr-o sprânceană.

– Un alt strateg genial, evident. Despre cine e vorba?

Fratele ei deveni și mai palid, dacă acest lucru era posibil.

– Nu vreau să ai treabă cu el.

– De parcă nu sunt destul de implicată deja.

Augie clătină din cap.

– Habar n-ai cât de mult te-ai putea afunda. Omul ăla cu greu poate fi considerat zdravăn.

– Acum, te lovește grija pentru familie? Hattie rezistă impulsului de a țipa. Cred c-ar trebui să fiu recunoscătoare că cel mai mare dușman al nostru este doar răzbunător, nu nebun.

– Îmi pare rău, zise Augie.

– Ba nu îți pare, răspunse Hattie. Aș zice că ești fericit că sunt dispusă să rezolv asta. Și *pot* să rezolv asta.

Augie înlemni.

– Da?

– Da, zise ea, în timp ce planul i se materializa în minte. Drumul înainte. Apoi, *drumul ei*. Pot s-o fac.

– Cum?

Nu era cea mai proastă întrebare din lume. Tânăra se uită la Nora, care ridicase din sprâncene, în așteptarea unui răspuns la întrebarea lui Augie.

Hattie se îndreptă, mai sigură pe ea ca niciodată.

– O să facem o înțelegere pentru încărcătură. Împărțim venitul de la transporturile noastre până când o să fiți chit.

– Nu o să fie de ajuns.

– Ba da.

Avea să facă ea să fie de ajuns. Avea să îi promită că nu aveau să mai existe furturi. Și un venit. Cu dobândă. Dacă era om de afaceri, avea să admită că înțelegerea era una bună. Uciderea lui Augie nu i-ar aduce înapoi încărcătura pierdută și ar îndrepta Coroana împotriva lui, lucru care nu era de dorit.

Însă banii erau ceva real. Avea să îl convingă de asta. Hattie se uită în ochii albaștri ai fratelui ei.

– Nu te băga.

– Nu îl cunoști, Hattie.

– Știu că am făcut o înțelegere cu el.

Augie îngheță.

– Ce fel de înțelegere?

– Da, ce fel de înțelegere? întrebă Nora amuzată.

– Nimic serios.

„Nu ești în poziția să-mi faci o ofertă."

O să iau totul.

Ce e al meu. Ce e al tău. Și numele."

Un fior de plăcere o străbătu pe Hattie când își aminti ce luase chiar și când îi promisese răzbunare. Căldura sărutului său. Promisiunea atingerii sale.

Augie îi întrerupse gândul.

– Hattie, dacă a fost de acord să te vadă din nou, trebuie să știi că, indiferent de ce a spus, nu te vrea pe tine.

Tânăra înghiți dezamăgirea care veni odată cu acele cuvinte. Augie nu se înșela. Bărbații precum cel pe care îl întâlnise în acea seară,

bărbații ca Bestia nu erau pentru femei ca Hattie. Nu le observau pe femeile ca Hattie. Ei observau femeile frumoase, cu trupuri subțiri și caracter delicat. Știa asta.

Cu toate astea... sinceritatea tăioasă despre lipsa ei de atracție o duru.

Hattie acoperi suferința cu un râset, așa cum făcea mereu.

– Știu asta, Augie. Iar acum, știu și ce vrea. Pe fratele meu idiot. Se bucură mai mult decât era cazul de valul de roșeață care îl copleși pe Augie. Dar vreau să accepte înțelegerea noastră. Iar, pentru asta, va trebui să ne accepte oferta.

– O să vin cu tine.

– Nu. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Augie să meargă cu ea și să strice totul. Nu.

– Cineva trebuie să meargă cu tine. Nu pleacă din Covent Garden.

– Atunci, o să mă duc în Covent Garden, zise ea.

Fratele ei nu avea de ce să afle că fusese acolo chiar în acea seară.

– Nu e un loc potrivit pentru domnișoare, zise Augie.

Acestea erau cuvintele care puteau înfuria orice femeie.

– Chiar trebuie să-ți reamintesc că am crescut pe navele de transport?

Augie schimbă tactica.

– O să facă orice ca să mă pedepsească. Și tu ești sora mea.

– Nu știe asta și nu o să afle. Am un avantaj, zise ea.

Nu se despărțiseră cu o provocare? Că aveau să se găsească unul pe altul? Iar acum, știa cum să-l găsească. Plăcerea o străbătu. Triumf. Ceva periculos de apropiat cu încântarea.

– Și dacă Bestia te rănește?

– Nu o s-o facă.

Atâta lucru știa. Poate avea să o tachineze, tenteze și testeze, dar nu avea să o rănească.

Tânăra observă consimțământul lui Augie. Bineînțeles că era ușurat. Sora lui urma să rezolve problema provocată de el. Ca de obicei.

– În regulă, atunci.

– Dar, Augie, dacă fac asta, *dacă te salvez*, atunci și tu trebuie să faci ceva pentru mine.

Bărbatul se încruntă.

– Ce vrei?

– Nu e vorba despre ce vreau, August, ci de ce o să-mi oferi.

– Continuă.

„Acum sau niciodată.

Profită de moment.

I-ai spus Bestiei că nici tu nu pierzi niciodată.

Transformă asta în realitate."

– O să-i spui tatălui nostru că nu vrei afacerea.

Augie făcu ochii mari, iar Nora fluieră, lucru pe care Hattie îl ignoră, în timp ce frustrarea, determinarea și triumful goneau prin venele ei.

– O să-i spui că mi-o dai mie.

Se părea că în acea zi chiar începea viitorul ei.

Capitolul 7

După-amiaza următoare, în timp ce soarele se retrăgea spre asfințit, Whit stătea în mica infirmerie din mahalaua din Covent Garden, având grijă de băiatul care fusese dus acolo după atacul asupra încărcăturii.

Camera, inundată cu lumină aurie, era curată – în contrast cu lumea exterioară, o lume în care domnea mizeria – și ar fi trebuit să-i ofere puțină pace lui Whit.

Nu reuși însă.

Bărbatul se dusese imediat în mahala, ca să verifice cum se simțeau călăreții care îl însoțiseră în noaptea anterioară. Venise să vadă cum se simțea băiatul lui, Jamie, care era la pământ când Whit fusese lovit, strada de sub el fiind pătată de sânge. Chiar în vreme ce își pierdea cunoștința, Whit strigase înfuriat. Nimeni nu îi rănea pe oamenii Bastarzilor Bătăuși și supraviețuia.

Inima lui Whit bătu cu putere când își aminti ce se întâmplase, în vreme ce ușa camerei se deschise și se închise, tânărul doctor ștergându-și mâinile pe o cârpă curată în timp ce se apropia de bărbat.

– L-am sedat, zise doctorul. Nu o să se trezească vreme de câteva ore. Nu e nevoie să stai aici.

Whit avea nevoie să stea acolo, să își protejeze oamenii.

Bastarzii Bătăuși domneau în labirintul din Covent Garden, dincolo de tavernele și teatrele care deveniseră sigure pentru bogătașii

Londrei, când nimic nu era sigur pentru cei din afară. Însă Whit venise în mahala împreună cu fratele lui vitreg și cu fata pe care o numeau sora lor, învățând să se lupte precum câinii pentru orice rămășițe găseau. Lupta devenise a doua lor natură, și se cățăraseră mai sus, punând bazele unei afaceri și trăgând mahalaua după ei. Îi angajaseră pe oamenii din cartier pentru a munci cinstit în afacerile lor: să facă plăcinte în taverne, să se ocupe de pariuri în ringurile de luptă, să taie carne, să tăbăcească blănuri și să se ocupe de încărcăturile care veneau de pe vase de două ori pe lună.

Dacă nu și-ar fi asigurat loialitatea celor din zonă pe când erau copii, banii ar fi făcut asta. Mahalaua Bastarzilor era cunoscută în toată Londra ca fiind locul ce oferea muncă onestă pentru un salariu bun și condiții sigure, asta de la un trio care se ridicase din mizeria străzilor din Covent Garden.

Acolo, Bastarzii erau regi. Recunoscuți și apreciați mai mult decât monarhul. Și de ce să nu fie așa? Cealaltă parte a Londrei putea să fie la fel de bine cealaltă parte a lumii pentru cei care crescuseră în mahala.

Însă nici măcar regele nu putea ține moartea la distanță.

Tânărul inconștient luase un glonț pentru ei. Din cauza asta, se afla într-o cameră orbitor de albă, pe niște cearceafuri albe, în mâinile sorții – fiindcă Whit întârziase să-l protejeze.

Mereu ajungea prea târziu.

Își băgă mâna în buzunar, în timp ce se juca cu metalul cald al unuia din ceasuri, apoi cu celălalt.

– O să trăiască?

Doctorul se uită de la masa din colțul camerei, unde lucra la un amestec.

– Poate.

Whit urlă în sinea lui, în timp ce pumnul lui își dorea... o față. O viață. Fusese atât de aproape în noaptea anterioară. Dacă s-ar fi trezit când dușmanul era acolo, poate s-ar fi bucurat de răzbunare.

Dar, când se trezise, văzuse o femeie, în schimb. Hattie, nerăbdătoare să fie într-un bordel, în timp ce oamenii lui se luptau sub mâinile chirurgului. Iar apoi, tânăra refuzase să îi dea un nume.

Bărbatul se uită la silueta care dormea. Patul îl făcea pe Jamie să pară mai mic și mai subțire decât atunci când era treaz, atunci când râdea cu frații lui și le făcea cu ochiul fetelor drăguțe care treceau pe lângă el.

Hattie avea să îi spună lui Whit numele bărbatului pe care îl proteja, al celui care furase de la el, cel care amenința ce era al lui. Cel care lucra cu adevăratul dușman și care avea să o ducă pe Bestie la el odată ce simțea forța întreagă a furiei lui.

Avea să se dezlănțuie pentru Jamie și pentru toți cei pe care îi proteja în Covent Garden, unde sărăcia amenința, la nici un kilometru de cele mai bogate case din Marea Britanie. Avea să se dezlănțuie pentru ceilalți șapte care fuseseră înaintea lui. Pentru cei trei care părăsiseră acea cameră și se duseseră direct în pământ.

Un alt urlet.

– Înțeleg că situația nu îți place, Bestie, dar ăsta e adevărul. Medicina e imperfectă. Dar e o rană pe cât de curată posibil. Glonțul a intrat și a ieșit. Am oprit sângerarea. Rana e închisă și protejată. Bărbatul ridică din umeri. E posibil să trăiască. Se apropie de Whit cu un pahar în mână. Bea.

Whit clătină din cap.

– Ești treaz de mai bine de o zi, iar Mary mi-a spus că nu ai mâncat și nu ai băut de când ai venit.

– Nu am nevoie ca soția ta să mă supravegheze.

Doctorul îi aruncă o privire tăioasă.

– Având în vedere că stai de pază în camera asta de douăsprezece ore, nu prea avea de ales. Bărbatul întinse paharul din nou. Bea, pentru durerea de cap pe care nu vrei să recunoști că o ai.

Whit luă paharul, ignorând durerea de la ceafă în timp ce bău, după care blestemă când simți gustul poșircii.

– Ce naiba e asta?

Doctorul luă paharul și se întoarse la masa lui.

– Contează?

Nu conta. Doctorul rareori folosea un leac tradițional, când putea amesteca o pastă sau putea fierbe ceva dezgustător, și avea o obsesie nemaiîntâlnită pentru curățenie. Însă Whit și Diavolul îl atrăseseră departe de un sătuc nordic cu doi ani în urmă, după ce salvase o tânără marchiză care fusese împușcată folosind o combinație bizară de tincturi și tonice.

Din punctul de vedere al lui Whit, un bărbat cu abilitatea de a învinge gloanțele își merita greutatea în aur, iar doctorul îi demonstrase că avusese dreptate salvând mai multe vieți decât pierduse de când ajunsese în mahala.

În acea zi, era posibil să salveze o alta.

Whit se întoarse spre Jamie și îl privi în liniștea după-amiezii.

– O să trimit pe cineva să te cheme când se trezește, zise doctorul. În clipa în care se trezește.

– Și dacă nu o s-o facă?

Urmă o pauză.

– Atunci, o să trimit pe cineva să te aducă când nu o să se trezească.

Whit mormăi, iar logica îi spunea că nu mai putea face nimic. Soarta avea să își spună cuvântul, iar tânărul avea să trăiască sau avea să moară.

– Urăsc locul ăsta!

Whit nu mai putea sta locului. Se duse în capătul camerei, spre peretele exterior al clădirii, construită de cei mai buni zidari pe care îi puteau cumpăra Bastarzii. Fără ezitare, își trecu pumnul prin el.

Durerea îi străbătu mâna și brațul, și el o primi. O pedeapsă.

Scaunul doctorului scârțâi când se întoarse spre Whit.

– Sângerezi?

Se uită la încheieturile degetelor. Fuseseră în stare mai rea. Bombăni negarea, în timp ce-și scutură mâna. Doctorul încuviință și își continuă munca.

Foarte bine. Whit nu avea chef de conversație, însă asta nu-l ajută odată ce ușa camerei se deschise și fratele și cumnata lui intrară. În spatele lor era Annika, geniala norvegiancă a Bastarzilor, care putea muta o încărcătură întreagă în mijlocul zilei, ca o vrăjitoare.

– Am venit imediat ce am auzit. Diavolul se duse direct la pat și se uită la Jamie. La naiba!

Se uită în sus, cicatricea de pe obrazul lui drept devenind acum albă, din cauza furiei.

– O căutăm pe sora lui, zise Nik, în timp ce se duse în cealaltă parte a patului și îl luă pe băiat de mână. O să vină aici repede, Jamie.

Ceva se strânse în pieptul lui Whit. Nik îi iubea pe oamenii care lucrau pentru ei de parcă ar fi fost mult mai în vârstă de douăzeci și trei de ani – câți avea – și toți ar fi fost copiii ei.

Iar el nu putea să-i protejeze.

Diavolul își drese glasul.

– Și glonțul?

– Într-o parte. A ieșit, răspunse doctorul.

– Aproape l-am prins. Am lăsat un cuțit în el, adăugă Whit.

– Foarte bine, sper că o să-i tai bijuteriile, zise Diavolul, lovind podeaua de două ori cu bastonul lui cu vârf argintiu – semn că dorea să scoată lama dinăuntru și să înjunghie pe cineva.

– Stai un pic, spuse Felicity, cumnata lui Whit, și se duse în fața lui, obligându-l s-o privească. *Aproape* l-ai prins?

Rușinea îl cuprinse pe Whit, fierbinte și inevitabilă.

– Cineva m-a doborât înainte să termin ce făceam.

Nik blestemă în șoaptă, în timp ce Felicity îl luă pe Whit de mâini.

– Ești bine? Se întoarse spre doctor. Se simte bine?

– Mie așa mi se pare.

Felicity îl fixă cu privirea pe celălalt bărbat.

– Interesul tău pentru medicină mereu mă impresionează, doctore.

Acesta își dădu jos ochelarii și îi curăță.

– Omul e fix în fața ta, nu?

Femeia oftă.

– Presupun că ai dreptate.

– Atunci, bine, zise doctorul și ieși din cameră.

– Ce om ciudat! Felicity se întoarse din nou spre Whit. Ce s-a întâmplat?

Whit ignoră întrebarea și îi surprinse privirea lui Nik.

– Și Dinuka? Al doilea călăreț. Whit îl trimisese pe tânăr după cavalerie. E în siguranță?

Nik încuviință.

– A apucat să tragă o dată, dar nu crede că a nimerit pe nimeni. A făcut ce i s-a spus. S-a dus după cavalerie.

– Foarte bine, zise Whit. Și încărcătura?

Femeia clătină din cap.

– S-a pierdut înainte să o găsim.

Whit își trecu mâna peste piept.

– Împreună cu cuțitele mele.

Diavolul se întoarse spre el.

– Cine a făcut asta?

– Nu știu sigur.

Diavolul nu ezită.

– Dar bănuiești.

– Tot ce am indică spre Ewan.

Nu mai folosea numele. Ewan era Robert acum, ducele de Marwick, fratele lor vitreg și fostul logodnic al lui Felicity. În urmă cu trei luni, îl lăsase pe Diavol să moară și dispăruse, ceea ce o făcuse pe Grace să se ascundă până când bărbatul fusese găsit. Furturile încărcăturilor se opriseră după ce Ewan dispăruse, însă Whit avea

senzația că acesta se întorsese și era responsabil pentru ce i se întâmplase lui Jamie.

Doar că...

– Ewan nu te-ar fi lăsat inconștient, zise Diavolul. Ar fi făcut ceva mult mai rău.

Bestia clătină din cap.

– Are doi oameni care lucrează pentru el. Cel puțin doi.

– Pe cine?

– Sunt aproape de-a afla, zise el.

„O să-mi spună în curând."

– Are de-a face cu femeia de pe Shelton Street?

Whit își îndreptă atenția spre Nik.

– Ce?

– A, da, femeia. Am auzit și de asta, zise Diavolul. Se pare că ai fost aruncat dintr-o trăsură în mijlocul unor bețivi, apoi ai urmărit ce Brixton a numit... Îi zâmbi soției lui. Cum a zis, iubire?

Felicity zâmbi.

– O bogătașă.

– A, da. Am auzit că ai urmărit o bogătașă la bordelul lui Grace.

Whit nu răspunse.

– Și a și stat acolo, adăugă Nik.

„La naiba!"

Whit înfruntă privirea norvegiencei.

– Nu trebuie să fii altundeva? Încă avem o afacere, două de care ne ocupăm, nu?

Nik ridică din umeri.

– O să aflu povestea de la băieți.

Whit se încruntă, prefăcându-se că nu observă că tânăra își trece mâna peste fruntea lui Jamie și îi șoptește câteva cuvinte de încurajare, după care plecă.

După o tăcere lungă, Felicity adăugă:

– Și noi o să aflăm povestea tot de la băieți?

– Deja am o soră curioasă.

Felicity zâmbi.

– Da, dar nu e aici, așa că trebuie să vorbesc pentru amândouă.

El se încruntă.

– M-am trezit într-o trăsură, cu o femeie.

Diavolul se încruntă.

– Și presupun că asta nu s-a întâmplat în modul excelent în care s-ar putea petrece așa ceva, nu?

Fusese cel mai fierbinte sărut pe care Whit îl experimentase vreodată, însă fratele lui nu avea de ce să afle asta.

– Când am ieșit din trăsură...

– Am auzit că ai fost aruncat, zise Felicity.

Whit mormăi.

– A fost ceva de comun acord.

– De comun acord, repetă Felicity. Faptul că ai fost aruncat din trăsură.

Domnul să îl ferească de surorile băgăcioase.

– Când *am ieșit din trăsură*, zise el, ea se îndrepta spre Covent Garden, și am urmărit-o.

Diavolul încuviință.

– Cine e?

Whit tăcu.

– Dumnezeule, Whit, ai luat numele bogătașei, nu?

Acesta se întoarse spre Felicity.

– Hattie.

Faptul că avea o cumnată care fusese cândva aristocrată avea avantaje uneori, mai ales când aveai nevoie de numele unei nobile.

– Fată bătrână?

Nu ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi spus despre ea.

– Foarte înaltă? Blondă? continuă Felicity.

El încuviință.

– Voluptuoasă?

Cuvântul îi reaminti de curbele și văile formelor ei. Își mormăi confirmarea.

Felicity se întoarse spre Diavol.

– Foarte bine, atunci.

– Mmm, zise Diavolul. O să revenim la subiectul ăsta. Știi cine e femeia?

– Hattie e un nume destul de comun.

– Dar?

Femeia se uită la Whit, apoi din nou la soțul ei.

– Henrietta Sedley e fata contelui de Cheadle.

Adevărul îl lovi pe Whit, odată cu triumful aflării adevăratei identități a tinerei. Cheadle câștigase titlul de conte, îl primise direct de la rege pentru aristocrație pe mare. „Am crescut pe docuri", îi spusese ea când bărbatul încercase să o sperie cu limbajul vulgar.

– Ea e.

– Deci Ewan lucrează cu Cheadle? întrebă Diavolul, clătinând din cap. De ce ar acționa contele împotriva noastră? Nu are sens.

Chiar nu avea. Andrew Sedley, contele de Cheadle, era îndrăgit în zona docurilor. Afacerea lui era o sursă de muncă cinstită și de salariu bun, iar bărbații care lucrau pe Tamisa îl cunoșteau ca fiind un om corect, dispus să angajeze pe oricine avea un corp destul de puternic, indiferent de nume, țară sau avere.

Bastarzii nu avuseseră niciodată motiv să interacționeze cu Cheadle, deoarece acesta se ocupa exclusiv de transporturile navale la vedere, își plătea taxele și păstra afacerea curată, cu nici un iz de incorectitudine. Fără arme. Fără droguri. Fără oameni. Și Bastarzii jucau după aceleași reguli, doar că o făceau în mizerie, contrabanda lor incluzând băutură, hârtie, cristale, peruci și orice altceva supratatxat de Coroană. Și nu le era frică să se apere cu forța.

Ideea că Cheadle ar fi tras primul glonț în ei era de neconceput. Dar Cheadle și fiica lui nu erau singuri.

– Băiatul lui, zise Whit.

August Sedley era, din ce se spunea despre el, un idiot indolent, lipsit de respectul și etica muncii pe care le avea tatăl lui.

– Se poate, zise Felicity. Nimeni nu are o părere prea bună despre el. Este fermecător, dar nu foarte inteligent.

Asta însemna că tânărul Sedley nu știa că nu ar fi trebuit să îi confrunte pe cei mai cunoscuți și mai îndrăgiți infractori din Covent Garden. Dacă fratele lui Hattie era cel care se ocupase de furturi nu însemna decât un lucru.

Diavolul înțelese și el asta.

– Ewan l-a pus pe frate să îi facă munca, iar sora își protejează familia.

Whit știa prețul acestui lucru. Mormăi.

– Nu reușește, zise Diavolul, în timp ce îl privea pe Jamie. Asta se termină acum. Îl luăm pe fiu, pe tată, toată familia dacă e nevoie. Și ne vor duce la Ewan. Și totul o să se termine.

Se luptau cu Ewan de două decenii. Se ascunseseră de el. O protejaseră pe Grace de el.

– Lui Grace nu o să-i placă, zise Felicity încet.

În urmă cu mult timp, Diavolul și Whit îi făcuseră o promisiune surorii lor – și anume, că nu aveau să îl rănească pe Ewan. Nu conta că fusese al patrulea din banda lor sau că îi trădase. Grace îl iubise. Și îi pusese să promită că nu aveau să se atingă niciodată de el.

Dar Grace nu făcea parte din asta. Whit clătină din cap.

– Grace va trebui să suporte. Acum vine după mai mulți din nou. După mai mult decât trecutul lui. Acum vine după oamenii noștri.

După lumea pe care Bastarzii aveau să o protejeze cu orice preț. Era momentul să pună punct situației.

Whit se uită la fratele lui.

– O să mă ocup eu de asta.

Cuvintele fură punctate de o bătaie în ușa clădirii, un sunet pierdut în depărtare. Mereu era cineva care avea nevoie de îngrijiri în Covent Garden, și nu avea să lase nici un aristocrat să mărească numărul cadavrelor de acolo.

Frații se uitară unul la altul.

– De tot?

– De afacere, nume, tot ce e important pentru el. O să distrug totul.

Tânărul Sedley îi supărase pe Bastarzi și, astfel, atrăsese distrugerea asupra lui.

– Și Lady Henrietta? întrebă Felicity, tulburându-l pe Whit prin pronunțarea titlului.

Nu o plăcea ca aristocrată. O prefera ca Hattie.

– Crezi că face parte din toată treaba asta? Crezi că lucrează cu Ewan?

– Nu.

Negarea se revoltă în el.

Diavolul îl privi cu atenție, apoi spuse:

– De unde știi?

„Știu."

Nu era de ajuns.

– O să îl dea în vileag pe frate.

Diavolul îl privi în tăcere.

– Tu l-ai trăda pe al tău?

Whit strânse din dinți.

– Și dacă nu o face? întrebă Felicity. Ce o să faci atunci?

– Atunci, reprezintă o victimă colaterală, zise Diavolul.

Whit ignoră dezgustul care însoți cuvintele. Felicity se uită la soțul ei.

– Nu asta am fost și eu cândva?

Diavolul avu grația să pară șocat.

– Pentru o clipă, iubire. Destul cât să îmi vină mintea la loc.

– Dacă e dușmanul, o s-o fac, zise Whit.

Diavolul ridică dintr-o sprânceană.

– *Dacă?*

„Ești un inconvenient.

Trebuie să fiu undeva.

E Anul lui Hattie."

Frânturi de conversație din trăsură.

– Chiar și dacă nu e dușmanul, îl protejează pe omul care este, zise Diavolul, care își încrucișă brațele la piept și își fixă fratele cu privirea. Iar asta o face valoroasă.

O transforma într-un avantaj.

– Nu ai de ales, trebuie să îi arăți cine suntem cu adevărat, frate, zise Diavolul încet. Oricât de mult ți-ar plăcea cum arată.

Adevărul despre ei. Bastarzii Bătăuși nu își lăsau dușmanii în viață.

– Ocupă-te de asta înainte să primim mai multă marfă, zise Diavolul.

Următorul transport avea să ajungă în port săptămâna următoare.

Whit încuviință, în timp ce ușa se deschise și apăru doctorul.

– Ai un mesaj.

Deschise ușa complet și îl dezvălui pe unul dintre cei mai buni contrabandiști ai Bastarzilor.

– Brixton, îi zise Felicity băiatului, care se înmuie pe dată.

Toți băieții din Covent o adorau. Femeia era pe jumătate geniu în deschiderea încuietorilor, pe jumătate perfecțiune maternă.

– Credeam că te duci acasă.

– Ca să înveți cum să-ți ții gura, băiete, zise Whit, convins că Brixton îi spusese Diavolului despre Hattie.

– Ignoră-l, zise Felicity. Ce s-a întâmplat?

Brixton se uită la Whit.

– Există zvonuri că e o fată în piață care caută Bestia. Urmă o pauză, apoi: Nu e chiar o fată, ci mai degrabă o femeie. Băieții cred că e o lady.

Whit simți cum stomacul i se întoarce pe dos.

„Hattie."

– Pune tot felul de întrebări.

Felicity se uită la Whit.

– Așa face?

– Da. Nu că i-am răspunde.

Evident că nu o făceau.

Nimeni din Covent Garden nu i-ar fi dat lui Lady Henrietta Sedley informații despre Bastarzi. Asta era prima regulă nespusă de acolo. Bastarzii aparțineau numai mahalalei.

– Bine lucrat, Brixton, zise Diavolul și îi aruncă o monedă băiatului. Se pare că nu mai trebuie să o găsești, Bestie.

Bombănitul lui Whit ascunse neîncrederea care îl copleșise. Și precauția. Și dorința de a alerga la ea și de a afla ce voia. Nu, nu trebuia s-o găsească.

Îl găsise ea.

Capitolul 8

Nu era nimic în lume ca piața din Covent Garden.

Era imensă. În față, avea niște coloane mari de piatră, care deschideau drumul către ce părea o colecție nesfârșită de magazine și tarabe care vindeau orice ar fi avut nevoie un om. Erau pline de fructe, legume, flori, dulciuri, plăcinte cu carne și bibelouri, antichități și materiale.

Hattie era încântată când se plimba prin piață, trecând de la un vânzător la altul, tentată de culorile recoltei de toamnă – tarabele cu flori dădeau pe dinafară cu nuanțe de roșu și portocaliu, dovleci magnifici erau așezați lângă sfeclă roșie și o mulțime de cartofi încă mânjiți de pământul bogat în care crescuseră.

Pentru alții, clădirea în sine era mândria pieței, și era o minune arhitecturală, masivă și uimitoare, cu grinzi imense și detalii în piatră și fier care transformau cea mai mare și mai scumpă piață din Londra în invidia lumii.

Însă, pentru Hattie, clădirea nu însemna nimic. Oamenii erau cei care o atrăgeau. Și era plină ochi de oameni. Fermieri și negustori, florari și măcelari, brutari și croitori, meșteșugari, toți țintindu-și serviciile spre clienți care variau de la cea mai săracă menajeră la bijuteria elitei. Dacă o persoană reușea să intre în clădire, nu conta dacă era prinț sau cerșetor. Covent Garden era unul dintre puținele locuri din lume unde banii unui cerșetor erau la fel de bine primiți precum cei ai unui prinț. Poate chiar mai bine, din moment ce cerșetorul

nu avea remușcări când ridica vocea la nevoie – și în piață era mereu cazul de așa ceva.

Deoarece, dincolo de culoare și de mirosul acelui loc, era zgomotul de acolo. O cacofonie de țipete și râsete, de cumpărători dedicați și vânzători nerăbdători, de câini care latră și găini care cotcodăcesc, de viori și râsete de copii.

Era o mișcare pură, magnifică. Iar Hattie o adora.

Îi plăcuse asta de când era mică și tatăl ei o lăsa să stea pe vasele companiei în timp ce descărcau încărcătura. Totul dura ore întregi, chiar și când zeci de oameni făceau munca. Și, când terminau, domnul Sedley (pe atunci, nu era conte) își lua cel mai mare copil și îi promitea o călătorie la piața din Covent Garden, pentru ceva bun, ales de ea.

Își reaminti de acele zile în timp ce se plimba prin piață și soarele apunea, iar lumina lui transforma Londra, chiar și părțile uitate, într-un loc magic. Se gândi la familia ei și la felul în care își adorase tatăl, la felul în care se îndrăgostise de vase, de afacere și de docuri. Și la modul în care iubea acea piață, zgomotoasă și acoperită de rumeguș care să absoarbă mirosul și mizeria care niciodată nu păreau să fie atât de respingătoare pe cât se credea.

Și, exact ca atunci când era mică, Hattie profită de moment. Își aminti cum se oprea la fiecare tarabă, le zâmbea negustorilor și vorbea cu fermierii în căutarea premiului perfect, iar acum folosise aceeași strategie. Doar că era în căutarea unui alt fel de premiu.

Bestia.

Abordă situația metodic și îi găsi pe cei mai prietenoși negustori. Fermierul de mere, femeia cu un coș de pisici lângă ea, croitoreasa care broda un trandafir roz pe o bucată de material care, cumva, rămăsese imaculată în piață. Vorbi cu ei, cumpără un măr, mângâie o pisică, comandă o duzină de batiste noi.

Iar apoi, îi întrebă de Bestie.

Îl cunoșteau? Auziseră de el.

Știau unde ar putea fi găsit?

Avea ceva de-al lui și voia să i-l dea înapoi.

Era remarcabil însă cât de puțin conta dispoziția ei prietenoasă. Cât de puțin conta titlul ei. În clipa în care îi pronunța numele, acel nume prostesc și fantastic, vânzătorii îi alunecau printre degete.

– Îmi pare rău, domnișoară, zise fermierul și se întoarse spre alt client.

– Nu am auzit de el, o asigură vânzătorul, dar ai de gând să cumperi ceva?

– Sunt sigură că mi-aș aminti un asemenea nume.

Mâinile croitoresei nici măcar nu ezitaseră.

Se părea că toți din Covent Garden erau chitiți să apere Bestia.

Hattie oftă și luă o gură din măr, aroma dulce explodându-i pe limbă în timp ce-și făcea loc printre căruțe, care nu mai erau pline după o zi întreagă de vânzări. Zgomotele din piață se domoliseră în timp ce soarele cobora de pe cer. Oamenii se îndreptau spre paturile lor ca să se trezească devreme și să o ia de la capăt în ziua următoare.

– Flori, milady?

O fetiță de șapte sau opt ani, cu piele închisă la culoare și ochi nerăbdători, o întâmpină când ieșea spre St. Paul's Cathedral. Părul ei negru era ascuns sub pălărie, câteva bucle desprinzându-se în timpul zilei lungi. Tânăra purta o rochie și un șal care fuseseră cârpite.

Un coș ponosit se legăna pe brațul ei. Avea mânerul rupt, găuri în partea de jos, cinci dalii singuratice în el, ofilite de la o zi întreagă fără apă petrecută în piață.

Hattie o privi pe fată și recunoscu nesiguranța și resemnarea din ochii ei. Aceasta știa că florile ei nu erau ce fuseseră cu câteva ore în urmă. Mai știa și că nu se putea întoarce de oriunde venise fără să le fi vândut.

Hattie știa și ea asta, așa că le cumpără, doi penny pentru flori și un alt penny pentru fată, care se grăbi să plece, crezând probabil că Hattie avea să se răzgândească. Însă, când Hattie o rugă să se oprească, fata ezită.

Hattie se aplecă, pentru a o privi în ochi.

– Caut pe cineva. Poate mă poți ajuta?

Îndoiala se transformă în neîncredere.

– Nu știu nimic despre nimic, milady.

– Caut un bărbat, continuă Hattie. I se zice Bestia.

Recunoaștere. Asta licări în ochii căprui ai fetei. După care dispăru. Ascunsă în timp ce fata se uită în jur, la oamenii se rămăseseră în piața întunecată. Căuta pe cineva? Se uita după spioni?

– Nu vreau să-i fac rău, adăugă Hattie.

Zâmbetul fetei fu neașteptat, ca și cum Hattie ar fi făcut o glumă minunată.

– Nimeni nu rănește Bestia, zise ea, înainte să-și dea seama că dezvăluise o informație pe care ar fi trebuit s-o țină ascunsă. Fata

făcu ochii mari, însă, înainte ca Hattie să continue, spuse: Nu, lady, nu pot să te ajut – și dispăru, ca și cum nu ar fi fost acolo.

Hattie oftă frustrată și o privi pe fată cum se depărta, trăgându-și șalul mai strâns, în timp ce aerul de septembrie pierdea căldura soarelui. Oare bărbatul avea tot ce mișca în Covent Garden la degetul mic?

Trebuia să plece în scurt timp. Odată ce se întuneca, ar fi fost mai greu să oprească o trăsură, dar trebuia să-l găsească. El era cheia spre tot. Spre dorințele ei, planurile ei, viitorul ei. Dacă îl putea convinge să înceteze să-l mai caute pe Augie, dacă putea face o înțelegere cu el și să îi dea înapoi tot ce îi luase fratele ei idiot, dacă îl putea convinge că avea puterea să oprească acele atacuri prost gândite...

Dacă îl putea găsi, avea o șansă.

În plus, bărbatul îi făcuse o promisiune.

Gândul îi provocă fiori, care îi accelerară pulsul și îi gâdilară buzele, la amintirea sărutului din noaptea anterioară. Bărbatul îi promisese să continue sărutul, să continue totul. Și nu avea de gând să îl lase să scape.

– Îți încerci norocul, lady?

Tânăra se întoarse spre locul de unde se auzi întrebarea. Un bărbat stătea la câțiva metri depărtare, la o masă improvizată din lăzi de bere și o bucată de lemn. Amesteca un pachet de cărți încet și metodic. Nici nu era atent la mișcări. Ochii lui albaștri străluceau de sub borul pălăriei și un zâmbet larg și prietenos se concentra asupra ei.

– Poftim?

Ritmul lent al modului în care amesteca cărțile o tachina. Bărbatul întinse cărțile pe lemn, apoi le ridică cu o singură mișcare.

Hattie clătină din cap.

– Nu joc cărți.

– Nici eu. Bărbatul îi făcu cu ochiul. E un obicei groaznic.

Ea râse și se apropie. Bărbatul îi amintea de o vulpe. Era alunecos și viclean, cu siguranță crescut în Covent Garden. Era ca o buruiană crescută prin crăpăturile pietrelor din piață, cu rădăcini puternice care cu siguranță aveau să crească la loc, indiferent de câte ori erau scoase din pământ. Un bărbat crescut în Covent Garden cu siguranță știa câte ceva despre regele locului. Tânăra se apropie.

– Atunci, ce joci?

Bărbatul împrăștie cărțile din nou.

– Alege trei, milady.

Tânăra ridică dintr-o sprânceană, și el râse.

– Câtă neîncredere!

– De ce am crezut că aveai de gând să mă păcălești?

Bărbatul își duse mâna la piept și se prefăcu șocat.

– Ca o săgeată în inimă.

Clar avea de gând să o jecmănească, dar Hattie crescuse printre marinari și avea propriile planuri. Alese trei cărți și le lăsă cu fața în jos pe masă. Jucătorul le strânse pe celelalte, le așeză într-o parte și luă cartea de deasupra cu un zâmbet larg.

– Nimic ascuns.

Totul era ascuns, dar Hattie era dispusă să continue.

Folosind cartea pe care o alesese ca unealtă, bărbatul le întoarse pe cele trei alese de Hattie: trei de inimă neagră, opt de treflă și apoi... regina de inimă roșie. Bărbatul o privi cu ochii mari.

– Se pare că doamna te-a ales pe tine.

– Și ce primesc în schimbul acestui favor?

Zâmbetul acela din nou.

– Șansa de a-ți încerca norocul, evident.

– Cât?

– Șase penny.

Era o sumă exorbitantă, destul cât să-i confirme lui Hattie că bărbatul credea c-o păcălise. Îl lăsă să creadă asta și scoase din buzunar moneda. O așeză pe masă.

– Și dacă am noroc?

– Atunci, o să dublez suma, evident!

– Evident, zise ea.

Bărbatul ăsta nu pierdea. Întregul lui trai avea loc acolo, la marginea pieței, unde îi jecmănea pe cei care se credeau mai presus de el.

– Și acum?

– Nu e problemă.

Bărbatul zâmbi și întoarse cele trei cărți cu fața la masă. Regina de inimă roșie era mai îndoită decât celelalte.

– Unde e regina?

Hattie arătă spre cartea respectivă. Bărbatul întoarse cartea, arătând-o, apoi o întoarse la loc.

– Ești făcută pentru asta, zise el. Asta e tot, nu trebuie decât să fii cu ochii pe regină.

Apoi, începu să mute cărțile, aruncându-le una sub alta, la început cu mișcări ample, pentru ca Hattie să poată urmări regina, apoi din ce în ce mai repede, până când cărțile care se mutau abia

se vedeau. Un începător ar fi urmărit cărțile de pe masă, încercând să țină pasul.

Hattie însă nu era o începătoare.

Când bărbatul se opri, cărțile erau din nou aranjate într-o linie. Se uită la Hattie și îi spuse:

– Găsește regina, milady.

Hattie scoase din buzunar o coroană de aur. Mai mult decât făcuse bărbatul toată săptămâna.

– Vrei să îndulcim înțelegerea?

Lăcomia își iți capul.

– Te ascult.

– Dacă pierd, e a ta.

Apoi, triumf.

– Dar, dacă găsesc regina, îmi spui unde pot să găsesc Bestia.

Surprindere, apoi îndoială, ca și cum nu ar fi trebuit să accepte înțelegerea. Însă aroganța câștigă, așa cum se întâmpla deseori cu bărbații. Să refuze oferta ar fi însemnat să admită că putea pierde.

Nu-și dădu seama că Hattie juca un joc mult mai mare.

– În regulă, milady. Joci dur. Apoi, arătă spre masă. Unde e regina?

Bărbatul se aștepta ca Hattie să aleagă cartea din mijloc. Era cartea pe care ar fi ales-o oricine urmărise cărțile de pe masă, care avea și îndoitura specifică. Însă Hattie nu se uitase la cărțile de pe masă, ci la cele din mâinile lui.

Puse degetul pe cartea din stânga.

Acel zâmbet din nou.

– Să vedem.

Luă cartea din dreapta și o folosi pentru a întoarce cartea din mijloc, dezvăluind un trei de inima neagră. Cartea pe care ar fi lăsat-o s-o întoarcă singură dacă ar fi ales-o.

– Ești cu un pas mai aproape.

Dar bărbatul era pregătit. Avea să îi ceară să îl lase pe el să întoarcă de data asta cartea și, în acest timp, avea să facă rapid schimbarea de cărți care pusese regina pe masă în primul rând. Îi făcu semn să dea mâna la o parte, însă Hattie întoarse singură cartea, dezvăluind regina.

Bărbatul o fixă cu privirea.

– Se pare că regina chiar m-a ales pe mine.

Luă coroana de pe masă și o puse în buzunar.

– Potrivit înțelegerii noastre, îmi datorezi șase penny și niște informații.

Bărbatul o privi cu atenție în timp ce o evaluă, uitându-se dincolo de bonetă și șal, care îl făcuseră să o considere începătoare.

– Ești profesionistă. Ai trișat.

– Prostii, zise Hattie calmă. Pur și simplu, am egalat șansele. Dacă e vreun trișor aici, tu ești acela, pentru că voiai să schimbi regina cu optul de inimă neagră din mână.

Bărbatul se încruntă și, cu o mișcare agilă, adună cărțile, orice senzație de nedreptate dispărând.

– Nu mă joc cu profesioniști.

– Te rog, nu fi dezamăgit, zise Hattie. Niciodată nu am văzut pe cineva mai priceput – dar am făcut un pariu.

– Da, însă nu ai jucat corect.

Bărbatul bagă pachetul de cărți în buzunar și se ridică, dezvăluind silueta lui mică. Era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai scund decât ea și foarte slab. Cu toate astea, nu avu nici o problemă să ridice masa și să o pună sub braț.

– Nu avem nici o înțelegere.

Tânăra icni când bărbatul se depărtă, făcându-și loc printre cei care rămăseseră în piață.

– Am jucat la fel de corect ca tine. Mi-ai promis informații, zise ea în timp ce-l urmărea.

– Nu am informații.

Bărbatul grăbi pasul, intrând pe o alee care ducea și mai adânc în Covent Garden. Coti, iar Hattie se grăbi să-l urmărească.

– Stai, te rog!

Omul ăsta crescuse pe străzile din Covent Garden. Știa despre Bestie. Îl văzu la capătul altei alei, unde coti din nou.

Se întoarse când Hattie apăru după colț.

– Pleacă!

Apoi, își văzu de drum. Intră pe o a doua alee. Se întoarse pe a treia.

Frustrarea creștea. Hattie avea să-l piardă.

– Zi-mi doar unde să-l găsesc! strigă ea.

Un alt colț. Un altul.

Îl pierdu în labirintul străzilor.

– La naiba, șopti ea, în timp ce inima îi bătea cu putere, singurul sunet de pe strada goală. El fusese șansa ei. La naiba!

– Eu știu unde să-l găsești, milady.

– Și eu.

Tânăra se întoarse spre cei doi bărbați care se apropiau din spate. Erau mai mari decât cel pe care îl urmăriseră. Unul avea o pălărie trasă peste ochi, care ascundea totul, mai puțin vârful nasului. Celălalt avea păr portocaliu, destul de strălucitor cât să se vadă în lumina slabă. Zâmbi și dezvălui niște dinți stricați. Însă nu dinții lui o făcură pe Hattie să tresară, ci ochii lui, în care lucea lăcomia.

Hattie făcu un pas în spate.

– Nu am nevoie de ajutorul vostru, mulțumesc frumos.

– Ce lady! zise Pălărie. Atât de politicoasă.

– Și accentul... parcă s-a născut pe grămezi de bani, răspunse Dinți. Destui cât să ne plătească pentru ce am pierdut în după-amiaza asta din cauza ei.

Hattie clătină din cap.

– Nu v-am mai văzut.

– Nu, dar l-ai incomodat pe omul nostru. Ar mai fi putut lucra o oră dacă nu veneai tu.

Bărbatul cu cărțile de joc. Nu lucra singur, ci pentru ei. Cei doi își voiau acum banii, pe acea alee goală unde fusese destul de fraieră să ajungă singură. Se gândi la o soluție.

– Vă dau ce i-am oferit și lui. O coroană.

– O coroană, zice ea, strigă Dinți Cariați.

– Din cauza ei am pierdut cât? De trei ori pe atât, nu? veni răspunsul ridicol.

Imposibil. Jucătorii aveau nevoie de zile întregi ca să câștige atât. Nu conta.

– Nu am atâția bani. Băgă mâna în buzunar și scoase ce avea. Am șase șilingi, doi penny.

Bărbații se apropiară de ea.

– Auuu... nu are cât vrem, Eddie, zise Pălărie.

– Atunci, ce o să facem, lady? întrebă Eddie. Poate poți să lucrezi pentru ei. Pe Mikey nu îl deranjează fetele mari.

Furia și frica se amestecară. Hattie se îndreptă. Își trase șalul mai strâns de corp, iar una din mâini dispăru în buzunar.

– Nu vă apropiați.

– Sau ce?

– Poate o să țipe, zise Mikey, dinții galbeni strălucindu-i ca și cum ar fi fost un monstru.

– Poate s-o facă, spuse Eddie încet, destul de aproape cât s-o atingă dacă ar fi încercat. Dar nu o să găsească nici un salvator aici.

Inima lui Hattie bătea cu putere, furia și frica amestecându-se în ea. Furia câștigă.

– Atunci, va trebui să mă salvez singură.

Și scoase un cuțit.

Capitolul 9

Nu-i plăcea să o știe în Covent Garden.

Bestia se îndreptă spre piață, conștient că soarele apunea, iar locul se putea transforma într-o clipă din prietenos în periculos, mai ales pentru fiica unui conte, prea plină de Mayfair, indiferent de cât timp petrecuse pe docuri. Ar fi putut la fel de bine să fi fost din celălalt capăt al lumii acolo, unde întunericul venea ca o promisiune și aducea cu sine tot felul de intenții rele.

Dacă plecase înainte ca el să ajungă la ea?

Înteți ritmul, grăbindu-se să ajungă la ea înainte să dispară ultimele raze ale soarelui, făcându-și drum pe alei și printre clădiri și aproape lovindu-se de corpul mic ce se grăbea în partea opusă. Se întinse spre fata care era la un pas de a cădea în noroi, luându-i coșul gol și pălăria.

– Bess, zise el odată ce copila se echilibră. De ce te grăbești?

Copila făcu ochii mari.

– Bestie! Să știi că nu i-am spus nimic. Credeam că o să fie un cumpărător bun pentru ultimele mele flori.

Hattie.

Bărbatul se uită la coșul gol.

– Se pare că așa a și fost.

Fata încuviință.

– Da, a cumpărat multe și a dat trei penny.

Whit nu fu surprins de generozitatea lui Hattie, dar păru impresionat în fața fetei.

– Și acum? Unde e doamna?

Tânăra clătină din cap.

– Nu i-am spus cum să te găsească. Nu aș face niciodată așa ceva.

– Te cred.

Copila expiră ușurată și plină de mândrie.

– Am lăsat-o în piață. I-am spus că nimeni nu te învinge pe tine.

Bărbatul își imagină că Hattie nu apreciase remarca. Băgă mâna în buzunar și scoase o pungă cu dulciuri, pe care i-o dădu lui Bess. Când aceasta luă o bomboană, o mângâie pe fată sub bărbie și spuse:

– Ai făcut o treabă bună azi, Bess. Se întunecă, du-te la mama ta.

Cele două urmau să se trezească devreme în ziua următoare, ca să culeagă flori și apoi să le vândă în piață.

Dacă ar fi fost după Bastarzi, toți copiii din mahala s-ar fi trezit devreme ca să meargă la școală, dar familiile trebuiau să mănânce, iar Diavolul și Whit nu puteau decât să le dea apă potabilă și cât de multă protecție posibilă.

Asta însemna că nu avea timp să protejeze domnișoarele aristocrate doritoare de aventuri, când îi spusese clar că el avea s-o găsească pe ea și nu invers. O conduse pe Bess, după care se îndreptă spre piață, traversând-o destul cât s-o vadă pe Hattie în partea cealaltă, unde era jecmănită de unul dintre jucătorii de cărți.

Se gândi că își alesese rochia ca să se piardă în mulțimea din Covent Garden. O rochie simplă, de plimbare, de un verde moale, cu o bonetă care se asorta și un șal strâns în jurul umerilor... în încercarea de a... ce? De a o părea fără forme? Whit se gândi că ar fi ignorat întreaga vestimentație dacă nu ar fi fost femeia care o purta, care era imposibil de ignorat și în nici un caz fără forme. Era mai înaltă decât majoritatea și cu niște forme sălbatice, pe care nimeni nu le-ar fi ratat. Cu atât mai puțin un bărbat care le gustase în seara anterioară.

Amintirea îi reveni. Limba ei, întâlnindu-se cu a lui, într-o atingere delicioasă. Respirația ei sacadată, degetele afundate în părul lui, ca și cum ar fi vrut să controleze atingerea.

Dumnezeule, i-ar fi dat voie să facă asta oricând și-ar fi dorit.

Rezistă impulsului de a se gândi la rezultate, ignorând erecția, în timp ce se îndrepta, fără ezitare, spre ea, grăbindu-se când își dădu seama că nu era cea păcălită, ci ea era cea care păcălea.

Jucătorul de cărți se ridică, furios, își strânse masa și plecă, îndreptându-se spre cea mai apropiată alee. Iar Hattie îl urmă, neștiind că era atrasă în întuneric de niște hoți.

Whit începu să alerge.

Ajunse pe aleea întunecată și goală unde dispăruseră, o luă pe altă alee, apoi pe alta. Toate erau locul perfect pentru un jaf sau ceva mai rău. Blestemă tare în întuneric.

– Nu te apropia!

Nu, nu-i plăcea să o știe pe Hattie singură în locul ăla. Nu-i plăcea să-i știe ghetele în mizeria lui sau vocea ei răsunând printre zidurile lui. Dar cel mai mult îi displăcea frica din ea.

Avea să distrugă pe oricine o atingea.

În acel moment, alerga, disperat să ajungă la ea. Își spuse că se grăbea să o protejeze pentru că ea era cheia spre distrugerea dușmanului său.

Să o protejeze.

După ce dădu ultimul colț, încă în întuneric, Whit îi văzu pe frații Doolan. Niște tâlhari din Covent Garden, crescuți din mizeria locului și mai degrabă forțoși decât isteți. Amândoi erau cu spatele la el.

Și cu fața spre Hattie.

Whit nu reuși să vadă chipul tinerei, dar și-o imagină și nu-i plăcu imaginea. Palidă, cu ochii violeți. Mari de la frică, și buzele pline deschise în timp ce respira panicată.

Furia îi străbătu venele și îi făcu inima să bată cu putere.

„Protejeaz-o."

Nu o putea vedea, dar știa că se îndepărta de cei doi frați, de putreziciunea dinților lor, de cicatricile de pe fețe și de mizeria de pe mâini.

„Stai."

Tânăra nu dădea înapoi.

– Domnilor, văd că nu ați judecat corect abilitatea mea de a mă apăra. Nu cred că vreți să vedeți cum aș face asta, răsună vocea ei, tăioasă ca oțelul.

În seara trecută, avusese un cuțit mic în buzunar. O lamă destul de ascuțită cât să taie frânghiile cu care fusese legat, dar prea mică pentru a-i speria pe frații Doolan, care fuseseră amenințați cu arme mult mai periculoase. Și totuși...

Ei se îndepărtau de ea.

Ce naiba? Whit se apropie puțin, însă rămase în umbră.

– De unde îl ai, fato? întrebă Eddie Doolan.

Se auzise un tremur în vocea lui?

– Deci îl știi?

Tânăra era surprinsă.

– Toată lumea din mahala îl știe, zise Mikey, panicat.

Dintr-odată, Hattie ajunse într-un loc unde Whit o putea vedea, luminată de sus de o rază de soare reflectată, iar Whit aproape se clătină când o văzu. Înaltă și puternică, cu spatele drept și maxilarul

ca al unei războinice. Iar în mână avea o lamă ce promitea o pedeapsă cruntă.

Pedeapsă pe care Whit o știa fără doar și poate, căci o aplicase de sute de ori. Mii.

Tânăra avea în mâna unul dintre cuțitele lui.

Șocul fu urmat de un val de nerăbdare când Eddie întrebă plin de frică.

– Ești a Bestiei?

Whit își ignoră propria reacție la această întrebare.

– Doar am cuțitul lui, nu?

Ce fată isteață!

– La naiba, zise Mikey. Eu nu vreau să mă bag în asta.

O luă la fugă pe străzi, ca un șobolan ce era.

Tânăra se întoarse surprinsă spre Eddie.

– Deloc loial din partea lui, nu crezi?

Eddie înghiți în sec.

– Nu o să-i spui Bestiei, nu-i așa, milady?

Whit răspunse pentru ea, ieșind din umbră:

– Nu va trebui s-o facă.

Hattie pufni în timp ce Eddie se întoarse spre Whit, cu mâinile deja ridicate în timp ce Bestia se apropia.

– Nu făceam nimic, Bestie. Doar o speriam puțin. Destul cât să nu-i mai păcălească din nou pe jucătorii noștri de cărți.

Bărbatul se apropie.

– Eddie, care sunt regulile?

– Nu rănim femeile. Dar...

Whit nu suporta cuvântul ăla. Nu existau scuze. Acea singură silabă îl făcu să vrea să îl distrugă pe bărbat. Eddie făcu ochii mari, în timp ce Whit se apropie, teama lui aruncând cuvinte stupide.

– Nu ne așteptam să scoată un cuțit. Dacă stai să te gândești, ea a început totul.

Ce imbecil!

– A început totul când a fugit de voi.

Creierul minuscul al lui Eddie căută un răspuns.

– Fugea după omul cu cărțile de joc. Te căuta pe tine. Crezând că a găsit ceva valoros, zâmbi. Noi te protejam.

– Să fim serioși, pufni Hattie peste umărul lui Eddie, însă Whit refuză să se uite la ea, temându-se de ce s-ar fi putut întâmpla dacă o făcea.

În schimb, îl luă pe Eddie de guler și îl trase mai aproape.

– Dacă te mai văd vreodată amenințând o femeie, o să afli exact ce durere poate provoca o lamă. Ține minte, sunt peste tot și văd totul.

Eddie înghiți în sec, în timp ce transpirația începu să-i curgă pe frunte. Încuviință.

– Ai ceva să-i spui domnișoarei?

– Î... îmi pare rău, șopti bărbatul.

Nu era prea bine.

– Mai tare.

– Îmi pare rău, domnișoară. Îmi cer scuze. Scuze.

Whit o privi atunci pe Hattie, ai cărei ochii erau mari, plini de surprindere.

– Da, în regulă.

Își plimbă privirea spre a lui, iar bărbatului nu-i plăcu nesiguranța de acolo.

– Accept. Pare să-și fi învățat lecția.

– Pleacă de aici.

Îl împinse pe Eddie și nu se uită cum acesta căzu și se ridică imediat, luând-o la fugă. În schimb, Whit se întoarse spre acoperișuri și șuieră în noapte.

– Găsiți-l pe Michael Doolan. Spuneți-i că ar face bine să mă caute la lupte. Dacă nu vine la mine, nu o să-i placă nicicum ce o să se întâmple când o să merg eu după el.

Apoi, se întoarse spre Hattie, a cărei nesiguranță se transformase în curiozitate.

– Ți-ai făcut un obicei din a vorbi cu clădirile?

– O să mă opresc când nu o să mai facă ce vreau.

– Pietrele o să ți-l aducă pe acest bărbat? Când Whit nu răspunse, ea continuă: Deci e adevărat ce se spune?

Cine vorbise cu ea? Ce îi spusese?

Bărbatul își mormăi răspunsul și ignoră furia care îl străbătea la gândul că Hattie ar fi putut fi rănită și el nu ar fi fost acolo s-o protejeze dacă ar fi întârziat câteva minute. Nu conta că ea ținea cuțitul lui în mână.

Apropo de asta, Whit întinse mâna.

– Dă-mi arma.

Ea strânse mânerul de onix, iar Whit își imagină căldura mâinii ei, moliciunea mănușilor ei curățând crestele fine de oțel, care asigurau o țintă dreaptă și o lovitură puternică.

– Ce sunt luptele?

Singura lui consolare. Ignoră însă întrebarea și spuse:

– Hattie, dă-mi cuțitul.

Tânăra se uită la ea.

– Le-a fost frică de el.

Bărbatul nu răspunse și așteptă ca ea să spună ce voia de fapt.

– Le-a fost frică *de tine*.

Whit încercă să găsească dezgustul din cuvintele ei. Ea era delicatețe și lumină, mai curată și mai proaspătă cu boneta ei apretată și șalul alb decât locul asupra căruia domnea el. Hattie nu avea nimic în comun cu acel loc și nu ar fi trebuit să fie acolo. În plus, ar fi trebuit să fie dezgustată de ce văzuse. De vulgaritatea situației. De mizerie.

De el.

– Nu, nu de tine, zise ea, iar, pentru o clipă, Whit crezu că tânăra îi auzise gândurile. Hattie ridică lama, o inspectă și, în lumina slabă, șopti: Le-a fost frică de imaginea pe care o au despre tine.

– Toată frica este frica de o imagine, zise el.

Știa asta mai bine decât alții. Fusese crescut cu teroare și învățase să-i supraviețuiască. Ce era tangibil era suportabil. Ce era intangibil însă putea să te lase fără aer, fără somn și fără speranță.

Hattie își înclină capul și îl analiză.

– Și care e imaginea pe care o au despre tine?

Bestia. Nu pronunță cuvântul. Promisiunea lui. Dintr-un motiv anume, nu voia ca Hattie să se gândească la Bestie când se uita la el.

Nu voia ca ea să se uite la el.

Ce minciună!

– Unde e însoțitoarea ta?

– Ce?

– Avea sens să nu ai una aseară, doar nu ai nevoie de însoțitoare la bordel, dar ești o femeie cu avere, Henrietta Sedley, și sunt mai mulți oameni în piață care ar putea să te recunoască.

Buzele ei, pline și mari, se deschiseră de surprindere.

– Știi cine sunt.

Whit nu răspunse. Nu fu nevoie.

– De unde? insistă ea.

Bărbatul îi ignoră întrebarea și spuse:

– Tu încă nu știi cine sunt eu, dacă credeai că este o idee bună să mă cauți.

– Știu că ți se spune Bestia. Asta îi spusese chiar el. Știu că fratele tău e Diavolul.

Nesiguranța își făcu loc în el. Ce altceva mai știa?

– Iar asta mă face să am îndoieli în privința modului în care se aleg numele în familia ta.

– Ne-am dat singuri numele, zise el, neplăcându-i viteza cu care îi răspunsese.

Nu-i plăcuse că îi răspunsese.

Trăsăturile ei se înmuiară, și nici asta nu îi plăcu.

– Îmi pare rău pentru asta, dacă astea sunt numele pe care le-ați ales. Dar bănuiesc că Bastarzii Bătăuși merită niște nume puternice.

Whit se apropie de ea.

– Pentru cineva care susține că nu are habar cum am ajuns inconștient în trăsura ei, știi o groază de lucruri.

Acele buze păcătoase se curbară într-un zâmbet, expresia de pe fața ei fiind ca o lovitură.

– Credeai că nu o să pun întrebări după întâlnirea noastră?

Whit ar fi trebuit să se încrunte. Ar fi trebuit să insiste pe dovada că tânăra avea o relație apropiată cu dușmanul care îi împușcase unul dintre oameni, îi furase încărcătura și îl lăsase inconștient. Ar fi trebuit să-i amenințe familia și afacerea dacă nu primea informația pe care o dorea.

Asta ar fi trebuit să facă, însă, în schimb, spuse:

– Și ce ai mai aflat despre mine?

Ce naiba făcea? De ce vorbea cu ea?

Zâmbetul ei deveni misterios.

– Mi s-a spus că, odată ce pornești după cineva, nu te oprești până nu îl găsești.

Asta era adevărat.

– Dar nu eram sigură că vei veni după mine.

Bineînțeles că ar fi făcut-o. S-ar fi dus după ea în turnul ei din Mayfair chiar dacă Hattie nu ar fi avut informația pe care o voia.

Ba nu. Whit se opuse gândului. O izbândă impresionantă, până când ea adăugă, cu gropița din obraz:

– Așa că am venit eu după tine.

Whit nu ar fi recunoscut niciodată plăcerea care îl străbătu când auzi acea confesiune, la fel cum nu ar fi recunoscut nici plăcerea pe care o simți când ea îl luă de mână.

– Ce ai pățit la mână?

Mănușile pe care le purta ea nu opriră înțepătura căldurii când Hattie își plimbă degetele peste ale lui, care erau roșii și dureau de la lovitura de mai devreme.

– Te-ai rănit.

Bărbatul inspiră adânc și își trase mâna dintr-a ei, dorind să îi șteargă atingerea.

– Nu e nimic.

Hattie îl privi o clipă, iar el își imagină că ea vedea mai mult decât ar fi vrut el să vadă. Iar apoi spuse încet:

– Nimeni nu a vrut să-mi spună despre tine.

Whit mormăi.

– Asta nu te-a oprit să întrebi. Ceea ce ne duce înapoi la problema însoțitoarei tale. Te-ar fi putut vedea o mulțime de bogătași, și presupun că și-ar fi pus întrebări din cauza lipsei tale de subtilitate când întrebai de mine.

Hattie zâmbi crispată.

– Nu sunt recunoscută pentru subtilitate.

În tonul ei însă era ceva mai mult decât umor, ceva ce lui nu-i plăcea, dar refuză să arate asta.

– Nu-mi imaginez de ce. Te știu de mai puțin de o zi, și, în perioada în care nu eram inconștient, tu erai la un bordel și amenințai cu un cuțit doi infractori din Covent Garden.

– Nu e ca și cum tu ai fi un domn din Mayfair. Hattie zâmbi. Sau ai uitat partea în care am făcut o înțelegere indecentă cu tine ieri?

Înțelegere. Cuvântul îl arse cu amintirea nopții anterioare. Cu gustul ei. Cu senzația ei în brațele lui. Cu felul în care arăta ea, ca un festin.

– De ce nu ai făcut una cu unul dintre bogătașii tăi?

Ea păru să ia în considerație opțiunea. „Nu te gândi la asta", își spuse el în gând.

– În primul rând, nu am nici măcar un bogătaș, d-apăi mai mulți.

Pentru că bogătașii erau niște imbecili.

Whit mormăi.

– Deci n-ai avut de ales decât să vii în mahala.

Ea făcu ochii mari.

– Nu mă gândesc... Nu ar trebui să repete cuvintele. Dumnezeule, ce moale era. ... La asta.

– Atunci, la ce?

Hattie își lăsă capul într-o parte.

– Nu-mi pasă că nu ești un gentleman. Nu am nevoie de cineva care să știe drumul prin Mayfair. Nu văd de ce aranjamentul nostru ar avea ceva de-a face cu abilitatea ta de a valsa sau cu cunoștințele tale despre ierarhia celorlalți.

Dar Whit știa toate acele lucruri. Fusese antrenat să fie un nobil. Petrecuse doi ani învățând detaliile aristocrației. Ale lumii lor oribile. Și, dacă n-ar fi fost un singur moment, în urmă cu două decenii, ar fi fost cu totul alt bărbat. Poate ar fi întâlnit-o în alte circumstanțe. Dacă Ewan ar fi pierdut și Whit ar fi câștigat, ar fi fost duce.

Și s-ar fi dus după ea în cu totul alt mod.

Nu că ar fi vrut asta. Nu voia decât să o scoată din Covent Garden.

Despre ce vorbeau?

– Însoțitoarea.

Hattie ridică un umăr și îl lăsă să cadă sub acel șal tricotat, despre care Whit credea că nu avea să mai fie niciodată alb, după o după-amiază petrecută pe acolo.

– Nu am nevoie de așa ceva.

Poate Whit ar fi fost șocat dacă ar fi fost un alt fel de bărbat.

– Ba da, ai.

– Ba nu, nu sunt o copilă. Am douăzeci și nouă de ani, împliniți azi, ceea ce ar atrage, în mod normal, niște felicitări.

Whit clipi.

– La mulți ani!

De ce naiba spusese asta?

Hattie zâmbi, luminoasă ca soarele, ca și cum ar fi fost într-o sală de bal, nu pe o alee lăturalnică.

– Mulțumesc.

– Nu-i nevoie de însoțitoare, ci de un temnicer.

– Nimănui nu-i pasă pe unde merg.

– Mie îmi pasă.

– Excelent, zise ea, din moment ce după tine am și venit.

Era a doua oară când spunea asta și a doua oară când Whit fu încântat să audă. Nu voia să repete experiența.

– De ce?

Atunci, ea îi întinse cuțitul, deschizând palma și dezvăluind mânerul, închis la culoare pe fundalul mănușii ei, mănușă care Whit își dorea să nu fi fost acolo, ca să vadă petele de cerneală de la încheieturi și să citească povestea pe care o spuneau în palma ei.

– Asta îți aparține, zise ea. Ți-am promis c-o să ți-l aduc înapoi.

Whit se uită la armă.

– De ce e la tine?

Hattie ezită, iar Whit nu suportă pauza – ideea că această femeie sinceră își ascunsese răspunsul.

– Pentru că ți-am promis c-o să ți-l aduc, repetă ea. Îmi pare rău.

El luă cuțitul. Pentru ce își cerea scuze? Era vorba despre cuțit? De setul din care provenea? Era vorba despre atacul asupra transportului de noaptea trecută? Despre cele anterioare? Știa că îi fuseseră furate mii de lire? Că fusese amenințată viața oamenilor lui?

Sau era vorba despre altceva?

Despre Ewan?

Furia și neîncrederea urlară în el la acel gând. Și altceva. Ceva ce semăna cu panica. Dacă ea era lângă Ewan, Whit nu ar fi putut s-o protejeze.

Dădu gândul la o parte. Hattie nu lucra cu Ewan. Ar fi știut dacă ea l-ar fi trădat într-un asemenea mod, nu?

Să strădui să-și ia privirea de la ea, nesuportând felul în care lumina i-o fura. Străzile înguste din Covent Garden făceau soarele să dispară prematur, iar frustrarea lui îl făcu să o ia de mână și să o tragă prin labirintul de străzi înapoi în piață, unde piatra albă luase foc de la ultima urmă de portocaliu.

Îi dădu drumul în clipa în care ajunseră în piață.

– Gata, am ajuns înapoi de unde ai plecat.

Ea se întoarse spre el.

– Nu e vorba doar despre cuțit.

– Nu, nu e. Mi s-a luat mai mult decât un cuțit.

– Acum, știu asta, dar aseară nu știam

Whit o crezu, pentru că voia asta, chiar dacă știa că nu ar fi trebuit s-o facă. Chiar dacă nu avea nici un motiv s-o facă.

– Vreau un nume, Lady Henrietta.

„Demonstrează că nu faci parte din asta. Spune-mi adevărul."

Ea clătină din cap.

– Sunt sigură că poți să înțelegi de ce nu-ți pot oferi așa ceva.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu vreau, răspunse ea fără ezitare.

Era mai sinceră decât orice persoană pe care o întâlnise vreodată. Mult mai sinceră decât el.

– Atunci, ne aflăm într-un impas.

– Ba nu. Hattie se întoarse, luminoasă, spre el. Fața ei trăda adevăr și o simplitate pe care Whit nu știa dacă el o avusese vreodată. Am o soluție.

Nu ar fi trebuit să se gândească la cuvinte. Ar fi trebuit s-o oprească din vorbit și să pună punct nebuniei pe care avea s-o sugereze ea fix acolo, în timp ce soarele apunea.

În schimb, el spuse:

– Ce fel de soluție?

– Rambursare, zise ea fericită, ca și cum ar fi fost o nimica toată, și se îndreptă spre centrul pieței, Whit neavând de ales decât să o urmeze.

Asta și făcu, precum un câine, conștient că spionii de pe acoperișuri nu aveau să ezite și aveau să îi raporteze totul fratelui său, surorii și lui Nik. Știa asta, însă nu-i păsa. În schimb, o urmă pe Hattie spre tarabele din piață, rămânând la câțiva pași în urma ei, urmărind-o, până când ea se aplecă să verifice conținutul unui coș aflat la picioarele unei bătrâne. Hattie se uită în sus, pe fața ei citindu-se o întrebare deschisă, prietenoasă, și primi singurul răspuns pe care îl merita o astfel de expresie. Da.

Hattie scoase un cățeluș mic, ce se zbătea, și se ridică pentru a strânge mingea de blană la piept și a o alina. Whit se apropie și simți un junghi în piept. Ceva ce nu dorea să simtă și de care cu siguranță nu voia să-și amintească. Lui Hattie nu păru să-i pese de asta, și se întoarse cu un zâmbet luminos spre el.

– Ador locul ăsta.

Cuvintele veniră ca o lovitură. Femeia asta era atât de neașteptată și atât de nepotrivită în lumea lui, atât de imposibil de ignorat, având în voce o bucurie imposibil de ratat. Nu voia ca ei să îi placă acolo. Voia să urască locul. Să îl părăsească.

Să plece de acolo și să-l lase în pace.

Dar tânăra nu făcu asta. În schimb, continuă:

– Când eram mică, tata mă aducea în piață.

Asta nu era o surpriză. Piața era o destinație pentru clasa superioară a Londrei, un mod de a se juca în noroiul din Covent Garden fără să riște să se murdărească. Whit văzuse sute de nobili care veniseră acolo. Mii. Când era mic, îi jecmănea, le fura din buzunare, le dădea indicații greșite. Se uita la bărbații în costume negre impecabile și la femeile cu rochii imposibil de albe.

Și îi ura.

Ura faptul că, dacă nu ar fi fost o răsturnare de situație, ar fi fost unul dintre ei.

Îl bucura faptul că jecmănea bogătașii. Stătea treaz noaptea, imaginându-și șocul, furia și frustrarea de pe fețele lor când se trezeau cu portofelele golite, gențile tăiate, banii furați. Chiar dacă banii lor conduceau lumea, în acele momente, nu aveau nici o șansă în fața istețimii lui Whit. În fața puterii Bastarzilor.

– Înainte să se schimbe totul, spuse ea spre câine și spre el.

Înainte ca Sedley să primească titlul, probabil voia să spună. Și el și-l dorise la un moment dat. Mai mult de o dată. De o mie de ori, chiar și în timp ce stătea în acea piață și detesta ideea.

Însă acum, în vreme ce se uita la acea femeie care strângea în brațe o minge de blană neagră, se întrebă dacă o văzuse vreodată. Dacă se uitase la ea de sus sau din spatele unei tarabe. Dacă îi văzuse vreodată zâmbetul larg și îl invidiase. Avusese zile când stomacul lui fusese atât de gol, că se hrănise numai cu invidie, și ar fi invidiat rochiile curate ale lui Hattie, zâmbetele ei fericite și pe tatăl ei cel atent.

I-ar fi invidiat viața, la fel de mult cât și-ar fi dorit să facă parte din ea.

Lucrurile nu mai stăteau însă așa. Nu avea timp pentru fiica unui conte care trăia în Mayfair și își petrecea timpul în Covent Garden.

Hattie își lipi obrazul de capul neted al cățelușului, cu un zâmbet blând, și Whit rezistă dorinței care îi curgea prin vene – de a simți acea atingere ușoară pe el.

– Era un fermier cu o tarabă antică, iar primăvara vindea cei mai dulci și mai crocanți cartofi prăjiți. Hattie râse, sunetul fiind o întepătură plăcută. Tata îmi cumpăra o pungă plină, și niciodată nu ajungeam mai departe de intrarea în piață până o deschideam și ronțăiam. Făcu o pauză, apoi, plină de rușine, spuse: Încă îmi spune Dovlecel.

Whit nu voia să afle acea poveste. Nu voia să fie fermecat de ea. Cu siguranță nu voia să afle porecla prostească pe care i-o dăduse tatăl ei. Nu voia să se gândească la acea fată mică, cu părul blond, cu ochii prea mari și cu o pasiune pentru cartofii prăjiți. Nu voia ca amintirea acelor cartofi să ajungă pe limba lui.

Hattie se aplecă și puse cățelușul la loc în coș. Se îndreptă și îi zâmbi femeii în vârstă.

– Mulțumesc, a fost minunat.

Vânzătoare încuviință.

– Vrei unul, milady?

Ea se uită la Whit, ca și cum un câine ar fi fost ceva normal de cumpărat din impuls.

– Mi-ar plăcea la nebunie unul, zise Hattie, în timp ce se uita plină de dorință la coș, precum copilul pe care și-l imaginase el.

Pentru o clipă, Whit se gândi să-i cumpere pe toți.

– Dar nu azi. Azi aveam nevoie doar de o îmbrățișare.

Whit aproape se înecă la auzul cuvintelor, atât de inocente și de dulci și, cumva, atât de murdare în mintea lui. Mormăi și scoase un șiling din buzunar, pe care i-l dădu femeii.

– Pentru tine, Rebecca. Pentru că i-ai făcut pe plac domnișoarei.

Femeia făcu o plecăciune.

– Mulțumesc, Bestie.

Bărbatul o fixă cu privirea.

– Amândoi știm că puii ăștia nu ar trebui să stea departe de mama lor. Dacă tu și Seth aveți probleme, vino la mine și la Diavol.

– Nu avem nevoie de mila ta, Bestie.

Cuvintele erau ferme și pline de mândrie. Singurul fiu al Rebeccăi își pierduse un picior într-un accident, la începutul anului, iar femeia îmbătrânea pe zi ce trecea, dar existau moduri prin care el să se asigure că cei doi aveau de mâncare.

– Nu ofer milă. O să vă găsim amândurora de muncă.

Ochii femeii se umeziră și buzele i se subțiară. Într-un final, încuviință și se aplecă să-și ia coșul, îndreptându-se spre casă. Whit o privi o clipă, după care se întoarse spre Hattie.

Rezistă impulsului de a se uita în altă direcție, de a se ascunde de acei ochi care păreau să știe totul. Rezistă și impulsului de a o întreba ce vedea.

Hattie nu îi spuse. În schimb, zise:

– Am puterea să-ți asigur rambursarea.

Whit o credea, deși știa că alții nu aveau să o facă. Nu l-ar minți. Cu toate astea, o întrebă:

– De unde să știu eu asta?

– Știu eu cât pentru amândoi, zise ea, ca și cum purtase acea conversație de zeci de ori înainte. Și poate chiar o făcuse. Incertitudinea își făcu loc în el în timp ce ea continuă: Știu că patru transporturi navale au fost prădate. Știu că valorau aproape patruzeci de mii de lire. Știu că erau pline cu marfă de contrabandă: lichior, pânză, hârtie, toate strecurate din Covent Garden fără taxe și sub ochii Coroanei.

Whit își ascunse surprinderea și rămase tăcut.

– Și sunt pregătită să-ți restitui acea sumă.

„De ce?"

Rezistă impulsului de a o întreba. În schimb, își încrucișă brațele la piept.

– Și unde o să găsești tu patruzeci de mii de lire?

Hattie îl fixă cu privirea.

– Crezi că nu pot s-o fac?

– Da.

Hattie încuviință și se uită în jur. Întunericul acoperise în sfârșit piața, făcând imposibil să vezi mai departe de câțiva metri. Se apropie. Ca s-o vadă? Sau pentru ca alții să nu poată s-o facă?

– O să-i găsesc acolo unde am găsit cuțitul pe care ți l-am adus înapoi.

Afurisitul de cuțit. Semnificația lui. Mesajul. Oare îl scosese din coapsa în care îl înfipsese el? Îl curățase? Cât de implicată era în acțiunile fratelui ei? Cât de implicată era în cele ale lui Ewan? Poate mai mult decât credea el, dacă era acum, acolo, fără protecție și cu cuțitul lui Whit.

Și cu toate astea... când mâinile ei se mișcară spre deschizătura șalului, apucând bucata moale de acolo, el se aplecă în față, atras de mișcare, de izul de migdale care venise odată cu ea. Îi era frig? Fără să se gândească, se apucă să își dea jos haina, ca să i-o dea.

Hattie vorbi înaintea lui, blând și cu o nuanță de tachinare în voce – poate și de triumf.

– Și acolo unde le-am găsit și pe celelalte.

Dădu la o parte materialul, dezvăluind rochia de dedesubt, verdele perfect fiind gri în amurg, o culoare tăcută, potrivită pentru o fată bătrână ieșită la cumpărături în piață.

Însă nu culoarea pală a rochiei îi provocă fiori lui Whit, lăsându-l fără aer, ci pielea neagră așezată deasupra ei în valuri groase. Piele pe care o știa ca fiind a lui, deoarece era a lui.

„Dumnezeule."

Femeia purta teaca lui, plină cu restul cuțitelor, care strălucea în crepuscul, ca și cum i-ar fi aparținut ei – o regină războinică.

Iar imaginea ei, mândră, puternică și uimitoare, amenința să-l îngenuncheze.

Capitolul 10

Ar fi trebuit să intre în panică în clipa când ochii lui o fixară, după ce ea îi dezvălui restul cuțitelor. Ar fi trebuit să se cutremure sub privirea lui sfredelitoare și din cauza felului în care înghețase,

ca un animal sălbatic, și își conectase toate simțurile la bătăile inimii prăzii sale.

Iar inima lui Hattie bătea cu putere, deși nu din cauza fricii.

Din cauza entuziasmului.

Ea ridică dintr-o sprânceană și se îndreptă, știind că își forța norocul.

– Acum, mă crezi că am puterea să negociez o înțelegere?

Un mormăit jos se auzi dinspre Bestie, după care spuse:

– De unde le ai?

Nu-i putea spune asta.

– Nu contează. Am venit ca să ți le returnez, așa cum am promis că voi returna și restul, până la ultimul ban.

Bărbatul se apropie și o apucă de șal, iar degetele aspre se plimbară peste mănușile ei, făcând-o să-și fi dorit să nu le poarte. Respirația ei era superficială când Whit trase șalul în jurul ei, ascunzându-și cuțitele și uitându-se în jur, exact cum făcuse și ea, ca și cum ar fi căutat martori.

Ca și cum bărbatul ăsta căruia i se spunea Bestia avea să dezvăluie originea exactă a numelui său.

– Nu știi cu ce te joci, Lady Henrietta.

Ea fu străbătută de un fior. Ar fi trebuit să fie înspăimântată, dar nu era. Își trase șalul la loc.

– Nu am de gând să mă joc. Am venit să te găsesc și să te anunț despre planurile mele.

„Anul lui Hattie."

Whit nu ezită. O luă de mână și o trase prin piață, înspre locul de unde veniseră. Hattie avea zeci de lucruri pe care să le spună și chiar mai multe întrebări de pus, dar tăcu în timp ce el o conduse pe o stradă întunecată, care îi îndepărta de piață, spre un singur felinar care se legăna fericit deasupra unui semn pictat. The Singing Sparrow.

– Locul ăsta e numit în cinstea Vrabiei Cântătoare?

Cântăreața cu renume mondial era îndrăgită de londonezi, și se spunea că se născuse acolo, în Covent Garden, unde mai cânta când se întorcea acasă din călătoriile ei legendare.

Cu un mormăit drept confirmare, Whit intră într-o tavernă întunecată. Trecu de niște bărbați așezați la mese. Hattie voia să vadă locul și se trăgea din strânsoarea Bestiei, care nu încetini însă când trecu de bar, în spatele căruia se afla un bărbat blond înalt care ștergea o halbă.

– Totul e în regulă, Bestie?

Un alt mormăit. Bărbatul, care părea american, se întoarse spre Hattie.

– Totul e în regulă, domnișoară?

Hattie îi zâmbi.

– Nu vorbește prea mult.

– Nu, nu o face, zise americanul, surprins.

– Vorbesc eu destul pentru amândoi.

– Nu există amândoi, mormăi Bestia, după care deschise o ușă laterală, o trase înăuntru și o închise, în timp ce barmanul râdea.

Hattie analiză camera de depozitare plină cu cutii și butoaie, luminată de o mică torță dintr-un colț.

– Ai obiceiul să confiști camere de depozitare ale tavernelor?

– Ai obiceiul să confiști armele bărbaților?

– Nu, până acum. Dar trebuie să recunosc că mi-au fost de folos.

Bărbatul o privi cu intensitate, lăsând-o fără aer. Se apropie de ea, iar Hattie se întrebă dacă îi putea auzi bătăile inimii. Ar fi trebuit să poată. I se părea că toată Londra ar fi trebuit să le audă.

– Dă-le jos.

Mormăitul o arse pe interior, și, pentru o clipă, crezu că Whit se referise la altceva decât la cuțite. La hainele ei.

Pentru o clipă nebună, aproape făcu asta.

Din fericire, îi veni mintea la cap. Sau nu?

– Nu încă.

Răspunsul nu păru deloc înțelept. Nu în timp ce cuvintele îi zburau de pe buze și cu siguranță nu când se apropie el, destul de mult cât să o învăluie cu căldura sa. Acesta fusese primul lucru pe care îl observase la el – căldura –, iar acum amenința să o incinereze.

Hattie lăsă șalul să se deschidă, dezvăluind armele Bestiei, însă mișcarea nu făcu nimic ca să îndepărteze căldura. Ba chiar faptul că i le arătase o încălzi și mai mult. Privirea lui alunecă peste împletitura complicată de piele care o ținea în îmbrățișarea ei păcătoasă, greutatea armelor fiind o durere tentantă.

Se apropie de ea, parfumul lui de dulciuri cu lămâie lăsându-i gura apă la amintirea gustului lor. A gustului *lui*.

– Nu încă?

Ar fi putut să acopere distanța dintre ei fără nici un pic de efort. Nu ar fi trebuit decât să se întindă puțin, destul cât să-și lipească buzele de ale lui. Oare el ar fi acceptat asta? Nu părea. Părea iritat.

Avea de lucru, se gândi Hattie.

– Nu până nu o să fii de acord cu aranjamentul pe care îl ofer.

– Hattie, te înșeli dacă ai impresia că te afli într-o poziție de putere.

– T... tata are o companie de transport naval. Sigur știi asta.

Whit mormăi.

– Eu o s-o moștenesc.

Surprinderea licări în ochii lui, apoi dispăru. Asta era prima înțelegere pe care urma s-o facă din postura de șefă a companiei. Începutul Anului lui Hattie. Nu conta că totul se întâmpla într-o cameră dosită dintr-o tavernă din Covent Garden, cu un bărbat care era mai degrabă infractor decât client.

Ce conta era că Hattie avea să încheie acea înțelegere și apoi avea să se țină de partea ei. Gândul îi limpezi mintea. Se îndreptă.

– Sunt dispusă să-ți dau cincizeci la sută din venitul de pe transporturile noastre până o să ai cele patruzeci de mii de lire. Plus zece la sută dobândă.

– Treizeci la sută

Era o sumă imensă, însă Hattie refuză să se dea de gol.

– Cincisprezece.

– Treizeci.

– Șaptesprezece

– Treizeci.

Exasperarea își făcu apariția.

– Ar trebui să negociezi.

– Serios?

– Nu ai o afacere?

– Oarecum, zise el.

Ce bărbat încăpățânat.

– Și, în acea afacere, nu negociezi?

Whit își încrucișă brațele la piept.

– Nu prea des.

– Presupun că pur și simplu iei ce vrei.

Whit ridică dintr-o sprânceană.

– Să-ți amintesc că tocmai tendința ta de a lua ce vrei ne-a adus în situația asta, Lady Henrietta?

– Ți-am mai zis, nu am avut nimic de-a face cu asta. Sunt aici doar ca să îndrept situația.

– De ce?

„Deoarece afacerea aia e singurul lucru pe care l-am vrut cu adevărat în viața mea."

– Pentru că nu-mi place furtul.

Bărbatul o privi lung, destul de mult cât ea să se simtă incomod. Se foi și spuse:

– Deci... douăzeci la sută.

El nu se mișcă.

– Până acum, nu mi-ai propus nimic ce nu aș fi luat fără să-mi oferi. Ba chiar mi-ai oferit mai puțin.

Ea clipi.

– Mai mult de o dobândă de douăzeci la sută?

Whit era enorm în acel spațiu tăcut.

– Mai mult decât bani, Hattie.

– Înțelegerea este pentru bani. Bani și cuțitele tale.

Regretă cuvintele în clipa în care le pronunță, privirea lui de chihlimbar ațintită pe teaca de piele pe care o avea la piept făcând-o să-și dorească să nu-și fi dat șalul jos.

– Atunci, nu este o înțelegere, zise el. O înțelegere implică să primesc ceva în schimb. Așa că o să te întreb din nou. Ce primesc din această înțelegere, dincolo de returnarea fondurilor și a bunurilor furate, fără nici o asigurare că, de acum, compania ta va evita să se vâre în afacerea mea pe viitor?

„Compania ta." Lui Hattie nu-i scăpară cuvintele, line și sigure. Observă plăcerea pe care o treziră în ea. Era atât de aproape de tot, iar bărbatul ăsta stătea între ea și viitorul ei. Viitorul pe care îl dorise mereu. Nu avea să îl lase să i-l ia.

– Ai asigurarea mea.

– Și eu trebuie să te cred că tatăl tău nu va repeta acțiunea când se va hotărî că are iar nevoie de bani?

Hattie deveni defensivă.

– Nu a fost tata.

Whit nu reacționă, iar Hattie îl fixă cu privirea.

– Dar tu știai asta deja.

– Spune-mi, de ce protejezi adevărul?

„Pentru că e singura mea șansă să obțin afacerea." Asta fusese înțelegerea cu Augie. Ea rezolva problema, îl proteja, iar el avea să îi spună tatălui lor să îi dea ei afacerea.

Miza era mare. Iar bărbatul ăsta era tot ce stătea între ea și viitorul ei. Nu trebuia decât să-i accepte oferta. Dar, dacă îi spunea asta, Whit ar fi avut toată puterea, și nu putea permite așa ceva.

Așa că tăcu.

Bestia se apropie de ea cu grația unui prădător, fapt ce i-ar fi speriat pe alții. Avu efectul ăsta și asupra ei când ridică mâna spre ea. Hattie rămase fără aer. Ce urma să facă? Avea să o atingă?

Nu o atinse. În schimb, puse un singur deget pe teaca de piele de la umăr, mângâind-o ușor.

– Spune-i de ce ți-a dat cuțitele mele și te-a trimis în lumea mea.

Atingerea coborî tot mai mult, peste lamele așezate în teacă. Hattie începu să respire sacadat, în timp ce el atinse a doua bretea, cea care îi trecea pe sub sâni, peste catarama care lega o jumătate a tecii cu cealaltă.

– Spune-mi de ce te-a trimis la mine, ca o ofrandă.

Atingerea lui se opri asupra metalului, pe care îl mângâie de două ori cu degetul mare. La a treia atingere, degetele lui se răsfirară peste pieptul ei, iar Hattie își dori atingerea, însă în același timp se și temu de ea, arătând deopotrivă plăcere și jenă. Până la urmă, Hattie nu era chiar firavă, iar în locul în care pielea îi trecea peste corp era o umflătură de carne pe care ar fi preferat ca Bestia să nu o vadă.

Făcu un pas în spate și imediat urî lipsa atingerii lui, deși își regăsi abilitatea de a respira. Ridică bărbia, luându-și puterea din ușa rece de stejar din spatele ei. Se strădui să aibă o voce fermă.

– Nu m-a trimis nicăieri. Sunt eroina propriei mele piese, sire.

– Mmm, o adevărată războinică. Whit avansă, apropierea lui lipind-o și mai mult de ușă. Deci tu ești cea care îmi face această ofertă deloc profitabilă. Bani care erau de la început ai mei și nici un nume. Nimic din răzbunarea pe care voiam să o materializez.

– Răzbunarea e un țel prostesc, zise ea. Nu e ceva tangibil. E aer.

– Mmm.

Mormăitul jos era în urechea ei, atât de aproape, încât își imagină că putea simți aerul pe piele.

– E exact ca aerul. Esențială. Vitală. Dătătoare de viață.

Tânăra se întoarse să-i vadă ochii, blestemând întunericul din camera slab luminată.

– Chiar crezi asta?

Tăcerea lui fu destul de lungă cât Hattie să creadă că nu avea să-i răspundă. Apoi, el zise, încet și întunecat:

– Cred că ne petrecem toată viața luptând pentru ce e al nostru. Aer sau altceva.

Cuvintele atinseră o coardă sensibilă. Hattie făcuse tocmai asta. Luptase pentru autonomie, pentru viitor, pentru aprobarea tatălui ei și pentru afacerea familiei. Se născuse o femeie într-o lume

a bărbaților și își petrecuse toată viața luptându-se pentru un loc în ea. Disperată să demonstreze că merita asta.

Însă, când bărbatul ăsta vorbea despre lupta pentru aer, Hattie nu credea că vorbea în metafore.

Nu se putu opri. Ridică o mână și, mișcându-se destul de încet cât el să o poată opri dacă ar fi vrut, își puse palma pe obrazul lui, căldura atingerii arzând-o prin mănușă.

– Îmi pare rău, șopti ea.

Nu spuse lucrul potrivit. Mușchii maxilarului lui se încordară, și tot corpul lui deveni oțel. Tânăra își lăsă mâna jos când privirile li se intersectară.

– Sugerezi să aștept ca fondurile să-mi fie întoarse așa cum aștept și acum după cuțite. Așa cum trebuia să aștept aseară, pentru respectarea aranjamentului pe care l-am făcut.

Aranjamentul pe care îl făcuseră în seara anterioară. Că avea să îi ia virginitatea. Că avea să o ruineze pentru alții. Nu avea nevoie de asta acum. Nu dacă Augie avea s-o susțină în încercarea de a prelua afacerea tatălui ei. Nu mai avea nevoie de el. Nu avea nevoie de ruinare.

Dar o voia. Adusă de mâinile pricepute ale acelui bărbat.

Privirea ei coborî la mâinile respective, ale căror degete erau ușor curbate, ca și cum ar fi trebuit să sară într-o luptă în orice moment. Își aminti senzația acelor degete pe pielea ei. Asprimea palmelor. Modul în care o încinseseră.

Voia să le simtă din nou.

– Nu-mi place să aștept, Lady Henrietta. Cuvintele îi trimiseră căldura prin vene. Așa că o să te întreb din nou. Ce obțin din înțelegerea noastră?

Seara trecută, totul păruse așa simplu. Bărbatul fusese de acord, e adevărat că sub presiune, să îi ia virginitatea în schimbul obiectelor care îi lipseau. Însă, pe atunci, Hattie nu știa că obiectele lipsă includeau patruzeci de mii de lire, sub formă de bunuri de contrabandă.

„La naiba, Augie."

Iar acum, nu avea nici putere și nici vreun avantaj. Bărbatul ăsta, căruia i se spunea Bestia, nu avea neapărată nevoie de fondurile pe care le furase fratele ei și nu voia bunurile care îi fuseseră luate. Situația de față nu era despre rambursare, ci despre restituire. Iar asta îl făcea mai degrabă binefăcător decât partener de afaceri.

Asta însemna că Hattie nu avea de ales și trebuia să renunțe la tot de dragul afacerii. De dragul familiei ei. Inspiră adânc și privi Bestia

în ochi, sacrificându-și singura dorință. O dorință pe care nici nu știuse că o avea până noaptea trecută.

– Te eliberez de înțelegerea de aseară.

Whit rămase tăcut, fără să-și arate gândurile. Oare înțelegea?

– De... afecțiunea mea, zise Hattie, făcând un semn cu mâna.

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană.

– Virginitatea mea.

Din nou, nici un răspuns. O obliga să spună cu voce tare. Hattie o mai spusese, dar chiar trebuia să i-o spună lui? Acestui bărbat care o sărutase și o făcuse să se simtă ca și cum chiar își dorise asta?

– Înțeleg că un asemenea eveniment... cu mine... nu e chiar... Dumnezeule, era groaznic. Știu că erai înțelegător. Oferindu-te. Dar nu trebuie... adică... știu ce fel de femeie sunt, la fel cum știu și ce fel de femeie nu sunt. Iar genul de bărbat ca tine... ei bine... preferă genul de femeie care nu sunt.

Hattie închise ochii strâns, dorindu-și ca el să dispară. Când îi deschise, din păcate, el era încă acolo, încă nemișcat. Ceea ce era sfâșietor.

– Și despre ce fel de femeie e vorba?

Dintr-odată, prezența lui era suportabilă. Întrebarea lui o făcu să fie astfel, deoarece devenise noua definiție a insuportabilului. Trase linia și se hotărî să nu răspundă. Nu avea de gând să pronunțe cuvintele care îi veneau în minte. „Prea mare. Neatrăgătoare."

– Nu contează.

În mod miraculos, el nu insistă.

– Nu avem o înțelegere.

Frustrarea își făcu simțită prezența. Frustrarea, furia și o doză de dezamăgire. Lucrase pentru afacerea asta toată viața ei, și era pe punctul să piardă tot.

– Treizeci la sută.

Whit nu răspunse, iar Hattie își pierdu cumpătul.

– Cincizeci și două de mii de lire și promisiunea să nu dezvălui Coroanei organizația ta cu nume prostesc. Cu siguranță ar vrea să audă despre asta.

– Mă amenințI, Lady Henrietta?

Ea oftă.

– Bineînțeles că nu, dar ce vrei de la mine? Ți-am adus cuțitele și ți-am oferit bani și ocazia să scapi de mine.

– Încă porți cuțitele mele.

Hattie desfăcu teaca cu mișcări rapide, dând-o jos de pe umeri și ignorând senzația tulburătoare de pierdere a straniei îmbrățișări a armelor. Azvârli cuțitele la picioarele lui și rezistă impulsului de a tresări la nechibzuința acelui gest.

– Uite. Ce altceva mai vrei?

– Ți-am zis, vreau răzbunare.

– În cazul ăsta, ne învârtim în cerc. După cum ți-am spus, nu o să te las să-l pedepsești.

– E iubitul tău?

Hattie se înecă la auzul întrebării.

– Nu.

Tăcerea lungă culmină cu o încuviințare, iar bărbatul se întoarse și plecă prin labirintul de cutii și bidoane.

– De ce-ți pasă? strigă Hattie după el.

Și de ce îi pusese ea o asemenea întrebare? Whit analiză o cutie cu un steag american pe ea.

– Nu am obiceiul de a mă culca cu femeile altor bărbați.

Inima lui Hattie începu să bată cu putere la auzul replicii ce picta imagini obraznice și minunate în mintea ei. Nu că ar fi fost dispusă să dezvăluie așa ceva.

– Ar trebui să mi se pară nobil faptul că ți se pare că femeile sunt niște sclave cu ochi de căprioară care nu sunt în stare să ia propriile decizii despre persoanele cu care se culcă?

Atenția lui se îndreptă din nou spre Hattie.

– Pentru că, permite-mi să fiu clară, sire, zise ea, în timp ce apăru valvârtej pe ușă, îndreptându-se iritată spre el. Dacă aș fi fost aici în numele iubitului meu, ar fi fost bine să observi cine posedă pe cine.

Maxilarul lui se înmuie în tăcerea greoaie care urmă cuvintelor ei, dar Hattie nu avea timp să fie mândră de faptul că îl șocase. Era prea ocupată să fie surprinsă de ea însăși. Se opri, înconjurată de bidoane cu bere.

– În plus, te-am eliberat de sarcina de a mă scăpa de virginitate, așa că poți să stai liniștit. Spune-mi ce vrei ca să mă lași în pace și să pot reveni la planurile mele bine puse la punct.

Whit se întoarse cu spatele, privirea căzându-i asupra unei cutii. Umerii i se ridicară și coborâră într-o mișcare lentă, iar Henrietta crezu că fusese ignorată.

Se înșela însă. Când Bestia se întoarse spre ea din nou și vorbi, chipul lui era întunecat și trăda promisiunea a ceva absolut devastator. Și posibil delicios.

– Henrietta Sedley, fii atentă! Nu o să fie nici o povară să te scap de virginitate. Se apropie de ea cu mișcări lente, mișcări care o făcură să pășească în spate, deși promisiunea apropierii lui o încânta. Și dacă te gândești să dai înapoi la acea parte a aranjamentului nostru înseamnă că încă nu ai învățat ce înseamnă că faci o tranzacție cu Bastarzii Bătăuși.

Hattie rămase fără aer. El continuă să se apropie de ea.

„Da, te rog, vino după mine."

Whit continuă să vorbească, mai multe cuvinte decât îl auzise ea spunând până atunci. O promisiune joasă, voluptuoasă.

– Poate nu ai fost parte la furturi. Poate nu ai văzut un șiling din banii pe care oamenii pe care îi protejezi i-au furat de la noi, dar acum *tu* ești aici, nu el, și tu te-ai pus în calea mea, iar eu nu pierd.

Hattie se îndreptă.

– Nici eu.

– Te-am văzut fluturându-mi cuțitul mai devreme, războinico.

Umbra unui zâmbet trecu peste buzele lui atunci, până și simpla aluzie fiind captivantă. Sau era din cauza cuvântului pe care îl folosise pentru a doua oară? Războinică. I-ar fi plăcut să fie așa. I-ar fi plăcut să-i țină piept din punctul ăsta de vedere.

Ca și cum Hattie ar fi gândit cu voce tare, el spuse încet:

– O să ne potrivim. Asta e înțelegerea ta, singura cu care o să fiu de acord.

Hattie era prinsă până peste cap. Era, în același timp, disperată să fugă din acel loc și să se ascundă în siguranța casei ei, departe de aici, și nerăbdătoare să se impună și să îl primească pe acest bărbat care îi promisese toate lucrurile pe care nu știuse niciodată că le putea cere.

– Primesc totul. Tot ce ai oferit. Tot ce am cerut. Inclusiv pe tine.

Căldura o inundă, înroșindu-i obrajii și făcându-și culcuș în adâncul ei. Hattie gemu. Cum altcumva să respire în acea cameră pe care el o umplea ca fumul, promițând să ardă locul, cu ea înăuntru? Bărbatul continuă să vorbească.

– Credeai c-o să-ți dau drumul? Dimpotrivă. Îmi ești datoare, Hattie. Îmi ești datoare în locul lui.

Da. Da. Orice voia.

El era acolo, atunci, întinzându-se după ea. Degetele unei mâini puternice se înfășurară în jurul cefei ei, în timp ce cealaltă mână îi căuta talia. Cu degetul mare, el îi ridică bărbia. Pentru promisiunea făcută.

– Îmi ești datoare, și am de gând să iau ce e al meu. În nenumărate moduri.

Triumful ieși la suprafață. Hattie avea să primească totul. Bărbatul acceptase plata pe care o oferise, înapoierea cuțitelor, obținerea siguranței afacerii lui, iar Augie avea să îi spună tatălui ei că Hattie ar trebui să se ocupe de afacere. Iar ea urma să aibă în sfârșit viața pe care o plănuise. Și, cumva, urma să îl aibă și pe acel bărbat. Sau cel puțin gustul lui. Avea să se bucure de sărutul și de atingerea lui, iar el avea să îi arate întreaga experiență pe care i-o promisese în noaptea anterioară.

Anul lui Hattie tocmai începuse și se dovedea a fi de-a dreptul promițător.

Tânăra nu-și putu împiedica un zâmbet.

– Îți place asta?

Ea încuviință.

– Nu știi cu ce ai fost de acord.

Hattie ignoră promisiunea întunecată din cuvinte. În schimb, inima îi bătea cu putere. Se ridică pe vârfuri, neputându-se împiedica să se întindă spre el. Să-l facă să-și țină promisiunea. Ea se retrase fix înainte ca buzele să li se atingă.

– Nu aici.

– De ce nu?

Cuvintele ieșiră înainte să se poată opri, fiind urmate de rușine.

– Nu e un loc privat.

Hattie se uită prin cameră.

– Ușa e închisă, lumina e slabă și e o liniște mormântală.

Hattie se opri înainte să-l roage să o sărute.

– E una dintre cele mai gălăgioase taverne din Covent Garden, și în curând o să fie plină de oameni în căutare de distracții nocturne. Calhoun o să ceară acces la camera lui de depozitare în clipa în care vor începe să bea. Nu e un loc intim.

– Atunci, unde?

– O să te găsesc eu când o să fie momentul.

– Mă trimiți acasă? întrebă ea neîncrezătoare.

– Da.

Hattie nu era o toantă. Trăise douăzeci și nouă de ani plini și învățase câteva lucruri, printre care și că, dacă un bărbat era interesat să se culce cu o femeie în camera de depozitare dintr-o tavernă din Covent Garden, atunci avea să facă asta acolo. Asta cu excepția cazului în care nu era chiar interesat.

– Înțeleg.

– Da?

– Foarte bine.

Hattie inspiră adânc. Nu avea să fie dezamăgită. Cu siguranță nu avea să fie *tristă*. În schimb, avea să fie iritată. Iritarea părea tolerabilă.

– Nu poți să obții numele de la mine seducându-mă, în caz că asta ai de gând. Dacă îți imaginezi asta, ne insulți pe amândoi. O să-ți trimit o parte din plată în momentul în care o să fie plătit următorul nostru transport.

Hattie își luă șalul de pe podea, îl scutură și se întoarse spre ușă. Când puse mâna pe clanță, el o strigă:

– Henrietta.

Ea se opri.

– Nimeni nu îmi spune așa.

Urmă tăcere, apoi:

– Hmm.

Aproape. Prea aproape. Whit o urmărise. Apoi o atinse, un deget trasându-i spatele, trimițând fiori. Nu, nu fiori. Nu era încântată.

Ea se încordă și își petrecu brațele în jurul ei. Se închise în fața plăcerii atingerii lui.

– Nu e nevoie să te ostenești să mă atingi.

– Crezi că nu vreau să te ating?

Cuvintele răsunară fierbinți pe ceafa ei.

– Cred că bărbații care vor să dezvirgineze o femeie – de două ori – nu o trimit acasă – de două ori – fără să facă asta. Întoarse capul spre el. Ar fi ceva dacă ai fi un gentleman din Mayfair, dar amândoi știm că nu e cazul.

Hattie urî cuvintele în clipa în care le pronunță. Nu îi păsa că bărbatul acesta nu călcase niciodată în Mayfair. Majoritatea celor mai aristocrați bărbați pe care-i cunoștea nu erau gentlemeni câtuși de puțin. Nu atunci când lumea nu îi privea.

– Îmi pare rău.

– Nu are de ce.

– Nu am vrut să spun...

– Am fost crescut în mizerie.

Hattie se uită la el.

– Asta nu înseamnă nimic.

Când el nu răspunse, ea se întoarse din nou spre ușă, rușinată.

– Nu sunt un gentleman, îi șopti el la ureche. O promisiune întunecată. Niciodată nu m-am prefăcut că aș fi unul. Îi mângâie spatele, apoi umerii, oprindu-se asupra pielii goale a gâtului ei, și șopti: Și când o să te dezvirginez, o să fie oricum, numai nu decent.

Hattie luă foc. Cu toate astea, simțea o oarecare îndoială.

– Dar nu în seara asta.

Vocea îi părea irascibilă. Știa asta. Dar își făcuse speranțe pentru acea seară, și, până la urmă, era ziua ei. Acum, trebuia să plece acasă, și cine știe când avea să apară el din nou. Probabil niciodată.

Urmă o tăcere interminabilă, destul de lungă cât ea să se foiască.

– Hattie?

Tânăra nu îl privi.

– Ce?

– Vrei să îți spun la ce mă gândesc?

Hattie ridică din umeri, ca și cum nu i-ar fi păsat, făcându-l să îi spună tot ce gândea.

– Mă gândesc că pielea ta e cea mai moale piele pe care am atins-o vreodată, zise el în timp ce-și mișca degetul în cercuri perfecte. Cred că, atunci când o să te prind singură, cu totul singură, o să te dezbrac și o să-i testez moliciunea de peste tot.

Ea inspiră adânc în timp ce degetul lui i se plimbă pe umăr, apoi mai jos, urmărind linia rochiei.

– Mă gândesc la cum ești aici, moale ca mătasea, și, cumva, chiar și mai moale altundeva. Mă gândesc la cum ar fi să-ți simt sânii, zise el. Sunt și mai moi, și vârfurile lor... Whit gemu. Mă gândesc la cum i-aș simți cu limba.

Hattie icni în timp ce vârfurile despre care el vorbea se întăriră, dorindu-și să ajungă la el, chiar dacă el se abținea să o atingă, cu excepția acelui singur loc în care îi mângâia umărul.

– La gustul lor, de zahăr și păcat.

Îi șopti asta la ureche, iar ea se clătină la auzul cuvintelor și la amenințarea din ele.

– La modul în care ai tresărit sub atingerea mea ieri. Îți amintești?

Hattie închise ochii, dorind să simtă din nou asta. Încuviință.

– Spune cu voce tare.

– Îmi amintesc.

– Mmm. Fiecare geamăt al bărbatului era o răscoală peste pielea ei. Prin corpul ei. Și vrei asta din nou.

O altă încuviințare.

– Spune cu voce tare.

– Da.

Respirație, nu sunet. Tânăra înghiți în sec. Vorbi mai tare.

– Da, te rog.

– Atinge-i!

Ea tresări la auzul ordinului.

– Eu... ce?

– Vrei asta. Vrei mâinile mele pe tine. Arată-mi cum.

Ea clătină din cap.

– Nu pot.

– Ba poți. Atinge-i. Își doresc asta – atingerea ta.

„Ba nu", dori ea să strige, „ard după atingerea ta".

Apoi, ca și cum el i-ar fi auzit gândurile, spuse:

– Gândește-te la mâinile tale ca fiind ale mele. La asta mă gândesc eu. Mă gândesc să-i țin, să îi simt revărsându-se din palme, să îi ridic și să îi iau în gură. Să îi ling și să îi sug până scâncești și ești udă.

Hattie tresări la auzul cuvintelor, mâinile ei ridicându-se spre ușă, susținând-o împotriva atacului gândurilor lui. Cum putea spune asemenea lucruri? Tocmai bărbatul ăsta care abia de vorbea? Cum putea sta acolo, într-un loc pe care îl declarase ca nefiind îndeajuns de intim, spunând lucruri atât de păcătoase și de minunate?

Cum era posibil ca ea să-și dorească mai mult?

Cum de era el atât de calm? O distrugea cu fiecare cuvânt și, cumva, rămânea calm, singura lui mișcare fiind doar acele cercuri devastatoare de pe umărul ei, pe gâtul gol.

– Și ești udă, nu-i așa, Hattie?

El nu o putea convinge să recunoască așa ceva.

– Mă gândesc la ce efect o să aibă asupra mea când o să spui asta, Hattie.

Nu mai era nimic decât un mormăit jos, cu accentul lui de Covent Garden. Nu mai era nimic decât ideea că și simplul gând al dorinței ei pentru el l-ar fi putut îngenunchea.

Hattie își mușcă buza și își lipi fruntea de ușă. Încuviință din cap.

– La naiba, zi tare.

– Da.

– Spune-o.

– Sunt... m-ai făcut...

– Stai.

Mormăitul lui o întrerupse și, dintr-odată, pielea ei nu mai era atinsă doar de un deget, ci de toată mâna lui, care alunecă pe umărul ei, pe braț... apoi, degetele lui se întrepătrunseră cu ale ei. O trase pentru a o întoarce cu fața spre el.

Când Hattie făcu asta, văzu adevărul pe care îl arătase accentul lui. Nu era calm. Era sălbatic.

– Termină ce ai început. Cum te-am făcut?

– Udă, zise ea, iar cuvântul păru a-l lovi cu putere, făcându-l să cedeze și să îngenuncheze.

Se propti bine pe picioare și o privi, în timp ce mâinile îi erau strânse în pumni, pe coapse. Ridică o mână și o trecu peste buzele lui, ca un bărbat înfometat. Dumnezeule, era uimitor. Imaginea cu el acolo, în genunchi, o transformă pe Hattie în dorință pură.

Ea clătină din cap nedumerită.

– Te rog, Bestie...

– Acum, cred că ar trebui să-ți ridici fusta.

Cu acea singură comandă, orice urmă de rațiune dispăru. Hattie îl ascultă, mâinile ei fiind sub vraja lui, în timp ce Whit se uita cum poala rochiei se ridică, de parcă ar fi făcut asta prin simpla lui voință. Sau poate a voinței ei. Pentru că, atunci când fusta trecu de genunchi, Hattie nu se opri. Continuă. Iar el continuă să blesteme, o litanie de cuvinte ușoare și murdare în camera tăcută.

– Mai mult, Hattie. Mai sus. Arată-mi. Arată-mi tot.

Își duse mâinile spre coapsele ei, îndepărtându-le până când găsi deschizătura lenjeriei. Sunetul materialului rupt era decadent și indecent, iar ei nu îi păsa, deși știa că ar fi trebuit. El se aplecă și îi ridică un picior peste umăr; degetele nu îi mai erau pe material, ci pe piele, iar cuvintele... se revărsau din el ca o furtună.

– Așa, iubito, ce păsărică frumoasă.

– Nu...

– Mmm?

– Nu ar trebui să folosești cuvântul ăla.

– Ai vrea să folosesc altul?

Whit răsuflă spre ea, iar Hattie tresări, surprinsă și cuprinsă de plăcere.

– Știi multe?

– Foarte, foarte multe. Și o să ți le spun pe toate, dar, în seara asta, în momentul ăsta, ești atât de moale și de udă, și vreau atât de tare să te gust. Pot să te gust?

Era prea nerăbdătoare ca să mai fie rușinată. Îl dorea și nu conta că aflase de acest act numai din cântecele marinarilor, pe care le auzise pe docuri. Mai târziu, se minună de modul în care corpul ei păru să știe exact ce avea să îi facă el. De modul în care degetele ei îi găsiră părul, de modul în care le înfipse în el, iar el blestemă încet când îi simți pielea moale de pe coapsă. De modul în care îi răspunse.

– Da, te rog.

Îi despărți buzele și îi oferi ce ceruse, așezându-și limba pe ea, lingând-o lent și ferm, limba lui fiind un dar magnific, explorând fiecare bucată din ea cu mișcări lungi și puternice, care o lăsară fără aer. Bestia gemu, lipit de ea, iar vibrația o umplu de plăcere, înfigându-și și mai puternic degetele în părul lui.

– Mmm, gemu el. Arată-mi unde-ți place.

Ea clătină din cap, lemnul tare de stejar al ușii fiind un punct de sprijin în furtuna pe care o declanșă el.

– Nu știu, șopti ea, icnind când limba lui găsi locul glorios.

El se opri, apoi spuse, cu vocea plină de satisfacție:

– Știu eu.

Și așa era. Se concentră pe locul acela, limba lui lipită de ea, masând ușor, până când Hattie simți că avea să țipe de la atâta plăcere. Până când se mișca lipită de el, strânsoarea ei ținându-l aproape.

– Te rog, șopti ea, neputând să spună mai mult de atât. Te rog.

Iar el se opri. Se opri.

– Nu! Hattie deschise ochii și se uită la el. De ce?

Whit nu răspunse. Era prea preocupat să se uite la ea.

– Ăsta..., zise el ușor, în timp ce o atinse cu acel deget minunat.

Îi mângâie cea mai intimă parte, care nu mai părea să fie a ei, ci a lui. Partea pe care i-ar ceda-o fericită, doar să termine ce începuse.

– ... E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Hattie închise ochii la auzul cuvintelor.

– Bestie...

El se aplecă și o linse, cu mișcări lungi și voluptoase, concentrându-se asupra mugurelui pe care îl zgândărise. Se opri din nou.

– La asta mă gândeam, zise el. La punctul ăsta umed. La clitorisul ăsta, atât de nerăbdător să mă simtă, nu? Se uită la ea, ochii lui frumoși fiind plini de căldură și de promisiuni. Nu vrei asta?

Șoldurile ei se mișcară drept răspuns, unduindu-se sub atingerea lui.

Acel aproape-acolo zâmbet al lui apăru.

– Mmm. Gânduri indecente.

Apoi, continuă să o sărute, desfăcând-o în timp ce ea se împingea în el, iar el lingea și sugea, și limba lui minunată aproape că...

Peretele din spatele ei se mișcă. Ba nu, nu peretele. *Ușa.*

Ea scânci și lovi lemnul din spate. El încă se ocupa de ea, iar ea încă se zvârcolea, și era...

Se auzi o bătaie la ușă.

Ea se încordă.

– Oprește-te.

– Nu.

El își continuă eforturile. Ea gemu când simți imensa plăcere – care se oprise și acum revenise.

– Da, șopti ea. Acolo. Un geamăt delicios vibră prin ea. Degetele îi găsiră părul din nou. Da... Oh... Dumnezeule...

– Hei, Bestie! țipă americanul de la câțiva centimetri distanță, de dincolo de ușă.

Whit se retrase, mormăindu-și nerăbdarea, după care strigă:

– Nu acum, americane.

Barmanul strigă prin ușă:

– Ai camerele tale la nici o sută de metri distanță.

Whit o privi pe Hattie în ochi când spuse:

– Încercam să-mi demonstrez ideea.

„Și încă bine."

Urmă o pauză. Apoi, se auzi, pe un ton amuzat:

– Se pare că până la urmă există „amândoi", ticălosule. Grăbește-te! Și adu o cutie de burbon când ieși.

Hattie făcu ochii mari.

– Știe ce facem.

– Mmm. Se aplecă și o sărută din nou, până când ea oftă. Îți pasă?

– Nu chiar. Mai mult. Acolo.

Bărbatul gemu, în timp ce limba i se mișca în cercuri din ce în ce mai ferme și mai strânse, până când se concentra pe locul în care ea îl dorea. Hattie tremura, cuprinsă de o plăcere pe care nu o mai simțise

până atunci. Bestia o devora, o mânca de vie, iar ei nu îi păsa, atâta timp cât îi dădea ce...

Ea își luă zborul. Mâinile în părul lui, șoldurile mișcându-se pe el, și șoptea cuvinte la fel de sălbatice ca sunetele pe care le scotea el. Era păcat pur. El rămase acolo, în genunchi, lipit de ea, tandru și ferm, până când ea eliberă răsuflarea lungă pe care o ținuse la final. Strânsoarea i se relaxă și puterea îi dispăru din picioare.

El o prinse în brațe în timp ce se ridică, îi cuprinse fața cu o mână și o sărută. Hattie își simți gustul de pe buzele lui, iar el gemu când ea i se deschise, lingând adânc, până când gemea de la plăcerea sărutului.

Când își ridică gura de pe a ei, fu ca să spună:

– Nici în cele mai sălbatice gânduri ale mele nu mi-am imaginat că o să ai gustul ăsta. O sărută din nou. Delicios.

Hattie voia să-i spună că el era cel delicios, dar Whit o sărută din nou, furându-i cuvintele și gândul.

– Desfrânato.

– Era o desfrânată. Ce altceva îi mai putea arăta el?

Dacă următorul lui sărut, profund și insistent, era un semn, mult mai multe. Fu destul de lung cât amândoi să aibă nevoie de aer.

Whit o privi în timp ce respira sacadat, cu o mână afundată în părul ei, și spuse încet:

– Ești al naibii de periculoasă.

Un fior o străbătu la auzul cuvintelor și o umplu cu plăcere și cu ceva mult mai îmbătător. La asta se refereau oamenii când vorbeau despre plăcere sexuală? Mereu se termina cu o senzație așa puternică de... putere?

Voia mai mult. Imediat.

Însă, înainte să poată spune asta, el se aplecă să-i ridice șalul pe care îl scăpase pe jos. I-l dădu și se întoarse imediat să-și ia cuțitele. Își scoase haina și o agăță de un butoi, după care își puse teaca și o fixă cu ușurință, ca și cum ar fi făcut asta în fiecare zi.

Probabil chiar așa era. De ce? Ce fel de pericol făcea pe cineva să poarte la el opt cuțite de aruncat? Cât de des le folosise? Cât de des eșuaseră în a-l proteja?

Nu-i plăcea ideea că ar putea fi rănit.

Nu-i plăcea ideea că ar putea fi rănit și ea n-ar afla.

Nu spuse însă asta. Nu în timp ce el își fixa curelele, ca și cum ar fi fost a doua lui piele. Nu în timp ce el își trăgea haina peste ele,

greutatea materialului ascunzându-le, dar nereușind să-l facă să pară mai puțin periculos.

„Al naibii de periculoasă."

Amintirea cuvintelor pe buzele lui frumoase o invadă. Era periculos. Mai periculos decât își imaginase ea vreodată.

Se întrebă dacă pericolul îl făcea și pe el să se simtă periculos, dar nu întrebă nici asta.

Nu în timp ce el ridică o ladă din apropiere, cea cu steagul, cu un braț, ca și cum ar fi fost făcută din fulgi, și trecu pe lângă ea, ca să deschidă ușa spre tavernă. O lăsă pe ea să iasă prima, singurul semn că își amintise că era și ea acolo.

Bărbatul care fusese, cel care o devastase cu plăcere, dispăruse. Revenise Bestie cea tăcută.

Bestia.

– Tot nu îți știu numele.

El nu păru să o audă. Cel puțin, asta presupuse ea, judecând după modul în care el o zorea afară din cameră. Abia dacă se opri să așeze lada pe bar și să-i facă un semn americanului în vreme ce ieșeau din tavernă. Locul vibra de agitație și veselie, iar zgomotul făcu strada să pară și mai tăcută.

Tăcerea de pe stradă și din partea bărbatului o făcură pe Hattie să vrea să țipe.

Dar nu o făcu. El opri o trăsură și deschise ușa, fără să o atingă pe Hattie. Nici măcar ca s-o ajute să se urce.

Nu o atinse și nu îi vorbi.

Asta până când ușa era aproape închisă. Apoi, spuse un singur cuvânt, unul pe care ea abia îl înțelese, din cauza felului în care fusese pronunțat, ca și cum l-ar fi zis pentru prima oară.

– Whit.

Capitolul 11

Un fluierat surprins se auzi în spatele lui Whit în timp ce acesta stătea în grădina întunecată din Berkley Square și se uita la casa Warnick, admirând luminile puternice care se revărsau prin ferestre.

Whit bagă mâna în buzunar și își scoase ceasurile. Era nouă și jumătate. Le puse la loc, în timp ce vizitatorul său nedorit se apropie.

– Am auzit că ești aici, dar a trebuit să văd cu ochii mei.

Whit nu răspunse cuvintelor seci, dar asta nu îl opri pe fratele lui să continue:

– Sarita mi-a spus că porți haine formale. Săraca fată avea steluțe în ochi. Diavolul își pițigăi vocea, imitându-l pe unul din servitori. „Diavole, nu o să-ți vină să crezi! Bestia poartă lavalieră!"

Accesoriul deja enervant părea să se strângă în jurul gâtului lui Whit, iar acesta rezistă impulsului de a trage de el.

Diavolul șuieră din nou.

– Nu am crezut, și, cu toate astea, aici ești. Dumnezeule! Când a fost ultima oară când ai legat o lavalieră?

Bestia își fixă privirea asupra casei de peste drum, uitându-se în timp ce mai mulți nobili își făceau drum spre holul dinăuntru.

– Am purtat lavalieră la nunta ta. Cu o femeie pe care nu o meriți, dacă îmi permiți să spun.

– Asta așa e, răspunse Diavolul fericit, în timp ce își legăna bastonul, capul de leu al mânerului strălucind în lumina felinarelor din piață. Cine te-a ajutat? E atât de... elaborat.

– Nimeni. Îmi amintesc lecțiile.

Trecuseră douăzeci de ani, însă încă amintea lecțiile. Își imagina că și Diavolul. Nemernicul lor tată le inoculase în fiii lui, insistând să fie pregătiți pentru intrarea în aristocrație în clipa în care avea să decidă care dintre cei trei fii ai săi, făcuți cu femei diferite în aceeași zi, avea să fie cel care să-i ia numele și să devină moștenitorul său. Și ceilalți?

Legarea lavalierei nu le fusese de folos pe străzile Londrei. Valsurile nu le puneau mâncare în burtă. Faptul că știau cu ce furculiță să mănânce peștele nu le ținuse loc de pernă. Și, cu toate astea, Whit își amintea lecțiile.

Și își amintea cât de mult își dorise viața pe care tatăl lor o fluturase în fața lor, obligându-i să se lupte pentru șansa de a o trăi. Își amintea cât de mult își dorise controlul pe care îl oferea acea viață. Siguranța și securitatea pe care ar fi putut să li le ofere el oamenilor pe care îi iubea.

Dar acel premiu nu fusese niciodată pentru Whit, cel mai mic și mai tăcut dintre frați. Diavolul avea limba ascuțită, iar Ewan era plin de viclenie și de furie, și tatăl lor aprecia mai mult aceste trăsături

decât pe ale lui Whit, care nu era plin decât de dorința de a-i proteja pe oamenii pe care îi iubea.

Dăduse greș.

Dar tot își amintea afurisitele de lecții.

Așa că acum stătea în întuneric, cu lavaliera legată strâns la gât, uitându-se cum nobilii ies din trăsuri și intră în sala de bal unde ar fi putut fi și el dacă nu ar fi fost o răsturnare de situație din urmă cu douăzeci de ani.

– Ai și alte planuri pentru seară în afară de a sta în piața asta cu o lavalieră legată perfect? De unde ai luat-o?

– Continuă să te iei de lavalieră, și o s-o folosesc ca să te sugrum.

Diavolul zâmbi în timp ce se întoarse spre case.

– Așadar, așteptăm pe cineva?

– *Eu* aștept pe cineva. Nu știu de ce ești tu aici.

Diavolul încuviință, se uită spre casă, apoi se dădu la o parte, lângă un copac din apropiere. Se rezemă de el și își încrucișă picioarele. Whit încercă să-l ignore, însă Diavolul nu era genul care să accepte așa ceva.

– Presupun că o așteptăm pe Lady Henrietta.

Bineînțeles. Whit nu răspunse.

– Întreb doar pentru că te-ai transformat într-un filfizon.

– Ba nu.

Whit era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu excepția cămășii și a lavalierei despre care nu mai avea de gând să discute.

– Sarita mi-a spus că paltonul tău e brodat cu aur.

Whit se uită oripilat la Diavol.

– Nu e.

Diavolul zâmbi.

– Dar porți un palton care nu-și are locul în Covent Garden. E clar că încercăm să impresionăm.

– Aș vrea să văd ce impresie face pumnul meu izbit de fața ta.

Whit se întoarse din nou spre casă, unde sosise o nouă trăsură; birjarul se dădu jos ca să îi ajute pe cei dinăuntru să coboare. Ieși un bărbat mai în vârstă, care își puse imediat pălăria.

– Cheadle, zise Diavolul, ca și cum ar fi înțeles.

Nu înțelegea. Whit abia dacă înțelegea ce căuta în Mayfair, la costum, urmărindu-l pe tatăl lui Hattie. Nu că ar fi recunoscut asta.

– Ți-am spus că o să mă ocup de asta, nu?

– Da. Ești aici pentru tată sau pentru fiu? Știi că nu poți să-i înjunghii într-o sală de bal din Mayfair, nu?

– Nu văd de ce nu, răspunse Whit.

Diavolul zâmbi și își lovi bastonul de gheată.

– Ar fi trebuit să-mi spui că plănuiești un spectacol. M-aș fi îmbrăcat și eu formal.

– Nu, cineva trebuie să mențină aparențele, zise Whit, în timp ce privea cum birjarul ajuta o femeie cu părul închis la culoare să coboare. Era îmbrăcată într-o rochie de un portocaliu aprins și avea un zâmbet plin de încredere, lipsit de griji.

– E Lady Henrietta?

– Nu.

Whit făcu un pas în stradă. Unde era ea?

– A trecut mult timp de când am văzut interiorul unei săli de bal, dar nu poți să traversezi pur și simplu strada și să te iei de dușman, Bestie.

Numele îl aduse pe Whit înapoi, și se întoarse spre Diavol.

– Nu e Hattie.

Fratele lui ridică dintr-o sprânceană.

– Aha, deci până la urmă o așteptăm pe Hattie.

Remarca îl irită pe Whit.

– Nu am spus asta.

– Nici nu trebuia s-o faci, zise Diavolul, în timp ce bătea ritmul cu gheata. Brixton mi-a spus că ai dus-o pe bogătașă la Sparrow....

– Dacă ochii de pe acoperișuri nu au destule de făcut, sunt fericit să le găsesc mai mult de muncă.

– Au destule de făcut.

– Să mă monitorizeze pe mine nu face parte din treaba lor.

Diavolul nu răspunse.

– Permite-mi să-ți aduc aminte că, ultima oară când nu te-au urmărit, ai fost atacat și ai dispărut.

– Nu am dispărut, zise el cu un mormăit.

– Nu, așa e. Noroc cu bogătașa.

Whit își încleștă dinții. Diavolul fusese dintotdeauna un nemernic?

– Calhoun mi-a spus că voi doi v-ați pierdut în camera de depozitare. Până la urmă, toți ne-am pierdut capul după o femeie la Sparrow, dar camera de depozitare nu e nicicum amenajată pentru seducție...

La naiba, cât mai vorbea fratele lui.

– Nu mi-am pierdut capul.

– Nu?

– Nu, bineînțeles că nu.

Tânăra reprezenta o amenințare pentru afacerea lor și era cea mai bună legătură spre Ewan. Nici măcar nu se dusese după ea – până în acea seară. Hattie îl găsise inconștient, în trăsură. Ea venise pe domeniul lui. Pe Shelton Street. În piață. Ea urmărise infractori în întuneric.

El nu făcuse decât s-o urmărească. Să afle mai multe despre dușman.

Să o protejeze.

Dădu gândul la o parte. Erau niște prostii. Faptul că nu putuse să-și ia mâinile de pe ea odată ce o ajunsese din urmă era irelevant. La fel ca faptul că nu se putea gândi decât la senzația pielii ei sub atingerea lui, a buzelor ei lipite de ale lui, a înțepăturii degetelor ei înfipte în părul lui, a scâncetelor ei când explodase pe limba lui. Gustul ei. „Dumnezeule. Gustul ei."

– Deci, stai în întuneric pentru...

„Ea."

– Afacerea tatălui ei s-a oferit să ne plătească datoria.

– De ce? întrebă Diavolul în timp ce ridică dintr-o sprânceană.

– Presupun că fiindcă fiul a furat de la noi, și se tem că răzbunarea noastră o să fie devastatoare.

– Și o să fie?

– Asta depinde de conte.

– Care e planul?

– Îmi spune locația exactă a lui Ewan, altfel o să-i preiau afacerea. Și fiul.

– Și fiica?

Pentru o clipă, Whit duse mai departe neînțelegerea, imaginându-și ce s-ar întâmpla dacă ar lua-o pe Hattie. Dacă ar face-o a lui, o regină războinică. Dacă, împreună, ar conduce Covent Garden și docurile. Plăcerea pulsă în el o clipă, dar o împinse la o parte și clătină din cap.

– Ea nu are nimic de-a face cu asta.

– Nu e destul de isteață cât să fie implicată?

Era genială.

– Nu e destul de rea.

Diavolul își lovi gheata de două ori cu bastonul. Un gest terifiant pentru cei care nu-l înțelegeau și enervant pentru cei care îl înțelegeau. Însemna că nu spunea ceva.

– Atunci, presupun că o să te ocupi tu de tot?

Whit mormăi.

– Și bine?

Ce însemna asta? Oare nu crescuseră împreună din noroi, nu construiseră o afacere din mizerie și deveniseră regi împreună? Oare Whit nu alesese mereu trecutul lor, mai presus de orice altceva?

– Da.

– Și repede? Un alt transport o să ajungă...

– Știu când ajunge transportul, mormăi Whit, iritat. E și afacerea mea, nu numai a ta. Nu trebuie să fii așa cicălitor.

Urmă o tăcere lungă, apoi Diavolul spuse pe un ton relaxat:

– Și de ce te întâlnești cu el aici, îmbrăcat de dans, nu la biroul lui, îmbrăcat pentru ravagii? Pentru că-ți place Mayfair așa mult?

Whit nu răspunse. Ura Mayfair. Ura excesul acelui loc și spectacolul. Ura oamenii de acolo. Locul ăsta ar fi putut fi al lui dacă tatăl lui nu ar fi fost așa un monstru.

Diavolul se apropie și spuse:

– Domnișoara ta a venit.

Whit se întoarse spre casă, de unde trăsura care îl lăsase pe Cheadle plecase. Femeia în portocaliu era în continuare acolo, iar Hattie era alături de ea. Hattie, înaltă, blondă, cu ochii deschiși la culoare, cu părul prins sus pentru a-i dezvălui gâtul lung și curbura umerilor lăsați dezgoliți de rochia ei elegantă, de culoarea vinului, lumina caldă a casei transformând mătasea în jar. Avea un șal închis la culoare într-o mână, dar nu păru să o deranjeze să se înfățișeze lumii bune fără ca el să fie întins artistic pe umeri. Niciodată nu se străduia prea mult. Probabil tocmai de asta și arăta ca o operă de artă. Ca un mozaic, fiecare parte din el meritând atenție. Ca muzica, ce umplea fiecare colț al camerei. Era imposibil de ignorat.

Era magnifică.

Hattie își aranjă fusta, mișcarea strângându-i corsajul și făcându-i sânii mai proeminenți. Privirea lui Whit alunecă peste umflătura perfectă, și îi lăsă gura apă. Se întrebă dacă pielea i se înroșise din cauza aerului rece. Era atât de ușor să o faci să roșească, încât își imagină că asta se și întâmplase. Whit avea o viziune sălbatică:

să își dea jos haina și să traverseze la ea, să o învăluie în căldura sa. Să o fure, să o încălzească.

În schimb, o privi. Era mai înaltă decât tatăl ei și decât ceilalți adunați în fața casei. Mai mare, da, și mai deschisă. Mai sinceră. Prea autentică pentru Mayfair. Își aminti de ea în Covent Garden, tachinându-l pe dealerul de cărți, mânuind un cuțit, îmbrățișând un cățeluș, părând să se piardă în mulțime.

Aici însă, nu-și găsea locul, ieșea în evidență.

Era concentrată asupra prietenei ei. Ar fi putut paria că erau cele mai bune prietene, după relaxarea dintre ele și din felul în care femeia cu părul închis la culoare zâmbea fără falsitate și o asculta pe Hattie vorbind.

Și, bineînțeles, Hattie vorbea. Whit se concentră asupra gurii ei și urmări cum acele buze frumoase se mișcau cu o viteză fascinantă. Se întreba ce spunea și nu suporta distanța dintre ei, faptul că îl împiedica să o audă.

Prietena ei râse cu poftă, iar Hattie se relaxă și zâmbi și ea, etalându-și gropița din obraz. Mădularul lui Whit se trezi în timp ce o privea, și el mormăi iritat, străbătut de un fior de gelozie. Voia acele cuvinte. Forța acelui zâmbet. Acei ochi violeți ațintiți în ai lui.

O voia.

Gândul îl făcu să înlemnească. Bineînțeles că o voia. Ce bărbat n-ar fi vrut-o după ce ar fi petrecut puțin timp cu ea? Ce bărbat nu ar fi vrut s-o guste din nou? Să o atingă din nou? Să îi audă din nou plăcerea?

Dar asta era tot. Voia doar corpul femeii și afacerea tatălui ei.

Nu *pe ea*.

– Nu e a mea, zise el.

– Știi ce faci?

„Nu."

– Am un plan. Se îndreptă și își aranjă haina. Și o invitație la balul ducesei de Warnick.

Diavolul blestemă surprins.

– Cum naiba ai obținut așa ceva?

– Warnick a fost fericit să ne facă o favoare.

Ducele de Warnick deținea în Scoția o distilerie care făcea o avere din îmbătrânirea whisky-ului în butoaie de burbon american, oferite la un preț bun de afacerea de transport pe continent a Bastarzilor Bătăuși. Evident, nu era ușor să aduci burbon din State în Anglia

fără să plătești taxe, iar mutarea butoaielor goale era un risc în plus pentru operațiunea de contrabandă, și Warnick știa asta.

Scoțianul îi dăduse imediat lui Whit invitația pe care acesta o ceruse, cu o singură avertizare: „Dacă o faci de râs pe soția mea, o să te distrug". Whit nu îi amintise că ducesa de Warnick era una dintre cele mai scandaloase prezențe din societatea londoneză. Era subiectul unei picturi nud care călătorea prin Europa, fiind parte dintr-o expoziție. Nimeni din aristocrație nu vorbea însă despre asta, de frică să nu-l supere pe imensul ei soț și să-și ia bătaie de la el.

Whit nu avea de gând să o facă de râs pe ducesă. Avea alte planuri, alte lucruri de demonstrat.

„Nu-mi pasă dacă nu ești un gentleman."

În douăzeci de ani, Whit nu își dorise niciodată acea descriere. I se opusese cu fiecare ocazie. Își spusese Bestia și își construise această imagine, umplându-și zilele cu mahalaua și nopțile cu ringul de luptă. Se mândrise cu abilitatea lui de a muta bunuri furate în numai două ore și și mai mult cu abilitatea de a pedepsi pe oricine intervenea în munca Bastarzilor sau a oamenilor lor.

Nu era loc de rafinament în mizeria din Covent Garden, și el fusese construit din mizerie și devenise ce era acum – Bestia.

Și tocmai de asta stătea în întuneric și o privea de la distanță. Pentru că tot ce voia să facă în acea seară se împotrivea persoanei care era. Cu toate astea, purta haine de seară. O lavalieră. Toate însemnele unui gentleman.

Și o privi, în timp ce dorința curgea prin el, amintindu-i că Hattie avea dreptate. Nu era un gentleman. Nu avea să fie niciodată unul.

Dar putea juca rolul.

– Nu ne-a făcut *nouă* o favoare, zise Diavolul, cu amuzament în voce. Nu am vrut niciodată să intru într-o gaură cu vipere aristocrate.

– Te-ai căsătorit cu o aristocrată.

– Ba nu, m-am căsătorit cu o regină.

Whit rezistă impulsului de a-și da ochii peste cap la răspunsul fratelui său. Când Diavolul o întâlnise pe Lady Felicity Faircloth la un bal, ea fusese regina proscrișilor, împinsă la marginea societății, unde trebuia să dispară în obscuritate. Însă Diavolul nu văzuse o proscrisă, ci pe femeia pe care avea să o iubească mereu, cu care avea să se căsătorească și pe care avea să o venereze pentru tot restul vieții.

Se căsătorină, șocând societatea, iar asta nu contase deloc pentru Felicity, care se îndepărta pe zi ce trecea de lumea în care se născuse și devenea mândră de Covent Garden.

– Nu pot să înțeleg cum ai reușit să pui mâna pe ea, zise Whit.

Diavolul zâmbi.

– Și eu mă întreb în fiecare zi. Se simți o rafală de vânt, și bărbatul își băgă capul în gulerul hainei. Aș minți dacă aș spune că nu aș prefera să fiu într-un pat cald, cu ea, decât aici.

Whit bombăni dezaprobator.

– Nu am nevoie de o asemenea imagine. Dumnezeule! Du-te acasă la ea, atunci.

– Și să ratez cum intri în societate ca o țintă.

Whit se uită la fratele lui.

– Ai vrut răzbunare. Asta face parte din plan.

Doar că nu era așa. Era un mod de a ajunge la ea. Ca să-i arate că nu era singura care putea să găsească acul în carul cu fân. Își imagină surprinderea din ochii ei când avea să se apropie de ea în sala de bal. Își imagină confuzia ei când avea să îl vadă pe domeniul ei. Își imagină cum avea să îi întoarcă lumea cu susul în jos, așa cum amenința ea s-o facă de fiecare dată când venea în Covent Garden.

– Mereu am vrut răzbunare, dar vreau s-o obțin cu lama, nu cu... Arătă spre costumul lui Whit. Orice ar fi asta.

– Nu ai obținut-o cu lama când a fost vorba despre soția ta.

Felicity fusese un act de răzbunare înainte să devină un act de iubire.

Diavolul se întoarse spre el.

– Asta e o situație comparabilă?

„La naiba."

– Nu.

– Whit, nu ai mai fost într-o sală de bal de când aveai doisprezece ani.

Atunci, nu fusese o sală de bal, ci o cameră de tortură, cu bărbatul care îl crease și îi amintea lui Whit la fiecare greșeală că viitorul lui depindea de el. Viitorul lui și cel al mamei sale.

Fusese o perioadă plină de furie, frică și panică.

Whit băgă mâna în buzunar și își plimbă degetul peste ecranul unuia din ceasuri.

– Îmi amintesc totul.

Urmă tăcere, apoi, încet:

– Era un monstru.

Tatăl lor. Își împrăștiase sămânța prin Anglia, fără să știe că cei trei fii pe care îi avusese cu femei diferite urmau să fie singura lui șansă la un moștenitor. Apoi, propria lui soție făcuse imposibil să aibă fii legitimi când îl împușcase în testicule, așa cum meritase, iar ducele de Marwick pornise în căutarea lor, fără să-i pese că tocmai ilegitimitatea lor i-ar fi salvat de testele groaznice la care îi supuse. Nu se gândise decât la numele și moștenirea lui.

Nu se gândise decât la el, nu și la cicatricile pe care avea să le lase asupra celor trei băieți și asupra fetei care deținuse locul înaintea lor.

Își aminti ultima noapte petrecută la casa Burghsey, casa de vară a ducatului Marwick. De Grace, înlocuitoarea, fata botezată ca băiat, pentru ca toată Anglia să creadă că ducele avea un moștenitor legitim. Părul ei roșu, încâlcit, flutura în timp ce monstrul pe care îl considerase mereu tatăl ei îi spunea adevărul: că era dispensabilă.

Apoi, se întorsese spre Diavol și Bestie și le spusese același lucru. Nu erau destul de buni. Nu meritau ducatul. Și ei erau dispensabili.

Însă nimic nu duruse mai tare decât momentul când ducele își îndreptase atenția spre Ewan, al treilea frate, născut de o a patra femeie. Ewan, puternic, deștept și cu pumni ce fierul. Ewan, hotărât să își schimbe viitorul. Ewan, care promisese cândva să îi protejeze pe toți.

Până când tatăl lui îi ceruse să facă exact opusul.

Atunci, fuseseră nevoiți să se protejeze singuri.

Whit se uită la Diavol, la cicatricea de pe obrazul stâng al fratelui său. O urmă a trecutului lor.

În acea noapte, se protejaseră singuri, la fel cum făcuseră în toate nopțile de atunci.

Whit nu verbaliză gândul. Refuză să reînvie amintirea. Fratele lui nu îi ceru s-o facă. În schimb, atenția Diavolului rămase asupra lui Hattie, iar Whit nu putu rezista și i se alătură. O privi cum intră în casa Warnick, iar mișcarea fustei ei roșii ca vinul îl tentă, dulce și păcătoasă ca băutura în sine.

– Uite care e întrebarea mea, zise Diavolul încet. În mintea ta, cum se termină asta? Femeia protejează o familie și o afacere care a atacat-o pe a noastră, ceea ce o face, în cel mai rău caz, un dușman și, în cel mai bun, un obstacol între noi și Ewan.

Whit nu răspunse. Diavolul nu trebuia să spună ce știau amândoi că era adevărat. Ce amenința afacerea Bastarzilor amenința

toată mahalaua. Tot ce mișca în Covent Garden. Și pe toți oamenii care se bazau pe ei.

Oameni pe care juraseră să-i protejeze.

– Cum se termină? repetă Diavolul încet.

Nu o mai vedea, marginea fustei ei dispărând, blocată de un nou grup de oaspeți nerăbdători să intre. Nu suporta că nu o putea vedea, deși acum, că se retrăsese, îi era mai ușor să meargă după ea. Să își îndrepte umerii, să își aranjeze mânecile și să spună:

– Răzbunare.

Aproape ajunsese în stradă, când Diavolul strigă din întuneric:

– Whit.

El se opri, dar nu se întoarse. Nici măcar când accentul de Covent Garden se strecură în vocea Diavolului.

– Frate, uiți că și eu am stat cândva în întuneric și am privit spre lumină.

Capitolul 12

– Reamintește-mi, de ce suntem aici?

Hattie vorbi peste oamenii care se înghesuiau să intre în sala de bal a casei Warnick. Ea și Nora îl pierduseră pe contele de Cheadle în haosul de oameni și erau prinse de mulțime, ca un pește dus de curent, îndreptate spre etajul principal al casei.

– Balurile sunt o diversiune, zise Nora, în timp ce zâmbi cuiva de la distanță. Și îmi place de ducesa de Warnick mai mult decât îmi place de majoritatea oamenilor.

– Nu știam că o cunoști pe ducesa de Warnick.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine, zise Nora.

Hattie râse.

– Nu există nimic ce să nu știu despre tine.

– Mă gândesc să găsesc unul sau două lucruri, sinceră să fiu. Nu-mi place că păstrezi secrete despre noua ta iubire, zise ea într-un mod afectat.

Oricine s-ar fi uitat ar fi înțeles ce zisese. Hattie nu clipi. Nimeni nu se uita la fete bătrâne de douăzeci și nouă de ani, dintre care uneia îi lipsea frumusețea și celeilalte tactul.

– Nu e asta.

Nora zâmbi.

– A, nu, bineînțeles că nu. El doar... Făcu ochii mari și vorbi încet. Într-o *tavernă*.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Hattie se uită la tavan și vorbi și ea încet:

– Putem să vorbim despre asta altundeva?

– Sigur, zise Nora, ca și cum ar fi vorbit despre vreme. Dar nimeni nu ne ascultă. Cred că ar trebui să te gândești la faptul că rar găsești un bărbat căruia să îi pese de părțile tale înaintea alor lui. Sau cel puțin asta mi s-a spus.

– Nora! Hattie roși, iar strigătul atrase priviri șocate și dezaprobatoare de la cei din jur.

– Oricum, o știu pe ducesă pentru că ducelui îi plac cursele cu trăsuri, și se întâmplă să îmi placă și mie. Nora acceptă două cartonașe de dans de la un servitor din apropiere, încântată. Uite cât de istețe sunt astea. Niște mici palete de vopsea. Presupun că trebuie să ne scriem numele partenerului de dans.

Îi întinse unul lui Hattie, care clătină din cap.

– Nu vreau.

Nora oftă.

– Ia-l!

Hattie o ascultă, chiar dacă spuse:

– Nu dansez. Nu am dansat de ani buni. Cu siguranță, nu cu cineva care nu fusese forțat și împins la spate de milă. Nu-mi place să dansez, îi zise Norei, în timp ce aceasta făcu un semn cu mâna și intră în sala de bal.

Înăuntru era cu câteva grade mai cald decât pe hol. Candelabrele îi învăluiau pe petrecăreți în căldură, o lumină minunată care pâlpâia de la vântul de afară, destul de puternic încât să trimită picături de ceară fierbinte pe podea. Nu că ar fi observat cineva. Orchestra cânta tare și băutura era din abundență. Masivul duce și superba ducesă, care erau deja unul în brațele celuilalt pe ringul de dans și mult prea apropiați decât era potrivit, păreau foarte îndrăgostiți. Asta distrăgea atenția de la orice altceva.

Hattie îi privi o clipă. Se uită la felul în care ducele, un scoțian care trebuia să se aplece când intra pe ușă și care era cu mult mai înalt decât oricine din încăpere, își ținea soția în brațe, aproape, ca și cum aceasta ar fi avut nevoie de protecție. Ducesa, frumoasă

și cu părul de foc, declarată la un moment dat cea mai frumoasă femeie din Londra, își ridică privirea și se uită la soțul ei cu un zâmbet luminos și plin de iubire, iar fața aspră a bărbatului devenea caldă și iubitoare. Expresia era plină de sinceritate.

Hattie se întrebă cum ar fi fost să fie privită astfel.

Să fie ținută așa strâns.

Să fie iubită așa mult.

Înghiți nodul din gât și își ridică o mână la piept când ajunseră la jumătatea scării care ducea spre sala de bal. Nora se întoarse și vorbi cu majordomul, care anunță întreaga adunare:

– Lady Eleanora Madewell. Lady Henrietta Sedley.

Așa cum era de așteptat, nimeni nu se uită la ele, și cele două se îndreptară spre sala principală.

– Dumnezeule, ce mare e Warnick, zise Nora. Dacă aș fi interesată de așa ceva, aș putea reuși să fiu interesată de așa ceva, ca să fiu sinceră.

Hattie râse. Lipsa de interes a Norei față de asemenea lucruri o făceau companioana perfectă pentru astfel de seri – nu ar fi insistat niciodată ca Hattie să danseze cu vreun filfizon disperat după zestre – și prietena perfectă, deoarece nu ar fi zis niciodată că Hattie era nebună pentru că refuza ideea unei căsătorii lipsite de dragoste doar de dragul de a avea un soț.

Nu că Nora nu ar fi vrut un parteneriat, dar, în viitorul pe care îl plănuia, parteneriatul venea la pachet cu iubire, pe termen lung, cu o femeie – ceea ce era puțin mai complicat pentru fiica unui duce, care avea o zestre imensă și atenția fiecărei mame de băieți. Această fiică de duce era bogată, curajoasă și frumoasă – și jumătate din Londra era topită după zâmbetul ei îndrăzneț și șarmul ei câștigător, iar Hattie nu avea nici o îndoială că Nora avea să obțină exact ce dorea: o viață cu o parteneră care adora aventurile și pe Nora în egală măsură.

Hattie nu avea însă o asemenea garanție.

Pe măsură de îmbătrânea, pe măsură ce se îndepărta de societate și se implica și mai mult în afacerea tatălui ei, lipsa ei de frumusețe devenea un risc din ce în ce mai mare și orice dorință pe care ar fi avut-o în suflet pentru un parteneriat sau o dragoste fusese dată la o parte în favoarea unei dorințe diferite, mai ușor de îndeplinit.

Afacerea.

Nu mariajul. Nu copii. Privirea ei alunecă peste dansatorii adunați, oprindu-se asupra ducelui de Warnick. Nu un partener care să se uite la ea cu un asemenea devotament.

Dăduse la o parte dorința pentru astfel de lucruri.

Până la Bestie.

Abia se gândi la el, că obrajii îi luară foc, amintirea lovind-o precum căldura din cameră. Amintirea sărutului lui. A gustului lui, dulce ca bomboanele pe care le avea mereu. Și a vocii lui, joasă, întunecată și perfectă – în dreptul urechii ei, peste buze, sâni. Mai jos.

Își dorise ca el să îi arate ce îi lipsea. Să o compromită cu plăcere, ca să-și amintească mereu de asta, chiar dacă nu avea să mai poată experimenta acest lucru din nou. Iar el făcuse tocmai asta și îi promisese și mai mult.

Bineînțeles că o trimisese acasă în loc să își țină promisiunea. Iar acum, trei zile mai târziu, nu auzise nimic de la el. El îi știa numele, dar avea să o poată găsi? Avea să o caute?

Și acel cuvânt pe care îl șoptise când o trimisese acasă... ce însemnase?

„Whit."

Hattie clătină din cap și refuză să își permită să se gândească la acea singură silabă care o consumase de când el o pronunțase. Oare îl auzise bine? Ce însemna? Când îi spusese Norei acea parte, prietena ei îi sugerase că bărbatul probabil admirase istețimea[1] lui Hattie.

Având în vedere evenimentele dinaintea acelei seri, Hattie nu credea că ăsta era adevărul. Oricum, nu conta. Nu acolo, unde el sigur nu avea să apară.

Așa că se uită la prietena ei, care era tot cu ochii la gazdă.

– Chiar dacă ai fi interesată de genul ăsta de lucruri, tot nu l-ai putea avea. E prea îndrăgostit de soția lui, Nora.

– Și nimeni nu poate să-l învinovățească, zise Nora fericită. Șampanie?

– Da, răspunse Hattie. Trebuie să găsești diversiune unde poți.

Cuvintele abia îi părăsiră buzele, când se auzi majordomul, de pe trepte:

– Domnul Saviour Whittington.

[1] Joc de cuvinte între numele lui, Whit, și *wit*, care înseamnă „inteligență, agerime a minții, înțelepciune". (n.red.)

Nu era nici un motiv ca Hattie să fie auzit numele ăsta. Bărbatul în frac din capul scărilor anunțase zeci de nume de când le condusese pe Hattie și pe Nora în cameră. Zeci, iar Hattie nu fusese atentă la nici unul.

Cu excepția acestuia, care trimisese un fior prin cameră.

Era sigură de asta.

În jurul ei, participanții se întoarseră ca să îl privească. Nu numai femeile, curioase la început, apoi fascinate, dar și bărbații. Conversațiile încetară când se uitară la scara din spatele ei. Peste mulțime, văzu privirea ducelui de Warnick îndreptată spre intrarea în încăpere și o văzu și pe ducesă, care se ridicase pe vârfuri ca să se uite și ea.

Hattie nu trebuia să se ridice pe vârfuri. La ceafă simți o boare, care venise din nimic. Cu toate astea, se întoarse încet, știind cine avea să fie acolo, chiar dacă nu avea de unde să știe. Chiar dacă nu își putea imagina cum regele umbrelor din Londra reușise să ajungă acolo, în luminile strălucitoare ale unei săli de bal din Mayfair.

Pentru o clipă, părea un rege, cum stătea în capul scărilor, îmbrăcat impecabil, imposibil de chipeș, ca și cum ar fi fost dreptul lui divin să se afle acolo.

Însă un rege nu ar fi avut cum să fie interesat de o fată bătrână prea comună, prea mare, prea în vârstă care se pierdea în mulțime. Iar bărbatul acela o privea direct.

Hattie îngheță, apoi fu copleșită de căldură, forțându-l pe el să își mute privirea, deoarece ea nu avea puterea să o facă. Cum o găsise în acea mulțime? Probabil era cu câțiva centimetri mai înaltă decât restul invitaților. Cu siguranță, nu era genul de persoană care să se piardă în mulțime, dar asta nu însemna că ar fi trebuit s-o găsească atât de ușor.

Și nu însemna că avea permisiunea să o privească astfel, într-un mod care o făcea să-și amintească de modul în care o privea când erau departe de ochii lumii. Singuri. Într-o tavernă. Sau într-un bordel.

Mai mulți oameni se îngrămădiră să se uite dincolo de Hattie, peste ea, în jurul ei. Nu și Nora. Dacă zâmbetul de pe buzele prietenei ei era un semn, Nora era perfect conștientă de direcția atenției Bestiei.

Nu Bestia.

Saviour Whittington.

„Whit."

Fusese un nume.

Ea îi ceruse să-i spună cum îl chema, iar el făcuse asta. „Whit." Însă acum ea îi știa numele întreg. Saviour Whittington. Nu și titlul, dar bărbatul arăta ca și cum pur și simplu îl lăsase acasă, în buzunarul altei haine, pe care o schimbase cu cea pe care o purta în acea seară: închisă la culoare, croită perfect, cu o lavalieră albă; avea o față minunată și, cumva, o invitație la balul ducal, la care nici o persoană care își spunea Bestia nu ar fi trebuit să aibă acces.

– Cine *e*?

Cuvintele îi zburară din gură înainte să le poată opri.

– Nu îți amintești? întrebă Nora, tachinând-o în timp ce Whit cobora scările și încăperea se însufleți din nou. Hattie se întoarse și se îndreptă spre mijlocul mulțimii. Nora o urmă. Din Covent Garden? O altă pauză. Din *tavernă*?

Răspunsul lui Hattie se auzi sugrumat:

– Taci, Nora.

Nora nu tăcu.

– Arată și mai bine în lumină, Hat.

Era chipeș în lumină. Era chipeș tot timpul. Hattie se împiedică să spună așa ceva.

– Ți-am spus că ducesa are mereu oaspeți interesanți, zise Nora încrezută.

Hattie își lăsă capul în jos și nu se opri din mers, făcându-și loc printre petrecăreți, nerăbdătoare să ajungă în cealaltă parte a camerei. Dintr-odată, simțea nevoia de șampanie. Când ajunse la masa cu băuturile și luă paharul în mână, bău pe nerăsuflate.

Nora o privi cu atenție, apoi spuse:

– Stai cocoșată.

– Sunt prea înaltă.

– Prostii, zise Nora. Ai înălțimea perfectă. Toată lumea iubește o amazoană.

Hattie o privi.

– Nimeni nu iubește o amazoană.

– Se pare că domnul Whittington nu are o aversiune față de ele, spuse Nora. Mai ales din moment ce a venit aici pentru tine.

„Mi-a spus că sunt o războinică." Nu avea de gând să-i zică asta Norei, fiindcă știa că prietena ei nu avea să se mai oprească apoi. Se rezumă la:

– Nu e aici pentru mine.

– Hattie. Bărbatul ăsta nu a mai pus piciorul într-o sală de bal din Mayfair.

– Nu știi asta.

– Chiar crezi că un asemenea bărbat ar putea participa la evenimente sociale și mamele din Londra să nu bârfească despre asta? Bârfe murdare și minunate? Dumnezeule, Hattie, a trebuit să suportăm șase ore în care Lady Beaufetheringstone ne-a spus ce culori de haine au fost purtate de domnii necăsătoriți ultima oară când am fost forțați să bem ceaiul cu ea.

– Nu au fost șase ore.

– Nu? Mi s-au părut șaizeci. Nora bău. Ideea e că bărbatul ăsta nu a fost niciodată în societate și, până săptămâna asta, nici nu te-a sărutat.

Hattie făcu ochii mari.

– Cele două lucruri nu au nici o legătură.

Nora ridică dintr-o sprânceană.

– Bineînțeles că nu.

Hattie se îndreptă, spunându-și că doar trăgea cu ochiul, ca să vadă dacă-l găsea în mulțime. În momentul în care făcu asta și își dădu voie să stea dreaptă, privirea ei o întâlni pe a lui. Nu era nici măcar ca și cum bărbatul s-ar fi uitat după ea. Hattie pur și simplu înălță capul, și el era acolo. Ca prin magie.

Tânăra se cocoșă din nou.

– La naiba!

Nora chicoti.

– Îți dai seama că nu te poți ascunde de el.

– De ce nu? Tu te-ai ascuns cu succes de marchiza de Bayswater un sezon întreg.

– Asta pentru că Bayswater nu ar fi în stare să găsească un elefant nici dacă ar fi ascuns într-o casă pentru păpuși.

Era partenerul perfect. Asta îi plăcea lui Hattie așa mult la el. Senzația că, în orice clipă, s-ar putea înfrunta și oricare din ei ar putea câștiga. Asta îi făcea inima să bată cu putere. Asta îi alimenta disperarea de a se întoarce în Covent Garden și de a-l căuta. Asta o ținuse trează în noaptea anterioară și o făcuse să se gândească la ce se referise el prin „certuri" și la ce probleme ar fi avut dacă s-ar fi strecurat din casă pentru a afla.

Era una să se imagineze în lumea lui. Faptul că el apăruse în lumea ei era însă cu totul altceva.

O luă pe Nora de mână și o trase spre o ușă mare, ce dădea în balcon. După ce se îndepărtară de un grup gălăgios, Hattie se rezemă de balustradă și spuse:

– Nu ar fi trebuit să venim aici.

– Nu înțeleg de ce nu, zise Nora. Eu mă simt extraordinar. Când Hattie mormăi, tânăra adăugă: În plus, Hattie, scopul pentru faptul că ai mers la – se uită peste umăr, ca să se asigure că nu le auzea nimeni – bordel era să începi Anul lui Hattie cu propria ta compromitere, nu? Nu ai făcut totul ca să eviți posibilitatea de a te căsători? Făcu o pauză, apoi adăugă: Asta e șansa ta! Du-te la el și fă-te imposibil de căsătorit.

Nora nu greșea. Asta fusese intenția ei la început – o compromitere rapidă. Destul cât să se asigure că tatăl ei avea să înțeleagă că mariajul nu mai era o posibilitate pentru ea. Că urma a se căsători cu afacerea și avea să se ocupe de ea până la moarte.

Hattie clătină din cap.

– Nu pot. Nu până nu înțeleg de ce e aici. Nu dacă are de gând să schimbe jocul. La naiba, de ce e aici? șopti ea.

– Dacă ar exista un mod prin care să afli răspunsul... Cum ar fi... să-l întrebi.

– Dacă îi spune tatălui meu totul, atunci Augie o să fie descoperit și nu o să primesc afacerea.

Nora pufni.

– Augie merită să plătească pentru greșelile lui. Ar fi trebuit să își curețe singur mizeria. Ar trebui să-i spui tatălui tău totul. Și Bestiei. Lasă-i pe ei să se ocupe de Augie.

Hattie o privi.

– E fratele meu.

Nora o fixă cu privirea, iar Hattie se simți incomod. Cunoștea acea privire. O evalua. Înainte să poată schimba subiectul, Nora spuse:

– Dar asta nu e tot, nu?

– Cum adică? Bineînțeles că e. Nu vreau ca Augie să fie rănit.

Nora clătină din cap.

– Ba nu. Vrei să rezolvi problema. Vrei să demonstrezi că poți să o rezolvi. Să arăți că poți să soluționezi problemele afacerii de una singură. Vrei să-ți demonstrezi valoarea, pentru ca tatăl tău să-ți dea afacerea. Pentru că vrei aprobarea lui.

Hattie încuviință.

– Da.

– Și, prin urmare, ești dispusă să îl înfrunți singură pe acest bărbat.

Nora spunea *singură* la modul propriu. Hattie reușind să negocieze și să plătească singură bunurile furate ale Bastarzilor, fără ajutorul tatălui ei. Însă, când Hattie auzi acel cuvânt, avu o imagine foarte clară cu ea și el. Singuri într-o trăsură. Într-un dormitor. În camera de depozitare a unei taverne. Singură, cu el.

Oricum ar fi fost, Hattie își dădu seama că răspunsul ei era același:

– Da, sunt.

Se uită peste umăr, la ușă. Temătoare că el ar fi putut fi acolo. Dezamăgită că nu era.

– Fără ajutor, zise Nora.

– Fără intervenții.

Iar tatăl ei ar fi intervenit. Tatăl ei ar fi susținut că ea ținea un registru corect și că nimeni nu monitoriza redistribuirea unui transport mai bine ca ea și că, într-adevăr, muncitorii de pe docuri o plăceau, dar era cazul să lase afacerea pe mâna bărbaților.

Hattie scrâșni dinții. De câte ori auzise răspunsul ăsta groaznic? „Lasă afacerea pe seama bărbaților."

Ura asta și nu mai voia să lase afacerea pe seama bărbaților. Voia s-o lase pe seama femeilor. Femeii. Pe seama ei.

Chiar dacă era ultima opțiune pentru tatăl ei, era cea mai bună. Și nu avea de gând să-l lase pe Saviour Whittington să complice totul prin simpla sa apariție. Nu când era atât de aproape de îndeplinirea visului ei.

O privi pe Nora.

– Asta nu e amuzant.

Nora râse.

– Mă tem că e foarte amuzant. Mi-ai spus că ți-a promis să-ți dea lecții, nu? Nu a fost de acord să te ajute în explorarea Anului lui Hattie?

Hattie fu recunoscătoare pentru întunericul ce îi acoperi roșeața din obraji.

– Ba da.

Și a zis că sunt al naibii de periculoasă.

Gândul îi provocă fiori. Ce lucru minunat pe care cineva să-l creadă despre ea.

– Atunci, poate de asta e aici.

– Nu e.

– Ar trebui să fie, zise Nora. Din ce mi-ai spus, a ratat părțile importante.

– Nora!

– Doar sunt în favoarea egalității! Foarte bine, ce vrei să facem în continuare?

– Chiar nu-mi dau seama cum de a știut că o să fiu aici în seara asta. Niciodată nu am... Se opri. Se întoarse spre Nora, care părea fascinată de cerul de deasupra. Tu.

Nora o privi.

– Ce?

– Tu ai spus că ar trebui să venim aici. Tu ai insistat. Eu am vrut să stau acasă și să citesc.

– Îmi plac balurile, zise Nora.

– Urăști balurile!

– Foarte bine! Ducesa de Warnick a trimis un bilet special, în care mi-a cerut să particip la bal și să vă iau și pe tine, și pe tatăl tău. Nu îmi place să le dezamăgesc pe ducese.

– Nu-ți pasă câtuși de puțin dacă le dezamăgești pe ducese.

– Asta așa e. Dar de asta îmi place, și a promis că o să ne simțim bine.

Hattie ridică un deget acuzator spre ea.

– Ești o trădătoare.

– Ba nu!

– Ba da! Ar fi trebuit să-mi spui că e o capcană.

– Credeam că o să fie vorba despre un alt bărbat care are nevoie de zestre. Nu știam că o să fie o capcană pusă la cale de partenerul tău în escapade erotice. Nu că nu le-aș susține, zise Nora cu zâmbetul pe buze.

– Nu e partenerul meu în... Făcu o pauză. Nora. Bărbatul ăsta e tot ce stă între mine și îndeplinirea visului meu de o viață.

– Și escapadele?

Hattie oftă ușor.

– Evident că și alea au fost destul de plăcute. Înainte ca Nora să mai spună ceva, Hattie adăugă: Dar nu a venit aici pentru asta. Ceea ce e și mai îngrijorător – să mă gândesc că e aici pentru altceva.

– Adică, o altă femeie?

Nu se gândise la asta, dar ideea îi provocă un nod în stomac.

– Nu. Adică, e aici pentru altceva care ne-ar putea afecta negocierea. Cum ar fi... nu știu... informații despre Augie sau... nu știu... pentru a se întâlni cu tata. Asta nu poate să se întâmple. Trebuie să-l conving să plece imediat.

– Hmm, zise Nora, sunetul superficial atrăgându-i atenția lui Hattie.

– Ce e?

– Nu sunt sigură că e un plan rezonabil.

– De ce nu? O să mă duc înăuntru și o să-l găsesc prima.

– Asta e posibil să fie dificil, spuse Nora.

O rafală de vânt rece străbătu balconul, iar Hattie își fixă prietena cu privirea.

– De ce?

Nora făcu semn peste umărul ei, spre sala de bal luminoasă.

– Pentru că vorbește cu tatăl tău chiar acum.

Hattie se întoarse.

Bineînțeles că asta făcea.

Avusese planuri atât de sălbatice și de minunate pentru Anul lui Hattie. Iar acum, era pregătită să ia lumea cu asalt și să-și petreacă al douăzeci și nouălea an rezolvând trecutul, ca să își poată începe viitorul. Se părea însă că nimeni nu îi spusese și Anului lui Hattie că ar trebui să coopereze la acele planuri.

Cu siguranță, nimeni nu îi spusese domnului Saviour Whittington că ar trebui să coopereze la acele planuri.

– La naiba! șopti ea.

– Oricine ar fi, se pricepe foarte bine la asta, zise Nora.

Hattie strânse carnețelul de dans pe care prietena ei insistase să-l ia. Era genul de lucru de care le păsa femeilor care nu-și făceau griji pentru afaceri, bani sau răzbunare ori dacă bărbatul care le înjunghiase fratele în urmă cu câteva zile avea să îi povestească totul tatălui ei. Era genul de lucru de care lui Hattie nu îi păsase niciodată. Cu toate astea, în acel moment, nu putea decât să se uite la fața frumoasă a Bestiei și să se mulțumească să muște hârtia din palmă.

Nu că ar fi ajutat-o câtuși de puțin în bătălia care urma. Hattie ar fi putut la fel de bine să țină în mână o vioară, la ce valoare avea pentru ea. Poate că o vioară i-ar fi fost mai utilă, deoarece l-ar fi lovit peste cap cu ea. Sigur, asta ar fi provocat o scenă, dar măcar ar fi oprit discuția dintre cei doi bărbați.

Ca și cum bărbatul ar fi simțit amenințarea din gândurile ei, își înălță capul, și privirea lui de chihlimbar o găsi. Apoi, ca și cum și-ar fi petrecut toată viața în sălile de bal din Mayfair, îi făcu cu ochiul.

– Interesant, zise Nora.

– Ba nu, nu e interesant deloc. Ce joc joacă?

Și de ce nu era mai supărată pe el că se juca acolo, de față cu toată lumea? Hattie ar fi trebuit să fie îngrozită. Ar fi trebuit să fie furioasă. În schimb, era entuziasmată.

„Războinică."

– Ar trebui să mergem la mai multe baluri.

– Nu mai mergem la nici un bal, niciodată, zise Hattie în timp ce se puse în mișcare, cu inima bătându-i cu putere.

Apoi, ceva străluci în ochii lui, iar ea recunoscu emoția ca fiind aceeași care o străbătea și pe ea.

Nerăbdare.

Whit continuă conversația cu tatăl ei, în timp ce Hattie intră în cameră. În alte circumstanțe, scena ar fi fost una amuzantă: un tânăr enorm, care se apleca la urechea unui conte în vârstă, mic de statură. Tatălui ei îi plăcea să spună că tocmai statura lui mică îi făcea marinarul perfect, iar asta era adevărat, însă numai parțial. Abia dacă trebuia să se aplece ca să se miște sub puntea navelor sale. Însă acest bărbat, la care nu mai putea să se gândească ca fiind Bestia, la care se gândea ca la Whit, deși era cu totul indecent, îl eclipsa ca soarele.

Ba nu. Nu ca soarele. Ca o furtună care lovea un vas pe mare, furând cerul albastru și înlocuindu-l cu nori tăcuți și întunecați.

O furtună mare, frumoasă și imprevizibilă.

Ce îi spunea tatălui ei?

Ar fi putut fi orice, căci erau doar ei doi și păreau să ignore restul camerei. Hattie calculă rapid probabilitatea ca ei doi să vorbească despre lucruri obișnuite, cum ar fi vremea, băuturile, temperatura din cameră sau numărul de servitori de acolo.

Era mult mai probabil să vorbească despre ea.

Hattie se grăbi. Aproape o dărâmă pe marchiza de Eversley, căreia îi ceru apoi scuze în grabă. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, poate s-ar fi oprit să-și ceară scuze, dar marchiza provenea din una dintre cele mai scandaloase familii din Marea Britanie, deci ar fi înțeles mai bine ca oricine nevoia de a opri orice conversație periculoasă avea loc între tatăl ei și un bărbat care știa mult prea multe despre afacerile ei.

Hattie aproape ajunsese la ei când contele încuviință și o umbră îi străbătu fața. Hattie rămase fără aer. Nu putea identifica emoția, dar nu îi plăcea. Apoi, ajunse la ei, iar cuvintele ieșiră înainte să le poată opri.

– Gata, destul cu asta.

Contele făcu ochii mari și se întoarse spre Hattie, în timp ce Whit se îndreptă și...

Dumnezeule.

Nimeni nu ar trebui să aibă un zâmbet așa uimitor. Hattie avu impulsul de a-și ridica mâinile, pentru a bloca forța acestuia. Pentru a rezista atracției străine. „Rămâi cu capul pe umeri, Hattie."

– Ce faci aici?

Bărbatul ignoră întrebarea nepoliticoasă și întinse mâna.

– Lady Henrietta.

Cuvintele erau culte și delicate, fără întunecimea lor obișnuită.

Hattie se încruntă și își înclină capul, confuză. Ceva uimitor de apropiat cu dezamăgirea o străbătu. Era același bărbat? Nu avea cum. Unde era mormăitul? Accentul de Covent Garden?

O flacără de chihlimbar îi lumină ochii. Și provocă o flacără geamănă în ea.

Nu. Nu putea să o tenteze pur și simplu în docilitate. Privirea ei se plimbă peste mâna lui întinsă. Nu își ridică propria mână.

– Te rog să-mi răspunzi la întrebare.

Când bărbatul nu o făcu, se întoarse spre tatăl ei, observând că amândoi se cenzurau.

– Despre ce vorbeați?

– Fato, ai grijă la ton!

Hattie înghiți disprețul la auzul cuvintelor, abia reușind să se gândească la o replică înainte ca Whit să vorbească.

– Cheadle.

Acolo era întunericul. Amenințător și mai dur decât avertismentul care venise de la tatăl ei. Se întoarse surprinsă spre Whit, care era perfect și chipeș ca o statuie grecească, dar devenise dintr-odată aspru.

Transformarea ar fi trebuit s-o panicheze, dar nu o făcu. În schimb, îi oferi confort, iar asta doar înrăutățiți lucrurile. Tânăra se îndreptă.

– Nu vorbi cu el.

Nora oftă surprinsă, în timp ce conversațiile din jurul lor se opriră. Câțiva dintre cei mai apreciați aristocrați ai Londrei încercau din răsputeri să nu se uite, dar cu siguranță ascultau. Tânăra tuși, sub greutatea curiozității tatălui ei, și spuse:

– Ce voiam să spun, domnule Whittington – buzele lui se curbară de amuzament auzind cum îi spunea – e că am nevoie de tine... Urmă o pauză, și o sprânceană neagră se arcui, apoi Hattie adăugă grăbită: Pentru un dans. Ea făcu semn spre carnețelul din mână. Ești pe carnețelul meu. Se întoarse apoi spre tatăl ei. E pe carnețelul meu.

Urmă o tăcere interminabilă, care dură luni întregi. Ani.

Hattie se întoarse spre Nora.

– E pe carnețelul meu de dans.

Nora preluă.

– Da, de asta suntem aici. Evident!

Hattie ar fi preferat să nu audă ultimul cuvânt, dar se mulțumea cu ce primea.

– Tu o să dansezi... cu el, zise tatăl ei.

Hattie flutură carnețelul.

– Asta scrie aici.

– Serios?

Contele nu părea convins.

– Da! zise ea, în timp ce se întoarse spre Whit. Nu-i așa?

Bărbatul tăcu, ritmurile de vals din spatele lor fiind singurul sunet, spre îngrijorarea lui Hattie. Poate că nu știa să danseze. Nu, nu știa, sigur nu știa să danseze. Doar era genul de bărbat care purta teci cu cuțite și ajungea inconștient în trăsuri. Se ducea prin bordeluri, în tavernele din Covent Garden și îi amenința pe infractorii de pe stradă. El însuși era un infractor. Chiar dacă se îmbrăcase pentru acel eveniment, sigur nu valsa.

Tocmai din acest motiv, Hattie rămase fără aer când bărbatul făcu un gest cu capul, ca un aristocrat manierat, și spuse, calm:

– Așa e, milady.

O luă prin surprindere faptul că el era dispus să danseze. Nu modul în care i se adresase. Nu avea nimic de-a face cu faptul că nu îi mai spusese niciodată milady. Nu avea nimic de-a face cu faptul că, dintr-odată, acel cuvânt, pe care îl auzise toată viața ei, căpăta un nou înțeles când era pronunțat de el.

Iar apoi, mâna ei era într-a lui, iar Whit o conducea printre dansatori. O trase aproape, în brațe, mâinile ei oprindu-se pe mușchii

de sub haina lui, tari ca oțelul. „Bineînțeles că nu știe să danseze", se gândi ea. „E făcut pentru lucruri mai dure decât asta."

Se aplecă, destul cât să îi șoptească la ureche:

– Dacă vrei, pot să-mi luxez glezna.

El se retrase, în privire citindu-i-se surprinderea și ceva precum amuzamentul.

– Nu aș vrea asta.

– Dar te-ar scăpa de un dans.

– Ești sigură că nu te-ar salva pe tine de asta?

– Bineînțeles că nu, dansez foarte bine. Pur și simplu, te ajutam pe tine, deoarece tu nu știi.

– Și știi asta pentru că...

Hattie își dădu ochii peste cap.

– Pentru că nu ai cum să știi.

El clătină din cap și o strânse în brațe, gest care o făcu să-și dorească să nu se fi aflat acolo, în fața tuturor. Hattie rămase fără aer, iar dorința o străbătu adânc, distrăgându-i atenția destul cât să nu observe că se mișcau, până când el spuse:

– Cred c-o să mă descurc.

Așa era. Nu doar că se descurca, ci se mișca cu o grație antrenată, ca și cum ar fi valsat în fiecare seară a vieții lui, evitând cu abilitate celelalte cupluri. Hattie dansase de sute de ori în viața ei, la început, când zestrea ei o făcea cât de cât atrăgătoare pentru nobili, dar niciodată nu se simțise ca în cele câteva secunde petrecute în brațele lui. Ca și cum și ea ar fi avut o grație exersată.

Îl privi și observă că ochii lui, de culoarea chihlimbarului lichid, erau concentrați asupra ei.

– Știi să dansezi.

Bărbatul își mormăi răspunsul, iar Hattie găsi alinare în acel sunet. În sfârșit, ceva nesurprinzător din partea lui. Își întinse degetele peste mâneca hainei lui, căldura lui Whit trecând prin material, și oftă. Închise ochii și se lăsă purtată de dans.

Își dădu voie să uite pentru o clipă. Să uite de Augie, de afacere și de motivul îngrijorării ei. Să uite de înțelegerea pe care o făcuseră, de visele pe care le avea pentru viitorul ei și de Anul lui Hattie. Lumea dispăru în acel moment, în brațele acelui bărbat, în căldura lui, în mișcarea și puterea lui, care o învăluiau.

Pentru o clipă, Hattie uită de ea însăși.

Dar o clipă nu durează. În scurt timp, deschise ochii, doar ca să-l găsească privind-o. Se încordă sub atenția lui, conștientă de lucrurile

pe care bărbatul le putea vedea, cum ar fi roșeața din obraji, nasul prea mare, obrajii prea rotunzi, bărbia plină. Toate motive vizibile pentru care rămăsese fată bătrână.

Tăcerea nu era prietena femeilor neatrăgătoare; lăsa prea mult spațiu pentru analiză estetică. Când el inspiră adânc, Hattie nu se putu controla și umplu tăcerea.

– Ai fi putut să-mi spui că știi să dansezi, zise ea.

Apoi, își dădu seama că Whit se uita la urechea ei. Nu erau urechile o parte ciudată a corpului uman? Ar fi preferat ca el să se uite la ochii ei. Aceștia erau relativ uniformi ca mărime și aveau o culoare neobișnuită. Erau, probabil, cea mai reușită trăsătură a ei. Nu că i-ar fi păsat dacă el îi observa cea mai reușită trăsătură.

Pe cine încerca să păcălească? Voia ca el să-i observe cea mai reușită trăsătură. Voia ca el s-o recunoască drept cea mai bună. Nu doar raportat la celelalte trăsături ale ei, ci în comparație cu trăsăturile tuturor celorlalți oameni. Știa că nu era posibil, dar putea să recunoască o asemenea dorință, nu? Nu despre asta era Anul lui Hattie? Recunoașterea dorinței? Urmarea ei?

Deci, da, voia ca el să considere că ochii ei erau drăguți.

Oare folosise cineva cuvântul „drăguț" vreodată ca s-o descrie?

– De ce aș face asta?

Hattie clipi la auzul răspunsului, gândindu-se că el se referea la ochii ei și simțindu-se ciudat de defensivă. Își aminti apoi de întrebarea ei despre dans.

– Pentru că te-ai simțit probabil insultat de insinuarea mea cum că nu știi să dansezi.

El clătină din cap.

– Nu am fost.

Nu îl credea.

– Am crezut că nu știi să dansezi, dar e clar că știi. Am crezut că nu înțelegi aristocrația, dar aici ești, cu o invitație în casa unui duce, deci și asta era fals. Te-am subestimat.

Whit tăcu, mișcarea dansului fiind singurul lucru dintre ei până când el își întoarse privirea de chihlimbar spre ea și spuse:

– Ai zis că nu-ți pasă dacă știu vreunul dintre lucrurile astea.

Adevărul veni instant.

– Nu-mi pasă.

– Ai zis că nu au valoare pentru tine.

– Nu au.

– Deci cred că e posibil să mă fi supraestimat.

Hattie râse ușor, înțelegând ce voia să spună.

– Așa e, nu? Cum de ai învățat să dansezi așa bine?

Camaraderia timidă ce rezultase din conversația lor dispăruse, Whit mutându-și privirea în altă parte. Regretul o copleși pe Hattie, laolaltă cu confuzia. Cum de o întrebare așa simplă provocase un răspuns imediat și neplăcut?

Bărbatul se încordă sub atingerea ei, mușchii lui transformându-se în fier, ca și cum ar fi fost pregătit de luptă. Hattie îl privi. Ochii lui erau ațintiți asupra unui punct de deasupra capului ei, undeva în depărtare. Ea se întoarse, așteptându-se să vadă un dușman care alerga spre ei. Dar nu era nimic acolo în afară de mătase, satin și zâmbete care se învârteau nebunește.

Ce se întâmplase? Care era problema? Nu îl cunoștea bine pe acel bărbat, dar îl cunoștea îndeajuns cât să știe că nu i-ar spune dacă l-ar întreba. Și nici nu i-ar răspunde la alte întrebări.

Îi privi fața din nou, care acum era întunecată. Îngrijorarea o copleși, fierbinte și neplăcută. Îl strânse de braț și șopti:

– Domnule Whittington?

Bărbatul se crispă la auzul numelui. Clătină din cap o dată, ca și cum ar fi alungat un gust neplăcut.

– Bestie? zise ea. Ești bolnav?

Bărbatul începu să respire sacadat, picături de transpirație îi apărură pe frunte și mușchiul din maxilar tresări, ca și cum și-ar fi încleștat dinții, încercând să reziste lucrului care îl consuma.

Hattie îl strânse de mână. Destul de tare cât să doară. Chihlimbarul din ochii lui îi găsi privirea. Răspunse întrebării.

Ea încuviință, și se opriră din dans, dar Hattie nu îi dădu drumul la mână. Îl ținu și mai strâns. Fără nici o urmă de ezitare, ea se întoarse și se duse la marginea sălii de dans. Continuă să meargă, trecând de zeci de bârfe, direct spre întunericul de dincolo de uși.

Capitolul 13

Whit nu-i putu da drumul la mână.

Deținuse controlul. Își jucase rolul, scosese sunetele necesare, îi salutase pe domni, le zâmbise doamnelor și vorbise cu contele,

făcând amenințări pe terenul dușmanului, o acțiune menită să provoace teamă. Pusese în mișcare răzbunarea Bastarzilor.

Fără Hattie.

Hattie, care fugise de el din clipa în care îl văzuse intrând în sala de bal, ca și cum el n-ar fi observat-o. Ca și cum faptul că fugise de el l-ar fi făcut să se gândească la altceva decât să o urmărească. Nu o urmărise, cel puțin nu în sensul clasic. În schimb, Whit nu se abătuse de la planul lui original, acela de a crea baza răzbunării sale.

Însă nu o pierduse din ochi.

Văzuse când tânăra băuse două pahare de șampanie, unul după altul. O văzuse când ieșise pe balcon cu prietena ei, o femeie pe care o știa ca fiind Lady Eleanora, fiica nechibzuită, pasionată de curse, a unui duce. O observase și când îl văzuseră pe tatăl ei și se mutase într-un loc de unde să o poată vedea pe Hattie, conștient de posibilitatea – de probabilitatea – ca aceasta să încerce să scape. Având în vedere localurile în care o găsise pe Hattie înainte, o credea în stare să escaladeze un perete și să-și facă drum spre cel mai apropiat iad al jocurilor de noroc, unde, dacă era să ghicească, Lady Eleanora avea să-i fie mână dreaptă.

Dacă încercau să facă asta, Whit le-ar fi urmărit.

Deținuse controlul.

Și îl păstrase când tânăra intrase în cameră și se îndreptase spre el, înaltă, puternică și hotărâtă, cu privirea ațintită asupra lui, fără să-i pese de zecile de perechi de ochi care se uitau la ea și o judecau. Venise după el, îmbrăcată în acea rochie de culoarea păcatului spre care avea de gând să o îndrume, dacă îl lăsa.

Și avea să-l lase, nu încăpea îndoială.

Whit terminase discuția cu tatăl ei, știind că, odată ce tânăra avea să ajungă la ei, avea să piardă șansa de a vorbi cu contele. Acest lucru fusese adevărat. Hattie sosise, cu ochii violeți fierbinți, ca roșeața din obraji. Nu trebuise să-și forțeze un zâmbet pentru ea, acesta venind natural – și chiar și atunci deținuse controlul.

Însă, când începuseră să danseze, controlul se destrămase. Simțise asta în clipa în care își amintise pașii, imprimați în memoria mușchilor săi. Trecuseră douăzeci de ani, dar își amintise cu ușurință dansul pe care îl exersase cândva, ținând întunericul în brațe și imaginându-și femeia frumoase care avea să le umple odată ce devenea duce.

Niciodată nu-și imaginase pe cineva ca Hattie.

Hattie, care cumva devenise un port în furtuna gândurilor lui. Era copleșit de amintirea nemernicului său tată, a competiției la care îi supusese, a loviturii bățului ducelui pe spatele coapselor când făcea un pas greșit. A durerii din stomac în acele seri când fusese trimis la culcare fără să mănânce. „Stomacul gol o să te facă mai înfometat după victorie." Asta îi plăcea să spună monstrului. Câte nopți le petrecuse înfometat din cauza lui? Și câte altele după ce scăpaseră de el?

Amintirea fusese clară și rece, iar inima începuse să-i bată cu putere, ca și cum ar fi avut din nou doisprezece ani și ar fi suportat o lecție de dans. Controlul începuse să-i scape printre degete. Încercase să se stăpânească. Se concentrase pe Hattie, îi analizase fața, admirându-i părul blond și obrajii plini, înroșiți de la încântarea adusă de dans. Îi observase curbura nasului, vârful rotunjit și buzele pline, amintirea lor fiind imposibil de blândă.

Ochii ei erau închiși, iar fața îndreptată spre el, ca o operă de artă. Acest lucru îl calmase. Tânăra avea trei pistrui închiși la culoare, așezați ca un mic triunghi pe tâmpla dreaptă. Nu voia decât să-și așeze buzele pe ei, să îi guste. Inspirase adânc, bucurându-se de pacea pe care o simțea când o privea.

La un moment dat, ea își întorsese capul, iar Whit fusese hipnotizat de curbura urechii ei, cu lobul moale și lăsat. Un alt pistrui îl tachina. Era un semn de frumusețe aflat fix sub urechea ei dreaptă, la marginea liniei părului. Un secret împărtășit numai cu el. Unul despre care nici ea nu știa. Nu avusese cum să-l vadă. Femeia avea niște urechi magnifice.

În cele din urmă, tânăra se întorsese la loc și îi oferise cea mai bună parte a ei, ochii. Aveau o culoare sălbatică, imposibilă, de neconceput pentru oameni. Însă deja o bănuia că ar fi fost mai mult decât umană. Parțial vrăjitoare. Parțial războinică. Atât de frumoasă.

Și acei ochi superbi erau dovada acestui lucru.

Un bărbat se putea pierde în acei ochi.

Un bărbat putea să se lase pradă acelor ochi. Să renunțe la orice urmă de control. Doar o dată. Doar în timpul acelui dans. Doar până când reușea să respire din nou și să fugă de amintiri.

Apoi, el îl întrebase cum de învățase să danseze, și amintirile reveniseră. Amintirea disconfortului. Se încordase sub atingerea ei, încercând să recapete controlul.

Pierduse însă acea luptă.

Nu avea nevoie decât de o clipă. De puțin aer. De mușcătura rece a lumii de dincolo de acea sală de bal. De o reamintire că trecutul lui nu era și prezentul lui. Că nu avea nevoie de acel loc, cu mult prea mulți oameni și parfum prea înecăcios.

În acel moment însă, avea nevoie de Hattie. Deoarece, în acel moment, ea îl salvase.

Îl luă de mână și îl conduse afară din sală, în fața întregii Londra, ca pe un câine în lesă. O lăsă să facă asta. Își dori acest lucru, iar, cumva, ea știuse asta. Știuse că ar trebui să îl ducă nu numai în afara sălii de bal, ci mai departe, pe scări și dincolo de lumina care se revărsa din sala de bal, în grădini. În întuneric.

Abia când ajunseră acolo, sub protecția unui stejar imens, îi dădu ea drumul. Lui Whit nu-i plăcu acest lucru.

Nu îi plăcu nici faptul că, odată cu pierderea atingerii ei, se chinuia din nou să respire.

Însă cel mai mult ura faptul că ea părea să înțeleagă totul.

Hattie stătu acolo, blândă, tăcută și nemișcată, o eternitate, așteptând ca el să-și revină. Nu îl forță să vorbească. Păru să înțeleagă că, și dacă el și-ar fi dorit asta, nu ar fi știut ce să spună. Așa că așteptă și îl privi până când el reveni în prezent. În acel loc. La ea.

Hattie, a cărei înclinație naturală era să umple tăcerea cu întrebări, nu întrebă nimic. Nici despre conversația lui cu tatăl ei, nici despre răspunsul lui la vals. Nu îl întrebă nici cum de știa să lege impecabil lavaliera.

În schimb, această femeia, pe care o cunoștea de foarte puțin timp și care deja îi bântuia visele, spuse:

– Mulțumesc.

Cuvintele îl șocară. Nu ar fi trebuit să fie invers, și el să-i mulțumească ei?

Înainte să poată răspunde, Hattie adăugă:

– Nu am mai valsat de trei ani. Ultima oară când am făcut-o, nu a mers prea bine. Tânăra râse, însă lui Whit nu-i plăcu nuanța de autodezaprobare din tonul ei. Era un baron care pusese ochii pe banii tatălui meu, iar eu aveam douăzeci și șase de ani, iar douăzeci și șase de ani ar putea la fel de bine să fie optzeci și șase când Londra e în sezon.

Whit nu se mișcă, de teamă ca Hattie să nu se oprească din vorbit.

– Dacă e să fiu sinceră, sunt recunoscătoare pentru el. Era destul de chipeș și tânăr, avea numai treizeci de ani. Și un zâmbet care mă făcea să cred că poate chiar mi-era destinat mie.

Dintr-odată, Whit îl ura pe acest baron tânăr și chipeș, chiar înainte ca Hattie să adauge:

– Nu știam că e un dansator groaznic.

Această replică stârni confuzie. Hattie nu părea genul căreia să-i pese de abilitățile de dansator ale cuiva. Nu spusese asta?

– Se spunea că mă voia cu adevărat, lucru care îl mulțumea pe tata. Titlul lui de conte e un titlu nobiliar, iar Augie nu va putea să-l ducă mai departe, așa că un mariaj cu un baron era o binecuvântare. Tata a fost și mai fericit când baronul s-a trecut pentru un vals. Valsurile sunt comoara de aur în sălile de bal din Mayfair. Tânăra făcu o pauză, inspiră adânc și se uită la cer. Luna e în creștere.

Whit nu voia să se uite la afurisita de lună. Voia să se uite la ea. Dar îi urmă privirea spre semiluna strălucitoare care se ridica peste acoperișuri.

– Acum apare, zise ea.

– Da.

Ochii ei se mutară spre ai lui, și Hattie rămase cu gura căscată, surprinsă că îl auzise vorbind. Spre uimirea lui, obrajii îi luară foc. Whit nu fusese niciodată atât de recunoscător pentru întuneric – și se ascunsese în el de soldații Coroanei de nenumărate ori.

– L-am călcat, zise ea, încet. Nu era un dansator bun și l-am călcat pe picior, iar el a zis că sunt... Hattie se opri. Clătină din cap și se uită iar la lună, înainte să vorbească din nou. Atât de încet, că abia putu fi auzită. Mă rog, nu a fost drăguț.

Whit o auzi. Auzi rușinea ei. Durerea. Le simți ca și cum ar fi fost ale lui. Avea să-l găsească pe baronul ăsta și să îl stranguleze. Avea să-i aducă lui Hattie capul bărbatului.

Bătăile inimii lui Whit începură să încetinească.

– Așa că mulțumesc pentru dansul din această seară. M-ai făcut să mă simt...

Hattie se opri, iar Whit își dădu seama că ar fi dat hoților conținutul depozitului Bastarzilor doar pentru șansa de a auzi sfârșitul acelei propoziții.

Însă Hattie nu continuă. Mișcă din mână, iar carnețelul de dans atașat de ea flutură în vânt. Whit se întinse după ea și o trase aproape de el, trăgând ușor de hârtia deja mototolită din mâna ei.

Întoarse carnețelul și îl cercetă.

Ea încercă să-l ascundă, dar Whit nu o lăsă.

– Ți-am zis că e gol, zise ea. Nimeni nu vrea să danseze cu mine.

Whit o ignoră și luă creionul care atârna de carnețel.

– Eu am vrut.

Auzi zâmbetul din răspunsul ei.

– Ba, mai degrabă, te-am făcut să dansezi cu mine.

Whit așează creionul pe mica bucată ovală de hârtie.

– E cam târziu să pretind valsul, nu...

Dar el nu cerea valsul. Își trecu numele pe tot carnețelul. O făcu a lui, pe această femeie care îl salvase, cu o singură semnătură întunecată. Bestia.

Hattie se uită la poreclă și oftă.

Bărbatul nu spuse nimic, dar într-un final, ea îl privi și zise:

– Deci asta e.

Whit mormăi. Se temea de ce ar fi spus dacă ar fi vorbit. Hattie umplu tăcerea:

– Ești foarte grațios. Ca un șoim?

– Ca o pasăre? repetă Whit, fără să se poată opri.

Dacă Diavolul auzea descrierea, nu avea să îi mai dea pace.

Hattie râse, sunetul fiind ca un pumn în stomac.

– Nu, ca un prădător. Frumos și grațios, da, dar și puternic. Iar dansul cu tine nu a semănat cu nimic din ce am făcut înainte. M-ai făcut să mă simt grațioasă. Ea râse ușor, iar el observă nuanța de autodezaprobare. Prin asociere, evident. Ca și cum mișcările mele ar fi fost o extensie a mișcărilor tale. Ca și cum și eu aș fi fost un șoim și dansam în vânt. Îl privi. Niciodată nu m-am simțit așa. Niciodată nu am avut asta. Iar tu mi-ai oferit așa ceva în seara asta, așa că...

În cele din urmă, el se îndreptă spre ea cu viteza afurisitei de păsări cu care îl comparase. O prinse în brațe. Nu suporta gândul că ea i-ar fi mulțumit din nou. Nu pentru ce se întâmplase înăuntru. Nu pentru dansul pe care nu-l terminaseră. Nu îi dăduse dansul pe care îl merita.

Recunoștința ei se dizolvă într-un oftat.

Foarte bine.

Whit nu-i merita mulțumirile. Nu era demn de ele. Nu cu planurile pe care le avea pentru familia ei. Pentru afacerea tatălui ei.

Nu cu planurile pe care le avea pentru ea.

Așa că îi opri cuvintele cu un sărut, furându-le cu mâinile așezate pe acei obraji frumoși și rotunzi, degetele lui mângâindu-i fața, în timp ce o înclină spre a lui și continuă să ia recunoștința ei, apoi surprinderea, apoi plăcerea, lingându-i buza plină de jos până când ea se deschise pentru el, primindu-l înăuntru ca și cum ar fi făcut asta de mii de ori. Pentru o clipă, în timp ce o gusta, chiar părea că făcuse asta.

Whit ar fi putut să jure că abia începuseră când Hattie se retrase. Respirația lor greoaie sugera însă că trecuse mai mult timp. Nu destul însă. Mâinile ei cu mănuși se așezară peste ale lui, iar bărbatul vru să rupă materialul, ca să le simtă căldura.

Aproape o făcu. Poate ar fi făcut-o dacă ea nu i-ar fi șoptit pe buze, limba ei ieșind într-o atingere înnebunitoare, ca și cum nu s-ar fi putut opri din a-l gusta.

– Mereu ai gust de lămâie, chiar și când nu ai bomboane.

Bărbatul mormăi, se întări și o trase aproape, dorind ca ea să fie și mai lipită de el. Îi ura fusta voluminoasă și cușca corsetului de sub materialul rochiei. Dacă ar fi fost după el, Hattie nu ar mai fi purtat un corset niciodată. Nu ar fi purtat nimic care să îl țină departe de pielea ei, de formele ei. Frustrat, o ridică pe vârfuri.

– Greșești. Tu ai gust dulce. Bărbatul îi prinse limba și o supse, înainte să îi dea drumul și să adauge: Peste tot.

O sărută profund, recompensând modul în care Hattie își plimbă mâinile peste umerii lui și în jos, pe piept, explorându-l. Degetele ei se plimbară peste teaca de piele a cuțitelor lui, spre lame, și apoi se retraseră, destul cât ochii ei să îi întâlnească pe ai lui în întuneric.

– Ai venit înarmat.

Whit mormăi, apoi spuse:

– Atacurile pot să vină de oriunde.

Hattie arcui o sprânceană.

– Chiar și în sălile de bal din Mayfair?

El o trase mai aproape, știind că era o nebunie.

– Mai ales în sălile de bal din Mayfair. Să te văd în rochia aia a fost un atac.

O prinse de marginea mătăsii ca vinul și, pentru o clipă, se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi rupt rochia și ar fi întins-o pe frunzele de la picioarele lor și i-ar fi dat tot ce îi ceruse.

Mădularul lui pulsă în semn de aprobare când ea spuse, nesigură:

– Îți place?

„Îmi place de tine."

Gândul îl tulbură, fiind la fel de devastator ca dansul, iar Whit îi dădu drumul, de parcă l-ar fi ars. Hattie făcu ochii mari, iar bărbatul urî surprinderea și dezamăgirea trecătoare din ei în timp ce se îndepărtară unul de celălalt.

O privi aranjându-și fusta și se prefăcu a nu-i observa umflătura sânilor.

După o perioadă mai lungă, spuse:

– Îți datorez un alt vals.

Ea clătină din cap.

– Cred că am terminat cu valsurile pentru moment și cred că și tu ar trebui s-o faci.

Nu era o întrebare. Hattie nu aștepta un răspuns. El nu se aștepta să răspundă. Cu toate astea, din motive pe care nu avea să le înțeleagă niciodată, o făcu.

– Bărbatul care m-a făcut a insistat să învăț să valsez.

Hattie se îndreptă ușor, cu atenție, ca și cum tocmai ar fi descoperit că era în prezența unui câine turbat. Poate chiar era.

– Bărbatul care te-a făcut.

– Nu îl cunoșteam, zise el, știind că nu îi putea spune totul și dorind, în același timp, să o facă. Nu l-am cunoscut în primii doisprezece ani ai vieții mele.

Hattie încuviință, ca și cum ar fi înțeles. Bineînțeles că nu înțelegea. Nimeni nu putea, cu excepția celorlalți doi băieți care trăiseră aceeași viață.

– Unde ai fost înainte?

Întrebarea pusă cu precauție se auzi ca și cum ea ar fi vrut să pună o mie de întrebări și aceea fusese prima care fusese exprimată. Era o întrebare ciudată, la care Whit nu se așteptase. Mereu crezuse că viața lui fusese împărțită în două – înainte de sosirea tatălui său și după. Dar aia nu fusese doar ziua în care îl întâlnise pe tatăl lui. Și nu se gândise la perioada de dinainte. Nu voia să și-o amintească.

Nu avea să înțeleagă niciodată de ce îi spusese lui Hattie adevărul.

– În Holborn.

O altă încuviințare din partea ei. Ca și cum ar fi fost de ajuns. Însă, dintr-odată, nu mai părea să fie de ajuns. Își băgă mâna în buzunar, scoase unul din ceasuri și spuse:

– Mama a fost croitoreasă. Repara hainele marinarilor care veneau de pe vase.

Atunci când erau haine care să poată fi reparate.

– Și... Ea ezită, iar el știa dilema. Hattie nu voia să spună „tatăl tău". Era marinar?

Ce n-ar fi dat Whit ca tatăl lui să fi fost marinar. De câte ori visase la asta, să se fi născut din mama lui și un bărbat care plecase ca să facă avere, cu o miniatură a soției și a bebelușului său cusută în interiorul hainei... O reamintire a casei la care avea să revină după ce avea să se îmbogățească în cealaltă parte a lumii.

De câte ori stătuse întins în pat, uitându-se cum mama lui stătea aplecată peste o grămadă de haine murdare aduse de oameni care mereu cereau mai mult decât simple reparații. Femeia abia putea să-și vadă de lucru la lumina slabă a lumânării de lângă ea, iar Whit visa că următoarea bătaie la ușă avea să fie a tatălui său, întors să-i salveze.

Venise și momentul când cel care bătuse la ușă fusese tatăl lui, înalt și chipeș, cu o față copleșită de căldura disprețului aristocrat, și cu ochi lucioși ca de sticlă. Un bărbat îmbrăcat într-o avere pe care nu fusese nevoit s-o strângă, deoarece se născuse cu ea. Totul se vedea pe fața lui, în croiala hainelor și în strălucirea ghetelor.

Trecuseră douăzeci de ani, iar Whit încă își amintea uimirea simțită când îi văzuse ghetele, care străluceau ca lumina soarelui. Niciodată nu văzuse ceva asemănător, o dovadă a bogăției și a puterii mai clară chiar decât dacă și-ar fi anunțat numele și titlul.

Apoi, o făcuse. Ducele de Marwick. Un nume care deschisese toate ușile, de la naștere. Un nume care purta privilegiu dincolo de rațiune. Un nume care-i putea asigura orice.

Totul, cu excepția singurului lucru pe care și-l dorise mai mult decât orice. Totul, cu excepția unui moștenitor.

Pentru asta, avea nevoie de Whit.

– Nu era marinar, zise Whit ferm. Nu era nimic, până când a apărut la ușa camerei noastre din Holborn și ne-a promis întreaga lume dacă merg cu el.

– Și mama ta?

În întrebare se simțea teama, ca și cum Hattie ar fi știut deja răspunsul.

Whit nu răspunse, strângându-și ceasul în mână. În schimb, își întoarse fața spre camera luminată de dincolo de ei – singura întâlnire cu privilegiul care îl tentase în toți anii de dinainte – și spuse:

– Vor vorbi despre tine în seara asta, Lady Henrietta. Ai adus un bărbat în întuneric.

Ea nu tresări la auzul schimbării de subiect. În schimb, expresia ei se umplu de cunoașterea crispată a femeilor din lume.

– Nu-ți faci griji că vor vorbi despre tine, pentru că te-ai lăsat condus? Urmă o pauză, apoi: Am spus deja că vreau să fiu compromisă, nu-i așa?

Poate întrebarea ar fi sunat cochet de pe buzele altei persoane, însă nu și de pe ale lui Hattie. Din gura lui Hattie, vorbele erau sincere și directe. Un pas clar în direcția în care se hotărâse să meargă.

Simți un fior de admirație.

– Ar fi trebuit să faci asta în urmă cu mulți ani.

Ea se întoarse spre el.

– Nimeni nu m-ar fi ajutat acum mai mulți ani.

Whit se întinse după ea și îi dădu o șuviță de păr după ureche.

– Mi se pare foarte greu de crezut.

Femeia asta putea duce un bărbat bun în întuneric, iar Whit era departe de a fi un bărbat bun.

Hattie zâmbi, făcu din nou un pas în spate și se îndreptă, iar Whit simți schimbarea în ea. Determinarea. O mai văzuse și înainte, iar amintirea, combinată cu hotărârea ei și licărirea fermă din ochii ei, trimise fiori de entuziasm prin el. Știa că aveau să se încaiere din nou.

Whit își ținu răsuflarea.

– Ce vorbeai cu tatăl meu?

El își încrucișă brațele la piept, teaca cuțitului strângându-se în jurul mușchilor, o reamintire a rolului său în acea piesă, a trebii pe care venise s-o facă.

– Cine spune că vorbeam despre altceva decât un bal distractiv?

Ea râse.

– În primul rând, tata nu ar zice niciodată despre un bal că e distractiv. Și nici tu.

El ridică dintr-o sprânceană.

– În seara asta, e posibil să mă fi răzgândit.

– Dacă așa stau lucrurile, e din cauza părții care a urmat după ce te-am scos din sala de bal.

Asta era adevărat. Fu rândul lui Whit să râdă. Ea îl privi, iar el își înclină capul.

– Ce e?

– Nu prea râzi.

– Ba râd, replică el.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Abia dacă vorbești. Hattie făcu un semn cu mâna, dând la o parte orice răspuns pe care l-ar fi putut găsi el. Nu contează, nu o să-mi distragi atenția. Ce i-ai spus?

– Nimic.

Nu era adevărat, iar ea știa asta.

– Ți-am spus, zise ea. Nu el e responsabil pentru atacurile asupra afacerii tale.

Whit știa asta, dar voia informația de la ea.

– Și eu trebuie să te cred?

– Da.

– De ce?

– Pentru că e împotriva rațiunii să te mint.

Bărbatul ridică din sprâncene la auzul cuvintelor. Era adevărat, dar nu ceva ce ar fi recunoscut majoritatea oamenilor de afaceri.

– Înțeleg că ești într-o poziție de putere, domnule Whittington.

– Nu-mi spune așa.

– Nu pot să-ți spun Bestie în fața întregii lumi.

Whit se simți iritat.

– Nu e întreaga lume, Hattie, e o subclasă. Una slabă. Una inutilă. Nu seamănă cu noi, care muncim pentru mâncare, dansăm plini de bucurie și ne trăim viața fără teama de a fi judecați.

Hattie îl privi în timp ce vorbea, făcându-l să-și dorească să nu fi vorbit în fața ei. Chiar mai mult când ea replică:

– Nimeni nu trăiește fără teama de a fi judecat.

– Ba eu o fac.

Era o minciună, iar ea o auzise.

– Cred că trăiești cu mai multă frică decât majoritatea oamenilor.

Whit rezistă instinctului de a tresări la auzul cuvintelor ei, în timp ce ea îndreptă conversația spre lucrul cu care începuseră.

– Nu trebuie să crezi că nu o să te mint. Crede doar că povestea nu e o minciună. Tata a condus Sedley Shipping de când s-a întors din războaie. A navigat cu un talent incomparabil, unul care l-a făcut pe fiecare afacerist necinstit din Marea Britanie să îl caute și să ofere averi demne de regi ca să îl aibă la bordul vaselor lor. A fost abordat de partea cea mai urâtă a lumii – bărbați care voiau să transporte arme, opiu, oameni.

Ea clătină din cap, ca și cum ar fi văzut fața răului și încă nu putea crede că exista. Whit cunoștea acel rău. El și Diavolul primiseră aceleași invitații ca tatăl ei. Le refuzară fără ezitare, la fel cum făcuse și contele.

– Compania noastră a avut suișuri și coborâșuri, dar tata nu ar fi autorizat *niciodată* un furt de la tine. Niciodată.

„Compania noastră." Whit petrecuse destul timp în lume cât să știe că, deseori, fiicele erau copleșite de loialitate când venea vorba despre tații lor, însă în cuvintele lui Hattie era ceva mai mult. Tânăra nu voia doar să apere integritatea tatălui ei, ci voia să apere integritatea unei afaceri despre care știa foarte multe. Integritatea ei.

Când Whit observă asta, nu ezită.

– Știu.

– Niciodată, repetă ea, înainte să-și dea seama de ce spusese el. Știi?

– Da. Vrei să-ți spun și ce mai știu? Când ea nu răspunse, el adăugă: Cineva a făcut o greșeală, nu-i așa, Hattie?

– Da, zise ea, după o scurtă ezitare.

– Cred că nu a fost el și nici tu. Și mai cred și că nu vrei să știu cine a fost, pentru că ți-e frică de ceva.

Să piardă.

Ea clătină din cap.

– Nu, pentru că am avut o înțelegere.

Acea înțelegere, cea care l-ar putea omorî dacă i-ar permite, cea care se termina cu ea goală în patul lui.

– Așa e – și încă avem. Dar ți-am spus că nu pot permite ca lucrurile să revină la normal. Sunt prea multe la mijloc.

– Nu o s-o fac, zise ea cu fermitate. O să primești banii înapoi. Tata nu ar risca niciodată să te supere, iar eu nu vreau decât...

Whit nu suportă felul în care ea se opri, refuzând să-i încredințeze cuvintele. „Ce fată isteață, nu ar trebui să ai încredere în mine." Era bine că ea nu termină acea propoziție. Dacă ar fi făcut-o, probabil Whit s-ar fi hotărât să-i ofere orice i-ar fi cerut.

În schimb, după tăcerea ei, el spuse ceva ce știa că avea să schimbe totul.

– Tatăl tău nu ar risca așa ceva, Hattie, dar fratele tău a făcut-o.

Tânăra îngheță o clipă, destul cât el să vadă că vorbele lui o loviseră puternic. O lovitură pe care încercase s-o dea încet, cu toate că știa

ce efect urma să aibă. Tânăra își ascunse uimirea aproape imediat, iar Whit nu-și putu ignora admirația.

– De când știi?

Whit nu voia ca ea să afle că el știuse de la bun început.

– Contează?

– Presupun că nu, zise ea. Ai promis că o să descoperi tot.

– Așa e.

– Ai de gând să...

Ea ezită, iar el se gândi care era întrebarea. Observă panica din ea, dar, cumva, nu era nici o urmă de frică. De ce își proteja fratele așa tare?

„Fata mea, Hattie, e isteață", îi spusese contele mai devreme, plin de mândrie. „Mereu s-a considerat moștenitoare, iar asta a fost vina mea, pentru că îmi place compania ei. Băiatul nu a fost niciodată așa isteț. Dar Hattie trebuie să-și găsească un bărbat bun și să facă un băiat."

Hattie era deșteaptă. Iscusită și isteață. Ar fi fost o moștenitoare magnifică pentru afacerea tatălui ei. Era posibil ca acesta să fie motivul pentru care era atât de frustrată de faptul că el își dăduse seama de implicarea fratelui ei în atacurile asupra transporturilor Bastarzilor?

Înainte să termine gândul, frustrarea ei ieși la suprafață, iar Hattie îl fixă cu privirea.

– Ai negociat cu rea-credință. Te-ai jucat cu mine. Ai știut de la bun început.

– Nu a fost greu să pun piesele cap la cap, Hattie. Presupun că fratele tău a crezut că poate să facă bani buni pe spinarea noastră și să îl impresioneze pe tatăl vostru.

– Nu a fost chiar așa simplu.

Whit știuse că Hattie ascundea asta, însă faptul că sări în apărarea fratelui ei îi întări convingerea. Whit descoperi că mărturisirea tăcută din cuvinte era mai frustrantă decât se așteptase.

– Nu, nu a fost simplu, pentru că nu lucrează singur.

Ea înlemni, iar surprinderea i se citi în ochi. Surprindere că Augie lucra cu altcineva? Sau surprindere că Whit știa?

– Cu cine lucrează? întrebă ea.

Whit nu voia s-o știe în preajma lui Ewan, care ar răni-o fără nici o urmă de ezitare dacă ar ști că asta l-ar răni pe Whit. Și chiar așa ar fi.

– De unde știi? insistă ea.

Întrebarea asta era mai simplă.

– Am căutat informații despre fratele tău în clipa în care ți-am aflat numele, și, din ce am aflat, nu e foarte isteț.

Ea nu zise, pentru că el avea dreptate. Whit continuă:

– Din ce am auzit, Augie Sedley nu are jumătate din simțul pentru afaceri al tatălui său și nici un sfert din creierul surorii lui.

Tânăra zâmbi. Whit o mulțumise cu acea replică. Iar faptul că o mulțumise îl făcu să se simtă satisfăcut. Dar nu era momentul pentru plăcere.

– Din ce am auzit, are un valet care este la fel de lipsit de inteligență, dar care are pumnul greoi și este dispus să se poarte și ca gorila personală a tânărului Sedley.

Hattie zâmbi.

– Russell.

Bărbatul se încordă la auzul numelui. La nota de dezgust cu care ea îl pronunță. Furia îl străbătu în timp ce se gândi la toate motivele posibile pentru acel dezgust. Nu furie. Mânie.

– Te-a atins?

– Nu. Ea clătină din cap repede, iar adevărul îl făcu să se simtă ușurat. Nu, e doar o brută.

– Asta pot să cred. Are un pumn greoi.

Bărbatul își duse mâna la ceafă, la vaga durere care rămăsese din acea noapte din trăsură.

– Îmi pare rău, zise ea, ca și cum ar fi fost responsabilă pentru acea lovitură.

Whit ignoră plăcerea adusă de cuvinte.

– Dacă asta s-ar fi întâmplat în urmă cu un an, nu mi-aș fi făcut deloc griji, pentru că Bastarzii sunt mai isteți și mai pricepuți decât fratele tău și bruta lui. Dar, în ultimele lui, au fost compromise patru transporturi. Pe trei rute diferite. Știu cine e vinovat, și am de gând să-l distrug. Dar am nevoie de fratele tău pentru asta.

Între ei se așternu tăcerea. Hattie încuviință, părând să înțeleagă că Whit nu îi cerea ajutorul. Înțelese că el nu putea permite o altă scăpare. Că nu le permitea pe cele care avuseseră deja loc – nu dacă veneau din partea unui dușman adevărat. De la cel din cauza căruia trebuia să-și facă griji.

– Deci te-ai dus la tatăl meu, zise ea încet. Bineînțeles că se dusese la tatăl ei. Afacerea lui era în pericol. Lumea pe care o construise. Oamenii care erau parte din ea. Iar Hattie nu știa destule cât să o protejeze. I-ai spus despre Augie.

Whit auzi devastarea din cuvintele ei. Trădarea. Simți înțepătura.

– Da.

Tânăra încuviință, dar nu îl privi.

– Ar fi trebuit să-mi spui că o să faci asta.

– De ce?

– Pentru că așa ar fi fost corect.

Whit ar fi vrut să-i poată vedea ochii în întuneric. Era recunoscător că nu o putea face. Pentru că nu avea de ales decât să o dezamăgească.

– Corectitudinea nu câștigă războaie.

Urmă o pauză.

– Și ăsta e un război?

– Bineînțeles că e. Trebuie să fie.

– Cu mine, zise ea.

„Nu dacă lupți de partea noastră." De unde venise acel gând? Îl dădu la o parte.

– Cu dușmanii noștri.

– Augie e fratele meu.

Whit nu răspunse. Ce putea spune? Și el avea un frate. O soră. Sute de oameni care se bazau pe el. Oameni pe care jurase să-i apere. Toți amenințați de Ewan și de fratele lui Hattie. Acesta ea singurul mod prin care își putea pune în practică răzbunarea.

– Credeam că avem o înțelegere, zise Hattie.

El se prefăcu a nu o înțelege.

– O să îți primești deflorarea.

Ea expiră greoi în întuneric.

– Nu e ca și cum o să ți-l dea pe mână pe Augie. I-ai vârât un cuțit în coapsă, un lucru pe care fratele meu va fi fericit să i-l împărtășească tatălui când va fi confruntat.

Hattie nu știa că tatăl ei știa deja asta.

Pe alte buze, cuvintele ar fi putut părea agresive. Însă, de pe ale ei, sunau altfel. Supărate, dar și pline de frustrare. Aproape panicate.

Lăsă tăcerea să se aștearnă în jurul lor. Destul cât ea să se agite sub privirea lui. Apoi, Whit spuse:

– De ce ți-e frică, Hattie?

– De nimic.

– Asta e o minciună.

– De unde ai știi asta, tocmai tu, care ai totul? Cuvintele îl șocară. Tu, cu fieful tău și lumea plină de oameni care te adoră și cu afacerea

ta, care e un succes și îți umple buzunarele. Tu, genul de om temut și respectat de competiție. Nimeni nu are nici o îndoială privind abilitățile tale. Ești un rege. Ca și cum asta nu ar fi de ajuns, mai ești și cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată, ceea ce e ridicol.

Orice plăcere pe care o simțise la auzul cuvintelor ei dispăru în iritarea ei, iar apoi în propria lui confuzie când ea adăugă:

– Imaginează-ți cum e să fii *eu*.

Ce naiba însemna asta?

– Imaginează-ți cum e să fii persoana care nu câștigă niciodată. Toată viața mea, am fost o aproximare slabă a ce ar trebui să fiu. Nimeni nu o vrea pe Hattie Sedley în sălile de bal.

Nu era adevărat. Whit nu-și putea imagina că cineva nu ar fi vrut-o pe ea oriunde, tot timpul.

– Sunt invitată deoarece sunt fiica unui bărbat bogat. Prietena unei femei frumoase. Hattie cu care poți să râzi, dar care e prea gălăgioasă, nu crezi? Prea înaltă. Nu poate fi ignorată, dar nu e cazul să fie luată în considerație. *Biata de Hattie!* Destul de isteață, dar nimeni nu vrea să facă o familie cu ea cu... *Și Hattie,* adăugată la sfârșit, ca și cum ar fi câinele cuiva.

Whit își încleștă dinții. Din cauza durerii din cuvintele ei, din cauza nebuniei faptului că veneau de la o femeie pe care el nu o putuse uita din clipa în care ea îi atinsese obrazul în acea trăsură întunecată.

– Cine te-a făcut să te simți așa?

Întrebarea veni ca o amenințare – și chiar era una. Whit voia un nume. Iar ea îi răspunse simplu, ca și cum Whit ar fi fost un copil, iar ea îi explica ceva la fel de simplu ca răsăritul:

– Toată lumea.

Whit dorise de mai multe ori în viață să radă Mayfair de pe lume, dar niciodată mai mult ca în acel moment, când se trezi copleșit de dorința de a-i distruge pe toți cei care o făcuseră pe această femeie să se simtă mai puțin decât perfectă.

– Greșesc, zise el.

Ea clipi, și ceva precum dezamăgirea îi sclipi în ochi.

– Nu face asta. Nu e nimic mai rău decât să ți se spună că te potrivești într-un loc atunci când știi că nu e așa. Hattie râse slab, iar asta reduse importanța cuvintelor. În plus, când te naști și ești opusul a tot ce apreciază lumea, înveți să te adaptezi. Înveți să fii câinele. Tuturor le plac câinii.

Whit clătină din cap. Deschise gura, ca să-i spună cât de mult se înșela.

Dar ea încă vorbea. Femeia asta nu părea să se oprească din vorbit. Iar el uită cum să vorbească, fiindcă îi plăcea să o asculte.

– Nu pot să câștig jocul din sala de bal, dar am crezut că puteam să câștig altul. Că puteam câștiga afacerea.

Tatăl ei îi spusese asta, dar, acum, pronunțate de ea, cuvintele îl captivau, mai mult decât atunci când ea se apropie, cu un deget îndreptat spre el ca o sabie.

– La asta mă pricep.

Whit nu ezită.

– Te cred.

Ea îl ignoră.

– Și nu numai la registre. Nu numai la clienți. La tot. Bărbații de pe docuri au nevoie de Sedley Shipping ca să își mențină locurile de muncă și să fie plătiți bine. Bărbații care se ocupă de încărcat la depozit. Șoferii care furnizează încărcătura. Folosim o mică armată, și îi cunosc pe toți. Pe fiecare în parte. Le cunosc soțiile. Copiii. Țin... Hattie ezită. Țin la ei. La toți. La toată afacerea.

Tânăra devenea din ce în ce mai frustrată, iar el înțelegea prin ce trecea: furia, îngrijorarea și mândria care treceau prin ea. Le simțise și el în mahala, unde el, Diavolul și Grace construiseră o lume pentru oameni a căror loialitate era răsplătită. Femeia asta își adora afacerea, așa cum Whit o iubea pe a lui. Iubea docurile, la fel cum Whit iubea Covent Garden.

Se potriveau.

– Te pricepi la șantaj mai bine decât majoritatea bărbaților din Londra.

Nu trebuia să vadă asta ca să știe acest lucru.

– Pot să fac un nod marinăresc, adăugă ea, și să bandajez o rană de cuțit. Apropo, mulțumesc că aproape mi-ai omorât fratele. Și pot să rezolv orice problemă care apare, inclusiv cea în care fratele meu idiot i-a înfruntat pe cei mai puternici doi bărbați din Londra. Dar nu e destul de bine.

Acum, că începuse, nu se putea opri, iar Whit își dădu seama că nu voia ca Hattie să se oprească. Voia ca ea să continue pentru totdeauna. I-ar fi ascultat furia pentru totdeauna, chiar dacă mintea lui încerca deja să schimbe asta. Să rezolve problema. Să îi ofere lui Hattie ce dorea.

Era imposibil dacă ce trebuia să facă era absolut necesar. Hattie încă vorbea.

– Ar trebui să fie *a mea*. Afacerea ar trebui să fie a mea, și nu doar pentru că o vreau. Dumnezeu mi-e martor că o vreau, pe toată. Vreau călimara, bilanțul și pânzele. Vreau *libertatea*. Dar, mai mult de atât, *am câștigat* toate astea. Hattie făcu o pauză, care lăsă loc unei imagini cu petele de cerneală de pe încheieturi. Dovadă a pasiunii ei, ca și cum felul în care vibra în fața lui nu era de ajuns. Și știi ce a spus tata?

– A spus că ești femeie, deci nu poți avea asta.

„Ce prostii."

– A spus că sunt femeie, deci nu pot avea asta, repetă ea. Faptul că sunt femeie nu ar trebui să fie un obstacol.

– Nu, nu ar trebui.

Tânăra devenea din ce în ce mai înflăcărată.

– Așa m-am săturat de asta. Să mi se spună că nu-mi cunosc propria minte. Să mi se spună că nu sunt destul de puternică. Că nu sunt destul de isteață. Dar sunt.

– Ești.

Dumnezeule, chiar era.

– Sunt puternică, insistă ea.

– Da.

„Mai puternică decât orice mușchi din Covent Garden."

– Sunt excesiv de isteață. Știu că o femeie nu ar trebui să spună asta, dar, la naiba, chiar sunt.

Whit adoră faptul că ea spuse asta.

– Știu.

– Faptul că am... părți – zise ea gesticulând spre propriul corp – diferite nu ar trebui să conteze. Mai ales din moment ce aceste părți... Se opri și clătină din cap. Oricum.

Whit nu i-ar fi schimbat părțile pentru nimic în lume.

– Sunt de acord.

Hattie clipi.

– Serios? Întrebă și se întoarse spre el.

– Da.

Replica lui o lăsă fără aer.

– Ah...

Probabil Whit ar fi trebuit să bănuiască asta. Ar fi trebuit să înțeleagă asta. Faptul că Hattie voia Sedley Shipping. Voia vasele, docurile și lumea – și ar fi trebuit să le aibă.

– Sunt convins că poți să conduci afacerea aceea mai bine decât ei.

– Cu siguranță, mai bine decât Augie.

– Din ce am auzit, sunt destule persoane inteligente pe docuri care s-ar descurca mai bine decât fratele tău. Am vorbit cu fratele tău.

– Ei bine, s-a descurcat atât de bine, că i-au dat un titlu.

– Nu sunt impresionat de titluri.

– Nu ar fi trebuit să spun ce am spus despre tine. Îmi pare rău.

Nu avea de gând să permită asta.

– Ai spus că sunt chipeș. Nu poți să retragi ce ai spus.

– Ce rost ar avea? E dovedit.

Whit știa că era chipeș. Hattie nu era prima femeie care îi spusese asta, nici a o suta, și, cu toate astea, faptul că auzea acel lucru din gura ei era diferit. Ca și cum l-ar fi meritat într-un fel. Căldura îi acapară din nou obrajii, și Whit fu recunoscător pentru întuneric. Dacă băieții din Covent Garden ar afla că bestia roșise de două ori în acea seară, nu l-ar mai fi respectat vreodată.

– Mulțumesc, zise el.

– Cu plăcere.

Ar fi trebuit s-o ducă înapoi acasă pe această femeie care îl salvase și care nu îi ceruse să-i dea explicații. Care nici măcar nu vorbise despre evenimentele dinăuntru. În schimb, îi povestise despre ultimul dans mizerabil pe care îl avusese. Iar el nu îi spusese nimic.

Nu voia să o ducă înăuntru, voia să-i spună ceva.

– Cred că ți-ar plăcea de sora mea.

Hattie îngheță la auzul cuvintelor lui.

– Nu știam că ai o soră.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine.

– Ce bine ar fi dacă ar exista un mod prin care să îmi spui astfel de lucruri. Un fel de comunicare verbală. Să îți transformi mormăitul în cuvinte ce pot fi înțelese. Într-un limbaj care să aibă sens.

El bombăni, amuzat, iar ea zâmbi.

– Vrei să auzi despre ea sau nu?

– Absolut.

– Sora mea s-a născut femeie într-o lume a bărbaților. Tata obișnuia să spună că ea nu avea decât un singur scop, pe care nu reușise să-l îndeplinească.

– O dezamăgire de la prima ei respirație, zise Hattie, căreia ideea îi era foarte familiară.

– Și cu fiecare respirație de după, încuviință Whit, evitând tot adevărul poveștii.

Partea în care tatăl lui nu avusese de gând ca fiica lui bastardă, care nu era sânge din sângele lui, ci numai o înlocuitoare pentru viitorul lui moștenitor, să trăiască dincolo de a paisprezecea sa aniversare. Trecu la partea principală a poveștii.

– Când aveam paisprezece ani, eu, Grace și Diavolul am plecat, ca să ne începem viața dincolo de controlul lui. Am ajuns în oraș, și pașii ne-au purtat în Covent Garden. Credeam că putem să mergem la...

La mama lui. Singura dintre mame care mai trăia.

Băgă mâna în buzunar, luând al doilea ceas în mână. Hattie observă mișcarea, și, pentru o clipă, Whit se gândi să-i spună tot. Însă asta ar fi apropiat-o prea mult. Nu putea să-și permită așa ceva. El clătină din cap și își întoarse atenția spre ea.

– Nu am fi supraviețuit fără Grace. Era mai deșteaptă și mai puternică decât noi. Cu mult.

Chiar dacă Grace nu era sora lor de sânge, era sora lui prin spirit.

Hattie zâmbi.

– Unde e acum?

Nu știa. Grace plecase din oraș după ce Ewan se întorsese, știind că acesta o căuta. Știind că, ultima oară când o văzuse, încercase să o omoare. Îi spuseseră lui Ewan că tânăra murise, iar el aproape îl omorâse pe Diavol la auzul veștii, apoi plecase, mai furios decât înainte. Cumva, Grace reușea să conducă afacerea din ascunzătoarea ei, însă tot nu se întorsese.

În tăcere, Hattie spuse:

– Oriunde ar fi, sunt recunoscătoare că vă aveți unii pe alții.

„Nu fi bună cu mine, Henrietta Sedley. Nu merit asta."

Whit își forță gândurile pe un nou drum.

– Trup. Afacere. Casă. Avere. Viitor.

Ea făcu ochii mari, amintindu-și de noaptea în care se întâlniseră.

– Trupul duce la afacere. Crezi că, dacă te voi compromite, o să fii cu un pas mai aproape de Sedley Shipping.

Hattie se uită spre casă, unde probabil toată Londra vorbea despre felul în care îl dusese ea în grădini.

– O să aflăm destul de curând. După seara asta, sunt cu adevărat ruinată.

– Nu ești nici pe aproape genul de ruinată care ai vrea să fii, zise el. Și o să ajungem acolo, dar, mai întâi, trupul duce la afacere, care duce la avere, care duce la viitor. Presupunând că obții afacerea.

Hattie îl privi.

– O s-o obțin.

El ignoră jurământul și șoapta de vinovăție care veni odată cu el.

– Și cum rămâne cu casa? Te aștepți ca tatăl tău să-ți dea afacerea, dar să nu te lase să stai în casa familiei?

– Bineînțeles că m-ar lăsa, dar o femeie de afaceri are nevoie de o casă a ei. Să își trăiască viața pe care și-a creat-o. Pe care a ales-o.

– Serios?

– Tu nu ai asta? întrebă ea, fără să aștepte să audă răspunsul. Pun pariu că ai un fel de culcuș undeva în Covent Garden, plin cu... Ea se opri. Plante sau ceva de genul.

– Plante?

– Pari genul de bărbat care are plante.

– În ghiveci?

– Nu. Plante exotice, care nu ar putea fi găsite fără o raită pe alt continent.

El râse, surprins de felul în care Hattie reușea să-l relaxeze.

– Niciodată nu am ieșit din Marea Britanie.

– Serios?

El ridică din umeri. Unde s-ar duce un băiat crescut în mizerie?

– Atunci, zise ea, plante în ghiveci.

Whit clătină din cap.

– Nu am plante.

– Ar trebui să-ți cumperi, atunci.

Whit rezistă impulsului de a continua pe drumul ei nebunesc și spuse:

– Și cum rămâne cu tine? Ai o anumită casă în minte? În care să-ți ții propriile plante?

Hattie zâmbi.

– Da.

– Unde? Nu ar fi trebuit să-i pese, dar îi păsa. Voia să știe mai multe despre acest vis al ei, care mergea dincolo de ce văzuse. Voia ca ea să împărtășească acel vis cu el. Să îl aleagă pe el ca să-și împărtășească visul.

Plăcerea pe care o simți când ea făcu asta fu imensă, umplând cele mai întunecate părți din el când ea îl luă de mână și îl duse

într-o parte a grădinii. Nu era de mirare că o urmă fără să pună întrebări. Hattie îl trase pe o mică bancă de piatră aflată la câțiva metri distanță, lipită de zidul de cărămizi care despărțea grădina Warnick de cea a vecinului. Hattie își folosi mâna liberă ca să își ridice fusta și păși pe bancă. Whit o ajută imediat, oferindu-i putere și sprijin în timp ce ea își găsea echilibrul acolo.

– Mulțumesc.

Hattie îi dădu drumul la mână, apoi i-o întinse la loc. Era o invitație. Whit nu o acceptă, dar tot i se alătură.

– Asta e neașteptat.

Ea zâmbi entuziasmată.

– Nu petreci mult timp stând pe bănci cu domnișoare?

El mormăi un răspuns.

– Dar ai escaladat ceva ziduri în trecut.

– Escaladăm vreun zid în seara asta, milady?

– Nu aș vrea să-ți stric minunatul costum, îl tachină ea, dar putem să aruncăm o privire. Arătă dincolo de zid. Uite!

Whit o ascultă și văzu ce ar fi văzut oricine în acea situație. O grădină întunecată și o casă și mai întunecată în depărtare. Nu înțelese imediat, ci abia când o privi și văzu cum privirea ei străbătea întunericul, ca și cum putea vedea fiecare nuanță a casei și a grădinii, fără să aibă nevoie de lumină.

Era însă vorba despre mai mult de atât. Pe lângă examinarea atentă, mai era ceva. Dorința.

– Asta e casa, zise el.

– Berkeley Square numărul patruzeci și șase. Fosta casă a baronului Claybourne.

– Și tu o vrei.

– Da, zise ea.

– Și vrei afacerea.

Hattie îl privi cu sinceritate.

– Da.

Și de ce n-ar fi putut s-o aibă? De ce nu?

– Ia-o.

Hattie îi aruncă o privire tăioasă.

– Aveam de gând. Augie trebuia să se dea la o parte și să-i spună tatălui nostru să mi-o dea mie. Dacă îl protejam de tine. Acum, totul s-a dus pe apa sâmbetei.

Whit își încleștă pumnii. Nu putea garanta că, dacă l-ar întâlni vreodată pe August Sedley, nu i-ar trage una. Ce fel de bărbat își trimitea sora inocentă să-i poarte războiul? Același bărbat care venea după Bastarzi fără să gândească.

Nu, Augie nu putea să scape din toate astea neafectat. Chiar dacă nu lucrase cu Ewan, Augie nu era capabil să conducă una dintre cele mai mari afaceri de transport de pe docuri – și să facă asta bine – și să îi și protejeze pe oamenii care munceau și pe familiile lor.

Dar Hattie... Hattie, care iubea piața din Covent Garden și cumpăra flori ofilite cu trei penny, ea era de încredere.

Voia afacerea, iar Whit avea de gând să i-o dea.

– Și dacă te-aș ajuta?

– De ce ai face asta? întrebă ea suspicioasă.

„Pentru că vreau să ai orice îți dorești."

– Pentru că ar trebui s-o ai. Pentru că Sedley Shipping ar înflori cu tine la conducere. Pentru că docurile au nevoie de afaceriști care știu că muncitorii creează o lume. Iar tu ești destul de puternică să fii una dintre ei.

– Dintre cei mai buni.

– Da.

– Nu ai de unde să știi asta.

– Ba da.

– Și ce o să faci, o să adaugi asta pe lista de cerințe pentru tatăl meu? Fratele meu îl deconspiră pe adevăratul tău dușman, iar tata mă numește succesoare, iar tu nu o să distrugi totul în jurul nostru?

„Ce fată isteață." Urmă o pauză, apoi veni adevărul.

– Deci o obțin... datorită bunăvoinței tale.

Un fior de neliniște îl străbătu pe Whit.

– Hattie, pentru numele lui Dumnezeu, ce contează cum obții afacerea?

Ea zâmbi, însă expresia era lipsită de umor. Ai vorbit ca un bărbat care nu a trebuit niciodată să demonstreze că a câștigat ce avea. Vreau afacerea pe propriile mele merite sau deloc.

– Ai îndoieli că o meriți? întrebă el.

– Nu.

– Atunci, ia-o și demonstrează-ți meritele conducând-o.

Hattie îl privi lung, până când Whit începu să se simtă incomod sub privirea ei. Cu toate astea, rezistă impulsului de a-și muta privirea. Doar era un Bastard Bătăuș și refuza să fie învins de o lady din

Mayfair, chiar și de una care avea să conducă una dintre cele mai mari afaceri de transport.

Dacă tatăl ei era de acord.

Avea să fie. Whit nu avea să îi dea de ales.

În cele din urmă, Hattie șopti:

– Poți s-o obții pentru mine.

– Anul lui Hattie.

Tânăra zâmbi.

– Și asta o să ne transforme în ce? Cunoștințe de afaceri?

De ce îi plăcea mult acea idee? Bărbatul râse și o trase spre el.

– Deja avem o înțelegere.

Tânăra icni la auzul cuvintelor, la amintirea promisiunii pe care i-o făcuse Whit în urmă cu mai multe nopți – aceea de a-i lua virginitatea. De a-i oferi control asupra corpului ei.

– Când?

Întrebarea fu blândă, dulce și plină de nerăbdare. Într-o clipă, Whit o dorea și mormăi:

– Nu într-o grădină din Mayfair.

– Dacă nu o să se întâmple în curând, nu o să am de ales și va trebui să te caut din nou. Un ac într-un car de fân din Covent Garden.

Cuvintele îl făcură să se deschidă. Când îi mai plăcuse de o femeie atât de mult ca de asta? Când mai simțise o asemenea potrivire?

El își înclină capul și îi supse buza plină de jos, până când Hattie oftă.

– În curând, șopti el când termină.

„În seara asta poate. Mâine."

Hattie nu ezită.

– Te rog.

Ce cuvinte magnifice.

– Întoarce-te la balul tău, războinico, șopti el în timp ce o sărută. O să te găsesc.

Whit o privi cum își făcu drum prin grădină, pe scări și în sala de bal, privirea lui fixând mătasea de culoarea vinului. Pentru o clipă, în timp ce o privea, gândurile lui Whit se plimbară în locuri în care nu le mai permisese să se ducă. Locuri care tentau, cu cuvinte precum „fericire" și „plăcere".

Și „soție".

Se încordă la ultimul, dar nu îl dădu la o parte. Îl lăsă acolo, până când ultima parte a rochiei ei fu înghițită de mulțime și el rămase

singur, uimit de sentimentul care îl străbătea. Era ceva ce nu mai simțise de două decenii.

Speranță.

Cuvântul străin îl lăsă fără aer și, inconștient, Whit ridică o mână și frecă încleștarea care veni cu el. Îi amenința siguranța de sine.

Nu avea timp pentru speranță. Nici măcar când venea în pachete frumoase și îndrăznețe, care miroseau a migdale, aveau pete de cerneală pe încheieturi și zâmbete cu gropițe. Asta își spuse în timp ce se îndepărtă de casă.

Și îl văzu pe Ewan stând în întuneric.

Capitolul 14

„Nu ar trebui să fim aici."

Amintirea îl lovi pe Whit când văzu ochii fratelui său, de un chihlimbar aprins, la fel ca ochii lui Whit, ai Diavolului și ai tatălui lor, ducele. Într-o fracțiune de secundă, fu transportat în momentul din urmă cu mulți an, când fusese condus, mic, plin de emoții și ceva ce semăna cu speranța, într-o cameră de pe proprietatea Marwick de la țară, unde se aflau băieții care aveau să îi devină frați și aliați în următorii doi ani. Își aminti de ei ca și cum ar fi fost acolo, în acel moment, în acea grădină din Mayfair. Diavolul era impertinent și curajos, ascunzându-și teama, iar Ewan, neclintit, analizând totul din priviri. Era strălucitor și favorizat imediat de tatăl lor, care nu păruse niciodată să vadă furia rece care ardea ca focul în el.

Acel foc nu mai era însă rece. În acea seară, amenința să ardă întreaga lume.

Fusese o perioadă când Ewan fusese cel mai mare dintre ei. Cel mai înalt, mai lat și mai puternic. Whit și-l amintea ca fiind un zeu. Sănătos și arogant. Nu semăna deloc cu bărbatul care stătea acum în fața lui, o asemănare palidă cu bărbatul care fusese cândva. Subțire, aproape tras la față, și gol, nebărbierit, cu ochii sălbatici. Era nedomesticit.

Dacă cei douăzeci de ani petrecuți pe stradă îl învățaseră ceva pe Whit era că bărbații care nu aveau pentru ce să trăiască erau cele mai periculoase animale. Simți un fior și băgă mâna în haină, ca să scoată unul dintre cuțite.

Greutatea rece din mână îi oferi confort, precum și faptul că știa exact din ce unghi trebuia să arunce ca să-l lase pe fratele lui mort. În urmă cu mulți ani, Ewan fusese cel mai bun bătăuș dintre ei, pumnii lui ajungând mereu la țintă. Iar când plănuiau evadarea de monstrul lor de tată, crezuseră în succesul lor datorită abilităților lui Ewan.

Douăzeci de ani de ducat ar fi trebuit să echilibreze scorul.

Dar nu o făcuseră.

Ultima oară când frații îl înfruntaseră pe Ewan, Diavolul fusese lăsat să moară. Dacă nu ar fi fost Felicity, Whit ar fi rămas să se lupte singur cu ducele de Marwick. Așa cum era posibil s-o facă în acea seară.

– Un băiat de-al meu se luptă pentru viață în Covent Garden din cauza ta. Whit își lăsă mâna jos, cu arma în mână. Dă-mi un motiv pentru care să nu mă răzbun acum.

– Poți să fii spânzurat pentru uciderea unui duce.

– Amândoi știm că nu ești duce, răspunse Whit, bucurându-se de modul în care Ewan se încordă la auzul cuvintelor. Augie Sedley nu o să-ți mai facă treaba, frate.

– Nu-mi pasă de asta. Niciodată nu mi-a păsat de asta, zise Ewan în timp ce se apropie.

Whit strânse mânerul cuțitului, fiind tulburat de cuvintele lipsite de emoție.

– Nu am vrut decât să vin după tine. Privirea lui se plimbă peste umărul lui Whit, spre casă. Acum știu și cum să o fac

„Prin Hattie."

Ceva fierbinte și terifiant goni prin Whit.

– Fii atent, Marwick! Dacă se apropia de Hattie, Whit avea să-l distrugă. Eu sunt aici și pregătit pentru lupta pe care o vrei.

Era momentul să-l pedepsească. Pentru ce le făcuse când erau copii. Pentru ce-i făcuse Diavolului. Pentru ce le făcuse oamenilor lor.

– Vreau asta. Vreau să te văd sângerând în afurisita asta de grădină. Dar nu pot. Din cauza ei.

Grace. Fata pe care Ewan o iubise și o pierduse.

Când fugiseră, aceasta îi pusese pe Diavol și pe Whit să jure că nu aveau să-l rănească pe Ewan. Îi implorase asta. „Nu știți tot", le spusese ea. Timp de două decenii, cei doi își păstraseră promisiunile. Dar acum? Când privirea rece a lui Ewan era îndreptată spre locul în care dispăruse Hattie?

„Protejeaz-o."

Dacă era să fie vreo încăierare, avea să fie în acea seară.

– Grace nu e aici ca să ne tragă la răspundere pentru promisiunile făcute.

Expresia lui Ewan îngheță.

– Nu-i spune numele.

Whit nu reacționă, observând modul în care ochii sălbatici ai lui Ewan aruncau amenințări teribile. Amenințări pe care Whit nu le voia în apropierea lui Hattie.

– Ați lăsat-o să moară. Am renunțat la ea, am lăsat-o să fugă cu voi, iar voi nu ați protejat-o.

Nu era adevărat. Diavolul și Whit o ascunseseră pe Grace de Ewan de când plecaseră, știind că acesta avea să vină după ea, incapabil să se abțină. Grace, copilul care fusese făcut cu ducesa de Marwick, avea ca tată alt bărbat decât ducele. Botezată fals ca băiat și moștenitor. Anunțată ca băiat și moștenitor. Un înlocuitor al viitorului moștenitor al ducatului Marwick.

Grace, care, dacă ar fi fost descoperită, ar fi putut distruge întregul ducat – și pe Ewan odată cu el. Revendicarea falsă a unui titlu era pedepsită cu moartea.

Nu că Grace ar fi făcut asta vreodată.

Deoarece Grace și Ewan erau făcuți din același foc. Fuseseră, unul pentru altul, prima persoană pe care o iubiseră și pe care o trădaseră. Iar Grace nu voise să-l vadă mort pe băiatul pe care îl iubise cândva. Nu atunci, după ce Ewan îl lăsase pe Whit distrus pe podea și venise după ea, la ordinul tatălui lor. Nu după ce Ewan ridicase cuțitul și aproape o lovise. Nu după ce acesta ar fi ucis-o dacă nu ar fi intervenit Diavolul, care se alesese cu cicatricea de pe obraz.

Diavolul, Whit și Grace fugiseră în acea noapte, dar nu înainte ca Whit să vadă durerea nesăbuită din ochii lui Ewan. Furia, frustrarea și teama care îl împinseseră să îi atace în primul rând. Disperarea de a câștiga ducatul. De a fi moștenitorul tatălui lor, fără să-i pese de restul.

Whit și Diavolul făcuseră tot ce putuseră ca să o țină ascunsă pe Grace. Ca să o ascundă în Covent Garden și să o țină departe de fratele care îi căuta din clipa în care devenise adult, având la dispoziție fondurile necesare și mânat de determinare. Loialitatea celor din Covent Garden le păstrase secretul până în urmă cu câteva luni, când Ewan îi găsise, pe jumătate înnebunit de căutarea sa nesfârșită.

Îl mințiseră când întrebase de Grace.

Îi spuseseră că aceasta murise, iar asta îl distrusese.

– Ați lăsat-o să moară, repetă Ewan și se năpusti asupra lui Whit ca un câine turbat, apucându-l de guler și împingându-l în spate, în întuneric. Ar fi trebuit să te omor în clipa în care te-am găsit.

Whit profită de moment ca să îl împingă pe Ewan într-un trunchi de copac.

– Nu mai sunt un pitic, duce.

Ridică iute cuțitul și îl lipi de gâtul fratelui său, destul de tare încât Ewan să simtă înțepătura lamei.

– Ai omorât trei oameni, duce. Oameni inocenți, muncitori. Ca să ce? Ca să te joci cu noi? Aveau nume. Niall. Marco. David. Erau băieți puternici, cu un viitor luminos, iar tu i-ai ucis.

Ewan se zbătu, însă deceniile petrecute în mahala îl făcuseră pe Whit mai puternic și mai rapid.

– Spune-mi de ce nu te-aș distruge.

Putea s-o facă. Putea să-i taie gâtul chiar atunci. Ewan merita asta. Pentru trădarea din urmă cu mulți ani și pentru atacurile din prezent.

Ewan își înălță capul.

– Atunci, haide, Saviour. Scuipă numele. Fă-o!

Stătură așa o clipă. Un minut. O oră. Respirațiile lor se auzeau furioase și tăioase în întuneric, în umbra lumii pe care o doriseră cu atâta ardoare încât promisiunea ei îi întorsese unul împotriva celuilalt.

Ochii de chihlimbar ai lui Ewan se micșorară în lumina slabă a sălii de bal din depărtare, singura manifestare exterioară a frăției lor. În timp ce Whit avea părul închis la culoare și pielea măslinie, mama lui fiind de origine spaniolă, Ewan era copia aproape identică a tatălui lor. Înalt, cu părul deschis la culoare, umeri lați și bărbie lată.

Whit făcu un pas în spate. Îi dădu drumul lui Ewan. Îi oferi o lovitură diferită. Mai puternică.

– Arăți ca el.

– Crezi că nu știu asta? Ce ai fi făcut ca să-l omori atunci?

Adevărul se făcu auzit imediat:

– Orice.

– De ce nu faci asta cu mine, acum? întrebă Ewan.

Zeci de răspunsuri îi veniră în minte, însă nici unul nu părea potrivit. Grace, care, când era mică, îi implorase să nu-l rănească, iar

apoi, ca femeie, îi amenințase ca să n-o facă. Amenințarea cu închisoarea pentru uciderea unui nobil. Amenințarea față de Diavol și Whit. Față de Grace. Față de mahala.

Whit îl privi lung pe fratele său vitreg, analizând obrajii trași, cercurile negre de sub ochi.

– Ar fi un dar, zise el. Dacă aș lua toate astea de la tine. Viața. Amintirile. Vinovăția.

Privirea lui Ewan deveni bântuită. Iar apoi, de nicăieri, Whit adăugă:

– Îți amintești de noaptea aia în zăpadă?

Celălalt bărbat tresări.

– A început cu cina aia nesfârșită, nu? Plăcinte cu carne, vânat, cartofi, sfeclă cu miere, brânză și pâine neagră.

Ewan păru tulburat.

– Ăla a fost primul indiciu. Nimic bun nu a venit vreodată din confort în casa Burghsey.

După masă, cei trei băieți fuseseră duși afară, îmbrăcați numai în hainele de pe ei – fără jachete, pălării, fulare sau mănuși. Era ianuarie și foarte frig. Ninsese de zile întregi, iar cei trei tremuraseră împreună, în timp ce tatăl lor le înșiruia pedepsele pentru păcate necunoscute.

Nu. Păcatul fusese clar. Fuseseră aduși împreună. Se aliaseră împotriva lui, iar ducele de Marwick se temea de asta.

„Nu sunteți aici ca să fiți frați", zisese el, cu privirea plină de furie. „Sunteți aici ca să fiți un Warwick."

Nu era ceva nou. Încercase să-i despartă de zeci, chiar sute de ori. În plus, încercaseră să evadeze de mai multe ori, până când își dăduseră seama că, inevitabil, aveau să fie prinși, iar pedepsele tatălui lor deveneau mai aspre cu fiecare infracțiune. După asta, nu mai fugiseră, dar rămăseseră împreună, știind că așa erau mai puternici.

După ce bărbatul le ținuse o predică despre loialitate față de titlu mai presus de orice, chiar mai presus de Dumnezeu, îi lăsase să tremure în frig, cu instrucțiuni clare. Înăuntru era un pat pentru unul dintre ei – unul singur. Primul care avea să îi trădeze pe ceilalți urma să îl primească. Iar restul aveau să își petreacă noaptea afară. Fără adăpost. Fără foc. Dacă mureau, atunci asta era.

Whit se uită la fața celui care-i fusese cândva aliat.

– Când ne-a lăsat în frig, te-ai întors spre mine. Îți amintești ce ai spus?

Bineînțeles că-și amintea. Ewan ar fi rămas, dar fusese la fel de distrus de acel loc ca restul. Iar acum era duce. Avea fața tatălui său, titlul acestuia și moștenirea rușinoasă.

– Am spus că nu ar trebui să fim acolo.

Cu ducele. Pe moșie. Nu ar fi trebuit să asculte promisiunile frumoase ale tatălui lor, pentru sănătate, avere și un viitor fără griji. Cu privilegii, putere și tot ce venea la pachet cu benevolența aristocrată.

După plecarea ducelui, băieții se puseseră pe treabă, știind din experiență că, în acea noapte, fie trăiau, fie mureau – împreună. Căutaseră tot ce putuseră găsi uscat în zăpadă. Orice le-ar fi putut ține de cald.

Whit încă își amintea frigul. Frica. Întunericul care îi copleșise când se strânseseră laolaltă. Revelația că avea să moară, și frații lui odată cu el. Încercări disperate, futile de a rămâne în viață. Nevoia dureroasă a unui copil de a fi cu mama lui.

– Dar nu era adevărat, nu-i așa, duce? Nu ar fi trebuit să fiu acolo, și nici Diavolul. Dar tu, tu acolo ai luat naștere. Pentru că ești un personaj din povești. Băiatul născut în mizeria din Covent Garden care a devenit duce. Eroul piesei. Ewan nu dădu semne că i-ar fi rușine, iar asta îl făcu pe Whit să continue: Dar și asta e o minciună. Nu ai fost niciodată un erou și nici n-o să fii. Nu cu numele tău furat și cu ducatul de tot râsul, construit pe spinarea fraților tăi. Și a fetei pe care susții că ai iubit-o. Care ne-a salvat pe noi toți în acea noapte.

Dacă nu ar fi fost Grace, toți ar fi murit.

Grace, care îi găsise în frig și îi salvase, riscându-și propria viață. În acea noapte, banda formată din trei mai căpătase un membru.

– Asta nu mai pari să-ți amintești.

– Ba îmi amintesc, zise Ewan, cuvintele fiind aspre și pline de durere. Îmi amintesc fiecare respirație afurisită a ei în prezența mea.

– Chiar și cea din clipa în care ai încercat s-o omori?

Ewan pierdu controlul, iar Whit retrase lama, făcându-și simțit disprețul în voce:

– Nu, nu o să fiu spânzurat pentru înjunghierea unui duce în Mayfair, frate. Oricât de mult ai merita asta. Nu o să ai parte de lupta ta.

Furia reveni pe chipul lui Ewan. Furia și ceva ciudat de asemănător cu trădarea.

– Nu pot să te omor, zise Ewan. Nu pot să vin după tine.

„De ce?" Whit nu fu nevoit să întrebe.

– Voi doi... sunteți ce a mai rămas din ea.

Grace. Fata moartă care nu murise.

Whit susținu acea privire sălbatică, ce semăna cu a lui.

– Niciodată nu a fost pentru tine, frate.

Cuvintele nu fură menite ca o lovitură, dar îl înghețară pe Ewan, apoi îl făcură să ia foc.

– Nu pot să te omor, dar pot să te distrug.

Whit se întoarse, recunoscând un bărbat care pierduse orice urmă de rațiune. Iar apoi, auzi:

– Ai face bine să ai grijă de doamna ta, Saviour.

Whit îngheță la auzul cuvintelor, care picară ca o piatră în întunericul dintre ei, ca și cum ar fi fost spuse de un cu totul alt bărbat. Nu mai conțineau o furie explozivă, ci o amenințare rece, care era mai tulburătoare decât tirada de mai devreme.

Mai amenințătoare.

Whit se întoarse, cu inima în gât și cuțitul în mână, rezistând impulsului de a-l arunca în pieptul bărbatului pe care îl considerase cândva frate. În schimb, îl fixă pe Ewan cu o privire de gheață și întrebă:

– Ce ai spus?

– Din ce am auzit, Henrietta Sedley își petrece mult timp departe de protecția din Mayfair și fără însoțitori. Ceea ce explică și cum a ajuns aici în seara asta, făcând aranjamente cu tine.

Întregul corp al lui Whit se încordă ca un arc.

– Să nu te apropii de ea.

– Nu mă face să fiu nevoit.

– Ce naiba înseamnă asta?

Whit nu trebuia să întrebe, deoarece știa răspunsul.

– V-am văzut împreună. Am văzut cum i-ai promis lumea. Stelele din ochii ei. Stelele dintr-ai tăi. Ca și cum ea ar fi fericirea ta. Speranța ta.

Din nou, cuvântul ăla. Era ca o armă.

Ca adevărul.

– Dar nu o s-o poți proteja niciodată. Nu de mine.

Whit nu azvârli cuțitul. Își pierduse controlul necesar ca s-o facă – să-l arunce direct în pieptul lui Ewan și să-i oprească inima și această nebunie cu o lovitură precisă. În schimb, Whit se duse la el, ca atunci când erau copii, frica și furia aruncându-l într-o bătaie care l-ar fi făcut mândru pe tatăl lor.

Doar că, de data asta, Whit nu mai era cel mic, ci Bestia.

Îl trânti pe Ewan în întuneric, rostogolindu-se cu el prin mizerie și frunze, în timp ce lovi cu pumnul cu cuțitul direct în fața bărbatului. O dată. De două ori. Lui Ewan începu să-i curgă sânge din nas.

– Încearcă doar.

O altă lovitură directă, iar Ewan se zvârcolea sub el.

– Testează-mă! Cei douăzeci de ani m-au făcut tăios, și o s-o protejez cu ultima mea suflare, Excelență.

Ewan o luă razna. Odată cu nebunia, veni și forța. Furios, ripostă, năpustindu-se asupra lui Whit ca un taur.

– Să nu-i spui numele.

În doar câteva secunde, Whit era lungit pe pământ, iar mâna în care avea cuțitul era prinsă sub strânsoarea fratelui său. Se zbătură, fiecare încercând să preia controlul, până când Ewan îl lovi pe Whit cu capul de pământ, unde se afla o piatră mare.

Bestia scăpă mânerul cuțitului, iar apoi, lama îi era la gât. Whit îngheță. Deschise ochii și îi văzu pe Ewan privindu-l.

– Ai știi dacă ar muri?

– Ce? întrebă Whit, încruntându-se la auzul ciudatei întrebări.

– Nu mai e, zise Ewan. Nimic din ce spunea nu avea sens. V-am dat-o vouă, să aveți grijă de ea, și ea a murit, iar eu nu... Clătină din cap, pierdut în gânduri. Aș știi dacă ar fi moartă, iar asta mă...

Se opri.

Whit aștepta, sub propria lamă, și văzu adevărul.

Îl distruseseră pe Ewan ca s-o protejeze pe Grace.

Iar acum, acesta o amenința pe Hattie.

Ca și cum ar fi auzit cuvintele, Ewan îl privi.

– Dacă nu o să am parte de iubire, nici tu nu o să ai. Dacă nu o să fiu fericit, nici tu nu o să fii. Dacă eu nu am speranță, nici tu nu o să ai.

Inima lui Whit bătea cu putere, însă el încercă să pară calm. Nemișcat.

– Distrugerea ei nu o să-ți aducă nimic. Dacă vrei să distrugi pe cineva, vino după mine.

– Ai fost atât de ocupat să-l urăști pe tatăl nostru, că nu ai învățat nimic de la el, zise Ewan. Așa o să te distrug, iar ea e arma pe care nu voi ezita s-o folosesc. Ții la ea.

Nu.

„Da."

– Ții la ea și o să renunți la ea, așa cum am făcut și eu. Sau o să ți-o iau, așa cum ai făcut tu.

Acolo, în cuvinte, era ecoul trecutului lor. Rece. Calculat. Ewan, care știuse mereu cel mai bun mod de a se lupta. Cel mai bun drum spre triumf. Acum ca tatăl lor, care știuse mereu cea mai bună rută spre durere.

Mintea lui Whit deja gonea nebunește, analizând planurile de mai devreme, refăcându-le ca să o protejeze pe Hattie. Ca să o țină departe de el. De pericol.

„Va crede că ai trădat-o.

Va avea dreptate."

Nu conta. Whit se încordă sub cuțit, furios pe acel moment și pe lipsa milei din partea lui Ewan. Dar, de data asta, nu viața lui era cea în pericol. Era vorba despre ceva mult mai prețios.

– Dacă o rănești, îți jur ție și lui Dumnezeu, la naiba cu ducele, la naiba cu Grace! La naiba cu trecutul! O să ne întâlnim direct în iad.

Ewan îl privi o clipă, apoi spuse:

– Sunt deja acolo.

Apoi ridică mâna și îl lovi pe Whit.

Capitolul 15

– Ăsta e un zâmbet victorios.

Hattie termină de verificat o cutie cu mătăsuri care venise pe vasul din Franța. Aceasta urma să ajungă pe Bond Street, după ce depozitul Sedley o înregistra ca sosită și întreagă. Tânăra îi făcu semn unui muncitor, apoi se întoarse și o văzu pe Nora îndreptându-se spre ea.

Zâmbetul lui Hattie deveni mai larg.

– Ce faci aici?

– O femeie nu poate să o vadă pe noua șefă de la Sedley Shipping în mediul ei?

Hattie râse, descrierea bucurând-o și mai mult decât la începutul zilei. Și decât în ziua anterioară. Și decât în ziua de dinainte de asta, în dimineața când îl lăsase pe Whit în întunericul grădinii Warnick,

cu promisiunea trupului și a afacerii. Îi făcu semn unui tânăr care ținea o cutie pe jumătate deschisă.

– Nu o trimite încă.

Nora pufni la auzul replicii.

– Dacă am învățat ceva despre bărbatul ăla e că, dacă zice ceva, se ține de promisiune.

Hattie se uită în cutia deschisă, analizând pachetele de dulciuri dinăuntru. Se uită la bărbatul care o ținea.

– Ar trebui să fie o duzină din astea.

Bărbatul încuviință.

– Treisprezece.

Hattie tăie obiectul de pe listă și încuviință.

– Spre depozit. Bagă mâna în cutie și scoase un pachet de dulciuri cu zmeură. Ai fete acasă, Miles?

Băiatul, care nu avea mai mult de douăzeci și trei de ani, zâmbi.

– Da. Gemene. Isla și Clare.

Hattie mai scoase două pachete și i le bagă în buzunare.

– O să fie fericite să-și vadă tatăl în seara asta.

Zâmbetul bărbatului se mări.

– Mulțumesc, Lady Henrietta.

Când acesta trecu de Nora, prietena ei se întoarse spre Hattie.

– Ce drăguț din partea ta. Și o strategie câștigătoare pentru noua șefă a afacerii.

– Nu-mi mai tot spune așa, o să cobești.

Nora dădu la o parte toată grija. Până la urmă, era vorba despre Nora.

– De câte ori crezi că Augie a împărțit dulciuri pe aici?

– Nu cred că Augie și-a dat măcar seama că vasele trebuiesc descărcate, zise Hattie sec, întorcându-se să verifice o cutie cu bere belgiană. Asta poate să fie dusă direct la Jack and Jill, îi spuse ea bărbatului care prinsese încărcătura.

Făcu semn spre localul respectiv, care era dincolo de patru vase, transportatoare imense care fuseseră golite în ultimele zile, conținuturile lor fiind trimise la depozitele Sedley.

Vasele învăluite în liniște erau ciudate. De obicei, proprietarii nu lăsau vasele să stea goale în port, cu atât mai puțin ceva atât de căutat ca un transportator, care putea traversa distanțe mari și oferea mult spațiu de depozitare. Hattie își propuse să vorbească

cu proprietarii despre asta. Poate era momentul ca Sedley Shipping să extindă afacerea de export.

– Se poate? Nora îi atrase din nou atenția lui Hattie. Nu te-am văzu niciodată atât de aranjată. Domnul Whittington știe drumul spre inima unei doamne, șopti ea.

Hattie nu-și putu opri zâmbetul provocat de auzul cuvintelor. Era un zâmbet rușinat, fericit și plin de anticipare.

– Tata are o întâlnire cu el azi.

– Cât de patriarhal. O să te ceară în căsătorie?

Pentru o clipă, Hattie își imagină ce s-ar fi întâmplat dacă bărbatul pe care toată Londra îl numea Bestia ar fi intrat în biroul tatălui ei și i-ar fi cerut permisiunea de a se căsători cu fiica lui.

Își aminti repede că mariajul însemna că nu ar putea deține afacerea direct, dar Hattie s-ar fi mințit dacă și-ar fi spus că prima ei reacție la acea fantezie nu fusese o inimă care să bată cu putere și imaginea cu el stându-i alături la docuri.

– Te asigur că nu asta o să facă, zise ea, dând imaginea la o parte. Nu l-am văzut din noaptea în care a promis că o să mă ajute.

– Din noaptea în care ți-a zis că ești o războinică și că ești mai deșteaptă decât toți bărbații din Londra.

Roșeața copleși fața lui Hattie.

– Decât majoritatea bărbaților, rectifică ea.

– Sunt sigură că a vrut să spună toți.

– Ideea e că a promis că o să mă caute și nu a făcut-o, zise ea, în timp ce se uita în jos, la pachetul de dulciuri din mână, și își plimba degetul peste literele franțuzești.

Nora clipi.

– Au trecut trei zile. E nevoie de timp ca să bifezi partea cu afacerile din Anul lui Hattie.

Hattie oftă. Trei zile erau ca o eternitate departe de el. Și nu era nevoie de timp ca să bifeze cealaltă parte, cu trupul.

Dar Whit îi arătase cum avea să fie, iar aia fusese cea mai minunată tortură pe care ar fi putut să și-o imagineze vreodată. Cum putea fi restul? Și, odată ce se termina, ce avea să facă după ce rămânea fără un motiv ca să-l vadă?

Poate că Whit avea să continue să o viziteze.

Gândul provocă o revoltă în ea. Îi aduse aminte de săruturile lui, de atingerile lui, de lucrurile magnifice pe care i le făcuse în camera

întunecată de la Singing Sparrow. Poate avea să fie dispus să continue lecțiile.

Cu trei săptămâni în urmă, Hattie plănuise o noapte într-un bordel, iar acum se gândea cum ar putea să ademenească un bărbat și să devină amanta lui.

– Ei bine, roșeața asta spune foarte multe, și aș vrea să aud detalii despre ce a provocat-o, zise Nora, sec și încet. Dar urmează să fim încolțite.

Înainte ca Hattie să se uite în direcția privirii Norei, îl auzi pe tatăl ei în depărtare.

– Hattie...

Îi făcu cu mâna contelui. Acesta se apropia, cu Augie alături. Priveliștea fratelui ei, care nu arăta chiar în formă din cauza a orice făcuse în noaptea anterioară, o făcu pe Hattie să se pregătească pentru confruntarea ce avea să urmeze. Se pregătise ca tatăl ei, contele Cheadle, să îi tragă copilului lui mai mic o săpuneală și să insiste să obțină un raport despre cum ajunsese Augie să facă infracțiuni în numele companiei Sedley Shipping.

Se pregăti ca tatăl ei să insiste ca Augie să coopereze cu Whit.

Și, cu inima bătându-i cu putere, se pregăti ca bărbatul să anunțe că îi dădea lui Hattie controlul asupra companiei.

– Asta e, șopti ea.

Anul lui Hattie urma să înceapă.

– O să fiu aici să bem când o să se termine, zise Nora. Curaj!

Hattie se îndreptă spre docuri ca să-și întâmpine tatăl, al cărui păr argintiu strălucea în lumina soarelui după-amiezii. Încercă să se calmeze, însă nu reuși. Își șopti din nou, de data asta ei înseși:

– Asta e.

Era pregătită.

Doar că nu era pregătită pentru ce spuse tatăl ei, înainte ca Hattie să se oprească măcar.

– Termină cu transportul ăla și apoi vino înapoi la birou. Am vândut afacerea.

Nu conta că Hattie se uita direct la tatăl ei când acesta vorbea. Nu conta că auzul ei nu avea probleme și că înțelegea foarte bine limba engleză.

Pur și simplu, nu înțelesese ce spusese acesta.

Era clar că nu îl auzise bine.

Era posibil ca tatăl ei să fi vorbit în altă limbă?

Nu, vorbise în engleză. Clar și răspicat. Vindea afacerea.

– Ce? Hattie se uită la Augie, a cărui privire deveni dintr-odată mai limpede, dezmățul din seara anterioară fiind dat la o parte. Știai asta?

Augie clătină din cap.

– De ce?

Contele îl privi pe Augie.

– Petru că, dacă te-ai ocupa tu de afacerea asta, ai distruge-o.

Augie se încruntă, în timp ce inima lui Hattie bătea cu putere.

– Nu e adevărat.

Cheadle pufni.

– Niciodată nu ai vrut afacerea asta. Niciodată nu ți-a păsat de ea. Da, ai vrut banii pe care îi oferă și viața pe care o aduce, dar nu ai vrut niciodată afacerea. Și m-am săturat să tot aștept să te răzgândești. Am vândut-o.

– Nu poți să faci asta, zise Augie.

– Ba pot, îi răspunse contele. E a mea. Eu am construit-o. Nu o să stau să văd cum e distrusă. O să ajungă la un bărbat care o să se ocupe de ea.

Confuzia își făcu simțită prezența. Nici unul din lucrurile acestea nu fusese plănuit.

Hattie se uită la șipcile de lemn de sub picioarele ei, cu briza râului învârtindu-se în jurul lor. De câte ori fusese acolo, pe acel doc, și se ascunsese în umbra transportatoarelor, până termina el munca?

– Tată...

Bărbatul o întrerupse:

– Nu, Dovlecel. Ești o fată bună, dar afacerea nu avea să fie niciodată a ta.

Ea strânse din buze auzind alintul din copilărie. Cuvintele atât de clare îi smulseră tot aerul, înlocuindu-l cu furie.

– De ce nu?

– Știi foarte bine de ce.

– Ba nu. Hattie se îndreptă. Ura felul în care tatăl ei îi evită privirea. Spune-mi!

După o eternitate, el o privi.

– Știi de ce.

– Pentru că sunt femeie.

Tatăl ei încuviință.

– Nimeni nu te-ar fi luat în serios.

Hattie se încordă la lovitura primită de la tatăl ei.

– Nu e adevărat.

„Sunt convins că poți conduce afacerea aia mai bine decât oricine altcineva." Amintirea veni cu forță, cuvintele lui Whit din întuneric. Și vorbise serios.

Sau nu? Evident că nu vorbise serios despre restul lucrurilor.

Nu ăsta fusese planul.

Ce se întâmplase? Unde era Whit? Un fior de neliniște o străbătu. Oare era bine? I se întâmplase ceva?

Neștiind revolta din mintea ei, contele făcu un semn cu mâna.

– O duzină de bărbați pe docuri. Avem o mână de clienți.

Tânăra simți cum furia creștea în ea.

– O mână? zise ea. Știi cât de mult corespondez cu clienții noștri? Cât de bine îi cunosc pe bărbații de pe docuri? Cât de bine cunosc încărcătura, vasele, orarele? Eu m-am ocupat de afacerea asta cât tu erai bolnav, asta în timp ce el... Arătă spre Augie. Se uită la el, privind țintă în ochii lui mari. „În timp ce el a pus totul în pericol." Nu contează. Mă *pricep*, tată. Cunosc afacerea asta, pe toată, mai bine decât oricine altcineva.

Vântul prinse cuvintele și le duse departe, împreună cu viitorul ei. Hattie respiră greu, plină de frustrare și de dorința de a demonstra de ce era capabilă.

Lacrimile amenințau să apară.

Nu. Le dădu la o parte. Nu putea să plângă. Nu avea s-o facă. La naiba, de ce bărbații se puteau înfuria la nesfârșit, dar, în clipa în care o făceau femeile, lacrimile apăreau ca un potop?

Hattie expiră.

– Asta e tot ce am vrut vreodată.

Contele o privi.

– Dovlecel.

– Nu-mi spune așa.

Bărbatul o privi și continuă:

– Oamenii ăștia te cunosc. Ba chiar te plec. Te potrivești cu ei, ai o minte brici și o gură care vorbește bine. Dar, Hattie, nu ar fi lucrat cu tine. Nu fără un bărbat care să se asigure că totul merge ca pe roate.

Lacrimile începură să înțepe în spatele nasului, în gât, unde erau prinse într-un nod dureros.

– Astea sunt rahaturi.

Căpitanul din tatăl ei nu tresări la auzul limbajului.

– Poate dacă ai fi avut un soț.

Hattie nu-și putu opri un râs lipsit de amuzament la auzul cuvintelor tatălui ei.

– Găsirea unui soț a fost mereu grija ta, tată. De câte ori ai zis că ăsta e motivul pentru care nu o să reușesc niciodată să conduc afacerea?

– E în continuare un motiv. Vorbeam serios mai devreme. Poate dacă ai fi putut să-ți găsești un soț. Unul decent. Cu capul pe umeri. Dar nu a fost să fie, nu?

Nu, pentru că nimeni nu voia să se căsătorească cu Hattie. Nici un bărbat decent, cu capul pe umeri, nu voia ca soție o femeie imperfectă, care își exprima părerea și se pricepea la afaceri.

Era prea impertinentă. Prea nerușinată. Prea mare. *Prea mult.*

Prea mult și, cu toate astea, nu destul.

Tânăra se uită din nou în jos, unde ghetele ei murdare stăteau lipite de lemnul înălbit de decenii de ploaie londoneză. Încă ținea în mână pachetul de dulciuri, hârtiile pentru andocarea vasului, strânse în degetele ei pătate de cerneală. Când fusese ultima oară când le văzuse fără pete?

Cât de mult lucrase pentru asta? Cât visase?

Anul lui Hattie se ducea de râpă.

O singură lacrimă căzu pe doc.

Augie blestemă încet și vorbi, surprinzând pe toată lumea.

– De ce acum?

– Pentru că am primit o ofertă.

– De la cine?

Urmă o pauză, timp în care tatăl lor păru să-și gândească răspunsul. Să se gândească ce să răspundă. În acea pauză, Hattie știu adevărul. Răspunse pentru el, vântul plimbându-se în jurul ei, scoțându-i șuvițe și trimițându-i fusta într-un dans nebun.

– Saviour Whittington.

Contele se uită la doc, dincolo de vasele goale.

– Mereu ai fost cea deșteaptă.

– Nu destul cât să-mi dai o șansă, zise Hattie.

– Cine e Saviour Whittington? întrebă Augie.

Contele îi aruncă o privire rece fiului său.

– Chiar ar trebui să știi numele bărbaților pe care încerci să-i jefuiești.

Tânărul înțelese.

– Bastarzii.

– La naiba, Augie! strigă contele, atrăgând atenția oamenilor de pe doc. Ar trebui să te dau pe mâna lor.

Nu era cazul s-o facă. Aceștia știau deja despre implicarea lui Augie. Whit știa. Nu avea nevoie de numele lui Augie sau de tânăr. Urma să fie plătit cu informațiile știute de Augie. Asta fusese prima din cele două cerințe.

Hattie puse mâna pe mâneca hainei tatălui ei.

– Stai un pic, el nu vrea afacerea. Vrea ca Augie să îi spună unde să îl găsească pe bărbatul care a pus la cale jafurile. Hattie se uită la fratele ei. Știi unde e?

Augie clătină din cap.

– Dar Russell...

Hattie mormăi.

– Atunci, bine, avem nevoie de Russell. Deși nu-mi place cum sună asta.

– Prea târziu, zise contele. Bastardul spune că nu mai are nevoie de nume. Așa că mi-a făcut o ofertă generoasă, cu mențiunea că, dacă nu o accept și nu plec de pe docuri, o să ne sărăcească.

Urmă din nou confuzie. Nu asta discutaseră. Whit trebuia să-i ceară contelui să-i dea afacerea lui Hattie. Nu îi lăudase abilitățile? Nu îi înțelesese dorința? Nu îi spusese că avea să o ajute?

– Nu, zise ea. A promis...

Tatăl și fratele ei îi aruncară priviri identice.

– Ești mână în mână cu ei?

Hattie nu suportă dezamăgirea din tonul tatălui ei. Augie fu ceva mai blând.

– Hattie. Cât cântărește o promisiune de la un contrabandist din Covent Garden?

Cântărise mult.

Încrederea lui. Promisiunea lui.

Totul fusese minunat. Și o minciună.

Confuzia e transformă din nou în furie. Un nou fel de furie, una pe care se simțea mai confortabil să o exprime.

Avuseseră o înțelegere, iar el dăduse înapoi.

Hattie își încleștă dinții.

– La naiba, nu știu care dintre voi e mai rău, zise contele, uitându-se la Hattie. Tu, pentru că ai avut încredere în promisiunea unui Bastard Bătăuș, sau Augie, pentru că nu a știut cu cine avea de-a face.

– Am auzit de ei, se apără Augie. Bineînțeles că am auzit de ei.

– Atunci, de ce furi de la ei, idiotule? Cea mai rea parte este că Whittington nici nu a trebuit să-mi spună. Nu a trebuit s-o facă. Chiar dacă sunt bătrân, încă îmi funcționează creierul, și cunosc încărcătura destul de bine cât să știu diferența dintre una plină cu lalele și una plină cu băutură. Atunci mi-am dat seama că nu ești destul de bun să conduci afacerea.

– Poate, zise Augie, dar Hattie e, și știi asta.

În alte circumstanțe, poate că Hattie ar fi fost surprinsă și mai recunoscătoare pentru sprijinul lui Augie. Însă, în acel moment, era prea ocupată să fie furioasă pe el. Și pe tatăl ei. Și pe Saviour Whittington. Sau pe Bestie, oricare ar fi fost numele lui.

Bărbații ăștia, membri ai singurului sex despre care se credea că poate conduce o afacere, nu făceau nimic ca s-o protejeze. Furia crescu, iar tânăra își strânse pumnul, mototolind hârtiile de andocare și pachetul de dulciuri. Nu era sigură că mai putea suporta un moment în plus în prezența acelor bărbați. Trebuia să-i lase să-și rezolve problemele. Să-și facă griji. Nu mai voia asta.

„Mincinoaso."

Bineînțeles că mințea. Afacerea aia era tot ce își dorise vreodată.

Dar nu o putea avea, așa că pleca. O terminase cu asta.

Se uită la docuri, la șirul de vase goale. „Vasele."

Se uită la tatăl ei.

– Nu a cumpărat pur și simplu afacerea.

Tatăl ei o privi frustrat.

– Ce?

– Vasele sunt goale. A cumpărat și vasele. Ca să ne împiedice să le mai folosim.

Contele încuviință.

– Da. Vase care ar fi navigat în susul coastei, mutând încărcătura noastră. Dintr-odată, nici unul nu mai e disponibil pentru Sedley Shipping.

– Dar avem contracte cu acei proprietari, zise Augie.

– Nu și cu cei noi, răspunse Hattie.

– Și nu cu alții, adăugă contele. Au pus mâna pe toate companiile maritime care lucrează pe Tamisa. Nimeni nu o să facă afaceri cu noi. De dimineață, mi-a făcut oferta.

– Să ne cumpere.

Contele încuviință.

– Să îi vând compania lui sau să pierd totul.

– Nu a fost chiar o ofertă, zise Augie.

Pentru că nu fusese o ofertă.

– Nu e nimic onorabil în asta.

– Li se spune Bastarzii Bătăuși, Hat, zise Augie. Nu sunt chiar onorabili.

Dar erau. Văzuse asta în el de la bun început. Whit nu o mințise. Ba chiar apreciase sinceritatea dintre ei de la bun început. Chiar și când refuzase să-i spun numele lui Augie și implicarea lui în tot ce se întâmplase, bărbatul îi admirase loialitatea.

Dar, mai presus de asta, crezuse în ea. Când Hattie îi dezvăluise planurile ei, speranțele pentru viitor, dorința de a avea o afacere, planurile pe care și le făcuse în acest sens, el crezuse în ea. Se oferise să o ajute. Totul fusese o minciună?

Și de ce resimțea totul ca pe o trădare?

Frustrarea și tristețea o înțepau în gât.

– Mi-a promis că nu o să facă asta.

– A mințit, zise tatăl ei. Bărbații ca Bastarzii mereu ripostează. De ce crezi că nu am lucrat niciodată cu ei? Și tu ai fost păcălită.

Hattie refuză să creadă asta. Se uită din nou la vasul cel mare. Se gândi la evenimentele din ultimele zile și luă în considerație posibilitățile. Stătuse ani întregi acolo, lucrând pe acele docuri. Le adora.

Ăsta era terenul ei, nu al lui. Nu avea să îl lase să i-l fure.

Chiar era un ticălos.

Într-un final, se uită la tatăl ei.

– Nu ar fi trebuit să vinzi. Nu lui. Nimănui. Tăcerea se întinse o eternitate, singurul sunet fiind de la bărbații de pe vasul din apropiere care descărcau ce era probabil ultimul transport al companiei Sedley Shipping.

Dacă Bastarzii Bătăuși aveau să obțină ce voiau.

– Ți-a fost atât de frică să mă lași să încerc. Teamă că poate o să dau greș și o să te fac de râs, și tot ai pierdut totul.

În acel moment, Hattie își dădu seama că tatăl ei era altfel decât cum îl văzuse ea atâta timp. Era mai mic și mai slab, cu părul alb și o față marcată de trecerea timpului – și o lașitate pe care o ascunsese ani întregi. Acum, nu mai putea ascunde acest lucru.

Bărbatul acesta, care construise o afacere, care îi hrănise familia și pe sute de oameni cu transpirația și etica lui, era acum obosit

și învins. Se confrunta cu finalul rușinos al moștenirii sale, pentru că nu reușise să vadă cum l-ar fi putut ajuta fiica lui să mențină afacerea în picioare.

Poate încă putea s-o facă.

Hattie se uită la fratele ei, apoi la tatăl ei.

– Poate că tu ai fost de acord să vinzi, dar eu nu am fost.

Augie o privi surprins și plin de admirație.

– S-a terminat, fătuco. Nu am avut de ales.

– Mereu ai de ales, zise Hattie. Mereu există opțiunea să lupți.

Tatăl ei o privi lung, cu o ușoară strălucire în ochi. O licărire a ceva mai mult decât îndoială.

– Nici un bărbat nu i-a înfruntat pe Bastarzi și să fi supraviețuit.

Poate fusese o vreme când ar fi ascultat astfel de avertismente, dar Hattie își dădu seama că nu mai avea răbdare pentru asemenea lucruri.

Ce mai avea de pierdut? El deja îi luase totul.

– Atunci, e momentul ca o femeie să o facă.

Capitolul 16

În acea noapte, Nora și Hattie se duseră în Covent Garden cu cea mai rapidă cabrioletă.

– Nu vreau să mor în seara asta, strigă Hattie peste zgomotul roților care se învârteau, ținându-se de marginea cabrioletei care trecu în grabă de Drury Lane, cotind spre stânga, apoi la dreapta, apoi iar la stânga. Nora!

– Nimeni nu o să moară. Te rog, am participat la curse cu frumusețea asta de-a lungul Tamisei, și crezi ca tocmai Covent Garden o să-i vină de hac?

– Hai să nu tentăm soarta, zise Hattie, care își ținea pălăria, în timp ce arătă spre un drum întortocheat din stânga. Acolo.

Fără să încetinească, Nora îndreptă caii cenușii asortați spre strada pietruită, mai întunecată decât drumul de până atunci.

– Ești sigură?

Hattie încuviință.

– Acolo. Sus. La dreapta.

Un felinar atârna în exteriorul clădirii, luminând semnul pentru The Singing Sparrow. Nora încetini.

– Nu știam că ai petrecut în Covent Garden atâta timp de ai ajuns să ai un local preferat.

Hattie ignoră comentariul sec.

– Stai aici.

– În nici un caz.

Nora se dădu jos și își aranjă haina pe care o purta peste pantalonii strâmți din piele de căprioară înainte ca Hattie să-i poată răspunde.

– E acolo?

– Nu știu, zise Hattie, inima bătându-i cu putere când păși pe stradă, recunoscătoare pentru propriii pantaloni și pentru libertatea de mișcare pe care i-o ofereau. Dar e cel mai bun loc unde să începem.

Nu pleca din Covent Garden fără să îl găsească. Fără să îl confrunte.

– Crezi că oamenii ne vor recunoaște? întrebă Nora.

– Nu știu.

Ultima oară când fusese în local, Hattie nu fusese interesată decât de bărbatul care o adusese. Căldura pulsa în ea la amintirea plăcerii pe care i-o oferise acolo, corpul încordându-i-se la gândul că avea să îl revadă.

Nu. Nu era acolo pentru plăcere. Era acolo pentru pedeapsă. Pentru confruntare.

Nora zâmbi.

– Atunci, cred că cei dinăuntru vor avea parte de un spectacol. Doi domni bine. În căutare de bere.

– Nu suntem aici ca să ne îmbătăm, Nora.

– Știu. Suntem aici ca să-ți găsim Bastardul.

– Nu e al meu, protestă Hattie. Dar e un ticălos.

Localul era plin. Bărbați și femei din toate categoriile sociale. Hattie îi recunoscu imediat pe jumătate dintre muncitorii de pe docuri. Trei erau cu soțiile lor alături. Fiecare era îmbujorat și fericit că nu muncea în acea seară.

Folosind borul pălăriei pentru a-și ascunde fața, Hattie îi evaluă pe cei prezenți, dintre care mulți stăteau întorși cu fața spre o scenă goală, luminată de două candelabre mari. Nici un semn de Whit, dar Hattie nu-și putea imagina că bărbatul ar fi fost interesat de ce se întâmpla acolo.

Nora se întoarse spre ea.

– Aceea e Sesily Talbot?

Hattie se uită la femeia cu părul și ochii întunecați de la bar, îmbrăcată într-o rochie cu decolteu provocator, creată pentru a atrage atenția.

– Se pare că sunt și bogătași aici! zise Nora fericită, în timp ce se apropie de Sesily, care se aplecă peste barul de mahon și îi zâmbi americanului care fusese în tavernă odată cu Whit și cu Hattie.

Lui Hattie îi luă puțin să îl recunoască însă, deoarece expresia lui prietenoasă dispăruse, fiind înlocuită de o încruntătură iritată.

Nora se așeză lângă Sesily, care se întoarse imediat, frustrată, însă își reveni imediat când o recunoscu pe Nora.

– Uită-te la tine! zise Sesily fericită, în timp ce privirea i se plimbă de la Nora la Hattie. Și la tine!

Nora se aplecă.

– Suntem sub acoperire.

– Bineînțeles! Sesily râse încântată, ca și cum totul ar fi fost o glumă, iar Hattie își imagină că, pentru ea, probabil chiar era.

Sesily era ultima dintre scandaloasele surori Talbot, cea care rămăsese necăsătorită și, se părea, perfect fericită.

– Arătați magnific! Privirea ei se plimbă peste haina și pantalonii lui Hattie. Mai ales tu, Hattie. Deși nimeni cu mintea la cap nu ar crede că ești bărbat.

Asta așa era. Hattie își legase sânii înainte să iasă în acea seară, dar nu prea avea succes cu asta cineva cu sânii ca ai ei. Ridică ușor din umeri.

– Nu vreau decât ca oamenii să nu mă observe.

– De ce?

– Evident, ți-e probabil imposibil să te gândești să treci neobservată.

Cuvintele veniră de la american, care petrecea nespus de mult timp curățând barul de lângă ele.

Sesily se întoarse spre el, cu un zâmbet strălucitor.

– Mi-ai arătat tu cum e, Caleb. Până la urmă, niciodată nu pari să mă observi.

Un mușchi zvâcni în maxilarul bărbatului, care se întoarse spre Nora și spre Hattie.

– Vreți ceva de băut, domnilor? Recunoașterea îi sclipi în ochi. Bine ai revenit!

Cuvintele nu aveau nimic scandalos, însă amintirea pe care o evocară o făcu pe Hattie să se uite spre ușa camerei de depozitare din depărtare. Gura i se uscă, iar în fața ei apăru o bere.

– Mulțumesc, zise ea, ridicând halba. Salut din nou.

– Vă cunoașteți? întrebă Sesily.

– Hattie a mai fost aici, interveni Nora, distrasă de mulțime. O să fie un spectacol în seara asta?

– Da, zise Sesily fericită. O să cânte Vrabia.

Nora se întoarse ca s-o privească.

– Chiar Vrabia? Serios? Credeam că e în turneu prin Europa.

Sesily zâmbi.

– S-a întors în Londra.

Privirea Norei se lumină, plină de entuziasm.

– O cunoști?

– Da. Femeia se întoarse apoi spre Hattie. De ce ești deghizată?

– Fără motiv, zise ea.

– Hattie e la vânătoare, răspunse Nora în același timp.

Hattie își dădu ochii peste cap, iar Sesily icni surprinsă.

– Delicios. După cine?

Hattie se prefăcu inocentă.

– Cine zice că e cineva?

Sesily îi aruncă o privire cunoscătoare.

– Mereu e cineva.

Corect. Nora îi distrase atenția lui Sesily cu o altă întrebare, și, în timp ce cele două femei vorbeau, Hattie se întoarse spre american, care încă stătea de cealaltă parte a barului.

– Este cineva.

Bărbatul înțelese ce voia să spună, iar în ochi i se citi ceva ce aducea a milă. Bărbatul clătină din cap.

– Mă tem că nu te pot ajuta.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu pot. Nu l-am văzut de când ați fost aici.

Hattie fu recunoscătoare pentru lumina slabă din tavernă, care îi ascunse roșeața din obraji. Refuză să permită să-i fie distrasă atenția.

– Trebuie să-l găsesc.

Eșecul nu era o opțiune în acea seară. Se săturase să-l lase să-i dea viața peste cap.

– E necesar.

Privirea lui Caleb Calhoun cercetă mulțimea din spatele ei. Tânăra îi urmări privirea, oprindu-se asupra bărbaților pe care îi recunoscuse când intrase în local.

– Sunt prea multe brațe puternice aici ca să fie la docuri. Hattie zâmbi când americanul păru impresionat. Nu sunt proastă.

– Faptul că încerci să găsești un Bastard în Covent Garden sugerează contrariul, zise el, însă ochii lui se uitară într-ai ei, căutând... onoare?

Hattie aproape râse la gândul că cineva ar fi fost îngrijorat că ea era persoana lipsită de onoare în piesa cu Bastarzii Bătăuși. Orice ar fi căutat bărbatul, găsi.

– E miercuri seara. Probabil e la lupte.

„Luptele." Tânăra se ridică.

– Unde?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu știu, e un ring care se mută. Dacă nu vor să îl găsești, nu o să-l găsești.

Frustrarea își făcu simțită prezența. Tânăra băgă mâna în buzunar, scoase doi penny și îi așeză pe masă. Calhoun îi făcu semn cu mâna.

– Din partea casei.

Bunătatea din ochii americanului îi oferi confort.

– Mulțumesc.

Sesily se uită la ei.

– Caleb, niciodată nu ai fost așa drăguț cu mine.

Barmanul mormăi ca răspuns, întorcându-se cu spatele chiar sub privirea lui Sesily, și, dacă Hattie nu ar fi știut mai bine, ar fi crezut că pe fața surorii Talbot se putea citi dorința. Dorința și ceva care semăna cu frustrarea.

Asta putea să înțeleagă foarte bine.

– Ești pregătită? o întrebă Nora.

Aveau o luptă de găsit. Tânăra îi zâmbi lui Sesily, după care își înclină capul, într-un salut formal.

– Mă cheamă datoria.

Cele două tinere își făcură loc prin mulțime, care se mărise de când veniseră ele. Hattie nu fusese niciodată atât de recunoscătoare pentru aerul rece din stradă. Când ajunseră din nou la cabrioletă, tânăra se opri și inspiră adânc. Unde era Whit?

Bărbatul ăsta, pe care nu îl cunoscuse – pe care nu dorise să-l cunoască – și care acum îi întorsese întreaga viață cu fundul în sus prin prezența, răzbunarea și săruturile lui. Hattie nu putea nici măcar să fie sigură că nu voia mai multe dintr-acelea, iar asta era excesiv de exasperant.

Unde era?

Avea lucruri să-i spună.

– Hattie?

Tânăra se uită în sus la auzului numelui ei. Nora era pregătită de plecare și o privea.

– Încotro?

Hattie clătină din cap.

– Nu știu. Și apoi, pentru că nu se putea opri... Afurisitul ăla de bărbat distruge tot.

Frustrarea lui Hattie răsună printre clădiri. Apoi, se lăsă din nou tăcere.

– O să-l găsim, zise Nora.

Iar certitudinea din cuvinte și acel plural ar fi putut s-o facă pe Hattie să plângă. Asta dacă nu ar fi fost cuvintele care urmară, rostite în întunericul din spatele ei.

– Vrei ajutor?

Hattie se întoarse spre locul din care se auzi întrebarea. Trei femei ieșiră din întuneric, fiecare cu o haină lungă și mulată peste pantaloni și cizme înalte și cu părul strâns sub șapcă. Acolo, sub haina celei mai înalte, care era aproape cât Hattie și care putea fi considerată lidera, se văzu conturul unei arme.

Hattie băgă mâna în buzunar și mângâie lama. Făcu un pas înapoi.

– Ce fel de ajutor?

Nu exista nici o urmă de răutate în zâmbetul femeii.

– Lady Henrietta, sunt mai mult decât fericită să te îndrept în direcția Bestiei.

De unde știa... Hattie se încruntă.

– Ne-am mai întâlnit?

– Nu.

– Atunci, cum de îmi știi numele?

– Contează?

– Presupun că nu, dar tot aș vrea să aflu.

Femeia râse.

– Este treaba mea să știu ce caută femeile și ce o să le ofere satisfacție.

– Ce convenabil, zise Nora.

Femeia misterioasă nu își luă privirea de la Hattie în timp ce spuse:

– Asta e noaptea lui Lady Henrietta, Lady Eleanore. O să vină și rândul tău.

– Nici că aș putea fi mai tare de acord, zise Nora, ca și cum ce se întâmpla ar fi fost perfect normal.

Nu era. Dar fusese ceva așa de când Hattie îl întâlnise pe Whit? De când își făcuse drum prin Covent Garden și această lume îi fusese deschisă? Hattie nu putea nega senzația de încântare. Femeia avea dreptate, nu conta de unde o știa pe Hattie. Conta că era dispusă să ajute.

– Știi unde e?

O înclinare a capului.

– Și o să ne duci acolo?

– Nu, zise ea, făcând-o pe Hattie să se simtă copleșită de dezamăgire. Dar o să-ți spun unde să te duci.

– Te rog, zise ea ușurată.

Buzele roșii se curbară.

– Cât de politicoasă. Nu te merită, să știi.

Hattie folosi același ton sec:

– Te asigur că merită exact ce am de gând să-i ofer.

Râsul femeii fu plin și sincer, iar Hattie își imagină că aceasta era genul de persoană care i-ar fi putut deveni o prietenă bună dacă nu ar fi fost atât de misterioasă.

– Destul de rezonabil. O să găsești Bestia la hambar. Urmează zgomotul mulțimii. El o să fie cel care câștigă.

Hattie încuviință din cap, și un fior de entuziasm o străbătu când o privi pe Nora.

– O să găsim locul.

Hattie se sui în cabrioletă și se uită la femeie.

– Să îi trimit salutările tale?

– Vor fi trimise împreună cu tine, milady, se auzi răspunsul din umbre, cele trei femei dispărând.

Le luă mai puțin de un sfert de oră să ajungă la hambar, cele șase silozuri ale sale fiind întunecate și amenințătoare. Vântul de octombrie răzvrătea Tamisa, făcându-și simțită asprimea în timp

ce se strecura printre clădirile nelocuite. Într-o altă astfel de noapte – în care luna nu se vedea luminând – nu s-ar fi putut intra în acel spațiu, dar, la câțiva metri de drum, într-un colț al clădirii, era o torță aprinsă.

– Acolo, zise Hattie, care se dădu jos din cabrioletă și își trase haina pe lângă corp, ca să blocheze înțepătura vântului. În direcția aia.

– Hattie, știi că sunt deschisă când vine vorba despre aventuri, zise Nora, dar ești sigură în legătură cu asta?

– Nu prea, recunoscu Hattie.

– Ei bine, presupun că primești puncte pentru sinceritate.

– Furia aduce cu sine neînfricare, zise Hattie, apoi coti spre felinar, observând altul la capătul primului siloz.

Se îndreptă într-acolo. Nora o urmă.

– Ai vrut să zici prostie. Cred că ar trebui să ne întoarcem. Nu e nimeni aici. Am putea la fel de ușor să chemăm criminalii la noi.

Hattie îi aruncă prietenei ei o privire.

– Credeam că tu ești cea curajoasă.

– Prostii. Sunt cea nechibzuită. Asta e diferit.

Hattie râse. Ce altceva ar fi putut face?

– Și asta ce mă face pe mine?

Întrebarea fu punctată de un strigăt în depărtare. „Urmează zgomotul mulțimii." Hattie se uită la Nora.

– Cea curajoasă.

Nu era nici o urmă de umor în ce spusese. Doar adevăr. Adevăr și genul de iubire care vine de la un prieten drag.

– Cea care știe ce vrea și o să facă orice ca să obțină asta.

Nora se îndreptă.

– Atunci, să pornim.

Trecând de al doilea siloz, Hattie văzu o lumină portocalie la marginea celui de-al treilea. Fără să se gândească, merse mai departe.

– Știi că Macduff îl omoară pe Macbeth după partea aia, nu-i așa?

– Acum, nu e momentul pentru adevăruri literare, Hattie, zise Nora. În plus, nu tu ești ucigașul din cauza căruia îmi fac griji în seara asta.

Hattie se opri aproape, iar Nora aproape se lovi de ea.

– Dumnezeule.

Era o evaluare corectă a priveliștii dinaintea lor.

Sub cel mai mare siloz, cu un diametru de peste zece metri și ridicat pe niște stâlpi imenși, se afla o mulțime imensă într-un cerc enorm, cu mâinile în buzunare și gulerele ridicate împotriva vântului care își făcea drum printre oameni.

Se auzi un alt strigăt sălbatic, și toate brațele se ridicară în aer, în semn de celebrare. Hattie se mișcă mai rapid. Știa, fără doar și poate, pentru cine erau ovațiile, ca și cum Dumnezeu însuși ar fi venit să se bată.

În timp ce priveau, cercul scuipă un bărbat. Un ratat, cu nasul sângerând și un ochi deja umflat și închis. Nimeni nu îl urmă, în timp ce se îndrepta spre stradă. Trecu pe lângă Nora și Hattie, care încercară să nu-l privească prea atent. Pentru el, erau doar doi bărbați care veniseră la eveniment.

Hattie însă îl recunoscu. Michael Doolan.

Așa cum fusese cererea, îl căutase pe Whit la lupte și fusese pus la punct cu ușurință. Plăcerea și mândria curgeau prin ea, deși știa că nu ar trebui. Whit promisese răzbunare și acolo era dovada.

Nu-i promisese același lucru și ei?

Tânăra împinse gândul la o parte. Era diferit. Whit făcuse să pară că făceau parte din aceeași echipă.

Pe măsură ce se apropia, imaginea deveni din ce în ce mai clară. În afara ringului din interior ardeau o duzină de butoaie, care nu ofereau destulă căldură pentru spațiul straniu și surprinzător, dar făceau destulă lumină pentru cercul interior, locația luptelor din acea seară.

Iar în interiorul acelui cec, ca Minotaurul în centrul labirintului, stătea un bărbat care purta numai ghete și pantaloni. Avea o tăietură care sângera pe un obraz, peste ce părea o vânătaie veche, în timp ce una proaspătă îi înflorea într-o parte a pieptului, unde Hattie nu ar fi trebuit să se uite. Știa asta, dar cine nu s-ar fi uitat?

Era magnific.

Niciodată nu văzuse un bărbat obișnuit la bustul gol. Evident că văzuse statui, pe cele din Grecia și Roma, și picturi. La un moment dat, mersese la o expoziție la Muzeul Regal și petrecuse mai mult timp decât era rezonabil analizând șanțurile și trăsăturile unei anumite statui a lui Apollo.

Dar mereu crezuse că acestea erau rezervate zeilor și reprezentărilor cu aceștia. Se pare însă că nu era așa. Se pare că și oamenii de rând, ca acela, le aveau.

Cum ar trebui să-l descrie? Perfect obișnuit?

Gura i se uscă dintr-odată.

Hattie se apropie, și, datorită înălțimii, îi era ușor să vadă peste cei doi bărbați din fața ei. Whit se întoarse și dezvălui și mai mulți mușchi bine lucrați, magnifici de pe spatele lui.

Nu, nu Whit. Ăsta nu era Whit, ci Bestia. Pantalonii îi atârnau pe șolduri, pumnii erau încleștați de o parte și de alta a corpului, înveliți într-un material care în trecut poate fusese alb, dar nu mai era. Unul din noduri se desfăcu, iar Hattie era hipnotizată de felul în care bărbatul ignora acel material care atârna, cu mâna încleștată într-un pumn, pregătit pentru o nouă luptă.

– Bestia este pe val în seara asta, băieți! strigă un tânăr de vreo paisprezece ani. Ați face bine să pariați pe el dacă vreți să beți bere în seara asta.

Băiatul își lăsă pălăria mai pe spate. Nu era un băiat, ci o fată. Ochii ei negri străluciră în timp ce zâmbi – un zâmbet care o făcu pe Hattie să vrea să-și deschidă geanta.

– Pariurile se opresc în cinci... patru... trei... Fata făcu o pauză, ca să accepte un pariu. Mulțumesc, domnule. Și, gata, următoarea rundă începe. Bestia împotriva trioului O'Malley!

Hattie nu-și putu lua ochii de la umerii lui, pătrați și puternici. Se minună de puterea lor, asta până când observă mărimea celor trei bărbați care se apropiau. Fiecare era mai înalt și mai lat decât Whit, cu nasul rupt și maxilar care părea făcut din granit.

– Dumnezeule, uită-te la ei, îi șopti Nora la ureche. Parcă sunt un cerber.

– Doar lumea nu se așteaptă să se lupte cu toți trei în același timp. Sigur o să-l ajute cineva, zise Hattie.

– O să se bată cu toți trei, și vor avea nevoie de un doctor după asta, se auzi un răspuns de la unul dintre bărbații din față. Uită-te doar.

De parcă s-ar fi putut opri. Cei trei bărbați se apropiară de el. Hattie își ținu răsuflarea. Când aveau să sară pe el? Whit nu avea să se apere? Mulțimea tăcu, iar tânăra își duse mâinile la buze, ca să oprească țipătul care stătea să-i scape.

Cei trei bărbați îl atacară în câteva secunde, dar Whit se mișcă precum fulgerul. Hattie încercă să respire. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Felul în care Bestia alunecă pe sub pumnul masiv al unuia

dintre bărbați și îl ajută să ajungă direct în nasul celui de-al doilea. Asta în timp ce îl lovea în piept pe al treilea.

– Da, Bestie, ține-o tot așa! strigă o femeie de la câțiva metri distanță. Asta merită dacă vor să te înfrunte! Apoi, cu voce mai joasă, spuse către vecina ei: Aș vrea să-i dau un premiu pentru victoria asta.

Companioana ei râse, iar Hattie rezistă geloziei fierbinți care apăru odată cu acele cuvinte, chiar în timp ce-și luă ochii de la el ca să-i observe pe spectatorii din mulțime. Erau destule femei frumoase, iar ochii le străluceau, plini de dorință, în timp ce-i urmăreau mișcările. Oricare dintre ele s-ar fi oferit ca victimă a acelui război. Bineînțeles că ar fi făcut-o. Și Hattie ar fi făcut la fel, doar nu era din piatră.

Și știa și cum e să fii premiul lui.

Ca el să fie al ei.

Nu că de asta ar fi fost acolo. Era supărată pe el.

„Oare și-a făcut un obicei din asta? Să le ducă pe aceste femei acasă?"

Întrebarea se pierdu într-un zgomot sălbatic când bărbatul își izbi pumnul de nasul uneia din brutele cu care se bătea, o lovitură care îl îngenunche pe individ. Acesta căzu cu fața în mizerie, ca un copac tăiat.

Mulțimea țipă încântată.

– L-a adormit, ce ți-am spus? îi zise bărbatul din față, după care strigă, mai tare: Încă unul, Bestie!

Hattie crezuse că partea dificilă a luptei era când erau trei rivali, dar se răzgândi, acum că ultimul bărbat rămas în picioare își îndreptă atenția asupra lui Whit. Brațele lui enorme erau late și cu niște mâini imense, cu pumni care păreau de piatră.

– Haide, Bestie! strigă el.

Era nebunie curată. Merseră în cerc.

Whit aproape dansa, iar corpul lui avea o nouă pată de sânge sub umărul stâng. Respira greoi, iar lungimea materialului care se desfăcuse și ajungea acum la genunchi era în continuare ignorată.

Rivalul lui încercă să-l lovească, însă Whit se feri. Pumnul bărbatului se ridică, ajungând direct în maxilarul lui Whit, dându-i capul pe spate ca un măr căzut din pom. Whit se întoarse, și o a doua

lovitură, țintită spre capul lui, ajunse în umăr, dezechilibrându-l și trimițându-l în mizerie.

Mulțimea șuieră dezamăgită când bărbatul enorm își propti gheata de pieptul lui Whit, rostogolindu-l în mizerie.

– Nu! strigă Hattie.

Oare avea să oprească cineva lupta?

Ea deja îi dădea la o parte pe bărbații din fața ei, dintre care unul țipa:

– Ridică-te, Bestie! Când Hattie se strecură ca să vadă mai bine, acesta adăugă: Stai la locul tău, nemernicule!

Recunoscătoare pentru deghizarea sa, Hattie îl ignoră și se îndreptă spre ring, spre Whit, care deja se mișca și se ridica din nou. Capul i se întoarse spre ea, și, ca prin magie, privirile li se intersectară. Inima ei bătu cu putere. Oare o recunoscuse?

Avea să fie rănit. Poate chiar ucis. Ce bărbat stupid! Oare avea să oprească acel spectacol nebunesc?

Nu avu timp să afle, căci bărbatul din spatele ei o apucă de brațe și o trase în spate.

– Unde crezi că te duci?

Tânăra încercă să scape, dar strânsoarea bărbatului era fermă. Hattie se uită în spate, lăsându-se ghidată de furie. Îl fixă cu privirea pe bărbat, care era ceva mai scund decât ea.

– Dă-mi drumul!

Furia străluci în ochii lui, iar degetele o strânseră și mai tare.

– O să pun mâna pe tine dacă asta vreau, băiete. Te pun la pământ dacă nu te dai din calea mea.

– Hei, strigă Nora, care intui ce urma. Potoliți-vă!

Mulțimea țipa entuziasmată în spatele lor. Probabil că Bestia își regăsise echilibrul. Cumva, Hattie se simți ușurată, dar nu se putea întoarce. Își băgă mână în buzunar și simți lama cuțitului.

– Ia-ți mâna.

Bărbatul, despre care Hattie credea că era beat, se uită pentru o clipă spre capătul silozului, apoi din nou la ea.

– Nu prea cred.

Își retrase pumnul, iar Hattie se zbătu cu toată forța ei, scoțând lama din buzunar în timp ce pumnul se îndreptă spre ea.

Nu auzi țipătul Norei sau zgomotul furios care precedă lovitura ce o puse la pământ.

Capitolul 17

Bătaia îl eliberă după zile bune.

Nu-și amintea când își dorise una atât de mult. Confruntarea cu Hattie. Vinovăția pe care o simțea de fiecare dată când își amintea modul în care ea își dezvăluise dorința de a conduce compania tatălui ei. Promisiunea pe care i-o făcuse. Furia provocată de amenințarea făcută de Ewan. Teama de ea. Încrederea că avea să o ducă la îndeplinire. Și ura de sine care îl lovea când se gândea la modul în care o trădase pe Hattie ca să o țină în siguranță.

Totul începuse să-l afecteze, iar Whit ardea după o bătaie, înainte ca vânătăile provocate de Ewan să înceapă să dispară.

Whit voia să lovească pe cineva, să-și aducă aminte cum era să câștige. Să dețină controlul. Cum cumnata lui nu ar fi apreciat să îl atace pe Diavol, se înscrisese pentru luptă-sau-mori, ceea ce însemna că avea să lupte cu toți doritorii, până când era pus la pământ. Vestea se răspândise prin Covent Garden ca focul, așa cum se întâmpla de fiecare dată când Bastarzii ofereau un asemenea spectacol. Evenimentul fusese mutat de trei ori, până se stabilise să se desfășoare în hambar, un loc destul de departe pentru a evita raidul poliției și destul de mare cât să găzduiască mulțimea care sigur avea să vină.

Învinsese șase doritori, bețivi și lăudăroși, și doi băieți, de maxim douăzeci de ani, care fie pierduseră un pariu, fie încercau să impresioneze o domnișoară. După ei, Michael Doolan venise ca să-și ia cafteala, iar Whit abia dacă își controlase furia când îl pusese pe bărbat la pământ. Îl ridicase pe afurisit și îi reamintise că, dacă mai amenința vreodată o femeie în Covent Garden, Whit avea să-l arunce în Tamisa și nimeni nu avea să îl caute.

Whit abia dacă obosise când cei trei O'Malley păși seră în ring, sosirea lor provocându-i fiori de entuziasm.

Căci, deși lui Whit îi plăcea meciul, Bestia adora bătăile, iar confruntarea cu băieții O'Malley era exact genul de bătaie pe care o dorea – asta fiindcă nu putea face ce-și dorea cu adevărat. Să se ducă în Mayfair, să o găsească pe Hattie și să o poarte până în pat.

Ca să o protejeze, trebuia să nu o mai vadă niciodată.

Deci, da, brutele O'Malley i-ar distrage atenția de la asta.

Whit scăpă rapid de primii doi, îndreptându-și atenția spre al treilea frate, cel cu pumnii cei mai grei. Totul mersese bine. Whit fusese gata să câștige meciul și se pregătea pentru următoarea rundă, când ceva îi atrase atenția în mulțime, peste umărul lui Peter O'Malley.

Își luă ochii de la rivalul său doar pentru o clipă, neputând să-și dea seama ce văzuse. Nimic ieșit din comun, o mare de fețe care urmăreau lupta, unele mai rumene decât altele, datorită poșircii ce se dădea din mână în mână, pentru a-i încălzi pe cei prezenți. La marginea cercului erau Felicity și Diavolul. Expresia ei era serioasă, îngrijorată, în timp ce a lui era plictisită. Annika, adjunctul Bastarzilor, era lângă ei. Asta nu era o surpriză, căci nu rata nici o bătaie.

Nimic ieșit din comun.

Cu excepția lucrului pe care nu părea să fie capabil să-l vadă, deși știa că era acolo.

Ce fusese?

În mijlocul acestui gând, Peter O'Malley se năpustise asupra lui, încercând să-l lovească, însă Whit se ferise fără ezitare. Un pumn pe care l-ar fi observat dacă ar fi fost atent. Era un truc. Înainte să se corecteze, un upercut îi dăduse capul lui Whit pe spate. Mai primise astfel de pumni înainte, și, în timp ce-și revenea, Peter adăugă o a doua lovitură, de data asta la corp, iar Whit nu avu nici o șansă.

Era la pământ.

Se opri, cu mâinile lipite de pământul rece. Fu în genunchi o secundă, poate două. Nu destul pentru ca un alt rival să îl atace, dar destul cât Peter O'Malley să îl lovească zdravăn cu piciorul. Ar fi admirat lovitura dacă nu ar fi fost el cel care o primea.

Atunci îi auzi țipătul.

La început, crezuse că se înșela. Crezuse că lovitura la cap îl făcuse să și-o imagineze acolo. Mai erau și alte femei prezente. Ar fi putut fi oricare dintre ele. Însă știuse adevărul în clipa în care auzise sunetul. Durerea din coapse îi dispăruse instantaneu, și își întorsese capul ca s-o găsească.

Nu trebuise să se uite prea departe.

Cum de îl găsise?

Nu trebuia să fie acolo. Dacă o vedea Ewan...

Era fix lângă ring, purtând niște pantaloni care veneau mult prea bine pe trupul ei și o haină care nu era destul de groasă pentru

vântul de afară. Mai mult ca sigur că îi era frig. Simplul gând fu de ajuns ca să-l convingă să se ducă la ea. Să o ducă undeva departe de locul acela și s-o încălzească.

Să o protejeze.

Gândul îi distrase atenția destul de mult cât să poată pierde bătaia, dar apoi, bărbatul din spatele ei o atinse, ochii lui fiind încețoșați de la băutură și gura bălmăjindu-i nevrute. Tânăra se întoarse spre bețiv. Degetele acestuia se strânseră în jurul brațului ei, iar Whit se concentră pe acel loc, pe asprimea strânsorii, pe degetele înfipte în pielea ei.

Whit se ridică, iar mulțimea ovațională.

– Vrei mai mult, Bestie? spuse Peter O'Malley, care deschise brațele larg.

Mulțimea venise pentru spectacol, iar O'Malley era un profesionist când venea vorba despre asta. Însă Whit nu avea timp de spectacol, așa că dădu o singură lovitură și nici nu se uită când O'Malley căzu. Se îndrepta deja spre Hattie, care băgase mâna în buzunar – Whit spera că după o armă.

Bărbatul care o apucase se încordă, și nu era nevoie de douăzeci de ani de bătăi ca să știi ce intenții avea. Mâna lui se transformă în pumn.

Furia îi întunecă privirea lui Whit.

Bărbatul începu să alerge, ca să ajungă la Hattie înainte ca individul să o lovească. Și avea să fie un om mort dacă o lovea. Whit avea să-l omoare înainte să mai inspire o dată.

Aproape ajunsese.

Un răget sălbatic se auzi de la el în timp ce aruncă spre ea, dând-o din calea loviturii omului, întorcându-se în mijlocul căzăturii ca să atenueze forța aterizării, protejând-o de pământul tare.

Aterizară, iar ochii ei erau strâns închiși. Timpul se opri până îi deschise, la o fracțiune de secundă după ai lui. Ușurarea îi copleși, cu o forță mai mare decât a loviturii de gheată primite mai devreme. Rezistă impulsului de a o săruta. Mulțimea avusese parte de destul spectacol. În schimb, îi șopti singurul lucru care îi veni în minte:

– Nu ar trebui să fii aici.

Hattie nu rată ocazia.

– Am venit pentru afacerea mea.

Entuziasmul goni prin el. Era glorioasă.

De asemenea, nu era rănită. O cercetă, ca să se asigure, apoi se ridică, îndreptându-se spre bărbatul care fusese cât pe ce să o lovească.

Bărbatul a cărui furie se transformase în frică.

– Dacă vrei să te bați, o s-o faci cu mine, mormăi el.

Bărbatul se făcu palid.

– Eu... Bărbatul clătină din cap. El m-a împins primul!

Whit își puse mâinile pe umerii bărbatului și îl împinse, mulțimea dându-se la o parte ca să-l lase să cadă pe spate.

– Acum, eu te-am împins. Ai de gând să te bați cu mine?

– N... nu.

Bărbatul se târî de la fața locului, ca o insectă.

Nu era de ajuns. Whit dispăruse, se transformase complet în Bestie. Făcu un pas spre dușmanul lui, dorindu-și să-l distrugă.

O mână se așeză pe umărul lui, greutatea sa fiind familiară. Era fratele lui. Whit se opri.

– Treci peste, zise Diavolul. Ia-ți fata și scoate-o de aici, înainte ca oamenii să-și dea seama ce s-a întâmplat și să pună întrebări.

Era prea târziu ca să prevină asta. Se întoarse spre ea, spre femeia pe care Diavolul o numise fata lui. Bineînțeles că nu era. Nu conta că nu se putea opri din a o proteja. Era un obicei. Nu avea nimic de-a face cu ea.

Dar nu o putea proteja de el însuși.

Whit se întoarse și o văzu pe Hattie la câțiva metri distanță, în picioare, împreună cu prietena ei, Nora, care se părea că era o provocare la fel de mare ca Hattie. Felicity era și ea acolo, curățându-i mânecile și vorbind cu ea, ca și cum totul ar fi fost perfect normal. Nora era hipnotizată de Annika, aflată în apropiere. Datorită poziției, se vedea lama lungă pe care o purta la șold.

În timp ce se uita la Hattie, Whit se încordă din cauza unei noi furii. Pălăria ei era strâmbă, pe față avea pământ, iar haina îi era ruptă la umăr. Asta îl făcea să își dorească să facă ravagii. Un gând sălbatic îi veni în minte: dacă bărbatul care o atinsese fusese trimis de Ewan?

Scoase un răget profund, apoi se întoarse spre bărbat, însă Diavolul îl opri, ca și cum l-ar fi înțeles.

– A fost doar un bețiv. Apoi, urmă un singur cuvânt: Ea.

Ea era importantă. Dumnezeule! Voia s-o ia în brațe și să o ducă de acolo, ca un afurisit de om primitiv.

– Nu poate fi văzută cu mine.

Diavolul îl privi.

– El nu e aici.

– Ar putea fi.

– Da, dar nu e.

Whit se întoarse și se apropie de femei, conștient că privirea lui Hattie era ațintită asupra lui.

– Tu, zise ea, iar tremurul din voce aproape îl distruse. Sângerezi.

Bărbatul nu încetini după ce se uită în jos și văzu o tăietură de șapte centimetri în partea dreaptă. O rană de cuțit. Se uită la ea, care încă avea în mână propriul cuțit.

– Tu m-ai înjunghiat.

– Ba nu! Îl fixă cu privirea. Deși ai merita asta, nemernicule!

Diavolul râse, destul de încet încât numai Whit îl putu auzi.

– Acum, știu de ce-ți place așa mult de ea. O să mănânce cu tine pe jos.

Înainte ca Whit să-i spună că nu o plăcea și cu siguranță ea nu avea să mănânce cu el pe jos, pentru că nu avea să se mai apropie de el după ce o ducea acasă în acea seară, Diavolul dispăru. O căuta pe Sarita, care se ocupase de pariuri și care acum încerca să calmeze mulțimea, care susținea că întreruperea provocată de Hattie afectase rezultatul luptei.

– V-am spus că pe jos vor fi trei O'Malley, și trei sunt, zise fata, înconjurată de doi dintre bărbații mai masivi din banda Bastarzilor. Nu am nici un pariu pe faptul că Bestia va fi înjunghiat de un spectator.

Diavolul îi făcu semn fetei, iar aceasta veni imediat la el ca să primească ordine. În timp ce vorbiră, Whit făcu tot ce putu ca să se controleze, ca să nu o ia pe Hattie de mână, să nu o certe pentru că venise acolo, unde s-ar fi putut întâmpla orice. Dacă el nu ar fi fost acolo? Dacă nu ar fi putut s-o protejeze?

Gândul ăsta era de neconceput.

Își duse mâna la piept, ca să ușureze presiunea. Diavolul se întoarse la el și îi aduse o pungă cu gheață.

– Du-o pe fată acasă. Pune-te la punct.

Diavolul își scoase haina și i-o dădu soției lui, împreună cu bastonul său. Felicity îl privi confuză, apoi înțelese.

– O să te lupți? întrebă ea.

– Ai putea fi mai puțin entuziasmată de ideea că voi intra în ring, soție.

– Ai de gând să pierzi?

– Nu.

Zâmbetul lui Felicity se mări.

– Atunci, o să-ți ofer un premiu pe măsură când o să câștigi.

– Oameni buni, în seara asta, schimbăm un Bastard cu altul, strigă Sarita din centrul ringului. Cine vrea să se bată cu însuși Diavolul?

Mai mulți bărbați făcură câte un pas în față, crezând că Diavolul, care era mai înalt, mai suplu și apărea mai rar în ring, era un rival mai facil decât Bestia. Se înșelară.

Diavolul își dădu cămașa jos, și un grup de femei din stânga lui Whit oftară. Nu că fratele lui ar fi avut ochi pentru vreuna dintre ele. Deja își trăsese soția aproape, o ridicase și o săruta cu putere. Apoi, se întoarse spre mulțime, cu brațele întinse și cu un zâmbet pe fața cu cicatrice.

– Domnilor, ați avut Bestia. Acum, e rândul Frumoasei!

Mulțimea o luă razna, chemând-o pe Sarita ca să pună pariuri.

Whit reuși în sfârșit să se uite la Hattie. Tânăra trecu de Diavolul și se îndrepta spre el, îngrijorată și incapabilă să-și ia ochii de la tăietura lui. Se apropie, respirând greoi, cu buzele depărtate. Se uită la el.

– Sunt foarte furioasă, dar nu te vreau mort.

El o trase în afara cercului, departe de mulțime, reușind să-i vadă, în sfârșit, fața. Mulțimea dispăru. Hattie înghiți, iar Whit fu atras de mișcarea gâtului ei. Gura i se uscă pe dată când se gândi cum ar fi fost să se aplece și să-și pună buzele acolo. Să o lingă. Să îi zgârie pielea moale cu dinții.

Auzi oftatul pe care l-ar fi scos. Scâncetele pe care le-ar fi smuls de la ea.

Mădularul lui pulsă cu promisiunea auzită.

Nici o promisiune. Nu o putea atinge. Era un pericol pentru ea.

O privi și văzu căldura din ochii ei. O simți peste tot.

– Te duc acasă.

Ea înghiți din nou, și un răget jos se auzi de la el. Hattie se uită la rana pe care i-o făcuse.

– Mi se pare corect să o bandajez.

Se gândi la degetele ei delicate pe corpul lui, vindecându-l. Oferindu-i plăcere. Își mormăi acordul.

Hattie se forță să răspundă cu răceală:

– Dacă ai impresia că o să plec de aici înainte să vorbim despre trădarea ta, să știi că te înșeli.

Nu avea s-o facă. Avea să o trimită acasă cu Nik, care era la câțiva metri depărtare. În siguranță. Departe de el. Clătină din cap.

– Nu e nimic de discutat.

– Aș vrea să vorbim despre faptul că ai fost un mare nemernic.

Nik tuși, amuzată de cuvinte, în timp ce Nora zâmbi și spuse:

– Dacă crezi că o să te lase să dispari, te înșeli amarnic... Făcu o pauză, apoi adăugă: Cum să-ți spun?

– Bestia, zise el.

Nora își înclină capul.

– Cred că prefer „ticălos", având în vedere modul în care te-ai purtat cu prietena mea.

De data asta, Nik își întoarse privirea amuzată înspre Nora.

– Îmi place de voi două.

Nora îi făcu cu ochiul.

– Stai să ne cunoști.

Asta nu avea să se întâmple. Și ce era cu roșeața din obrajii lui Nik? Whit nu avea timp pentru asta, așa că îi ordonă acesteia:

– Du-o acasă.

Nik încuviință, fără ezitare.

– În primul rând, sunt perfect conștientă de locația casei mele, zise Nora, iar Whit scrâșni din dinți.

Dumnezeu să-l ferească de femeile care aveau impresia că lumea era a lor.

– Și, în al doilea rând, nu plec decât dacă ea o să-mi spună că vrea să fie lăsată singură.

Bărbatul ignoră plăcerea pe care o simți când văzu loialitatea Norei față de Hattie, care merita asta de la toată lumea. Dacă tot nu putea avea loialitatea lui.

– Presupun că ai venit cu una din cabrioletele tale, nu? întrebă el.

Nora își înclină capul, confuză.

– Da.

Bărbatul se uită la Nik.

– Va trebui să găsești și cabrioleta.

– Cineva mi-a furat-o? întrebă Nora scandalizată.

Nik se întoarse spre ea, amuzată.

– Ai lăsat o cabrioletă în cartierul ăsta, în toiul nopții, deci, da, cineva a furat-o. Nu-ți face griji, o să-i pun pe băieți să se ocupe de asta. Nu se putea să ajungă prea departe.

– Poate ar trebui...

Hattie se gândi să plece cu prietena ei, iar Whit scrâșni din dinți, dorind să o tragă spre el, să o țină aproape, însă rezistă impulsului.

Voia ca ea să plece. Voia să fie cât mai departe. Voia să o știe în siguranță.

O voia pe ea.

Nora clătină din cap și îi făcu un semn lui Hattie, în timp ce o privea pe Nik.

– O să fiu în regulă cu...

Întoarse o privire întrebătoare spre Nik.

– Annika.

– Annika, zise Nora încet. Încântată de cunoștință.

Dacă nu roșise înainte, acum sigur o făcu. Nora își luă privirea de la Nik și îi spuse lui Hattie:

– Ai venit aici cu un scop, și acum pleci cu el.

Hattie îl privi pe Whit în ochi.

– Am venit ca să-i spun ce poate face cu încercarea lui de a-mi manipula tatăl și de a anula înțelegerea noastră.

– Atunci, asta ar trebui să-i spui. Nu omite nimic. Merită totul. „Și nu numai." Ne vedem dimineață.

Gura lui Whit se uscă la auzul cuvintelor. Din cauza viziunii care le însoțea. Din cauza darului pe care îl reprezentau. O noapte întreagă, până la răsărit. Nu ar fi trebuit să accepte.

Dar cum putea să reziste? Unei nopți cu ea?

Prima lor noapte. Și ultima.

Nu putea s-o facă. Câteva minute mai târziu, erau la trăsura lui. Whit o ajută pe Hattie să se urce și se așeză pe locul din fața ei, ducând gheața adusă de Diavol la ochi. Acesta avea să fie negru o zi sau două.

Expiră adânc odată ce ușa se închise. Ascunzând-o pe ea. Era în siguranță.

Protejată de toate, mai puțin de el.

Hattie îl privi în tăcere, făcându-l să se întrebe la ce se gândea. Făcându-l să-și dorească să o dezbrace de gânduri, în timp ce o dezbrăca și de haine și le oferea amândurora ce voiau.

Pentru că tăcerea nu era pur și simplu tăcere.

Era plină de gândurile ei, destul de sălbatice cât s-o facă să respire mai repede. Whit îi ascultă respirația din ce în ce mai haotică, reamintindu-i de sunetele pe care le scotea când gura și mâinile lui erau pe ea. Încercă să nu se holbeze la ea. Încercă să nu-i contureze sânii sub ce credea că era un dispozitiv antic de tortură, pe care Hattie

îl folosise ca să-i facă să dispară. Ca și cum lucrurile magnifice puteau pur și simplu să dispară.

Încercă să nu se gândească la îndepărtarea acelui dispozitiv, odată cu restul hainelor ei. Haine care nu păreau să afecteze dorința pe care o simțea pentru ea. Era frumoasă, voluptuoasă și mirosea a migdale.

Încercă să nu se gândească la atingerea ei când Hattie se aplecă, la jumătatea călătoriei, și ridică materialul desfăcut care atârna de pumnul lui drept. Încercă să ignore fiorul de anticipare care îl străbătu când ea își folosi dinții ca să își scoată mănușile masculine.

Dinții ei.

Pentru ce altceva i-ar folosi? Cum ar fi să-i simtă pe piele? Mușcându-l de umăr, de piept? Dumnezeule, femeia aia îl îngenunchea. Oare ea știa asta? Ăsta era planul ei?

I-ar fi dat orice și-ar fi dorit dacă și-ar fi pus gura pe el.

Însă Hatie nu făcu asta. În schimb, strânse materialul în jurul degetelor lui, cu atenție, ca și cum l-ar fi pregătit pentru luptă. Ca și cum el ar fi fost un cavaler, iar ea, o domniță care își oferea favoarea.

Când termină, făcu un nod perfect și băgă capătul în material, după care își plimbă degetele peste mâna lui și șopti:

– Gata.

O auzi. Darul delicat al acelui mic cuvânt. Satisfacția din el.

După o seară de violență, nu simțise niciodată mai intens înțepătura plăcerii. Se temea că nu avea capacitatea să suporte asta.

Hattie inspiră adânc și spuse:

– Acum, în legătură cu afacerea mea...

Whit se rezemă de pernă și lăsă punga cu gheață să-și facă treaba.

– Afacerea mea.

Hattie îl privi lung.

– Trădarea ta.

Nu avea de unde să știe cât de mult dureau acele cuvinte.

– Ce o să faci cu Sedley Shipping?

„O să te țin în siguranță."

– Ce vreau.

Urmă tăcere, apoi:

– De ce?

Întrebarea aproape că termină treaba din ring. Era scurtă și devastatoare. În ea, auzi adevărul. O rănise, iar asta fusese singura lui opțiune.

Când nu îi răspunse, tânăra îl fixă cu privirea și spuse:

– Ești un ticălos.

– Da, zise el.

Încercă să ignore disprețul din cuvintele ei.

– Ce vrei de la mine?

– Nimic.

Era adevărat. „Vreau să fii fericită și în siguranță."

– Uită-te la mine.

Whit o ascultă fără ezitare. Dumnezeule, era superbă. Înaltă și hotărâtă, cu umerii drepți, ca o regină.

– Distrugi totul.

– Știu, zise el vinovat.

– Mi-ai spus... Se uită pe geam, în întunericul străzilor. Mi-ai spus că ai încredere în mine. Se uită din nou la el. Te-am crezut.

Ar fi preferat să se bată cu frații O'Malley de o mie de ori decât să fie în acea situație.

„Chiar cred în tine."

– E pentru că nu crezi că pot s-o fac?

– Nu.

„Dumnezeule, nu."

Hattie păru că vrea să spună ceva, ca și cum ar fi avut o mie de lucruri de spus. Iar el nu dorea decât s-o tragă în poala lui și să-i spună toate modurile în care o considera remarcabilă.

Dar acest lucru era imposibil dacă voia s-o țină departe de el.

– De ce? Hattie ezită. De ce vrei să ne iei afacerea? Ca să-l pedepsești pe Augie? Era pregătit să-ți spună despre partenerul lui, care îmi imaginez că e mai degrabă un binefăcător decât un partener.

– Partenerul lui nu mai e relevant, zise el prea repede.

Nu o voia pe Hattie în apropierea lui Ewan. Nu acum, când știa cât de departe ar fi mers ducele ca să-l pedepsească. Să o rănească pe ea.

– Poate vrem să începem o afacere legală.

Ea se încruntă.

– Nu mă minți. Nu e demn de tine.

Nu era, dar nu voia ca ea să vadă asta.

– Faci asta ca să mă pedepsești. Nimeni nu cumpără fiecare vas pe care îl folosește.

– Noi o facem.

Nu era adevărat.

– Prostii, răspunse ea. Nu îți permiți să deții vase, căci Coroana va descoperi că faci contrabandă la fiecare două săptămâni.

Whit fu uimit. Ea zâmbi.

– Ești surprins de inteligența mea?

– Nu.

„Nu surprins, ci atât."

Voia s-o ducă în pat, și Hattie să-l învețe tot ce știa despre transporturile maritime. Despre facturile de andocare, tabelele de maree și orice mai voia ea să-i spună.

Asta era curată nebunie.

Înainte să poată face asta, ea îl privi direct în ochi și îi dădu o lovitură grea.

– Am avut încredere în tine. Te-am crezut. Credeam că ești mai bun de atât. Făcu o pauză. Credeam că suntem...

„Nu termina propoziția."

Nu era sigur că i-ar fi putut supraviețui. Abia dacă putea să respire din cauza acelui plural, care îi aducea împreună așa cum voia el. Pentru o clipă, aproape renunță. Aproape îi dădu totul. Afacerea, docurile și sprijinul lui. Însă apoi își aminti de Ewan, înnebunit în întuneric, care jura să îl pedepsească prin intermediul lui Hattie.

„O să renunți la ea sau o s-o iau."

Amintirea goni ca gheața prin el.

Nu era posibil. Nu aveau cum să facă o înțelegere. Hattie nu putea să aibă și afacerea ei, și siguranța. Iar el nu o putea avea pe ea. Nu atâta timp cât Ewan era în viață. Trăsura se opri. Bărbatul se întinse după ușă și sări în stradă înainte ca trăsura să se oprească din legănat, întinzându-i mâna lui Hattie ca să o ajute să coboare. Asta fu o greșeală. Mâinile ei erau goale, iar pielea – imposibil de moale. Atât de moale, că se întrebă dacă atingerea lui i-ar face rău.

Bineînțeles că da. Atingerea lui nu i-ar face decât rău.

Cu toate astea, o ținu și mai strâns. La naiba dacă avea de gând să-i dea drumul.

Nu în seara asta.

„O singură noapte."

Ignoră gândul și o trase în casă, recunoscător pentru ora târzie și pentru lipsa de servitori. După ce diavolul plecase pentru a-și face un cămin cu Felicity, Whit nu dorise să îi concedieze pe unii dintre servitori. Avea mai mulți decât îi trebuiau, ceea ce însemna că toată casa era foarte îngrijită. Cineva lăsase o lampă aprinsă la intrare

pentru el, una pe care o luă în timp ce o conduse pe Hattie pe scările apartamentelor sale, care erau în continuare singura parte a casei pe care o considera a lui.

Tânăra îl urmă, iar Whit îi intui curiozitatea în timp ce urcau scările. O simți când ajunseră pe un hol lung și întunecat, din felul în care încetinise și încerca să se uite în cealaltă direcție.

Cutia de vorbit nu putu rămâne tăcută.

– Unde mă duci?

El nu-i răspunse.

– Crezi că tăcerea ta e înnebunitoare, nu?

Ca și cum sunetul vocii ei, liric și minunat, nu era la fel. Puse o mână pe ușa care dădea spre camerele lui și se uită peste umăr.

– Am presupus că vrei să continuăm discuția.

– Am spus că ar trebui să facem asta după ce te bandajez.

Amândoi se uitară în jos și văzură că Whit sângerase prin cămașă. Bărbatul nu era genul care să ceară îngrijiri, însă nu putu împiedica mormăitul jos provocat de acea idee.

– Mmm.

Se aștepta la emoții din partea ei. Ezitare. Însă uitase că avea de-a face cu Hattie, care era îndrăzneață și curajoasă.

Ochii ei violeți străluceau în timp ce-i priveau mâna, care se afla pe clanța ușii, iar buzele ei delicioase se curbară într-un zâmbet.

– Și înăuntru? E vizuina ta?

Whit râse și își înclină capul.

– Fără plante.

– O să păstrezi afacerea.

– Da, zise el.

Nu avea de ales.

– Înțelegi că nu o să accept asta fără luptă.

– Nici nu mi-aș fi închipuit altceva.

Își imagină că lupta cu ea ar fi cea mai bună de care avusese parte vreodată. Însă nu avea să îl învingă. Asta era lumea lui. Jocul lui.

Și niciodată nu își dorise o victorie ca pe aceea care o ținea pe Hattie în siguranță.

Însă, când o parte a gurii ei se ridică într-un zâmbet și îi etală gropița, Whit simți lovitura provocării ei, iar asta îl ameți.

Hattie îndreptă gulerul hainei ridicole pe care o purta și aranjă cutele de pe jacheta care nu-i ascundea formele. Apoi se îndreptă.

– Nu avem așadar nici o înțelegere. Suntem rivali.

Modul în care tânăra spusese asta, ca și cum n-ar fi existat resentimente, îl făcu s-o dorească mai mult ca oricând.

– Mai avem o singură înțelegere.

Whit nu știa de ce spusese asta. De fapt, știa exact de ce spusese asta.

Hattie înțelese la ce se referea – și era nerăbdătoare.

– Corpul.

Whit se încordă. Îi putea da o singură noapte. O putea ține în siguranță pentru o noapte. O singură noapte, apoi îi dădea drumul.

O singură noapte și avea să poată face asta.

– Foarte bine, zise ea, arătând spre ușă. Deschide-o!

Capitolul 18

Nu ar fi trebuit să îi placă schimbul de replici cu el. Nu ar fi trebuit să rămână, după ce el recunoscuse că nu avea de gând să o ajute în planurile ei. Ar fi trebuit să-l lase pe bărbatul ăsta, care devenise din partener ezitant rival absolut în mai puțin de o săptămână.

Dar nu voia s-o facă. Nu terminase cu el, nici în afaceri, nici în plăcere. Se simți eliberată când jură că avea să triumfe în ambele sfere.

Acea libertate, cuplată cu adevărul dintre ei, făcu dorința să fie singurul lucru care să conteze.

Hattie trecu pragul camerei care mirosea a miere, lămâie și dafin. Parfumul o duse cu gândul la soarele cald al verii, și se lăsă să se afunde în acel moment – unul care exista numai în serviciul dorinței ei.

Iar asta fu cea mai magnifică libertate pe care Hattie o experimentase vreodată.

Whit se îndepărtă aproape imediat, lăsând-o să inspecteze în tăcere. O sarcină aproape imposibilă, din moment ce singura sursă de lumină era strălucirea portocalie din celălalt capăt al camerei. Hattie se îndreptă spre ea, iar picioarele i se afundară într-un covor gros. Destul de gros cât să explice sunetul din acel spațiu, tăcut și elegant în întuneric. Putea auzi deplinătatea camerei, și se întrebă ce era pe acolo, în jurul ei. Protejând-o de lumea exterioară.

Senzația pe care i-o dădea camera era de cocon. De protecție de tot ce era în afara ei. De orice ar fi putut s-o amenințe. De orice lucru care nu promitea plăcere.

Ar fi trebuit să fie frig, dacă judecai după cât de întuneric și de vântos era afară, dar nu era. Probabil nu ar fi trebuit să fie surprinsă de asta. Era vreodată ceva legat de el rece?

Hattie îi deslușì silueta într-un capăt al camerei. Umerii lui lați ieșeau din haina pe care o aruncă apoi pe brațul unui fotoliu, dezvăluind șolduri înguste și picioare lungi. Gura i se uscă în clipa când Whit se aplecă spre șemineu, unde cărbunii strălucitori se transformaseră în cenușă în vatră. Aruncă lemne peste foc, apoi se ridică și aprinse cele șase lumânări aflate pe cămin.

Și mai mult spațiu se dezvălui, iar Hattie descoperi că era în cea mai decadentă cameră pe care o văzuse vreodată. Pereții erau acoperiți cu mătase în nuanțe de albastru și verde și camera era plină cu o colecție de mobilă extravagantă, fiecare piesă fiind mai mare și mai primitoare decât orice experimentase vreodată. Un fotoliu grena care era de două ori mai adânc decât oricare altul din Londra, un scaun crem înalt, cu o pernă pe care abia aștepta să stea. Un șezlong acoperit cu satin de culoarea safirului aflat în colț, acoperit cu perne de diverse culori, care putea concura cu colecția unui rege.

Și mai multe perne erau împrăștiate în fața șemineului, ca și cum ar fi fost puse acolo pentru confort de către cineva care lăsa orele să treacă încălzindu-și picioarele la foc.

Culorile erau scandaloase. Nuanțe de vară și de toamnă, bogăția lor rivalizând numai cu bogăția textilelor. Degetele lui Hattie erau nerăbdătoare să exploreze, să atingă fiecare parte a camerei și să se bucure de decadența ei.

Dacă Whit îi observă reacția, o ignoră. Sau poate voia și mai mult, mutându-se de lângă șemineu, ca să aprindă și mai multe lumânări. Lumina lor făcu materialele să lucească. Apoi, se urcă pe un scaun, aprinzând alte douăsprezece lumânări, aflate pe un perete de alamă superb, care urca pe zid ca o iederă plantată de zei.

Hattie făcu un pas spre el. Moliciunea de sub picioare îi atrase atenția asupra podelei, unde șase covoare erau suprapuse, într-un mod care ar fi putut fi considerat haotic de cineva care nu-l știa pe Whit. Hattie nu-și închipuia nici măcar pentru o clipă că îl cunoștea pe Whit – cel puțin, nu bine –, dar știa cu siguranță că nu era nimic pus la întâmplare în acea cameră.

Asta era, fără doar și poate, vizuina lui.

Îi spusese adevărul. Nu avea plante, dar erau peste tot cărți.

Erau așezate pe mese și lângă fotoliu. O grămăjoară era lângă șemineu. În colțul cel mai apropiat de ușă, erau cel puțin douăzeci, strânse lângă o carafă de scotch, sau burbon, sau orice era lichidul acela de culoarea chihlimbarului. Se apropie de una dintre grămezi și își lăsă degetele să se plimbe peste cotoare. *Philosophical and Physical Opinions*, de Margaret Cavendish, *Emma*, de Jane Austen, o biografie a Zenobiei, o colecție a operelor Lucreziei Marinella și ceva ce se numea *Dell'Infinita d'Amore*. O copie din *Cartea Cetății Doamnelor*, de Christine de Pizan, se afla în vârf, laolaltă cu o pereche de ochelari.

Asta nu era o bibliotecă. Nu era nici o mobilă extravagantă din lemn. Nu erau rafturi. Nu avea unde să așeze cărțile. Toate erau pentru citit.

Iar bărbatul ăla citea în acea cameră. *Cu ochelari.*

Niciodată în viața ei, Hattie nu-și imaginase că ochelarii ar putea fi atâtători. Acum însă, abia se abținu să nu îl roage să și-i pună.

Era cel mai revelator mod de a privi în viața cuiva pe care Hattie îl experimentase vreodată. Revelator, delicios și atât de neașteptat, că voia să petreacă următoarea săptămână investigând fiecare colț, până când îl înțelegea pe bărbatul care le umplea.

Bănuia însă că nu avea să-l înțeleagă niciodată în totalitate.

– Camera asta e...

„Perfectă."

El plecase deja. Dispăruse într-o cameră aflată în capătul acestui spațiu magnific. Nu îl vedea, dar, cu toate astea, o atrăgea ca și cum ar fi fost legată de el.

– Whit? strigă ea în timp ce păși în următoarea cameră, care avea o formă ciudată. Era mai lungă decât lată, cu trei ferestre rotunde enorme pe peretele cel mai îndepărtat, fiecare transformată în oglinzi de noaptea fără lună de afară și de focul dinăuntru.

Cea din stânga reflecta o cadă masivă din cupru, pe jumătate plină cu apă, așezată într-o laterală a șemineului. Atenția lui Hattie fu atrasă imediat de piesa enormă, mai mare decât orice cadă văzuse până atunci. Apa dinăuntru emana căldură, semn că servitorii fuseseră acolo cu numai câteva minute înainte.

În vatră, erau două ibrice mari, care arătau ca și cum ar fi așteptat toată ziua ca stăpânul lor să se întoarcă, de parcă ar continua să facă asta până când el se spăla.

Hattie inspiră adânc. Dorința pulsa în ea, urmată de emoții. Fusese atât de mândră de curajul ei de mai devreme, dar acum, când se confrunta cu intimitatea camerelor și a băii lui, devenea din ce în ce mai puțin îndrăzneață. Se forță să fie puternică și spuse:

– Ai de gând să faci baie?

Whit era la chiuvetă și desfăcea bucata de material de pe mâna stângă. Pentru o clipă, Hattie fu hipnotizată de mișcarea care dezvăluia putere și dexteritate.

– Da, zise el, în timp ce repetă acțiunea cu mâna dreaptă.

Apoi, se aplecă peste chiuvetă și se spălă pe mâini.

Hattie înghiți în sec, gura ei fiind uscată. Încercă să braveze o indiferență relaxată.

– Aha. Sunetul nu fu nici relaxat și nici indiferent. Niciodată nu fusese atât de recunoscătoare că se uita la spatele unei persoane. Asta e bine. Doar sângerezi.

Își reamintea asta ei sau remarca era pentru el?

Bărbatul o privi peste umăr. Se vedea amuzament în ochii lui?

– Nu mai sângerez. Va trebui să ții mai bine în următoarea noastră luptă.

Hattie se încruntă.

– Nu am vrut să... Se opri. Dacă ar fi crezut chiar și pentru o clipă că el avea să fie rănit, nu ar fi scos cuțitul din buzunar. Credeam că va trebui să mă apăr.

Whit se opri, iar Hattie se întrebă la ce se gândea, cu toate că știa că nu avea să-i spună.

– Nu am crezut că o să mă protejezi.

Bărbatul o privi peste umăr, privirea lui de chihlimbar fiind ca focul, iar Hattie și-l imagină spunând ceva magnific. Cum ar fi că avea s-o protejeze mereu.

Asta era însă o nebunie. Nu era același bărbat care tocmai îi furase afacerea? Care îi transformase în rivali?

– Chiar și așa, rana ar trebui curățată și bandajată.

Whit își șterse mâinile pe un prosop și se îndepărtă de masă, spre apa fierbinte din vatră.

– Atacatoarea devine infirmieră.

Hattie înghiți în sec la auzul cuvintelor și la viziunea pe care o declanșau. La felul în care o făceau să-și dorească să-l atingă. La modul în care o făceau să se simtă copleșită de situație. Când își imaginase Anul lui Hattie, avusese de gând să urmeze un plan simplu, pas

cu pas, care să o ajute să-și controleze propria viață. Atunci fusese pregătită să ia cu asalt lumea.

Însă lucrurile nu mai stăteau așa. El îi distrusese planul, iar acum amenința să o distrugă și pe ea.

Partea cea mai rea era că Hattie își dădea seama că voia asta.

– O să fac ce pot ca să mă revanșez, zise ea, cuvintele fiind spuse mai încet decât și-ar fi dorit.

Whit auzi asta și ezită când se întinse după al doilea ibric. Pauza abia dacă ar fi putut fi observată de cineva care nu era atent. Însă Hattie îl privea cu mai mare atenție decât privise orice altceva în viața ei, așa că, atunci când el mormăi ușor, sunet pe care cândva l-ar fi considerat disprețuitor, ea auzi altceva. Ceva categoric.

Dorință.

Nu era posibil, nu? Nu o atinsese în acea seară. Stătuseră în trăsura aia o vecie. Singuri, în întuneric. Iar ea își dorise ca el s-o atingă. Fusese pregătită să țipe după un sărut de la el.

Iar el nu făcuse nimic.

Însă acum, inima lui Hattie începu să bată cu putere. Era imposibil, însă el o dorea.

Whit își aruncă hainele pe jos. Erau pătate din cauza evenimentelor din acea seară. Apoi, se așeză pe un scaun din apropiere și își dădu jos ghetele.

Hattie nu putea să se oprească din a se minuna de felul în care corpul lui se așeza pe scaun, de mușchii pe care era sigură că oamenii de rând nu-i aveau, care se flexau și se întindeau. Își opri un oftat, care ar fi fost de-a dreptul jenant dacă Whit l-ar fi auzit.

Bărbatul se aplecă să-și scoată o gheată și scânci. Sunetul dispăru înainte să-l poată observa cineva, cel puțin cineva care nu îi urmărea fiecare mișcare cu atenție.

Hattie făcu un pas în față. Nu-i plăcea să-l știe suferind.

– Pot să te ajut?

Bărbatul îngheță la auzul întrebării. Hattie se gândi că făcuse o mare greșeală. Whit clătină din cap și spuse, imposibil de încet:

– Nu.

Gheata ieși repede, iar Whit scânci din nou, ignorând orice avertisment din corpul său și prinzând de a doua gheată. Hattie se apropie din nou, iar în acel moment Whit ridică privirea. Repetă, de data asta mai tare:

– Nu!

Când a doua lui gheată fu dată jos, Whit se ridică și își scoase ceasurile din buzunar.

Două ceasuri. Mereu.

Le așeză pe măsuță, lângă un coș plin cu bandaje și ață, probabil pentru că avea nevoie de îngrijiri dese după bătăi. Hattie era hipnotizată de discurile de metal. Fără să-și mute privirea de la ele, spuse:

– De ce porți cu tine două ceasuri?

Urmă o pauză destul de lungă cât Hattie să creadă că el nu avea să-i răspundă. Mâinile lui ajunseră la brâul pantalonilor.

– Nu-mi place să întârzii.

Hattie clătină din cap.

– Nu...

Cuvintele se opriră în timp ce Whit desfăcu nasturii de la pantaloni. Tânăra continuă să-l privească în ochi, nedorind să fie nepoliticoasă, dar putu număra nasturii din mișcările umerilor, pe măsură ce îi deschidea. Trei. Patru. Cinci.

Nu se putu opri. Se uită. Bineînțeles că se uită. Lumina slabă din cameră făcu imposibil să vadă altceva decât un V în umbră, încadrat de mâinile lui puternice. Degetele erau băgate în material – ca și cum Whit ar fi putut să stea acolo, sub privirea ei, pentru totdeauna, dacă asta și-ar fi dorit ea.

Asta își și dorea.

Între acele degete, era o aluzie de altceva. Piele. Hattie își mută privirea din acel loc. Obrajii îi luară foc. Whit o privea, iar ochii lui de chihlimbar străluceau în lumina focului. Pentru o clipă sălbatică, Hattie se întrebă cum ar reacționa el dacă s-ar duce să-l atingă. Dacă își punea mâinile peste ale lui acolo, în întuneric.

În clipa în care ea avu acel gând, el se relaxă, iar privirea sa sugeră că se gândea la același lucru. Ca și cum l-ar fi încântat atingerea dacă Hattie i-ar fi oferit-o.

Încă îi datora ruinarea.

De fiecare dată când fuseseră împreună, timpul sau locația îi împiedicase să ducă la capăt aranjamentul. Dar acum... aici...

O putea ruina ca la carte.

Hattie își dorea asta. Iar faptul că își acceptase dorința îi oferea o libertate magnifică.

Nu că ar fi verbalizat acest lucru.

Whit umplu tăcerea lungă.

– Aveai să mă întrebi ceva?

Ea clătină din cap, fiindu-i greu să-și găsească cuvintele.

– Nu.

Un zâmbet atotcunoscător apăru pe buzele lui, iar bărbatul se întoarse, ca și cum totul ar fi fost perfect normal. Își dădu pantalonii jos și se îndreptă spre cadă. Când îi văzu fundul, Hattie își mută privirea departe de el, spre fereastra aflată dincolo de cadă, care acum era o oglindă și dezvăluia...

„Dumnezeule."

Tânăra se întoarse imediat cu spatele la acea scenă.

– Așa îți faci de obicei afacerile?

Întrebarea se lovi de tăcere. Ba nu, nu de tăcere. De prea multe sunete. Zgomotul făcut când el intră în cadă, apa care se legăna în timp ce-i accepta greutatea, propriul lui mormăit în timp ce se adapta la căldura apei...

Sunetul era de un hedonism pur, iar dorința apăru adânc, împrăștiindu-se prin ea, ca și cum și Hattie ar fi fost într-o cadă.

Ca și cum ar fi fost cu el în cada lui.

Dacă ar fi făcut asta?

Gândul o făcu să râdă. Era un scenariu greu de imaginat, ce presupunea că ar fi fost destul de curajoasă cât să se dezbrace fără ezitare. Nu se putea imagina ca fiind genul de femeie care se autoinvită în cada unui bărbat.

Se auziră din nou valuri, iar Hattie rezistă impusului de a se întoarce și de a se uita, ca să vadă ce făcuse Whit ca să le provoace. Se concentră pe lumina puternică din cealaltă cameră, la marginile covoarelor, care se suprapuneau.

Odată ce se făcu confortabil, Whit spuse:

– Nu mi-ai promis o luptă?

Hattie fu atât de surprinsă de întrebare, că se întoarse cu fața spre el. Nu era însă pregătită să-l vadă relaxat, cu brațele rezemate de marginea de cupru a căzii, cu capul lăsat pe spate, ochii închiși, părul negru ud și dat de pe fața lui frumoasă. Sângele uscat îi dispăruse de pe obraz. Nu mai rămăsese decât o tăietură mică, înconjurată de o vânătaie care se înnegrea.

Asta ar fi trebuit să-i afecteze frumusețea, însă nu o făcea. În schimb, îl aduse printre muritori. O făcu pe Hattie să vrea să-l atingă. O făcu să vrea să-l facă al ei. O făcu să vrea să...

– Deja ai avut parte de o luptă în seara asta, zise ea încet.

Whit deschise ochii și îi găsi imediat privirea.

– Și? Ce oferi?

– Nu vreau decât să...

Se uită spre fereastră, la imaginea reflectată în întunericul de acolo. Ea, îmbrăcată în haine bărbătești, cu ochii mari, și el, lat și bronzat, în cadă. Ce nu i-ar fi oferit? Erau atâtea lucruri pe care le voia de la el. Atingere. Cuvinte. Plăcere. Și altceva, ceva ce nu îndrăznea să pronunțe.

Ceva ce nu putea avea.

Își desprinse privirea de la fereastră. Se uită la el.

– Vreau să am grijă de tine.

Dintr-odată, toată relaxarea lui dispăru. Maxilarul și umerii i se încordară. Hattie adăugă repede:

– Nu ar trebui să vreau asta, bineînțeles. Doar suntem dușmani.

– Da?

Whit se întinse după bucata de cârpă așezată pe marginea căzii și o trase în apă cu mai multă forță decât era necesar.

– Am de gând să-ți dau de furcă pentru afacerea mea.

– Și eu o să țin pasul cu tine, zise el. Mâine.

Un fior o străbătu la auzul cuvântului care o eliberă. Îi eliberă pe amândoi. *Mâine* nu era acea seară.

– Mâine nu o să-mi placă de tine, zise ea, simțind că era important să spună asta.

– Nu te învinovățesc.

Hattie se temea însă că avea să-l placă. Chiar dacă nu avea nici un motiv pentru asta. Chiar dacă el o mințise și o rănise. Dar acum, nu părea să fie acel bărbat, părea să fie... bun.

Mișcările lui de sub apă fură rapide și practice, iar Hattie se temu că bărbatul avea să își agraveze rănile. Se apropie, întinzând o mână, ca și cum l-ar fi putut opri. Whit o privi, iar concentrarea din ochii lui fu de ajuns să o oprească.

– Mâine, zise ea gâtuit.

Singurul zgomot din cameră era mișcarea apei când el termină baia. Până când el o întrebă, destul de încet încât, la început, ei nu-i veni să creadă ce auzi.

– Cum ai avea grijă de mine în seara asta, războinico?

Ea roși.

– Ți-am spus.

– Da?

– Te-aș bandaja.

– Și după ce ai terminat cu asta?

– N... nu știu. Probabil ți-aș mulțumi pentru că m-ai protejat.

Bărbatul clătină din cap.

– Nu-ți merit recunoștința. Nu vreau ca nimic din ce o să se întâmple în seara asta să fie ca urmare a recunoștinței tale. Vreau să se întâmple pentru că tu vrei asta.

Ea chiar voia acel lucru.

– În regulă.

– Spune-mi ce gândești, zise el.

– Mă gândesc că aș vrea să vorbim despre înțelegere.

Whit se aplecă spre ea, zgomotul apei din cadă răsunând ca focurile de armă în cameră.

– Zi.

– La plăcere.

– Încă vrei să fii ruinată.

Ea încuviință.

– Da, te rog.

Bărbatul nu ezită.

– În seara asta.

Anticiparea gonea prin ea. Pur și simplu, nu mai putea să stea nemișcată și să aștepte ca el să termine baia.

– În seara asta. Sau ai de gând să-ți încalci și promisiunea asta?

O sprânceană întunecată se arcui la auzul întrebării. Cu vânătaia de pe obraz, arăta ca un adevărat escroc. Chiar spusese asta? Lui Hattie nu-i venea să creadă că-l provocase. Entuziasmul curgea prin ea, amenințând să dea pe dinafară când el scoase un sunet care suna a plăcere și a durere în același timp.

– Nu, draga mea, nu o să mă răzgândesc, zise el în timp ce își puse mâinile pe marginile căzii.

Whit se ridică, iar apa îi curgea pe piept, pe șanțurile și văile de acolo, spre V-ul din zona vintrei. Hattie făcu ochii mari când văzu cât de gros și de lung era, drept, neted și... Dispăru. Tânăra îl privi în timp ce își lega un prosop la mijloc, ascunzându-se.

Whit ridică dintr-o sprânceană, iar ea auzi întrebarea tăcută.

Ești dezamăgită?

Da, chiar era.

Înghiți în sec în timp ce el se întinse după un alt prosop cu care își uscă restul corpului cu mișcări sigure și relaxate, ca și cum totul ar fi fost ceva normal. Și poate era. Poate își petrecuse serile

făcând baie pentru numeroase femei, una mai nerăbdătoare decât alta să-l privească.

– Presupun că faci asta des, zise ea, regretând cuvintele imediat.

Cu siguranță, o asemenea remarcă nu era potrivită pentru o astfel de situație.

– Ce anume?

Tânăra clătină din cap, dar tot pronunță cuvintele.

– Te speli în fața femeilor. Le aduci aici, ca un prinț într-un palat.

Colțul gurii lui zvâcni, iar Hattie clacă.

– Să nu îndrăznești să râzi de mine, zise ea. Nu știi cum e să fii persoana lipsită de experiență, care știe că tu ai făcut asta de sute de ori, cu sute de alte femei, toate foarte frumoase, sfioase și cu lenjerii create pentru...

Hattie se opri și făcu ochii mari la auzul propriilor cuvinte.

Bărbatul își aruncă prosopul pe jos, fără să-și ia ochii de la ea.

– Nu te opri acum, Hattie. Spune-mi mai multe despre lenjerie.

O provoca, bărbatul ăsta pe care l-ar fi urât dacă nu l-ar fi plăcut atât de mult.

– Sunt sigură că sunt minunate. Cu dantelă și zorzoane. A mea... nu este.

Ce făcea?

– Nu?

Whit se întoarse ca să ia o pereche de pantaloni curați de pe un scaun din apropiere.

Tânăra se uită în altă parte când el se îmbrăcă, iar cuvintele îi alunecară din gură.

– Lenjeria mea are un alt scop. Asta când o port.

Whit se uită peste umăr și aproape zâmbi.

Hattie închise ochii.

– Știi ce vreau să spun.

– Îți jur că nu știu.

– Adică, o port, dar e altceva când porți...

Făcu semn spre corpul ei. Whit urmări mișcarea și, pentru o clipă, păru să-și imagineze toate lenjeriile pe care le-ar fi putut purta Hattie în timp ce era îmbrăcată cu haine bărbătești.

Dumnezeule, hainele bărbătești nu prea o scot în evidență, nu?

– Oricum, sunt sigură că faci asta des și cu persoane mult mai calificate.

Dintr-odată, Whit se îndreptă spre ea, cu pași mari și mușchi perfecți. Pantalonii nici măcar nu erau cu totul încheiați. Mergea spre ea cu grația unui prădător, până când ea își reveni și își dădu seama că nu voia să scape.

Se opri, dar el nu o făcu.

Se opri abia când ajunse la ea, dându-i jos pălăria, cuprinzându-i fața în mâini și aplecându-se să o sărute fără ezitare. Buzele lui ferme și imposibil de moi îi furară un icnet, în timp ce Whit îi ridică bărbia și îi acapară buzele, limba lui plimbându-se peste buza ei de sus, convingând-o să se deschidă, până când Hattie stătea pe vârfuri și îi venea în întâmpinare.

Când înțelese că era a lui, îi zâmbi, oferindu-i un mic răget, în timp ce o trase aproape, iar gurile lor se realiniară, și, într-un final, o mângâia din ce în ce mai profund, oferindu-i tot ce-și dorise vreodată, până când amândoi gâfâiau.

Whit se îndepărtă, ca să respire amândoi, iar Hattie deschise ochii. Se simțea ametită, dar încercă să se concentreze asupra lui.

– Mă bucur că ai adus vorba despre însușiri, zise el.

– Da?

– Mmm.

Whit o privi în ochi pentru o clipă lungă, ca și cum ar fi căutat ceva.

– Pentru că mă tem că eu nu îndeplinesc cerințele tale.

„Ce?"

Înainte să apuce să-l întrebe, bărbatul se aplecă peste ea. Când îi șopti apoi, era atât de aproape, încât Hattie îi putea simți cuvintele pe buze.

– Să scot lista? Nu pot să mă fac de înălțime sau cu constituție medie, draga mea, și nici nu pot să mă fac blond.

Obrajii îi luară foc când auzi aluzia la lista pe care o dăduse la bordel, dar refuză să lase rușinea să profite de acel moment. Își așeză mâna pe umărul lui gol și fierbinte ca soarele. Atingerea îi făcu pe amândoi să tresară.

– Ești și prea chipeș, dar cred că va trebui să mă împac cu asta.

Whit mormăi și o mângâie pe un obraz.

– Nu sunt nici fermecător sau binevoitor.

Lui Hattie nu-i păsa. Își înclină fața spre a lui, dar el o împinse înapoi, refuzându-i sărutul pe care îl voia cu disperare.

– Dar nu vrei nimic din toate astea, nu?

– Nu, zise ea încet, dorind să-i simtă sărutul.

Degetele lui se afundară în părul ei.

– Ce vrei?

Hattie se ridică pe vârfuri și îi șopti pe buze, cu mai mult curaj decât avusese vreodată:

– Te vreau pe tine.

– Și eu te vreau pe tine, zise el, în timp ce o sărută lung. Degetul i se plimbă peste pielea moale a obrazului în timp ce-i linse gura, lovind-o ușor – un indiciu delicios a ce era posibil să urmeze. Apoi, îi șopti: Să-ți zic ce pot să promit?

– Te rog.

– O să fiu foarte minuțios.

Hattie zâmbi la auzul cuvintelor, plăcerea pulsând în ea.

– Chiar excesiv de minuțios?

Whit își mormăi aprobarea și o sărută din nou, limba lui fiind dulce în timp ce o căuta pe a ei.

Degetele lui Hattie se plimbară pe pieptul lui, palma ei alunecând peste șanțurile magnifice ale corpului său, desfătându-se în căldura lui până când ajunse la vânătăile dintr-o parte, moment în care el tresări. Hattie îi dădu drumul imediat, însă el o trase înapoi în căldura lui.

– Nici să nu te gândești.

Tânăra își lipi palma de pieptul lui.

– Să nu mă gândesc la faptul că ești vânăt? Ai fost lovit cu gheata, la naiba. Asta ca să nu mai pomenesc despre lama mea. O să mă lași să mă uit.

Bărbatul zâmbi la insistențele ei.

– Nu știam că ești medic.

Hattie îi aruncă o privire iritată.

– Îmi dau seama că nu îmi place când ești vorbăreț.

Whit râse și îi fură un sărut delicios.

– Hattie, nu poți să mă învinovățești că sunt mai interesat de corpul tău decât de vânătăile mele.

– Serios?

– E vina ta. Acum, sunt curios în legătură cu lenjeria ta.

Hattie rezistă entuziasmului și amuzamentului care veni la auzul cuvintelor, rămânând serioasă.

– Dar eu sunt interesată de vânătăile tale.

Urmă o pauză, apoi un bombănit, semn că Whit accepta târgul.

– Dacă te las să-mi îngrijești rănile, o să mă lași să te ruinez?

Din nou, tentația libertății. Un răspuns la care nu avu de ce să ezite. Îl privi cu un foc iubitor în ochi.

– Da.

Capitolul 19

Contrar a ce credea Hattie, Whit nu adusese niciodată o femeie în camera lui.

Casa avea o zonă imensă de primire la parter și un birou pentru Whit și Diavol, așa că nu existase niciodată vreun motiv ca Annika și celelalte femei de la depozit să meargă în camerele lui. Grace fusese acolo de vreo șase ori, dar doar cât să râdă de decorul extravagant și să plece.

Cât despre celelalte femei, Whit nu le aducea niciodată acolo. Nu voia să răspundă întrebărilor despre acel spațiu. Nu voia să apere mansarda cu formă ciudată în care avea lucrurile pe care le iubea cel mai mult în lume. Și cu siguranță nu voia să dea unei alte persoane acces la plăcerile lui private.

Dar nu ezită să o aducă pe Hattie înăuntru, cu toate că gestul de a o primi în spațiul pe care ea îl numea vizuina lui îl expuse mai mult decât momentul când făcuse baie în fața ei.

Când făcuse baie, nu dorise decât să o tragă și pe ea în cadă cu el, să o dezbrace de hainele ei ridicole și să o spele, până când amândoi gâfâiau, plini de dorință, iar el nu avea de ales și trebuia să îi provoace orgasme, până când Hattie țipa.

Consideră că dăduse dovadă de mult control când nu făcuse asta.

Însă femeia începuse să vorbească despre desuuri. Ar fi trebuit să fie sanctificat pentru că oprise sărutul păcătos pe care îl împărtășiseră, plin de căldură, explorare și promisiune, și o lăsase să îi oblojească rănile, cu bandaje și uleiuri, când el nu avea nevoie decât de buzele și de mâinile ei.

Consideră că dăduse dovadă de control când nu voia decât să-i demonstreze că vânătăile nu-l împiedicau cu nimic și era capabil s-o ia pe sus și s-o ducă în pat.

Dar nu o făcuse. În schimb, stătu și o privi cum alese o bandă lată de bandaj și o alifie, iar apoi se așeză lângă el.

– Întoarce-te spre lumină, zise ea, în timp ce îi privea pieptul ca un doctor.

O ascultă, iar ea se întinse spre el, încet.

– O să...

– Mă atingi, gemu el. Nu credea că mai putea rezista mult fără degetele ei delicate pe el.

Hattie făcu ce i se ceruse, și amândoi rămaseră fără aer. Privirile li se întâlniră, iar tânăra își trase mâna, ca și cum s-ar fi ars.

– Îmi pare rău.

– Nu, zise el, prinzând-o de degete și aducându-le din nou pe pielea lui. Nu te opri.

Să nu te oprești niciodată.

Hattie nu o făcu, plimbându-și degetele peste pielea lui.

– Asta e o vânătaie serioasă.

Bărbatul mormăi, încercând să ignore plăcerea care veni odată cu durerea.

– Ar trebui să mergi la un chirurg. Ai unul?

– Nu am nevoie de chirurg, zise el.

„Am nevoie de asta. De tine."

Hattie își plimbă degetele peste partea mai întunecată a vânătăii.

– Cred că ai o coastă ruptă.

Whit încuviință.

– Nu ar fi prima.

Hattie se încruntă.

– Nu îmi place asta.

Plăcere nu era un cuvânt destul de cuprinzător pentru a descrie modul în care replica ei fermă îl străbătu, neîndurătoare și electrică. Inspiră și încercă să-i domolească îngrijorarea.

– O să se vindece.

Hattie nu părea convinsă, dar deschise cutia cu alifie și o duse la nas.

– Dafin. Folosești destul de des.

– Mă lupt destul de des.

Tânăra tresări la auzul cuvintelor, iar Whit își dori să le poată lua înapoi.

– De ce?

El nu răspunse, în timp ce ea îl dădea cu alifie pe piept, cu mișcări ferme și destul de ușoare cât să-l facă să simtă cu totul alt gen de durere. Când fusese ultima oară când cineva avusese grijă de el?

Nu se mai întâmplase așa ceva de decenii întregi.

Își dădu seama că nu voia ca lucrurile să revină la normal, nu acum, că îi simțise mâinile pe el. Atingerea ei blândă. Felul în care trezea fiecare părticică din corpul lui, în timp ce îl ungea cu lămâie și dafin.

– Ce e în crema asta? Cum funcționează? întrebă ea.

– Salcie și foi de dafin. Dacă întrebarea ar fi fost pusă de altcineva, Whit ar fi oprit răspunsul acolo. Însă era Hattie, și totul era diferit cu ea. Mama obișnuia să facă ceva similar. Îi spunea *suave de sauce*. Se dădea pe mâini înainte de culcare.

– O dureau de la cusut.

Whit urî cât de ușor îi fusese lui Hattie să înțeleagă ceva ce lui îi luase ani întregi. Ura vinovăția pe care o simțea.

– Am făcut ce am putut ca să aduc bani, ca să nu mai fie nevoită să muncească așa mult, dar nu a vrut să stau pe străzi. A plătit ca să iau lecții în camera din spate a unui negustor de pe Clements Lane. A insistat să învăț să citesc. În unele săptămâni, lumânările costau mai mult decât banii câștigați de ea.

Fusese o lecție pe care Whit nu o uitase niciodată. Una la care se gândea de fiecare dată când aprindea lumânările din cameră, care erau mai multe decât ar fi avut nevoie vreodată, ca și cum, dacă s-ar fi străduit destul de mult, ar fi putut lumina camera aceea pentru mama lui.

– De fiecare dată când îi spuneam că vreau să muncesc, îmi amintea că banii pe lecții nu se dădeau înapoi. Spunea că dacă...

Whit se opri.

Atingerea lui Hattie nu șovăi. Bărbatul se concentră pe mângâierile ușoare, minunate.

– Spunea că, și dacă asta o s-o omoare, o să cresc să fiu un gentleman.

Tocmai de asta o părăsise. De asta tatăl lui îl făcuse să lupte pentru un ducat pe care nu era menit să-l moștenească.

Iar asta o omorâse pe mama lui.

Whit înghiți gândul, lăsând amărăciunea să se așeze, înainte să adauge încet:

– Ce ar crede despre mine acum?

Hattie tăcu o clipă, destul de lungă cât Whit să creadă că nu avea să îi răspundă. Dar o făcu, pentru că mereu știa ce să spună.

– Cred că ar fi mândră de tine.

– Ba nu, zise el.

Mama lui ar fi urât viața pe care o ducea. Ar fi urât violența cu care trăia zilnic, mizeria din lumea lui. Și ar fi considerat că modul în care o trădase pe Hattie era de neconceput.

– Ar fi urât totul, cu excepția cărților.

Tânăra zâmbi la auzul cuvintelor.

– Ai multe cărți.

– Nu ni le permiteam. Nu voia să-i spună asta. Nu era treaba ei. Cumva însă, nu se putea opri din vorbit. Nu știa să citească, dar le aprecia. Se uită prin cameră. Nu și le permitea, iar eu nici măcar nu le țin într-o bibliotecă.

Un alt mod prin care dăduse greș în fața mamei lui.

Hattie nu-și ridică privirea de la ce făcea.

– Mi se pare că cel mai bun mod prin care ai putea să-i onorezi aprecierea e citindu-le, iar cărțile astea par citite.

Bărbatul mormăi, iar ea râse.

– Asta înseamnă că ai vrea să schimbi subiectul. Își ridică privirea spre el, iar zâmbetul ei dulce fu o distragere plăcută a atenției. Îți învăț sunetele.

Degetele ei se plimbară peste coastele lui Whit, unde o vânătaie mov se mărea repede, iar el inspiră adânc.

– Nu trebuie să fiu o elevă bună ca să știu ce a însemnat asta. Ridică mâna, semn că terminase cu alifia. Pot să te bandajez? Un alt mormăit, iar Hattie zâmbi și ridică materialul de lângă ea. Să înțeleg că da.

– Da, zise el.

Hattie începu să învârtă bandajul cu atenție în jurul corpului lui, atingerea ei fiind o tentație constantă. Când făcu asta a treia oară, buzele i se despărțiră și începu să respire din ce în ce mai repede. Vorbi cu bandajul:

– De ce ai face așa ceva? Ești bogat dincolo de orice închipuire și ai respectul fiecărui om, de la Tamisa până la Oxford Street și dincolo. De ce îi lași să te rănească?

Pentru că o merita.

Nu îi spuse însă asta. În schimb, zise:

– Așa am supraviețuit.

Atingerea ei șovăi.

– Fratele tău și sora ta? Și tu?

Whit se uită în jos, la degetele ei care îl bandajau. Era uimit de ele. De ea. De modul în care îi atrăgea cuvintele.

– Am fugit de tatăl și de fratele nostru.

Nu suporta să vorbească despre Ewan cu ea, mai ales că bărbatul acela era o amenințare.

– De ce?

Ce femeie minunată și plină de compasiune, care avea un frate pe care îl protejase, deși acesta distrusese totul pentru ea.

Nu ar înțelege adevărul despre trecutul lui, dar, cu toate astea, îl rosti.

– Am pus în pericol toate lucrurile pentru care trăia bătrânul. Toate lucrurile pentru care muncise cel mic. Și Ewan era dispus să facă orice pentru dragostea tatălui meu. Nu că ar fi avut câtuși de puțină dragoste de oferit.

Hattie se încruntă.

– Era chiar dispus să te vadă fugind?

– S-a *asigurat* că o să fugim. Privirea lui se opri asupra coșului cu bandaje și alifii. În seara aia, a venit după Grace. Diavolul l-a oprit și a primit cuțitul pentru amândoi.

Hattie icni.

– Fața lui. Cicatricea.

– Un cadou de la fratele și de la tatăl nostru.

– Mi-ar plăcea să vorbesc cu amândoi, zise ea, cu ură în ochi.

– Tata e mort.

– Foarte bine.

Hattie luă o foarfecă, iar el ridică dintr-o sprânceană. Tânăra părea pregătită de luptă. Având în vedere furia ei, Whit poate chiar ar fi pariat pe ea.

– Și fratele tău?

– Nu e mort, zise el.

„E prea viu. Prea aproape."

Hattie termină să-l bandajeze, făcând un nod perfect.

– Ar face bine să nu dea peste mine pe o alee întunecată.

Replica l-ar fi amuzat pe Whit dacă bărbatul nu ar fi fost atât e irațional de speriat de ideea ca Hattie să iasă în calea lui Ewan.

„Ori renunți la ea, ori o s-o iau."

Whit își așeză mâinile pe umerii ei, forțând-o să-l privească.

– Ascultă-mă. Dacă o să-l întâlnești vreodată pe fratele meu, să fugi în direcția opusă.

Hattie făcu ochii mari când auzi cuvintele și tonul lui serios.

– Cum ai scăpat?

– Nu am făcut-o.

Amintirea îi reveni. Era o noapte întunecată, iar Grace țipa. El și Diavolul dărâmaseră o ușă, iar în cameră îi găsiseră pe fratele lor, cu un cuțit imens, și pe tatăl lor, uitându-se de pe margine. Pe față i se putea citi mândrie și încă ceva. Încântare.

Ai naibii monștri!

Whit sărise la bătaie, dar Ewan fusese prea puternic. Mereu fusese cel puternic. O manifestare perfectă a sângelui ducal. Diavolul fusese prea pripit. Whit, prea mic. Însă Ewan fusese destul de puternic cât să-l pună pe Whit la pământ – și o făcuse cu destulă forță cât acesta să nu se poată ridica.

Diavolul interveni și încasă o lovitură menită lui Grace.

Grace fu cea care îl puse pe Ewan la pământ.

– Diavolul și Grace m-au târât în noapte. Nu aș fi nicăieri fără ei.

– Erați copii.

– Aveam paisprezece ani. Toți ne-am născut în aceeași zi. Și Ewan.

Tânăra înclină capul, întrebarea din ochii ei fiind evidentă.

– Mame diferite. Iar Grace, cea mai norocoasă dintre noi, are și un tată diferit. Ea nu a suferit niciodată pentru că i-ar fi curs sângele lui prin vene.

– Deci nu e sora ta.

– E soră la modul care contează, zise el, amintindu-și de fata roșcată, cu maxilarul puternic, care îi apărase fără ezitare, chiar dacă pierduse mai mult decât ei. Chiar dacă îl pierduse pe singurul băiat pe care îl iubise vreodată. Am fugit. Am fugit și nu ne-am oprit până când am ajuns în Londra. Odată ce am fost aici, nu am avut de ales și am dormit pe străzi. Dar nu era de ajuns să dormim, mai trebuia să și mâncăm.

Hattie stătea nemișcată, iar acesta fu singurul motiv pentru care el continuă să vorbească.

– Diavolul a furat niște pâine pentru noi. Eu am curățat cotorul a șase mere. Dar nu era de ajuns. Trebuia să supraviețuim, iar, pentru asta, aveam nevoie de mai mult.

Încă simțea în oase durerea străzilor umede din mahala, singura care rivaliza cu durerea pierderii mamei sale. Dar nu îi spuse asta lui Hattie. Nu voia să o întineze cu asta.

Nu o voia aproape.

Ce minciună.

Nu o putea avea aproape.

În schimb, îndreptă conversația spre lupte.

– În a treia noapte, a apărut Digger. Era un alt fel de bastard. Nemilos. Nu îi păsa decât de el însuși, dar avea un joc cu zaruri și un ring pe stradă. Avea nevoie de luptători.

Hattie se încruntă.

– Erați copii.

De fiecare dată când Hattie spunea asta, el își amintea cât de diferiți erau. Cum nu putea decât să o întineze. Se ținu strâns de acel gând. De speranța că avea să îl oprească să facă ceva nebunesc.

– Hattie, paisprezece ani e o vârstă bună ca să dai cu pumnul.

Tânăra se uită la umflătura lui de pe obraz.

– Și ca să-i încasezi?

Bărbatul etală un zâmbet arogant.

– Nu trebuie s-o faci dacă ești destul de rapid să te dai din cale.

– Și tu erai foarte rapid?

– A trebuit să fiu. Nu eram nici pe departe puternic. Eram cel mai slab.

Hattie îl privi.

– Mi se pare greu de crezut.

Whit ridică un umăr și îl lăsă în jos.

– Am crescut.

– Observ.

Whit resimți din plin plăcerea din cuvintele ei și se întări, cu o viteză care îl uimi. Înainte să poată face ceva în privința asta, ea îi ceru să continue, și el nu avu de ales.

– Eu și Diavolul eram bătăușii mijlocii. Știam cum să ne ferim, și, atunci când dădeam un pumn, știam cum să îi imprimăm forță. Nu câștigam mereu, dar mereu făceam spectacol.

Povestea ar fi trebuit să fie sumbră, povestea fraților care nu avuseseră de ales decât să se bată pentru paturile și mâncarea lor, dar nu era. Bătăile deveniseră cele mai plăcute amintiri din acei ani.

– El a fost cel care a intervenit, nu? Cel cu Felicity Faircloth.

Uimirea apăru în ochii lui și dispăru.

– Uit că și ea a fost o bogătașă.

Hattie zâmbi.

– Mereu am fost puțin geloasă pe ea pentru că a putut să plece din lumea asta și pentru c-a avut un motiv așa bun s-o facă. Urmă o pauză, apoi: Ai aceiași ochi.

Ochii Marwick.

– Aș vrea să fi vorbit cu el.

– Cu Diavolul? Nu e de tine.

Hattie se simți ușor insultată.

– De ce nu?

– Nu e destul de bun pentru tine. Hattie zâmbi, iar gestul îl lăsă fără aer pe Whit.

– Și tu ești?

– În nici un caz.

Hattie ridică o mână la auzul cuvintelor, încet, ca și cum s-ar fi temut că el avea să fugă. Ideea îl făcu pe Whit să râdă. Nu exista nimic care să-l fi luat din acel moment. Nimic ce nu ar face ca s-o țină acolo. Să o dezbrace și să o facă a lui. În sfârșit. Iar când degetele ei îi atinseră tâmpla, doar cât să îi dea o șuviță la o parte, Whit își ținu răsuflarea, așteptând ca ea să-l tragă aproape. Dorindu-și ca ea să-l sărute.

În schimb, ea spuse:

– Bastarzii Bătăuși. De acolo v-ați luat numele voi doi.

– Noi trei.

Îi luă puțin să înțeleagă.

– Grace?

– Nu ai văzut niciodată o luptătoare ca Grace. Putea să pună la pământ mai multe brute, și asta fără să transpire, iar, când intra în ring, rivalii ei tremurau. Lumea crede că noi suntem Regii din Covent Garden? Prostii. Nu am fi nicăieri fără Grace. Ea s-a născut ca să conducă locul ăsta. Ea mi-a dat primul meu cuțit. M-a învățat cum să-l arunc. O armă pentru care nu trebuia să fiu cel mai mare sau mai puternic.

Admirația se putu citi în ochii ei violeți.

– Retrag ce am spus mai devreme, despre întâlnirea fratelui tău. Aș prefera să o întâlnesc pe sora ta.

– Diavolul ar fi foarte jignit de asta, dar lui Grace i-ar plăcea să te întâlnească, nu am nici o îndoială în privința asta.

Hattie zâmbi, și, pentru o clipă, Whit se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi întâlnit-o pe acea femeie altundeva, altcândva. Dacă s-ar fi dus la lecții, așa cum îi ceruse mama lui. Dacă ar fi refuzat să plece cu tatăl lui și să se lupte pentru un ducat la care nu avusese nici o șansă. Ar fi devenit negustor? Proprietar de magazin? Ceva simplu, care să aducă mâncare și să asigure un acoperiș deasupra capului? Ar fi convins-o pe femeia asta, care era cu mult deasupra lui, că era o partidă bună?

Ar fi venit acasă în fiecare seară, obosit și fericit, și ar fi găsit confort alături de ea? Ar fi citit o carte lângă șemineu, ar fi împărțit o cutie de bomboane în timp ce vorbeau despre vreme, sau despre zgomotul din piață, sau despre lucrurile normale pe care le făceau oamenii normali într-o zi normală?

„Ce ar fi putut să fie."

Gândul îi declanșă o durere în piept, una care venea la pachet cu o dorință atât de puternică pentru ceva atât de imposibil, că ar fi trebuit să pună punct serii chiar atunci. Deoarece, dintr-odată, deveni foarte conștient de faptul că risca să rămână cu o durere permanentă dacă o lăsa pe Hattie Sedley mai aproape.

Însă, când își dădu seama de asta, era deja prea târziu și era prea disperat s-o aibă.

Așa că, în loc s-o trimită acasă, o cercetă cu o privire lungă, care o făcu să roșească și să se uite jenată în altă parte, cu un zâmbet larg pe față.

O voia.

Iar ea îl voia pe el.

În acea seară, doar asta conta.

– Hattie, zise el încet, nedorind s-o sperie cu nerăbdarea lui.

Ea se uită în sus, cu ochii ei violeți enormi.

– Da?

– Ai terminat cu îngrijirile?

Tânăra se uită la bandajul din jurul pieptului său.

– Da.

El își plimbă degetele peste obrazul ei, unde pielea era catifelată ca mătasea.

– Încă avem o înțelegere?

– Da.

Degetele lui îi prinseră o șuviță de păr aurie și i-o dădură după ureche. Hattie se aplecă spre atingere, iar el îi luă fața în mâini, aplecându-se mai mult, ca să o poată mirosi.

– Dumnezeule, ai un miros dulce. Ești ca prăjiturile din vitrina unei cofetării.

Tânăra râse.

– Mulțumesc?

– Când eram mic, era o cofetărie în Holborn care făcea cea mai delicioasă prăjitură cu migdale. Nu am mâncat-o decât o dată. Cofetarul era un ticălos belgian și ne alerga cu mătura dacă îi murdăream treptele, dar, dacă stăteai în locul potrivit al străzii și te lăsai puțin în jos, puteai mirosi prăjiturile alea de fiecare dată când se deschidea ușa. Se apropie și își plimbă nasul peste tâmpla ei, șoptind: În toată viața mea, nimic nu m-a tentat atât de mult ca prăjiturile alea. Până la tine. Își lipi buzele de pielea ei caldă și îi spuse adevărul: Niciodată nu am vrut ceva așa cum te vreau pe tine.

Hattie își puse mâna pe umărul lui, degetele ei lungi și subțiri plimbându-se pe ceafa lui, iar, pentru o clipă, Whit se panică, crezând că ea avea să îl dea la o parte. Dar nu o făcu. În schimb, se întoarse și îl sărută, punând în mișcare ruinarea ei.

Și pe a lui.

– Whit, șopti ea, pe un ton plin de păcat, fără urmă de împotrivire.

El se întinse după ea și începu să-i desfacă haina, mâna lui alunecând sub lâna caldă spre ea, care era mai caldă, mai fierbinte. Se desfătă cu senzația corpului ei, cu unduirea taliei, a șoldului, coapsele puternice, asta în timp ce o trase mai aproape și o puse deasupra lui.

Hattie oftă, copleșită de plăcere, când Whit o așeză deasupra lui. Whit se rezemă, cu o mână în părul ei, destul de departe cât să se uite la ea privindu-l de sus. Tânăra se încruntă în timp ce încercă să nu se lase cu toată greutatea.

– Sunt prea...

– Ești perfectă, zise el, în timp ce se aplecă pentru un sărut, menit să-i demonstreze asta.

După o clipă, îi eliberă buzele, și ea se retrase, ca să se uite la el. Părul era vraiște, și buzele – umflate de la sărut. Incertitudinea din privirea ei dispăruse cu totul și fusese înlocuită de entuziasm. Și de plăcere. Hattie zâmbi sfioasă, și gropița îi apăru, în timp ce își frământa buza de jos.

Dumnezeule, ce frumoasă era!

El clătină din cap.

– Nu.

Apăru o urmă de îndoială.

– Nu?

El își puse o mână peste fundul ei rotund și o trase mai aproape, așezând-o mai ferm, în timp ce își înfipse cealaltă mână în părul ei și o trase în jos, spre el.

– Buza aia nu e a ta în seara asta, iubire, ci a mea.

Se aplecă și o captură, o mușcă, după care își plimbă limba peste ea. Mâinile ei se ridicară la umerii lui, și Hattie se lăsă pradă mângâierii. Whit răspunse cu un mormăit. O mângâie adânc, o supse încet. Adora gustul ei – dulce și mai bun decât al oricărei bomboane pe care o mâncase vreodată.

Cum avea să renunțe la ea?

Ignoră gândul. Se concentră pe ea, pe degetele ei afundate în părul lui, care îl țineau nemișcat în timp ce se lăsă pradă sărutului. Se zvârcoli peste el, iar Whit se bucură de dorința sălbatică – o strânse de șolduri, în timp ce ea se freca de el, de mădularul care era deja tare și se întărea și mai mult la auzul sunetelor scoase de ea –, de alunecarea coapselor ei peste ale lui, de căldura ei peste penisul lui.

Nu avea să renunțe niciodată la asta.

Mormăi și o înșfăcă, o opri și o ridică pentru a putea să o admire, să se uite cum era deasupra lui, ca o zeiță. Nu se putu opri și își împinse șoldurile în ale ei. O urmări cum închise ochii și inspiră adânc.

Îi deschise haina și o dădu jos, desfătându-se cu modul în care corpul ei se mișca în timp ce-l ajuta să facă asta. Se întorcea și se întindea, dezvăluind formele cu care îl tachinase toată noaptea. Ba nu. Nu pe toate. O mână îi alunecă de la șold într-o parte, până simți marginea materialului de sub cămașă.

Cu o mișcare rapidă, rupse materialul.

– Hattie...

Tânăra făcu ochii mari în timp ce el repetă mișcarea în față, dezvăluind un piept gol. Hattie apucă imediat materialul cămășii și se acoperi cu el.

– Nu.

Cuvântul îl înțepă.

– Nu?

Tânăra clătină din cap.

– E prea multă lumină.

El zâmbi.

– Știu.

Hattie clătină iar din cap, privirea ei îndreptându-se spre ușa care dădea în cealaltă cameră.

– Nu ai un pat pe undeva? Undeva unde e întuneric?

Avea, dar nu asta întrebase ea.

– Hattie. Lasă-mă să văd.

Tânăra închise ochii.

– Aș prefera să n-o faci.

El se rezemă de fotoliu, refuzând să-și ia mâinile de pe ea. Degetele i se plimbară peste coapse și se jucară cu marginea ghetelor ei de piele.

– Să-ți spun ce vreau să fac?

Hattie deschise ochii, iar Whit aproape râse. Îi captase atenția. Fata lui curioasă nu avea să poată rezista când avea să audă tot ce voia să-i facă. În detaliu.

– Vreau să dau la o parte cămașa asta, care e prea banală pentru tine, zise el, în timp ce degetele se plimbau de-a lungul tivului și nu se opriră până nu ajunseră sub material, pe pielea ei caldă.

Whit tachină zona moale de deasupra pantalonilor și șopti:

– Trebuie să-i dai jos, pentru că nu pot să te gust până nu fac asta.

Buzele ei se deschiseră, lăsând să intre puțin aer.

– Ți-ar plăcea asta, nu? Să te gust?

– Eu...

Hattie ezită.

– Aș vrea să-mi plimb limba peste tine aici, zise el, în timp ce mâna lui se întinse pe curba moale a abdomenului ei, mădularul lui devenind mai tare cu fiecare centimetru nou din ea pe care îl explora.

Oare existase vreodată ceva care să fie la fel de plăcut la atingere ca mătasea pielii ei? Formele corpului ei?

Whit se ridică și își îngropă nasul în curbura gâtului, în timp ce o luă în brațe.

– Lasă-mă s-o fac, îi șopti, după care o mușcă de lobul urechii. Lasă-mă să te gust.

Hattie își expiră aprobarea, ca și cum ar fi fost singurul cuvânt pe care îl putea găsi.

Whit depuse un sărut umed chiar sub urechea ei și îi dădu drumul, mâinile lui întorcându-se la tivul cămășii, pe care o trase peste capul ei, aruncând-o pe podea. Uită de ea înainte ca aceasta să ajungă pe jos, fiind prea concentrat la ceea ce tocmai descoperise.

Imaginea acelor legături ce îi făceau sânii să dispară îl îndemna să facă ravagii. Așeză un deget pe marginea de sus a bandajelor, unde pielea ei se lupta cu legătura.

– Milady, când ai vorbit despre desuuri, nu m-am gândit la...

Hattie râse, iar el fu recunoscător pentru asta. Pentru modul în care o îndepărtase de orice îndoială ar fi avut.

– Nici nu îmi imaginam c-ai fi făcut-o.

– Mmm, mormăi el, după care se aplecă și trasă linia pală de deasupra bandajelor cu limba.

– Dumnezeule, șopti ea, în timp ce-și ridică mâinile la capul lui, trăgându-l de păr. E atât de...

Nu era nimic în comparație cu ce avea să-i facă. Găsi capătul bandajului și îl desfăcu. Ea se întinse ca să-l ajute.

– Nu, zise el, în timp ce trăgea de bandaj ca să-i dezvăluie corpul. Asta e pentru mine. Tu, în poala mea, înfășurată ca un cadou. Parcă e Crăciunul.

Hattie roși la auzul cuvintelor lui.

– Ei?

Whit încetini, susținându-i privirea, după care răspunse:

– Cum e posibil să nu știi?

Bandajele căzură, iar ea închise ochii, copleșită de plăcerea simțită. Era atât de deschisă, că Whit simți momentul ca pe o lovitură, având în minte un singur scop: acela de a o face să simtă plăcere care să rivalizez cu acea senzație, pentru totdeauna. Tânăra își reveni prea repede, aproape imediat, și încercă să se acopere, o sarcină imposibilă deoarece globurile ei minunate nu îi încăpeau în palme. Imaginea era cel mai erotic lucru pe care Whit îl văzuse vreodată, așa că el nu-și putu controla un răget când se aplecă și lipi câte un sărut de carnea de deasupra fiecărei mâini, lingând încet pielea roșie de acolo.

– Draga de tine, trebuie să ai mai multă grijă, șopti el.

Îi acoperi mâinile cu ale lui, în timp ce urmări liniile roșii. Un alt sărut, și un altul, și un altul. Îi alina pielea cu săruturi tandre

și cu atingeri ale limbii și o sugea ușor în partea imposibil de moale din marginea unuia din sâni. Apoi, se ocupă de celălalt.

O veneră până când Hattie se freca din nou de el, până când ea uită de rușine. Până când uită de emoții. Până când își mută mâinile – și pe ale lui – și i se dezvălui.

Lăsându-l fără aer.

Pielea ei era roșie și cu urme de la bandaje, dar sfârcurile ei, roz și perfecte, se întăriră în aerul rece din cameră. Luă un mugur în gură și îl linse, apoi supse ușor, din nou și din nou, până când ea gemea de plăcere, iar mâinile îi erau încleștate în părul lui.

Whit se bucură de înțepătura strânsorii ei, în timp ce-și îndreptă atenția spre celălalt sân, repetându-și acțiunile. Zgârie vârful cu dinții, apoi îl alină cu limba și cu buzele. Hattie scânci, și, pentru o clipă, Whit crezu că avea să termine în pantaloni, ca un băiețel.

Îi dădu drumul, fiind nevoit să se adune, să tempereze avalanșa de emoții pe care o simțea când o ținea în brațe pe această femeie. În cele din urmă, se concentră asupra ochilor ei. Citi dorința din ei și incertitudinea. Voia să îi distrugă una și să o alimenteze pe cealaltă, așa că făcu singurul lucru la care se putu gândi. O ridică în brațe și o duse pe pernele așezate în fața șemineului.

Se lăsă peste ea, adorând felul în care corpul ei i se oferea. Cu o mână, o mângâie pe pieptul gol, jucându-se la talie cu pantalonii lui.

– Alte învelișuri, zise el încet, în timp ce degetele i se mișcau cu repeziciune.

– Aș fi vrut să port ceva mai incitant, zise ea.

– Eu nu, răspunse el.

Se întinse să o muște de maxilar, după care îi dădu ghetele jos dintr-o mișcare rapidă.

– Pantalonii ăștia m-au chinuit toată noaptea, trasând fiecare formă a ta. Tachinându-mă. Făcând promisiuni pe care sper să le ții.

O apucă de centură și trase de ea, iar Hattie îl lăsă.

Whit rămase fără aer când o văzu, goală și frumoasă, vârfurile și văile copului ei, formele care arătau incredibil la lumina focului, și acolo, între coapsele ei minunate, un stuf de bucle care îi lăsau gura apă.

– Dumnezeule, Hattie, ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ea zâmbi, timidă și dulce, în timp ce ridică mâinile ca să se acopere.

– Mai că mă faci să cred asta.

El își plimbă mâinile pe picioarele ei și se aplecă peste ea. Nu se putu opri și îi sărută mâna cu care îi bloca priveliștea, parfumul ei dulce transformându-i cuvintele într-un geamăt, în timp ce continua s-o mângâie.

– Nu o să te las până nu o să crezi și tu asta.

– E posibil să fie nevoie de ceva timp pentru asta, zise ea încet, aproape prea încet pentru ca el s-o audă.

– Am o viață întreagă la dispoziție.

Capul ei era întors spre foc. Undeva pe drum, pierduse agrafele, iar părul ei blond se împrăștie pe perne ca un văl de mătase. Whit voia să se îngroape în el, în ea.

– Ai la dispoziție seara asta.

Urî acele cuvinte. Nu-i plăcură adevărul din ele și ideea că, după acea noapte, nimic nu avea să mai fie la fel. O sărută încet pe umflătura abdomenului ei rotunjit, apoi îi linse curba sânului, desfătându-se cu gustul ei.

O noapte nu avea să fie de ajuns pentru a o explora.

– Atunci, va trebui să fac să pară cât o viață.

Îi luă un sfârc între buze. Adora modul în care se întărea la atingerea limbii lui, felul în care ea icnea și șoldurile ei se mișcau în pernele de mătase.

– Whit, șopti ea, în timp ce își duse o mână în părul lui. Te rog.

Orice. I-ar fi dat orice i-ar fi cerut.

Mădularul lui pulsa, lipit de nasturii pantalonilor, disperat să fie eliberat. Disperat după ea.

„Încet", se gândi el. Era prima dată pentru ea.

Dumnezeule, era prima dată.

Un alt bărbat, un gentleman, ar fi trimis-o acasă în acel moment. Un bărbat mai bun. Unul mai puternic. El nu avea de ce să facă parte din asta. Din ruinarea ei. Hattie merita ceva mai bun decât un băiat din Holborn care trăise cu resturi și se luptase pentru tot ce avea.

Știa asta, dar nu avea de gând s-o trimită acasă.

Nu i se spunea Bestia degeaba.

În seara aia, putea s-o protejeze. Acolo.

Iar o noapte avea să fie de ajuns.

Capitolul 20

În tot timpul în care se pregătise pentru acel moment și și-l imaginase, Hattie nu se gândise la cât de multe avea să simtă.

Evident că se aștepta la senzații. Știa elementele de bază ale actului și auzise că era posibil să simtă plăcere și, cel mai probabil, durere, dar nu se așteptase ca întreaga ei ființă să vibreze de nerăbdare.

Nu se așteptase să fie bombardată cu senzații. La mătasea moale a pernelor pe spate, căldura focului într-o parte și el, fierbinte ca soarele, în cealaltă. Nu se așteptase la mâinile lui, la atingerile aspre peste formele și umflăturile ei pe care încercase să le ascundă și să le micșoreze o viață întreagă. Și nu se așteptase ca buzele lui să urmeze acele mâini magnifice, ca și cum Hattie ar fi fost cum spusese el. Ca și cum ar fi fost frumoasă.

Așa îi zisese.

Nu îl crezuse. Hattie știa cum arătau femeile frumoase. Știa că ea nu era așa. Dar, chiar și așa, în timp ce el o mângâia, se trezise la viață.

– Whit, șopti ea, chemându-i privirea spre a ei, adorând modul în care el îi citi gândurile.

– Spune-mi ce simți, zise el, pe un ton plin de promisiuni.

Hattie își coborî una din mâini spre a lui, explorându-i corpul cu mișcări lungi.

– Mă simt... Căută un răspuns. Mă simt vie. Nimeni nu m-a mai atins așa.

– Foarte bine.

Hattie zâmbi.

– E foarte primitiv din partea ta, având în vedere că ne-am cunoscut într-un bordel.

– Nu mă pot abține. Vreau să fiu primul care te atinge. Aici. Își plimbă mâna peste abdomenul și sânii ei. Aici. Îi luă în mână un sân și își plimbă degetul mare peste sfârcul întărit o dată, de două ori, până când ea se arcui și se lipi și mai ferm de mâna lui. Whit îi dădu drumul aproape instant, iar Hattie oftă frustrată în timp ce el porni invers, mișcându-se în jos, până când degetele îi alunecară sub ale ei, care îi acopereau cel mai intim loc. Aici.

Hattie nu-l opri. De ce ar fi făcut asta? Tot ce făcea el o înfierbânta. Hattie își ridică mâna și se lăsă pradă atingerii lui. El o strânse cu o mână, în timp ce ochii i se plimbau peste corpul ei.

– Vreau să fiu primul care știe tot ce-ți place, zise el, coborându-și buzele spre curbura umărului ei. Vreau să fiu primul care-ți vede corpul inundat de plăcere. O sărută pe un sân și îi supse sfârcul. Vreau să fiu primul căruia îi comanzi să-ți ofere plăcere.

Degetele lui se încordară pe abdomenul ei, iar ea își ridică șoldurile spre el.

– Nu sunt sigură că pot să-ți comand ceva ție.

– Nu?

O supse din nou, apoi o altă încordare, care făcea aluzie la mai mult.

Hattie închise ochii și clătină din cap.

– Nu aș ști ce să cer.

Whit abia se mișca din cauza căldurii ei. Hattie se frecă de perne.

– Nu? Nu ai nimic să-mi ceri?

Ea își mușcă buza.

– Nu, minți ea.

Whit o linse pe unul din sâni. O altă atingere delicată cu mâna. Nu era destul. Hattie își desfăcu picioarele.

Geamătul lui fu destul cât să fie inundată de dorință, mai ales în locul în care mâna lui făcea cercuri lente, ca și cum nu s-ar fi gândit la posibilitatea de a se mișca mai repede.

Hattie îl mângâie pe braț, spre acea mână. Puse presiune. Bărbatul îi râse în ureche.

– Se pare că e ceva ce ai vrea să ceri.

Făcea totul intenționat. Cu toate că ar fi trebuit să fie frustrată, nu era. Era încântată.

Poate puțin frustrată.

– Whit, zise ea, ridicându-și șoldurile cât să ajungă la atingerea lor combinată.

– Hattie? îi șopti el la ureche, lăsând un deget să alunece, destul de aproape de ce voia ea.

Tânăra deschise ochii și îi întâlni privirea.

– Știi.

– Vreau să îmi spui.

O altă femeie ar fi ratat poticnirea din vocea lui, dorința din ea. Dovada că nu era impasibil. Dar Hattie, poate tocmai pentru

că nu mai auzise niciodată un asemenea sunet, nu rată detaliul. Ba chiar îl remarcă încântată. Cu mâna liberă, se întinse după el, trăgându-i buzele peste ale ei, sărutându-l ca desfrânata care devenise. Și, când se retrase din sărut, deveni acea femeie.

– Vrei să-ți dau comenzi?

Whit nu-și mută privirea. Nu avea s-o lase. Degetele lui continuară să o mângâie.

– Da.

De data asta, când ea puse presiune, și el făcu la fel. Geamătul ei fu punctat de blestemul lui, scandalos și delicios. Se aplecă și o sărută pe gât, plimbându-și dinții peste pielea ei în timp ce mârâi:

– Dumnezeule, e perfect.

Ea își mișcă șoldurile la auzul cuvintelor lui, iar el o mușcă ușor, înțepătura fiind completarea perfectă a plăcerii de mai jos.

– Folosește-mă.

Hattie îl ascultă, ghidându-l până când plăcerea deveni desăvârșită. Își depărtă coapsele, în timp ce el învăța plăcerea ei, greutatea, viteza, modul în care să o excite.

Ea îi scânci numele.

– Te rog.

Whit își înălță capul, căutându-i privirea când găsi un loc pe care ea nu-l descoperise de una singură.

– Aaa, acolo e, nu?

Unul dintre degetele lui lungi alunecă adânc în ea, degetul lui mare mângâind punctul în care plăcerea ei se formase.

– Ești atât de udă, fata mea superbă, șopti el.

Ea se pierdu în cuvintele care se revărsau din el, în timp ce continua să se miște.

Degetele ei se prinseră de încheietura lui.

– Nu te opri.

– Pentru nimic în lume, iubire. Whit se aplecă și îi șopti la ureche: Niciodată nu am mai văzut ceva care să semene cu tine când primești plăcere. De exemplu, cum îmi acaparezi atingerea, până devine a ta. E în măsură să îngenuncheze un bărbat.

Hattie închise ochii la auzul cuvintelor, simțind cum o răscoleau.

– Te rog, gâfâi ea.

– Odată ce ai găsit plăcerea, o să ți-o dau din nou.

Ea îl strânse.

– Mai tare.

Whit apăsă mai ferm, făcând cercuri mai mici.

– Cu gura mea...

– Mai repede.

Mai repede.

– Mai mult.

Mai mult.

– Și după gura mea... O să te fac să termini pe mădularul meu.

– Dumnezeule, gemu ea.

Plăcerea pulsa în ea, aproape imposibil de crezut, și se agăță de el, disperată ca totul să continue la nesfârșit, chiar în timp ce-l implora să se oprească. El știu ce să facă, oprindu-se, dar nelăsând-o, apăsând palma de centrul plăcerii ei în timp ce ea aproape leșina sub atingerea lui. O sărută, lung și lent, în timp ce reveni în prezent. Apoi, îi supse ușor buza, ceea ce o făcu să ofteze.

– A fost cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată, zise el, aplecându-se să-i sugă un sfârc.

Hattie se întoarse spre el, degetele ei jucându-se în părul lui.

– Mulțumesc.

Bărbatul râse, lipit de pielea ei, iar respirația trimise un fior delicios prin ea.

– Nu-mi mulțumi mie, iubito. A fost un dar.

Whit începu să se miște în josul corpului ei, presărând săruturi pe piele în timp ce se cuibări între coapsele ei. Hattie făcu ochii mari.

– Nu poți...

– Mmm, zise el, ignorându-i cuvintele, în timp ce-i despărți pliurile și o privi. Doar nu credeai că o să te văd aici, arătând ca un festin, și nu o să vreau să mă înfrupt. M-aș putea ospăta zile întregi.

Hattie rămase fără aer, amintirea plăcerii provocate de gura lui fiind imposibil de ignorat.

– Da, zise ea, în timp ce mâna îi aluneca peste capul lui.

Whit închise ochii, lăsându-se pradă dorinței, în timp ce ea își înfipse degetele în părul lui.

Hattie zâmbi.

– Îți place.

El nu răspunse, ci își așeză gura pe ea, apăsându-și limba în moliciunea ei, lung și lent, iar asta o făcu să i se ofere. Whit mormăi, savurându-i gustul, făcând dragoste cu ea cu atingeri lente, aproape insuportabile.

– Whit, șopti ea, zvârcolindu-se sub el, lipindu-l de ea, neputând să se oprească în clipa când el găsi punctul sensibil cu atingeri lungi și ușoare ale limbii, care o făcură să ia foc. Mai mult.

Era lacomă după el, după atingerea lui, după sărutul lui. El o apucă de fund și o ridică spre gură. Hattie deschise ochii, și privirea i se intersectă cu a lui, peste corpul ei. Imaginea cu el venerând-o amenință să o arunce dincolo de limită. Începu să închidă ochii, iar el își mișcă ușor capul, insistând cu un mormăit ca ea să rămână cu el.

Iar Hattie făcu asta, uitând cum trebuiau să fie doamnele, cum trebuiau să fie virginele. Uitând totul, cu excepția lui, acolo, cu ea.

Se zvârcolea sub el, neputând să se oprească din mișcat. El își așeză o mână mare și bronzată pe abdomenul ei, ținând-o nemișcată în timp ce se ocupa de ea. O lăsă fără aer și fără rațiune cu săruturile lui, din ce în ce mai rapide, până când...

Hattie se dezintegră sub el, fără să-și poată ține ochii deschiși. El nu se opri însă. Ce bărbat glorios, magnific... Nu se opri. În schimb, o ținu pe parcursul orgasmului sălbatic, care nu semăna cu nimic din ce experimentase ea. Cumva, Whit luase plăcerea pură și o concentrase. Era încarnarea plăcerii.

O ghidă înapoi spre pământ, ca și cum ar fi fost acolo doar ca să o protejeze. Pentru o clipă, Hattie își imagină cum ar fi fost ca acel bărbat să aibă grijă de ea. Să o vrea, pentru totdeauna. Să o iubească, pentru totdeauna.

„Imposibil."

Îi dădură lacrimile, iar el își înălță capul, mușchii de la umeri și brațe tensionându-se în timp ce pe față îi apăru o urmă de îngrijorare.

– Hattie?

Numele ei suna aspru pe buzele lui. Whit se aplecă peste ea și ridică o mână spre fața ei.

– Ce s-a întâmplat?

Tânăra clătină din cap.

– Nimic.

Whit își plimbă mâna pe corpul ei.

– Dumnezeule, te-am rănit?

Hattie nu se putu abține și râse.

– Nu, nu, zise ea. Nu, Dumnezeule, m-ai făcut să mă simt... Lacrimi amenințătoare, din nou. Whit, m-ai făcut să mă simt minunat. Atât de minunat că... îmi doresc...

El nu părea să o creadă. Era prea concentrat pe fața ei, ochii lui frumoși privindu-i pe ai ei, văzând totul.

– Îmi doresc..., încercă ea din nou.

– Spune-mi, zise el încet. Zi-mi ce-ți dorești.

Hattie se întinse după el, sărutându-l, preluând controlul așa cum nu o mai făcuse vreodată. Puse fiecare părticică din ea în acel sărut, pe Hattie care rezistase trecutului, pe Hattie care visa la viitor și pe Hattie care voia ca un astfel de bărbat să o iubească așa cum visase mereu, în tăcere, în întuneric, când nimeni nu se uita.

Îl sărută până când nu mai puteau vorbi, pentru că ei îi era prea frică să facă asta. Prea frică să-i spună că dorea ceva ce el nu-i putea da. Se temea că el avea să o lase înainte să guste pentru ultima oară din el. Înainte să-l aibă. Și, când se despărțiră, ea îi șopti:

– Vreau restul.

El o privi lung, iar inima ei se opri când se gândi la posibilitatea ca el să nu-i ofere asta.

Mâna ei alunecă peste el, peste bandajele lui, până ajunse la pantaloni, rămași descheiați de când îi trăsese pe el. Hattie ezită acolo, la marginea deschizăturii întunecate și tentante, știind că altă femeie s-ar fi mișcat cu mai multă siguranță.

Când Hattie ezită, și Whit făcu același lucru, înghețând deasupra ei. Tânăra îl privi. Puse o întrebare tăcută.

– Acum, zise el. Fă-o!

Mâna ei alunecă în V-ul promițător al materialului, și ea se desfătă cu tresărirea lui când îl atinse.

– Este...

– Da.

Hattie zâmbi.

– Nu am terminat întrebarea.

– E ca și cum aș fi în rai, iubito.

Ea clătină din cap.

– Dar poate să fie și mai bine.

El închise ochii.

– Nu cred că aș suporta să fie mai bine.

Hattie îl sărută pe linia aspră a maxilarului.

– Cred c-o să te descurci. Arată-mi!

– Nu ești o războinică, ești o zeiță. Știai asta?

Lui Hattie îi plăcu foarte mult ce auzi. Fără să se poată opri din zâmbit, repetă ce spusese:

– Arată-mi!

Whit își puse mâna peste a ei și îi arătă cum îi plăcea să fie atins, căldura lui fermă și netedă alunecând peste palma ei.

– Ești așa fin. Așa tare, șopti ea, în timp ce ochii îi fugiră spre mâinile ei din pantalonii lui Whit .

– Niciodată nu am fost mai tare.

– Serios?

– Da!

Voia să-l atingă, să învețe totul, să îi ofere plăcerea pe care i-o oferise el.

– Arată-mi cum. Învață-mă.

Whit o lăsă să-i împingă pantalonii în jos, dezvăluindu-se complet. Gros. Puternic.

– Frumos.

Bărbatul blestemă rapid și se întări și mai tare la auzul acelui cuvânt. Îi ghidă atingerea, o strânse în jurul lui, aproape prea tare, până când ea îl mângâia și el gemea, un sunet ca un cadou. Hattie zâmbi și se uită cum mâinile lor împreunate lucrau împreună.

– Îți place asta.

– Atât de mult, zise el, cuvintele aspre atrăgându-i atenția lui Hattie spre fața lui.

Mușchii maxilarului erau încleștați și părea că abia se mai putea controla. Îl mângâie din nou. În jos. În sus. Apoi, făcu o pauză, trecând degetul mare peste vârful lui. Whit închise ochii și își lăsă capul pe spate.

– La naiba, Hattie!

Ea zâmbi. Nu se putu opri.

– Asta îți place foarte mult.

Repetă mișcarea, iar el gemu, trăgând-o spre el pentru un sărut lung, limba lui penetrând-o adânc în timp ce ea punea în aplicare lecțiile învățate. Niciodată nu se simțise atât de puternică.

După prea puțin timp, el se îndepărtă de ea.

– Stai.

– Dar... Făcu o pauză. Îmi plăcea.

Whit își opri un râset.

– Și mie, dar ai cerut și restul, nu?

Cuvintele sincere îi provocară fiori.

– Mi-ai promis restul.

Whit se opri, plimbându-și degetele peste tâmpla ei, dându-i părul la o parte de pe față în timp ce-i căuta ochii. Dintr-odată, era serios.

– Fii sigură. Sigură că alegi asta. Că mă alegi pe mine. Degetul lui mare se plimbă peste obrazul ei, iar vocea îi deveni o șoaptă. Fii sigură că ești dispusă să-mi oferi asta mie, pentru că o să iau ce-mi oferi și o să păstrez. Nu o să îți mai pot da înapoi.

În acel moment, când cuvintele se așezau între ei în acea cameră remarcabilă, decadentă, plină cu mătăsuri și cu păcat, Hattie știu adevărul, știu că nu avea să vrea vreodată înapoi ce-i oferea. Avea să prețuiască acea noapte și acel moment pentru totdeauna. Pentru că nu avea să dorească niciodată pe cineva așa cum îl dorea pe el.

Cu toate că știa, fără doar și poate, că nu urma să aibă niciodată mai mult din el.

Închise ochii când își dădu seama de asta și inspiră adânc înainte să vorbească.

– În viața mea, am fost fiică, soră și prietenă. Am avut parte de iubire și respect și am trăit o viață mai fericită decât mulți. Decât majoritatea. Dar nu am fost niciodată egala cuiva. Chiar dacă am luptat pentru toate lucrurile pe care le-am vrut, nu am avut niciodată de ales. Nu de-adevăratelea. Mereu am avut un tată, sau un frate, sau prieteni care să-mi spună ce ar trebui să aleg. Ce aș putea avea. Cine sunt. Hattie îl privi, chihlimbarul ochilor lui fiind fixat asupra ei. Apoi, te-am întâlnit pe tine, și, de la bun început, m-ai lăsat să aleg. Nu mi-ai spus ce ar trebui să vreau, ce aș putea avea sau nu. M-ai făcut egala ta.

Hattie zâmbi. Whit se încruntă.

– Și apoi, ți-am luat ce voiai.

Ea încuviință.

– Iar mâine o să fim rivali. Dar uite care e adevărul: nu aș putea fi rivala ta dacă nu aș fi egala ta.

Își puse mâna pe pieptul lui și se simți puternică și sigură pe ea, în timp ce inima lui îi bătea sub palmă. Se întrebă cum ar fi dacă ar fi fost egala lui în toate.

Nu conta.

– Niciodată nu am fost mai sigură de ceva. Se aplecă pentru un sărut, iar el o întâmpină la mijlocul distanței. Ruinează-mă!

Whit nu vorbi, ci îi dădu sărutul pe care îl voia. O sărută apoi pe gât și peste sâni, concentrându-se pe vârfurile strâmte, până când

degetele ei ajunseră în părul lui și îl trăgeau pentru și mai multe săruturi persistente, lente, care să îi dea foc.

Își desfăcu iute coapsele, iar el se așeză între ele. Senzația îi făcu pe amândoi să geamă. Capul lui neted, lipit de căldura ei. El își susținu greutatea pe brațele masive, fără să o atingă și altundeva.

– Nu am mai făcut niciodată asta, șopti el.

Ea zâmbi.

– Nu te cred.

Whit încuviință din cap.

– Nu așa. Nu atât de important. Nu cu un asemenea scop. O atinse, lungimea lui tare fiind lipită perfect de căldura ei, iar Hattie oftă. Vreau să-ți amintești noaptea asta.

– O s-o fac, zise ea, în timp ce-și duse mâinile la coapsele lui. Cum aș putea să nu?

Cum ar fi putut să-l uite pe el? Fața lui frumoasă, ochii ca niște flăcări și căldura sculptată a corpului său?

– Ei bine, iubire, vreau să-ți amintești noaptea asta bine.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

– O s-o fac. Cum aș putea uita? Felul în care te uiți la mine... Ca și cum aș fi...

„Frumoasă."

„Perfectă."

– Ca și cum aș fi valoroasă.

El blestemă și o sărută, limba lui lovindu-se de a ei, lent și profund, după care se retrase și își lipi fruntea de a ei.

– Ești valoroasă, Hattie. Mai valoroasă decât știi.

„Nu spune asta. Nu așa. Nu mă face să vreau mai mult decât pot avea."

De parcă nu se dusese destul de departe în direcția aia.

De parcă nu făcuse groaznica greșeală de a se îndrăgosti de acest bărbat, care era prea mult pentru ea.

– Nu vreau să fiu valoroasă, zise ea încet.

Lucrurile valoroase nu erau iubite, ci protejate. Voia să fie lucrul de care nu putea suporta să se despartă. Voia să fie iubită. Voia să fie folosită.

– Atunci, ce vrei?

– Vreau să fiu dorită.

Se lipi de el, și amândoi gemură în timp ce el alunecă peste ea o dată. De două ori.

Whit o privea în ochi, iar adevărul era dezvăluit în ei.

– Niciodată nu am vrut ceva așa cum te vreau pe tine.

Ea îl mângâie, bucurându-se de pielea lui netedă.

– Demonstrează-mi asta!

Și o făcu, intrând încet în ea, abia împingând. O umplu cu vârful lui lat și fierbinte și o întinse în cel mai straniu și mai delicios mod posibil. Hattie făcu ochii mari și se zvârcoli sub el.

– Asta este... este...

Se mișcă din nou, iar el gemu.

– La naiba, ce bine e! Ești atât de moale. Atât de udă.

Whit își duse una din mâini la șoldurile ei, degetele lui înfigându-se în pielea de acolo, ridicându-i coapsa ca să înlesnească mișcarea, dar nu se mișcă. Ochii lui frumoși erau fixați asupra feței ei, plini de grijă.

– Cum e?

Ea îi zâmbi.

– Credeam că trebuie să doară.

El râse.

– Nu trebuie să doară. Se aplecă și o sărută din nou. Niciodată nu ar trebui să doară, m-ai înțeles? Trebuie să te facă să te simți glorios.

Ea se zvârcoli din nou, iar el adăugă:

– Dumnezeule, fix așa.

Hattie zâmbi.

– E mai mult?

– E.... ce?

– Mi s-a spus că e mai mult de atât. Așa e?

Uimirea făcu loc înțelegerii. Apoi, râsului.

– Da, milady, e mai mult.

Hattie ridică din sprâncene.

– Și ai fi atât de drăguț cât să-mi arăți?

Pentru o clipă, ea crezu că merse prea departe. Până la urmă, sexul trebuia să fie o treabă serioasă – cel puțin, asta crezuse. Însă ce făcea acum nu părea neapărat serios, ci distractiv. Părea că ar trebui să se bucure de tot.

El era oare de acord?

O parte a gurii lui pline se curbă, într-un zâmbet câștigător.

– Mai multe, zise el și se afundă în ea, încet și lent.

Senzația o făcu pe Hattie să scâncească. Era strâmtă și plină. Nu era o senzație pe de-a-ntregul confortabilă, dar nu se simțea nici neplăcut.

– Hattie, zise el gâfâind. Vorbește cu mine, iubire.

– Eu... Tânăra ezită. Dacă o să... Își ridică șoldurile, alunecând puțin mai sus pe el, apoi înapoi. Oh...

– Mmm, gemu el. Exact asta e și părerea mea.

Hattie repetă mișcarea.

– Este...

De data asta, el o ajută.

– Oh.

Whit blestemă.

– Îți place asta.

Ea zâmbi.

– De unde știi?

Whit o privi, copleșit de păcat.

– Nu există secrete în asta. Pot să simt.

Își mișcă șoldurile spre ea, aplecându-se să-i lingă pielea de pe gât, până când ea oftă.

– Domnișoarei îi plac mișcările scurte.

Într-adevăr, îi plăceau forte mult.

– Și domnului?

Whit îi fură buzele pentru un sărut prelung.

– Îmi place ce-ți place ție.

Ce lucru delicios de spus. Înainte să-i poată zice asta, el vorbea. Asta era cea mai bună parte. Senzațiile erau minunate, dar probabil nu avea să dispară niciodată plăcerea faptului că el vorbise cu ea.

Mai ales când lucrurile pe care le spunea erau așa scandaloase.

– Îmi place cât de strâmtă ești în jurul meu, imposibil de strâmtă, zise el. Îmi place cum aproape închizi ochii când fac asta...

O penetră puțin, doar cât să o întărâte.

– Îmi place cum buzele devin moi pentru săruturile mele, iar degetele tale se încleștează pe mine.

O altă penetrare. Și alta. Și alta. Oftaturile ei se transformară în plânsete. Nu voia să se mai termine vreodată.

Și nu se termină. Mișcările lui începură să fie mai sigure, din ce în ce mai adânci, până când Hattie se agăță de el și un luciu de transpirație le acoperi corpurile, pe măsură ce descoperea fiecare plăcerea celuilalt.

– Dar lucrul care îmi place cel mai mult...

Whit făcu o pauză și se rezemă pe un braț, în timp ce cealaltă mână coborî între ei, până găsi punctul plăcerii.

– E o încântare să-ți provoc orgasme. Făcu un cerc lent deasupra ei, sincronizându-l cu penetrările scurte, iar Hattie începu să se zvârcolească sub el. Și ție îți place, gemu el.

– Atât de mult, recunoscu ea, adorând modul în care admiterea acestui lucru îl zgudui.

Whit o sărută și se mișcă, ieșind aproape de tot din ea, până când Hattie credea că avea să plângă pentru că-l pierduse, apoi se uniră din nou, lent și ferm.

Tânăra făcu ochii mari datorită senzației magnifice.

– Din nou.

Degetul lui o dezmierdă.

– Iar.

– Fata mea lacomă.

„Lacomă după tine", vru ea să spună. „Pentru tine, pentru tot. Pentru fiecare parte din tine. Pentru tot ce am putea fi împreună."

Dar nu zise asta, ci:

– Sunt lacomă. Tu m-ai făcut așa.

– O să-ți dau tot ce vrei.

– Tot?

– Tot.

Acum, se mișca mai repede, mai adânc, iar degetele lui încă mângâiau locul unde le dorea. Nimic nu i se mai părea străin. Acum, era perfect. El era perfect.

– Nu e nimic mai frumos decât tu în extaz, iubire. Nimic nu e mai moale, nimic nu are un gust mai dulce... nimic nu e mai...

Whit pierdu cuvântul printre senzații, dar ea tot îl auzi.

„Perfect."

– Mai mult, zise ea.

– Tot, răspunse el, și era perfect. Erau perfecți împreună. Apoi, ajunse acolo, în acel punct de tensiune, în care se strâmta din ce în ce mai mult, iar Hattie închise ochii, arcuindu-și spatele, în timp ce el o dezmierda, ținându-se de promisiune și oferindu-i tot ce voia. O imagine apăru în mintea lui Hattie. Amintirea cu ei doi dansând la bal, când Whit o luase în brațe și dansaseră plini de grație.

Acum, simțea din nou același lucru. Penetrarea lui lentă și minunată, presiunea netedă a șoldurilor lui, felul în care o ducea din ce în ce mai sus, până când Hattie nu mai simțea pământul de sub ei.

– Te rog, scânci ea, disperată pentru eliberarea pe care știa că numai el i-o putea da.

Apoi el gemu.

– Termină pentru mine, iubire, zise și o penetră adânc, mișcându-și degetul peste ea o dată, de două ori, apoi... Acum.

Hattie se pierdu în atingerea lui. În mișcările lui. În el. Plăcerea o răscolea, atât de tare, că veni însoțită de frică, și Hattie se agăță de el. El o prinse în brațe și o ținu în timp ce se dezintegra. Îi șopti la ureche:

– Așa, simte-l. E pentru tine. E tot pentru tine.

Asta și făcu. Zvâcni în jurul lui și pulsă în jurul lungimii lui tari, până termină, iar el o ținu în brațe, protejând-o. Când reveni în prezent, Hattie oftă, fiind magnific de sătulă, cum nu mai fusese niciodată. El o sărută pe tâmplă și se așeză într-o parte a ei, trăgând-o spre el. Ea stătu lipită de el, ascultându-i bătăile inimii. Era complet și minunat de satisfăcută. Dacă asta era ruinarea, nu înțelegea de ce alegea cineva să ducă o viață corectă.

Poate ar trebui să-l convingă s-o facă din nou. Înainte să devină din nou rivali. Urmă apoi un alt gând. Poate nu trebuiau să fie rivali. Poate tot ce crezuse că nu putea avea era din nou în joc.

Până la urmă, cu siguranță ce se întâmplase între ei era neobișnuit. Dacă ar fi fost ceva comun, de ce ar mai ieși oamenii din dormitoare?

Poate s-ar putea iubi unul pe altul.

Gândul o făcu să zâmbească, și se lipi de el, frecându-și un picior de al lui. Îngheță însă când își dădu seama că el nu terminase.

O incertitudine rece o inundă când se întinse după el. Era încă tare și fierbinte, lipit de ea.

– Whit...

El îi prinse mâna înainte să se apropie prea mult.

– Nu.

– Dar tu...

Whit îi ridică mâna la buze și o sărută.

– Asta a fost pentru tine, nu pentru mine.

Ea se opri, satisfacția relaxată care o cuprinsese în urmă cu câteva clipe fiind înlocuită de confuzie și de o urmă a ceva mult mai periculos.

– Dar de ce nu ai...

– Ai vrut trup, Hattie. Nu viitor.

Ea clătină din cap.

– Viitor?

„Trup. Afacere. Casă. Avere. Viitor."

El mormăi.

– Fără mormăieli, nu acum, zise ea, din ce în ce mai iritată. De ce nu ai...

Dumnezeule, nu îi plăcuse? Oare îl împinsese să facă ceva ce nu dorise?

Îndoiala o lovi, urmată de panică și groază, iar Hattie se ridică, disperată să se acopere. Cum de interpretase așa greșit situația, crezând că el se simțise bine?

Crezuse că el se simțise bine pentru că ea se simțise atât de bine.

Pentru că era atât de îndrăgostită de el.

Nu. Nu de el.

El nu o voia.

Închise ochii, și umilința o lovi.

– Trebuie să plec.

Și el se ridică.

– Hattie.

Ea clătină din cap, în timp ce lacrimile amenințau să curgă. Nu putea să-l lase să o vadă plângând. Își luă pantalonii în mână și se duse la marginea fotoliului, ca să-și găsească cămașa. Din fericire, aceasta era destul de lungă încât să acopere toate părțile esențiale în timp ce-și lua ghetele. Își trase pantalonii pe ea.

– Îți mulțumesc foarte mult pentru... serviciul tău.

– Pentru *ce?* întrebă el, ridicându-se imediat.

Hattie începu să se îmbrace și mai repede.

– Asta a fost, nu? Adică, tu nici măcar nu ai...

Arătă spre erecția lui, care era încă evidentă.

– Hattie... Whit se îndreptă spre ea, apoi se opri și își adună gândurile. Nu vreau să rămâi însărcinată.

Ea se întoarse spre el, deschise gura, apoi o închise la loc. Era rândul ei să întrebe:

– Ce?

– Ai vrut o reputație ruinată, nu o viață distrusă, zise el. Nu am vrut să rămâi însărcinată.

„Însărcinată."

În fața ochilor îi apăru imaginea unui băiețel cu păr închis la culoare și ochi de chihlimbar. O fetiță cu zâmbetul larg și o gropiță în bărbie.

– Un copil nu mi-ar distruge viața, zise ea. Niciodată nu aș crede așa ceva.

Cuvintele o surprinseră pe Hattie. Cumva, nu și le imaginase niciodată, apoi apăruseră formate complet, ca și cum ar fi fost acolo tot timpul.

Ca și cum Hattie ar fi visat încă de la naștere la o viață cu bărbatul ăsta.

Dar nu conta.

Și, dacă totuși conta, existau alte metode pentru a evita sarcina și a simți plăcere. Auzise de o metodă în salonul doamnelor la un bal. Atunci, metoda i se păruse destul de murdară, dar în seara asta... ar fi fost ceva... distractiv.

Dacă Hattie auzise despre o asemenea soluție, se așteptase ca Whit să o fi încercat deja.

– Un copil te-ar fi legat de mine, zise el. Și nu pot permite așa ceva.

Cuvintele dureau. Nici măcar nu se gândise la asta. Un copil venea la pachet cu mama lui, iar Whit nu voia asta. Avea sens. De ce ar fi vrut așa ceva? Cu o femeie pe care o considerase doar o înțelegere. Un aranjament. O femeie pe care nu o voia.

Whit nu o voia.

Tocmai îi demonstrase asta.

– Am crescut fără tată, zise el. Știu cât de dificil e pentru o mamă să se ocupe singură de un copil. Nu ți-aș face niciodată așa ceva – și nici copilului.

Hattie clătină din cap.

– Nici nu mi-aș fi imaginat că ai face așa ceva.

Whit părea să caute ceva de spus.

– Fetele ca tine nu se căsătoresc cu băieți ca mine, Hattie. Băieții crescuți în mizeria din mahala trăiesc în fiecare zi cu mirosul de acolo.

– Ce rahaturi! zise ea.

Cuvintele îi ieșiră înainte să le poată opri și îi uimiră pe amândoi. Dar era furioasă.

– Sunt o mie de motive pentru care nu m-aș căsători cu tine, iar locul în care ai crescut nici măcar nu se numără printre ele, zise

ea și era adevărat. Întâlnise bărbați care se născuseră în locuri mult mai respectate, dar erau sub el din punct de vedere al caracterului. Încălță o gheată. Nu e nimic în neregulă cu trecutul tău.

– Totul e în neregulă cu el. Hattie, uită-te la fața mea. Vânătaia o să fie mai mare mâine.

– Ai ales s-o ai, nu s-a întâmplat pur și simplu. Să nu crezi că mi-e milă de tine, Saviour Whittington.

– Să nu-mi mai spui niciodată așa, zise el.

– De ce? strigă ea, în timp ce se încălță cu a doua gheată. Ți-e teamă că va trebui să ieși din spatele Bestiei și să înfrunți lumea ca un bărbat?

Whit o fixă cu privirea. Foarte bine, n-avea decât să se încrunte. Nu avea de gând să-i fie frică de el. Cum îndrăznea să o ruineze și apoi să-i strice seara?

– Nu pot să te iubesc, zise el.

Cuvintele sunară ca și cum ar fi fost scoase cu forța din el. Fură o lovitură rece, care intensifică rușinea pe care ea o simțea deja. Hattie știa asta. Nu era de iubit. Nu era nici măcar pentru sex.

„Biata Hattie."

Trebuia să iasă din locul ăla înainte să moară de rușine sau să găsească unul dintre faimoasele lui cuțite și să-l înjunghie.

– Nu ți-am cerut iubire, zise ea, recunoscătoare că el nu observă minciuna. Ridică mâna înainte ca el să poată vorbi. Oricum, nimic din toate astea nu contează. Te-ai asigurat că n-o s-o facă. Mă bucur că unul dintre noi a putut să rămână deconectat de evenimentele din seara asta.

Whit își trecu degetele prin păr. Era furios și frustrat, iar Hattie încercă să nu observe cum toți mușchii lui se încordară odată cu acea mișcare. Aproape reuși.

– Nu am fost deconectat.

– Nu, bineînțeles că nu, zise ea, îmbrăcându-și haina, recunoscătoare că era, în sfârșit, acoperită. Toată lumea știe că bărbații foarte implicați în sex deseori nu duc sarcina până la capăt.

Furia și șocul se amestecară în privirea lui.

– Ba am dus sarcina la capăt, Lady Henrietta. De trei ori, după numărătoarea mea.

– Dar eu nu! strigă ea, simțindu-se mizerabil.

Dumnezeule, toată plăcerea pe care i-o oferise el, iar ea nu putuse să facă același lucru pentru el? Era chiar așa greu de dorit, încât Whit putea pur și simplu să ignore plăcerea care aproape o distrusese?

Nu se simțise niciodată atât de umilită.

El nu răspunse, iar Hattie se folosi de tăcere ca să-și transforme frustrarea în supărare. Furia îi curgea prin vene, și se bucură de faptul că îi alungă jena.

– Aș fi vrut să știu că o să fie așa. M-aș fi întors la bordel.

El mormăi.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Cel puțin acolo știam exact ce implica aranjamentul. Acolo, aș fi plătit pentru privilegiul de a nu mă simți ca o corvoadă.

Un mușchi din maxilarul lui zvâcni iar în timp ce el se uita la ea.

– Nimic din seara asta nu a fost o corvoadă.

Niciodată în viața ei nu dorise să creadă ceva mai mult. Buzele începură să-i tremure. Nu, nu avea să îi arate cât de mult o rănise. Scoase din buzunarul hainei dulciurile pe care încă le avea acolo.

– Ei bine, acum, s-a terminat. Aruncă pachetul pe canapea. M-am gândit că o să-ți placă astea.

Whit nu se uită la bomboane.

– În regulă atunci, zise ea, trădarea curgând prin ea din nou. Mai fierbinte. Mai furioasă. O să fim rivali.

Urmă tăcere.

Ea încuviință și se îndreptă spre ușă.

Capitolul 21

– Bestie!

Whit ridică privirea din locul lui de pază de pe acoperișurile aflate deasupra birourile pentru Sedley Shipping. Îl văzu pe Diavol la câțiva metri depărtare. Era clar că fratele lui îi spusese mai mult decât numele și aștepta un răspuns, dar Whit fusese prea concentrat la strada de jos, pe unde intrau și ieșeau muncitori în clădire, ca să-și primească ultimul salariu, în timp ce o duzină de angajați Sedley tot intrau și ieșeau din depozit pregătindu-l pentru noul proprietar.

Fără să știe că acesta stătea sus și își observa noua achiziție.

Se ura pentru că o cumpărase.

– Cum m-ai găsit?

– Ai pus fiecare om pe care-l avem să îl caute pe Ewan. Crezi că nu aș fi știut unde să te găsesc? Crezi că nu știam că o s-o protejezi?

Pe Hattie.

Trecuseră trei zile de când ea îl lăsase singur în casa lui, pe care o distrusese cu fantoma prezenței ei. Whit nu mai putea face nimic în casă. Nu putea mânca, nu-și putea face baie și nu putea să aprindă o afurisită de lumânare fără să se gândească la ea. Fără să o perceapă acolo. Parfumul ei, de prăjituri cu migdale. Felul în care arăta, ca păcatul.

Așa că nu se mai dusese acasă de trei zile.

În schimb, o tot supraveghease. O urmărise de la distanță din clipa în care plecase de la el, în urmă cu trei nopți, spre casa ei din Mayfair... La docuri, la depozit, în trăsura Norei.

O supraveghease în timp ce stătea cu umerii drepți și capul ridicat, ca și cum nu ar fi rănit-o. Ca și cum nu distrusese cu totul Anul lui Hattie. Din câte știa ea, el făcuse astea pentru că era un monstru.

Pentru că nu-i putuse spune adevărul. Dacă ar fi făcut asta, războinica lui curajoasă l-ar fi căutat chiar ea pe Ewan, iar Whit nu-și permitea așa ceva. Așa că o supraveghease fără ca ea să știe, asigurându-se că era în siguranță. Asigurându-se că Ewan nu avea să își pună în practică amenințarea.

Era o pedeapsă devastatoare, deoarece știa că o rănise. Lucrul ăsta era mai rău decât dacă ar fi pierdut-o. Aproape mai rău decât amintirea pielii ei mătăsoase și a gustului ei, a senzației că ea se destrăma sub el și a enormei dovezi de putere de care avusese nevoie ca să nu rămână în ea și să-i împărtășească plăcerea și să se bucure de a lui.

Cumva, acela fusese un act prin care se asigurase că el îi dădea lui Hattie ce ceruse și nimic mai mult, un act care garanta ruinarea ei, dar nu și regretul. Whit fu cel acaparat de regret. Pentru că, în clipa în care o avusese pe Hattie Sedley goală în fața lui, nu voise decât s-o țină acolo pentru totdeauna.

Dar nu putea face asta. Nu o putea proteja.

Diavolul se apropie de el.

– E acolo?

Whit nu răspunse.

– Băieții mi-au spus că ai fost aici toată ziua.

– Și ea.

Venise devreme în acea dimineață, arătând ca soarele. Intrase în clădire și nu ieșise, așa că Whit așteptase – neclintirea și incertitudinea fiind un adevărat test –, ca Orfeu care ieșea din iad.

– L-am găsit?

Diavolul clătină din cap, cu tristețe în ochi.

– Nu, dar acoperișurile sunt cu ochii-n patru. Dacă o să apară aici sau la docuri, o să-l găsească. Se îndreptă și intră în cameră. Și tu ești cu ochii pe doamna ta.

„Nu e a mea."

– Nu o s-o rănească.

Era o promisiune goală. Ewan era înnebunit de suferință și de furie, și fiecare mișcare pe care o făcea era mânată de pasiune, nu de rațiune. Whit începea să-l înțeleagă.

– Odată ce-l găsim, o să-l omor cu mâinile mele.

– Și o s-o faci pe Hattie a ta?

Nu. Avea să îl distrugă pe Ewan pentru că o amenințase pe Hattie, dar asta nu schimba nimic. Mereu avea să existe un dușman. O amenințare. Și niciodată nu avea să o poată apăra. Se uită înapoi pe stradă, unde doi muncitori ieșiră din depozit, zâmbind larg.

Un fior de invidie îl străbătu. Oare o văzuseră?

Diavolul se așeză lângă Whit și se rezemă de perete. Frații stătură în tăcere câteva minute, iar de la distanță un observator s-ar fi putut minuna de puterea lor.

– Nu poți s-o supraveghezi pentru totdeauna, Bestie.

Dar putea. Avea să o supravegheze până când Hattie avea să își găsească o nouă viață, în Mayfair, departe de el. O putea supraveghea până când găsea un drum diferit, spre un viitor diferit. Cu un alt bărbat.

Gândul îl făcu să-și încleștеze pumnii, și îl urî, deși știa că era cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

Un alt bărbat o putea salva de pericolul pe care Whit îl atrăsese asupra ei.

Bestia se uită la doi bărbați care ieșiră din clădirea, cu cutii în mână, pe care le puseră în trăsura tatălui lui Hattie.

– Ce vrei?

Diavolul își lovi bastonul de gheată.

– Jamie a primit undă verde; doctorul i-a zis că poate să se întoarcă la muncă. Vrea să meargă pe o platformă de livrări.

– Nu.

Băiatul fusese împușcat și, ultima oară când îl văzuse Whit, era la un pas de moarte. Nu avea cum să-și fi revenit complet, oricât de bun ar fi fost doctorul. Avea să îl lase pe Jamie să se întoarcă pe platformă după ce vedea cu ochii lui că acesta își revenise.

– O să lucreze în depozit până o să fie pregătit pentru platforme.

Diavolul încuviință.

– Asta i-am și spus. Nu i-a plăcut.

– Zi-i să vină să mă vadă.

– Mereu faci pe protectorul, spuse Diavolul sec, în timp ce-și ridică gulerul. Dumnezeule, cât de frig e! Când Whit nu răspunse, adăugă: Vagoanele din seara asta sunt pregătite.

Aveau un vas în port, plin ochi cu gheață și alcool, cărți de joc și sticle. Totul aștepta să fie mutat în depozit, apoi distribuit în restul țării. Șase vagoane aveau să se ducă spre și de la docuri în acea seară, ca să golească transportorul.

– E muncă cinstită, zise Whit și își scoase ceasurile din buzunar. Era șase și jumătate. Se uită peste acoperișuri, spre doc, unde stăteau liniștite niște vase, luminate de soarele după-amiezii târzii.

– Și gheața când o să fie mutată?

– Nik verifică acum cât s-a topit, dar se scurge de două zile, și am stabilit fiecare încărcătură disponibilă pentru zece jumătate. Diavolul arătă dincolo de râu, unde norii atârnau gri și amenințători. Se pare că vom avea acoperire de la nori. O ținem de o săptămână. Urmă o pauză. Asta dacă tu crezi că e sigur să o mutăm.

Întrebarea era: „Va veni Ewan după ea?"

– Nu caută bunuri, niciodată nu a făcut-o.

Diavolul rămase tăcut, însă bătu din bastonul lui infernal. Whit îl privi.

– Orice ai vrea să spui, spune odată.

– Nu-mi fac griji pentru Ewan.

– Cum adică?

– Se spune că Bastarzii s-au înmuiat, pentru că Bestia și-a găsit o femeie.

„Am găsit-o și am pierdut-o."

– Dacă-și fac griji că m-am înmuiat, să vină la mine. Se uită la depozitul Sedley. Am diversificat afacerile pe care le aveam.

– În scop profesional sau personal?

– Ambele, zise Whit, știind că era o minciună. Asta o ține pe ea în siguranță, și acum putem să transportăm...

Diavolul ridică dintr-o sprânceană.

– Ce?

– Nu știu, somon sau bulbi de lalea.

– Ce prostii! De naiba știi tu despre bulbii de lalea?

– M-am cam săturat să mi se tot spună că vorbesc prostii.

– Serios? Cine în afara mea ți-a mai spus adevărul? Ochii i se aprinseră, și un zâmbet larg îi apăru pe față. Frate, îmi place de ea.

Whit îi aruncă o privire.

– Să nu-ți placă de ea. Nu e pentru asta.

– E pentru iubit?

Amintirea neplăcută reveni. „Nu pot să te iubesc", îi spusese el, în timp ce ea se îmbrăca în grabă, disperată să plece din acea casă după ce Whit stricase noaptea pe care o petrecuseră împreună. Ce fel de bărbat imbecil îi spunea asta unei femei după ce făcuse dragoste cu ea?

Cu siguranță, exista un alt mod prin care să o protejeze, altfel decât să o insulte. Dumnezeule. Ar fi trebuit să se pedepsească.

Nu conta că spusese adevărul.

– Un alt bărbat ar fi norocos să o iubească.

– De ce nu tu?

Îl fixă pe Diavol cu privirea.

– Ewan a amenințat-o.

Diavolul îl privi o clipă, lovind cu bastonul gheata. Apoi, spuse:

– Dacă e să ne diversificăm, va trebui să avem o discuție despre vase.

– De ce?

– În primul rând, am face bine să învățăm câte ceva despre somon și lalele, dar, pe lângă asta, stau goale în port, ceea ce nu e bine pentru ele.

– Ce știi tu despre ce e bine pentru vase?

– Nu știu nimic, dar acum, că deținem o flotă, cred că unul din noi ar trebui să înceapă s-o facă, nu crezi? Se pare că va trebui să căutăm un expert în vase. Urmă o pauză, după care Diavolul întrebă: Cunoști pe cineva pasionat de bărci?

Whit se întoarse spre fratele lui.

– Ce vrei de la mine?

– Ai dat-o în bară, zise Diavolul.

– Crezi că nu știu asta? Whit rezistă impulsului de a-i da un pumn fratelui său fără un motiv bun. A amenințat că o s-o omoare.

– Iar tu i-ai furat afacerea. Ai pedepsit-o pentru păcatele bărbaților. E ceva familiar. Ăsta fusese și planul pe care îl folosise Diavolul înainte să se îndrăgostească de Felicity. Dumnezeule, ce lucruri le facem femeilor!

– Sunt niște prostii, dar cum altfel să o protejez?

– Nu o faci, zise Diavolul. Să o protejezi înseamnă să o închizi undeva. Și dacă știu ceva... e că femeilor nu le plac încuietorile.

– E genială și ea ar trebui să se ocupe de afacere. Ea ar fi trebuit să se ocupe de la bun început, dar tatăl ei nu i-a dat voie.

Diavolul încuviință o dată.

– Atunci, soțul ei poate să i-o dea pe mână. Mesajul îl lovi în plin, chiar înainte ca fratele lui să adauge: Căsătorește-te cu ea.

Era ironic felul în care căzură cuvintele, ca și cum căsătoria ar fi fost o soluție simplă, la care Whit pur și simplu nu se gândise. Ca și cum nu fusese consumat de ideea de a o lua de soție. Ca și cum nu și-ar fi imaginat că mariajul ar fi ținut-o aproape.

Dar nu ar fi protejat-o.

– Îmi amintesc că ți-am recomandat ceva asemănător nu cu mult timp în urmă și nu ai primit prea bine sugestia.

Diavolul se rezemă și își încrucișă brațele la piept, cu certitudinea calmă a bărbatului care era iubit.

– Odată ce am acceptat ideea, totul a mers foarte bine.

Whit clătină din cap.

– Căsătoria nu e o opțiune.

– De ce? Ai putea să te căsătorești cu ea dacă tot o s-o urmărești ca un câine de pază pentru restul vieții. Whit, o vrei. Am văzut cum ai sărit s-o aperi în seara cu bătaia. Am văzut că ții la ea.

Bineînțeles că o voia. Dumnezeule, orice bărbat cu capul pe umeri ar fi dorit-o. Era sclipitoare, curajoasă, puternică și frumoasă și, când avea orgasm, se mișca precum păcatul.

Dar cum o putea aduce în lumea lui? Cum o putea pune în pericol?

Diavolul ridică dintr-o sprânceană.

– Vrei să știi ce cred?

– Nu.

– Ea te vrea?

Sunt mii de motive pentru care nu m-aș căsători cu tine, iar locul în care ai crescut nu se numără printre ele. Încă auzea furia din cuvintele lui Hattie.

– Nu.

Nu îl mai voia.

– De ce nu? Ești păcătos de bogat, puternic ca un taur și aproape la fel de chipeș ca mine.

– Doar de asta e nevoie?

– Dacă e atât de sclipitoare pe cât spui că e, clar e prea bună pentru tine, dar asta nu a oprit-o pe Felicity să se căsătorească cu mine.

– Felicity a făcut o greșeală.

– Să nu-i spui asta vreodată, zise Diavolul, cu un zâmbet prostesc pe față, după care redeveni serios. Spune-mi, te vrea?

Tăcere.

– Aha, deci de asta ai cumpărat afacerea.

– Nu! zise Whit, rezistând adevărului. Am cumpărat afacerea ca s-o protejez, așa cum am discutat.

– Cu riscul de a mă repeta... spui prostii. Ai cumpărat afacerea pentru Henrietta Sedley. Ca atunci când eram băieți și încercai să atragi atenția acelei fete cumpărând prăjitura la care se uitase toată după-amiaza. Cum o chema?

– Sally Sasser, zise Whit, care devenise imediat defensiv. Și i-am dat prăjitura aia.

– Dar ai cumpărat-o ca să-i atragi atenția, în loc să-i spui pur și simplu că voiai să o scoți la o plimbare. Ca un imbecil.

– Aproape ai distrus reputația soției tale pentru un sport, zise Whit.

– Aha! Diavolul zâmbi. Deci recunoști că vrei să te căsătorești cu ea.

„Nu pot să te iubesc."

Ar fi o altă persoană la care să țină. Pe care să o protejeze.

Pe care s-o piardă.

– Nu o să recunosc așa ceva, zise Whit, frustrat. Am cumpărat afacerea ca să o îndepărtez de Bastarzi. Am cumpărat afacerea pentru că asta ar proteja-o.

– Foarte bine. Pe ei de ce i-ai păstrat?

– Pentru că sunt șeful lor de numai o săptămână!

– Ba nu. De ce i-ai păstrat, frate?

Whit se opri.

„Pentru ea."

Dumnezeule. Își trecu mâna peste față.

Îi păstrase pentru ea. Pentru că Hattie îi spusese că voia o companie de transport maritim, iar el voia să-i ofere ce-și dorea.

Pentru că speranța era o târfă capricioasă.

– Asta era.

– Du-te naibii! zise Whit. Erai aproape mort într-un șanț când ți-ai dat seama cât de rău ai dat-o în bară cu Felicity.

– Iar tu stai aici, cât se poate de sănătos. Ar trebui să-mi mulțumești pentru înțelepciunea pe care o împărtășesc cu tine. Acum, zi-mi cum ai dat greș, ca să-mi spun părerea de frate mai mare și mai înțelept.

– Ne-am născut în aceeași zi.

– Da, dar e clar că sufletul meu e mai înțelept.

– Du-te naibii!

Diavolul nu se mișcă, lăsând tăcerea să cadă între ei, știind că tăcerea nu era niciodată tăcere dacă Whit era acolo. Tăcerea era gândire, la viteză mare. În cele din urmă, Whit spuse:

– E prea bună pentru mine.

Nu era nici urmă de negare în ochii Diavolului. Nici amuzament.

– Nu sunt ceea ce merită. M-am născut fiu bastard al celui mai rău soi de bărbat, am crescut într-o cameră din Holborn, apoi în mizerie și prin lupte. Și... Ewan. Nu pot să-i cer să trăiască în umbra lui.

Diavolul ridică dintr-o sprânceană.

– Nu cred că Henrietta Sedley e genul de femeie care să trăiască în umbra cuiva. Am auzit că aproape l-a pus la pământ pe Michael Doolan cu un cuțit furat de la tine.

Whit se încruntă.

– Era pregătită să-l facă bucăți.

Diavolul zâmbi.

– Bine că ai apărut tu.

– Nu o întoarce. Nu e ca noi. Nu luptă murdar. E atât de curată, că mi-e imposibil să-mi imaginez că n-aș trage-o în mizerie dacă aș atinge-o.

– E atât de mai presus de tine, că abia o poți vedea, zise Diavolul încet.

Cuvintele erau încărcate de amintiri.

– Da, zise Whit, uitându-se la strada goală de jos.

– Și ea ce spune?

„Cum aș putea uita vreodată asta?" Știuse ce împărtișeră? Cât de rar era? Nu conta, pentru că Whit distrusese totul. O făcuse să se simtă ca o povară.

Ca și cum nu avea să își petreacă restul zilelor în căutarea plăcerii pe care o simțise cu ea.

„Nu pot să te iubesc."

„Nu ți-am cerut niciodată iubire."

– I-ai spus? îl întrerupse Diavolul. Despre trecut?

– Nu sunt destul de bun pentru ea.

Diavolul se lăsă în scaun.

– Greșești, dar niciodată nu am reușit să te conving de asta. Nici Grace n-a putut. Dar ascultă-mă, frate. Ești cel mai bun dintre noi toți.

Rușinea licări la auzul acelor cuvinte, iar Whit se uită în altă parte.

– Nu e adevărat. Nu am putut să te protejez. Se opri, gândindu-se la noaptea în care fugiseră. Nu am putut s-o protejez pe mama. Și nu pot s-o protejez pe Hattie.

Diavolul oftă.

– Ewan e un nemernic, dar mereu a fost cel mai isteț dintre noi trei. Mereu a știut care sunt slăbiciunile noastre. Eu credeam că sunt ca ducele.

Whit înălță capul la auzul confesiunii.

– Nu semeni deloc cu el.

– În marea parte a timpului, știu asta. Asta aș vrea să știi și tu. Ochii lui de chihlimbar străluciră, plini de frustrare și de insistență. Aș vrea să vezi că nebunul duce de Marwick îți amenință fericirea pentru a doua oară în viață și că, de data asta, ai ceva mult mai devastator de pierdut.

„Pe Hattie."

– Și aș vrea să vezi că, în ultimele zile, nu te-ai pedepsit numai pe tine, ci și pe Hattie. Și mai rău e că ai luat o decizie pentru ea. Își puse mâna pe umărul fratelui său. Ești mai mult decât salvatorul nostru.

Whit închise ochii, amintindu-și de noaptea în care fugiseră.

– Abia mă puteam mișca. Ar fi trebuit să mă lăsați acolo.

– Nu. Diavolul se ridică și ocoli biroul. Erai unul dintre noi. Ewan ne-a atacat pe toți în noaptea aia. Ewan, care e pierdut, și ducele, care e mort... Și e momentul să pricepi că, fără tine, eu și Grace nu am fi ajuns nicăieri. Fără tine, nu s-ar fi ales nimic de mahala. Bărbații nu ar avea locuri de muncă, femeile nu ar avea mândrie și copiii nu ar avea înghețată de lămâie de fiecare dată când avem un vas în port. Toate astea țin de tine. Nu eu am construit așa ceva. Eram prea furios și răzbunător. Tu ai făcut totul. Pentru că mereu ai avut grijă de noi. Și mereu o să fii cel mai bun dintre noi. Cuvintele plutiră între

ei, până când Diavolul adăugă: Poate că Henrietta Sedley e cea mai bună femeie din lume, dar nici măcar pentru o secundă nu cred că nu ești egalul ei.

„M-ai făcut egala ta."

Cuvintele lui Hattie, pline de uimire.

Propria neîncredere a lui Whit.

– Nu pot să te conving de asta, zise Diavolul, în timp ce-l trase aproape pe fratele lui, până li se atinseră frunțile. Și, din păcate, nici ea nu poate s-o facă.

Whit inspiră adânc.

– Nu pot s-o protejez.

– Nu. Diavolul clătină din cap. Dar cel mai bun lucru pe care-l poți face este s-o iubești.

Să o iubească pe Hattie.

– Îmi cer scuze că deranjez ce pare un moment înduioșător, dar avem o problemă.

Frații se uitară în sus și o văzură pe Annika, înaltă și blondă, cu haina fluturând în vânt și cu fruntea încruntată, ca și cum ar fi fost în toiul iernii în Oslo.

– Nik! exclamă Diavolul, care-i dădu drumul lui Whit și se ridică iute, cu un zâmbet larg pe față. Nu o să-ți vină să crezi ce zvonuri am auzit.

Nik nu-l privi.

– Nu-mi pasă.

– Am auzit că ai o prietenă nouă.

Norvegianca se opri și se uită la Whit, implorându-l din priviri.

– Zi-i să tacă.

Whit nu-și putu opri propriul zâmbet, bine-venit după evenimentele din ultimele zile.

– Unde erai acum douăzeci de minute, când a venit aici? Aș fi vrut să facă același lucru.

– Unul dintre băieți mi-a spus că aseară ai adus pe cineva care are mania vitezei pe acoperiș, ca să-i arăți stelele, zise Diavolul.

– A fost ca să-mi cer scuze pentru că infractorii tăi începători i-au furat cabrioleta.

Atunci, înțelese. Nik și Nora. Nu că Whit putea s-o învinovățească pe femeie. Dacă Nora semăna cătuși de puțin cu prietena ei, era irezistibilă. Dar mai întâi trebuia să se ocupe de altceva.

– Să-i spui domnișoarei că o să-i scot toate roțile de la vehicule dacă nu conduce cu mai multă grijă.

Nik își dădu ochii peste cap și îi aruncă o privire Diavolului.

– Brixton ți-a zis? Băiatul ăla trebuie să învețe să mai tacă.

– Nu a fost Brixton, zise Diavolul, în timp ce lovea bastonul de gheață. Și nu ai de ce să fii jenată. Am pomenit despre asta doar pentru că și eu am fost pe acoperișul acela de nenumărate ori cu Felicity. Se uită la Whit. Poate ar trebui s-o aduci pe Lady Henrietta aici.

Ideea de a o aduce pe Hattie pe acoperiș și de a sta lângă ea goală, sub stele, era devastatoare.

Whit se uită urât la fratele lui.

– Ești un nemernic. Privi apoi la Nik și rezistă impulsului de a se holba la obrajii ei de un roz aprins. Care e problema?

– Avem nevoie de patruzeci de bărbați capabili la docuri în seara asta, ca să ne ajute la descărcat.

Whit încuviință.

– Dar nu există patruzeci, zise ea. Nu sunt nici măcar patru.

Whit nu era îngrijorat – cel puțin, nu încă –, dar era nedumerit.

– Ce înseamnă asta?

Tânăra arătă spre docurile din depărtare.

– E liniște pe docuri.

– Asta pentru că Whit a cumpărat toate vasele, zise Diavolul. Am vorbit deja cu el, și o să ne ocupăm de asta. Ce știi despre somon?

Expresia lui Nik fu una confuză pentru o clipă. După care tânăra clătină din cap și reveni la problema despre care vorbea.

– Nu de asta. Nu e nimeni care să facă munca.

Diavolul râse.

– E imposibil.

– Îți jur că nu e, replică Nik. Nimeni nu lucrează la docuri. Nu există încărcături. Și avem nouăzeci de tone de gheață care se topește chiar în vreme ce ne gândim ce poate fi posibil și ce nu.

– I-am văzut pe muncitori toată ziua, zise Whit, arătând spre depozitul de peste drum. Au intrat și au ieșit din Sedley, luându-și banii.

– Posibil... Nik băgă mâna în buzunar, scoase o foaie de hârtie și i-o întinse lui Whit. Nu sunt bărbați care să se ocupe de încărcătura de pe docuri. Și, dacă ar fi să ghicesc, aș spune că tu ești motivul.

Whit se uită la bilet.

Bestie,

Felicitări pentru noua ta afacere! Multă baftă în găsirea unor bărbați dispuși să lucreze pentru tine.

Aștept răspunsul tău.

A ta etc.,

Lady Henrietta Sedley
Viitoare proprietară a Sedley Shipping

Whit râse șocat și se uită la Nik.

– De unde ai asta?

– Sarita a spus că Hattie a lipit-o de catargul vasului *Siren* acum nici o oră.

– Ce e vasul *Siren?*

– Unul dintre noile noastre vase.

– Imposibil. Nu a plecat din depozit de când a venit.

– Ba se pare că a făcut-o. Am găsit biletul fluturând în bătaia brizei, fiind practic singurul zgomot din zona docurilor.

Acele docuri erau pline de fiecare dată când era un vas cu încărcătură. Bărbații se înghesuiau, știind că oricine cu spatele puternic și mâna fermă putea face bani frumoși. Whit se uită la bilet.

– Nu avem destule mâini?

Nik clătină din cap.

– Nu. Avem oamenii noștri, dar nu sunt nici pe de parte de ajuns ca să golim vasul pe cât de repede avem nevoie.

Cum făcuse asta?

Diavolul fluieră, un sunet lung și jos.

– Credeam că nu joacă murdar.

Inima lui Whit începu să bată cu putere. Asta spusese, nu? Dar ce făcea ea acum era murdar. Minunat de murdar. Ridică biletul la nas, inspirând parfumul de migdale.

– Nu trebuie protejată, zise Diavolul, cuvintele lui fiind pline de umor sec. Dumnezeule, noi trebuie să fim protejați de ea. A provocat un război chiar sub nasul nostru. Trebuie să te duci să-ți iei fata, Bestie. Ne pune în pericol tot transportul. Nu trebuie să-ți spun de câte luni am avea nevoie ca să refacem stocul de șampanie dacă i se întâmplă ceva.

Whit ar fi trebuit să fie furios. Și era. Hattie se pusese în pericol ca să îl întreacă. Dar, în același timp, vibra de entuziasm. Nu o pierduse.

Războinica lui nu terminase cu el.

– Mi-a promis rivalitate.

Un alt fluierat lung de la Diavol, și apoi:

– Asta e dovada că nu e de ajuns să privești, frate. Dacă vrei să o protejezi, cea mai bună opțiune e să stai alături de ea.

Capitolul 22

După o copilărie petrecută pe punțile vaselor, în umbra tatălui său, Hattie rareori se simțea mai confortabil decât atunci când era pe apă, chiar dacă apa cu pricina însemna Tamisa la reflux. Stătea pe docul ridicat, la prora transportatorului, cu un felinar la picioare, uitându-se la râul negru și minunându-se de tăcerea de pe docuri, într-o seară în care un vas era în port și gata să fie descărcat.

Reușise.

Durase trei zile, niște fonduri considerabile, fiecare favoare pe care o obținuse vreodată când lucra la Sedley Shipping și fiecare gram de bunăvoință pe care o atrăsese de la bărbații și femeile de pe docuri, însă Hattie reușise să blocheze toată forța de muncă disponibilă la docuri în acea seară, iar Whit nu avea de ales și trebuia să vină după ea.

Știa că era prostesc, dar voia ca el să vină după ea. Deoarece, oricât de rușinată și de jenată se simțise când plecase de la el de acasă, în urmă cu trei seri, încă voia să-i demonstreze că era un adversar puternic. Un rival respectat.

„Ce minciună!"

Voia ca el să vadă că se potriveau perfect.

„Nu pot să te iubesc."

Din fericire, nu trebui să se confrunte cu amintirea cuvintelor lui, deoarece Whit sosise. Îl simți înainte să vorbească, prezența lui schimbând aerul din jur, făcând-o să se simtă, în același timp, puternică și fără suflu.

Se întoarse spre el. Entuziasmul îi curgea prin vene când își ridică fața, briza rece provocând valuri pe Tamisa și fluturându-i fusta în jurul picioarelor. Hattie se strădui să pară cât de puternică se simțea în acel moment. Și era puternică. Din ce în ce mai puternică, pe măsură ce el se apropia.

Rivalul ei.

Egalul ei.

Mai mult. Oare el chiar nu simțea asta?

Pașii lui mari străbătură puntea, în timp ce privirea lui rămase fixă. Hattie nu se mișcă, și, pentru o clipă scurtă și minunată, întreaga lume dispăru, și ea era triumfătoare, ca și cum planurile pe care le făcuse pentru Anul lui Hattie nu se destrămaseră.

Până la urmă, ea îl chemase.

Whit se opri la baza treptelor care duceau spre ea.

– Ai încălcat o proprietate privată.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Și tu ai venit să mă expediezi cât de repede posibil?

– Asta e barca mea, Lady Henrietta.

Cuvintele erau ferme, spuse pe un ton care cu siguranță pusese legiuni întregi de bărbați pe fugă. Dar Hattie nu era bărbat și nici nu era intimidată de el. Nu o făcea decât să vrea să îl domine.

– Vasul ăsta, zise ea apăsat, stă în portul ăsta, gol și putred.

Whit blestemă încet și se uită spre cer.

– Am afurisitele de bărci de o săptămână, deci nu e cazul să plănuiești o înmormântare pentru ele chiar acum.

– Nu trebuie să plănuim o înmormântare deloc, zise ea, ridicând felinarul de la picioare și îndreptându-se spre baza scărilor. Dacă mi le dai mie la schimb.

– Pentru ce?

– Pentru bărbații pe care i-am blocat. Cei de care ai nevoie ca să îți salvezi gheața. Cei după care ai venit.

Whit ridică dintr-o sprânceană.

– Nu poți să-i blochezi pentru totdeauna.

– Pot să-i blochez destul cât optzeci și ceva de tone de gheață să se topească.

– Nouăzeci și ceva, o corectă el.

– Nu pentru mult tip, zise ea. Ce e în gheață? Și mai mult din burbonul care îți place așa mult?

Ceva licări în privirea lui. Uimire. Admirație. Hattie rezistă impulsului de a zâmbi triumfătoare.

– Nu-mi pasă de încărcătura adevărată. Tu nu vrei vasele astea, iar eu le vreau. Și o să-ți fie foarte greu să conduci o afacere de transport maritim din docurile astea, cu bărbații ăștia, dacă eu nu o să vreau s-o faci.

– Nu știi cu cine te pui.

– Se pare că mă pun cu egalul meu, dacă mă întrebi.

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană, și un fior de entuziasm o străbătu.

– Până la urmă, am reușit să blochez toate ajutoarele de aici până în Wapping – ceva ce nici unul dintre rivalii tăi nu a făcut vreodată. Ce opțiuni ai acum?

O privi în tăcere.

– Ești mândră de tine, nu-i așa, războinico?

Hattie zâmbi.

– Da. Trebuie să recunoști că e o mișcare magnifică.

El nu-i răspunse, însă ea văzu o mică zvâcnire a buzelor, mișcare ce o făcu să vrea să se arunce în brațele lui și să-l sărute, deși era dușmanul lui.

Rezistă însă impulsului și schimbă tactica.

– Știi de ce vasele au chipuri sculptate?

– Nu.

Hattie zâmbi și ridică felinarul de la picioare.

– Le-au avut încă de la începutul navigării în lume. Vikingii. Roma și Grecia. Fiecare cultură care a navigat pe mare a folosit astfel de chipuri. Se duse în capul scărilor, privindu-l de sus. Anticii marinari nordici credeau că sculptura era soarta transformată în realitate. Un vas mare putea să aibă opt sau chiar zece, care ocupau destul spațiu și cântăreau destul de mult. Erau făcute pentru a proteja în orice situație – una era pentru ape calme, alta pentru furtuni, alta pentru a calma vântul. Dacă era o ciumă la bord? Exista și o sculptură pentru asta.

Whit continuă să tacă.

– Când apărea o furtună pe mare, echipajul trăgea trapele și lega pânzele, pregătindu-se pentru ape tulburi. Dar erau și membri ai echipajului a căror treabă era să schimbe sculptura, cu una care îi proteja de rău, îi apăra de furtuni sau îi ducea pe marinari spre paradis dacă se întâmpla ce era mai rău. Hattie îl privi cu atenție. Se spune că, dacă un vas se scufundă fără o astfel de sculptură, marinarii care mor bântuie marea.

Hattie se opri, iar ochii lui străluciră.

– Continuă!

Mereu o asculta. Mereu o făcea să se simtă ca și cum ar fi fost singura persoană care exista în întreaga lume.

– Sculpturile care înfruntau furtuni și cele care îi ghidau pe marinari spre moarte reprezentau mereu femei. Se uită la râul negru, unde fluxul scăzuse și vasele se așezaseră în albia noroioasă. Când eram mică, mi se părea minunat. Până la urmă, era ghinion ca fetele să navigheze, însă fiecare vas avea șase femei care abia așteptau să întâlnească marea.

Făcu o pauză, amintindu-și miturile pe care i le spusese tatăl lui.

– Doar când erai mică?

Hattie îl privi.

– Acum, înțeleg că ideea cum că femeile aduc ghinion pe un vas e o prostie pe care oamenii o spun ca să le împiedice pe femei să trăiască viața pe care o vor.

– Zi-mi restul, o îndemnă el.

– E doar o poveste, spuse ea. O poveste menită să-i convingă pe tineri să plece pe mare și să renunțe la viața lor. O legendă trecută de la un bărbat la altul, astfel încât, atunci când întâlnesc moartea inevitabilă, să pară că tocmai așa și era – inevitabilă. Și, în plus, nu era chiar așa rea, deoarece se așteptau la asta.

– Și?

– Credem povești, mai ales când pare că nu pot fi adevărate.

Începu să coboare scările spre el. Whit nu se mișcă.

– Deturnarea vaselor nu e ceva demn de legende. Lovitură la cap? Ai avut mii se astfel de lovituri. Hattie păși pe ultima treaptă, fiind destul de sus cât să îl privească în ochi. Dar seara în care docurile au devenit tăcute?

Whit râse încet.

– O poveste demnă de spus mai departe.

– Această poveste mă transformă într-o regină. Femeia care a îmblânzit Bestia.

Whit lăsă privirea în jos și, pentru o clipă, ochii i se umplură de păcat. Apoi, spuse:

– Îți place asta?

Da, îi plăcea, dar doar dacă avea să fie regina lui. Hattie ignoră gândul imposibil.

– Dacă renunți la aceste vase, încărcătura ta o să fie descărcată în seara asta, așa cum plănuiserăți. Și nimeni nu trebuie să afle de ceea ce am făcut. Dar dacă nu o faci...

– Ăsta e șantaj, zise el.

– Prostii, zise ea. E negociere. Între rivali.

– A, spuse el încet.

Hattie își dădu seama că, dacă s-ar fi aplecat puțin, ar fi fost destul de aproape cât să-l atingă. Whit însă nu păru interesat de asta.

– Dacă nu-ți place negocierea, am și o propunere.

– Te ascult.

– Tu deții puterea în Covent Garden, și, în seara asta, eu am demonstrat că puterea mea stă în docuri.

Hattie se opri.

– Un parteneriat.

Ea încuviință.

– Afaceri.

– Totul legal, zise el.

– Cel puțin, din partea mea, replică ea.

Adora felul în care buzele lui zvâcneau. Îl adora pe el. Ar fi vrut să poate propune un alt gen de parteneriat. Unul care se termina cu ei doi împreună – și ziua, și noaptea.

Își dori ca el s-o fi putut iubi.

Whit își scoase ceasurile din buzunare, se uită la ele, după care le puse la loc. Se uită în depărtare, foindu-se, și, pentru o clipă, Hattie crezu că bărbatul avea să plece. Dar nu o făcu. În schimb, inspiră adânc și expiră încet. Apoi, ca și cum ar fi purtat cuvintele de mult timp, spuse:

– M-am născut la St. Thomas, Southwark.

Hattie se opri, șocul cuvintelor, al revelației personale fiind copleșitor. Mama lui nu fusese căsătorită. St. Thomas era un spital pentru mamele necăsătorite, un loc mizerabil. Majoritatea bebelușilor născuți acolo erau trimiși la orfelinatele din oraș. Mamele lor erau făcute să creadă că, dacă ar fi crescut copiii singure, i-ar fi condamnat la o soartă mai groaznică decât cea oferită de spital.

Ca și cum orfelinatele ar fi fost mai bune decât un cămin, fie el și sărac. Ca și cum instituțiile ar fi fost mai bune decât familiile, oricum ar fi ele.

– Saviour, șopti ea, fără să se poată opri.

„Să nu-mi mai spui niciodată așa."

Ecoul furiei lui din noaptea trecută, când Hattie îi aruncase numele în față, fu rapid și neplăcut, iar Hattie adăugă imediat:

– Îmi pare rău, nu am vrut să...

– Nu, zise el, cu un ușor zâmbet, ca și cum ar fi încercat s-o liniștească. Ai dreptate. Am fost numit după locul unde m-am născut

și după bărbatul care a fondat spitalul. Plata mamei pentru un pat. Au fost sute ca mine. Mii.

Hattie vru să-l consoleze, însă știu că el nu avea să o lase.

– Și mama ta? Cum o chema?

– Maria. Whit se uită dincolo de ea, spre râul întunecat, unde șase bărci cu vâsle își făceau drum prin ceață, felinarele din ele transformându-le în nori plutitori. Maria de Santibáñez. Au trecut douăzeci de ani de când l-am spus ultima oară cu voce tare. Obișnuia să-mi spună că împărțea numele cu o rudă veche, dama de companie a unei regine, de parcă asta ar fi însemnat ceva.

– A însemnat, pentru ea.

– Ar fi atât de încântată dacă ar ști că sunt aici. Vorbind cu fiica unui conte.

– Fiica unui conte din pur noroc, îi reaminti ea. După ce tata o să moară, totul o să dispară. Și o să mă pot baza pe propriile forțe.

– În puținele săptămâni de când te cunosc, Henrietta Sedley, am observat că forțele tale sunt peste ale altora. Ție ar trebui să-ți dea titlul de contesă.

Hattie pufni.

– Nu-mi pasă de titlu.

– Tatăl meu a fost duce.

Hattie rămase cu gura deschisă la auzul cuvintelor, pronunțate ca și cum s-ar fi pregătit să intre într-o sală de bal din Mayfair. Hattie clătină din cap, ca și cum ar fi încercat să își limpezească mintea.

– Ai spus că...

– Au trecut douăzeci de ani de când am pronunțat numele mamei mele, iar asta nu am spus niciodată. Dar, da, tatăl meu era duce.

– Și te-ai născut la St. Thomas.

– Părinții mamei mele au venit din Spania ca să lucreze pe moșia tatălui tatălui meu. Whit făcu o pauză, ca și cum și-ar fi dat seama de asta pentru prima oară. Pe moșia bunicului meu. După o clipă, continuă: Tatăl mamei mele a fost un mare crescător de cai. A fost adus din Madrid ca să aibă grijă de grajdurile de pe moșie. Mama s-a născut acolo și a fost crescută la o aruncătură de băț de glorie.

Crescută pe o moșie ducală din Anglia, fiica îngrijitorului de cai ar fi fost fericită și mulțumită, menită unei vieți de soție și mamă. S-ar fi căsătorit bine. Whit s-ar fi putut naște într-o viață care nu semăna deloc cu cea din mahalaua din Covent Garden.

– Ce s-a întâmplat?

– Părinții ei au murit de tineri, iar ea a primit un loc în casa principală.

Spaima o copleși pe Hattie. Auzise povestea de mii de ori. Bărbații înstăriți și felul în care le distrugeau pe tinerele din jurul lor.

– Whit...

Se întinse după el, dar bărbatul se dădu la o parte.

– Nu a spus niciodată vreun cuvânt urât despre el. Obișnuia să inventeze scuze pentru ce făcea. Până la urmă, el era duce, iar ea – o servitoare. Nu se puteau căsători. Dar ea era frumoasă, iar el – fermecător, și bărbații erau bărbați...

Se opri, iar Hattie analiză obrajii înalți și buzele pline, care o lăsaseră fără cuvinte prima oară când îl întâlnise. Nu îi era greu să creadă că mama lui fusese o mare frumusețe.

Când Whit o privi, avea ceva în ochii de chihlimbar, care se asemănau cu ai fratelui lui și pe care îi moștenise, probabil, de la tatăl lor.

– Am făcut multe lucruri în viața mea. Lucruri care mă vor trimite direct în iad. Dar niciodată nu am repetat păcatele tatălui meu.

– Știu asta.

Fără doar și poate, știa acel lucru.

Whit inspiră adânc.

– Eram tânăr și nu înțelegeam. O credeam. Credeam că am plecat de pe moșie pentru că asta trebuia făcut și că trebuia să fim recunoscători pentru salteaua noastră plină de purici din Holborn și pentru banii pe care-i aveam, care nu erau destul nici ca să aprindem lumânări ca ea să vadă bine. Dar acum...

Se opri, iar ea așteptă. Ura povestea. Era disperată după ea.

– Acum, știu de ce a fugit de acolo – ca să nu mă ia de lângă ea.

Hattie simți un nod în piept la auzul suferinței din vocea lui.

– M-ar fi luat de lângă ea, dar nu asta era problema. Asta ar fi fost bine pentru ea, ar fi salvat-o. În schimb, a ales să se sacrifice pentru mine.

Nu era adevărat.

– Nu a făcut asta.

– Ba da, zise el, pierdut în amintirea femeii care îl iubise cu disperare. Când el ne-a găsit, nici măcar nu s-a uitat la ea, a venit direct la mine.

– Te-a luat de lângă ea, zise ea încet.

Whit o privi în ochi, cu ceva ce aducea a recunoștință, apoi se întoarse. Hattie îl urmă, ca și cum ar fi fost legată de el. Când ajunse

în centrul vasului, la catarg, bărbatul se întinse și atinse lemnul lovit de acolo, unde, de-a lungul timpului, mii se lucruri fuseseră bătute în cuie.

Vorbi cu catargul.

– Tu ți-ai lăsat biletul aici.

Hattie nu ezită la schimbarea de subiect.

– Am o înclinație spre dramatism.

El o privi peste umăr.

– Anul lui Hattie.

– Până acum, e absolut groaznic.

– Lucrurile necesită timp, zise el.

– Am așteptat destul deja.

Whit încuviință. Își băgă mâinile în buzunare și se sprijini de catarg, cu pălăria lăsată peste ochi, haina fluturându-i pe lângă corp. Arăta ca un marinar, și, pentru o clipă, Hattie se întrebă cum ar fi dacă ar fi a lui. Dacă nu ar trebui să se lupte cu el. Dacă Whit pur și simplu ar înveli-o în haina lui și ar lăsa-o să se bucure de căldura lui, iar ea și-ar arunca brațele în jurul gâtului său și...

L-ar iubi.

Dacă acel bărbat remarcabil ar lăsa-o să-l iubească?

Whit își băgă din nou mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Vreau să-ți spun restul.

– Vreau să aud.

El o privi, ca și cum l-ar fi surprins.

– O să fie groaznic, nu? adăugă ea.

– Da, spuse el.

Ea încuviință.

– Și nu ai mai spus nimănui asta.

– Nu.

– Zi-mi câte ceva.

Bărbatul se uită la catarg, unde pânzele erau strânse și legate.

– De ce ai vrea așa ceva?

„Pentru că te iubesc."

Hattie nu putu spune asta, așa că făcu un pas spre el, apropiindu-se destul cât fusta ei să se înfășoare în jurul picioarelor lui, și spuse:

– Pentru că pot.

Iar asta păru să fie de ajuns.

– Eram patru.

– Toți născuți în aceeași zi.

Asta îi spusese.

– Mama Diavolului era soție de marinar. A mea era servitoare, a lui Ewan era curtezană, iar a lui Grace, ducesă.

Hattie făcu ochii mari.

– E legitimă? Dar credeam că ai spus...

– Tatăl lui Grace nu era tatăl nostru, dar mama ei era ducesă și a rămas însărcinată în aceeași perioadă ca mamele noastre.

Hattie tăcu, uimită de toată nebunia care venea la pachet cu titluri și privilegii.

– Ducele era disperat după un moștenitor și știa că cea mai bună șansă pentru asta era copilul din burta soției lui, chiar dacă nu era sânge din sângele lui.

– De ce nu a așteptat ca ducesa să rămână din nou însărcinată? Să încerce să facă un băiat? Unul care să fie al lui?

Whit zâmbi la auzul întrebării.

– Pentru că ducesa a făcut imposibil pentru ca el să mai aibă copii.

– Cum?

Zâmbetul lui era contagios.

– L-a împușcat.

– Mortal?

Nu era posibil.

– Nu. În ouă.

– Nu! Hattie făcu ochii mari, apoi îi miji, plini de ură. Foarte bine i-a făcut.

– Dacă ești curioasă, Grace a moștenit ținta mamei ei.

– Chiar sunt, și o să vreau să ne întoarcem la asta, dacă se poate.

– Cu plăcere.

Hattie se bucură de felul în care răspunsul o făcu să simtă că aveau o viață de conversații înaintea lor. Whit continuă:

– Așadar, ducesa a făcut un copil, dar era fată. Iar nemernicul meu de tată a botezat-o ca băiat și le-a trimis pe ea și pe mama ei la țară.

– E ilegal. Înseamnă trădarea liniei.

– Da, zise Whit. Și se pedepsește cu moartea dacă un moștenitor fals e pus în locul celui adevărat.

– De asta a trebuit să fugiți, pentru că știați, iar el se temea că le veți spune oamenilor.

– Ce fată isteață! zise el, cu admirație în privire. Și avea dreptate, doar îți spun ție, nu?

Dar nimănui altcuiva. Niciodată.

– Nu înțeleg. Hattie ezită. Pe cine a vrut ca moștenitor?

– Ducele era lacom și arogant și voia un moștenitor pe care să-l modeleze după el. Căruia să-i dea moștenirea. Avea trei fii, dar noi nu știam de el. Ne supraveghease. Pe Diavol în orfelinat, pe Ewan într-un bordel din Covent Garden și...

Se opri.

– Și pe tine, cu mama ta.

O femeie care îl iubea. Într-o casă care oferea siguranță. Lecții de citit. Hattie simți un nod în piept.

– Nu pentru mult timp, zise el. Ne-a dus la țară, la reședința ducală, și ne-a dezvăluit planul. Unul dintre noi urma să fie moștenitorul lui. Băiatul acela avea să moștenească totul. Bani, putere, pământ, educație. Nu avea să ducă niciodată lipsă de nimic. Urmă o pauză, apoi: Nici familia lui.

Hattie simțise că aveau să urmeze acele cuvinte. Știuse că, într-un final, acel duce monstruos avea să amenințe singurul lucru important pentru Whit. Pe mama lui.

– Cum? întrebă ea.

Nu voia să știe.

– Ne-am luptat pentru titlu. În sute de feluri. Mii. A început ușor. Alergări și dans.

„Valsul." Spusese că tatăl lui îl obligase să învețe să valseze.

– Teste despre modul potrivit de adresare. Tacâmurile potrivite. Așezarea cristalului corect. Apoi a devenit însă clar că nu-i păsa de asta. Ce voia era un fiu puternic, care să-i ducă linia mai departe și să impresioneze întreaga lume.

Dacă existase vreodată un bărbat care ar fi putut să fie toate acele lucruri, care era toate acele lucruri, acela era Whit.

– Ce v-a obligat să faceți?

– Există un motiv pentru care, atunci când am ajuns în Londra, știam să ne batem.

Hattie făcu ochii mari.

– V-a obligat să vă bateți unii cu ceilalți?

Whit încuviință.

– Până și asta era ușor. Chiar dacă nu ne cunoșteam, eram frați, și eram bucuroși să ne mai tăvălim când trebuia. Am învățat repede cum să dăm cu pumnul și cum să pară că durea, dar să-l retragem

în ultima clipă, ca să nu facem daune. Ewan era cel mai priceput la asta. Venea spre tine ca un bolovan și ateriza ușor, ca o pană.

Pentru o clipă, Hattie simți recunoștință față de acest bărbat, despre care știa că avea să devină personajul negativ. Cel care încercase s-o omoare pe Grace și îl tăiase pe Diavol pe obraz.

– Credeam că suntem geniali. Lucram împreună ca să-l doborâm pe tatăl nostru. Nu știam că totul făcea parte din plan. Că ne făcuse o echipă ca să ne poată folosi pe unii împotriva celorlalți. Și fix asta a făcut. A început să se joace cu noi. Îl amenința pe unul dintre noi, ca să înceapă o bătaie cu ceilalți. Amenințările erau complet nebunești. Dacă doi dintre noi nu se băteau până când unul ajungea pe jos, al treilea era bătut până când o făceam.

– Ai vrut să-i salvezi.

– Da, bineînțeles.

„Saviour." Nu era doar numele lui, ci întreaga lui ființă.

– Ne dădea dulciuri, apoi le lua. Cadouri. Jucării. Animale. Orice ne plăcea. Îi plăcea să ne forțeze să implorăm pentru ce iubeam. Whit o privi. Mă tachinezi din cauza dulciurilor cu lămâie? Sunt din cauza lui. Mulțumesc pentru cele cu zmeură.

– Cu plăcere.

Hattie și-ar fi dorit să-l poată ține înconjurat de dulciuri pentru totdeauna. Voia să-l tragă aproape și să-l țină strâns, dar acel bărbat mândru și puternic nu avea s-o lase.

– După o perioadă, nu am mai rezistat și am început să-mi fac planuri să evadez. Știam că, dacă m-aș întoarce aici, în Holborn, aș găsi-o pe mama și am putea fugi. Ăsta era planul meu. Să mă întorc aici și să fug.

Hattie ar fi renunțat la tot ce avea – afacere, bărci, avere, la tot – ca să schimbe ce urma să spună Whit. Însă nu avea cum.

– Mi-a spus că, dacă rămân, o s-o țină în viață. Devenise clar că nu eram acolo ca să câștig, că niciodată nu fusesem în cursa pentru a deveni duce. Ura că o moștenisem pe mama. Spunea că sunt prea mic. Prea închis la culoare. Mă adusese ca să-i antrenez pe ceilalți. Eram acolo pentru ca Diavolul și Ewan să mă bată și, dacă suportam bătăile, dacă pierdeam competiția, mă puteam întoarce acasă la mama, cu destui bani cât s-o scap de viața pe care fusese forțată s-o trăiască.

Whit tăcu vreme îndelungată, iar Hattie suferi în tăcere pentru băiatul frumos care fusese și pentru bărbatul magnific care devenise.

– Aș fi putut s-o salvez.

Asta fusese o minciună, iar Hattie nu avea nevoie de confirmare. Știa în adâncul sufletului că fusese o minciună.

– Era un monstru, zise ea. Un bărbat infect, putred și laș.

Whit o privi surprins.

– Ești furioasă.

– Bineînțeles! Erați copii, iar el – un bărbat în toată firea, cu bani și putere. Ce fel de om își manipulează propriii copii?

– Unul care vrea un moștenitor.

– Moștenitorii nu înseamnă nimic odată ce ai devenit cadavru, zise ea, după care avu o revelație. Stai un pic. Moștenitori. Tu ai fugit, împreună cu Diavolul și cu Grace.

Whit încuviință.

– Ewan a devenit moștenitorul. Un duce. V-a trădat.

O altă încuviințare.

– Și acum, unde e?

– Nu știu.

Cuvintele erau pline de frustrare.

– Dar e aici, pe aproape, zise ea.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui.

– Nu o să îl las să te rănească. O să te protejez.

Ăsta era. Răspunsul ei.

– Deci asta e. Mă protejezi de el.

Whit o privi.

– Până la ultima suflare.

Ea clătină din cap.

– Nu mi-e frică de el.

– Ar trebui să-ți fie. Mie mi-e.

– Lui ar trebui să-i fie frică de mine, spuse ea furioasă. Aș vrea să sar la gâtul lui cu mâinile goale.

Whit făcu ochii mari și pufni.

– Ești foarte supărată.

– Să nu îndrăznești să râzi, nu e deloc amuzant. Nu înțelegi? V-au luat destul. Nu o să-l las să mă ia și pe mine. Hattie tremura din cauza furiei, neputând împiedica lacrimile care apărură în jurul nodului din gât. Aș vrea să-l găsesc și să-l distrug. Aș vrea să iau unul din cuțitele tale și să-l înfig direct în inima lui neagră.

Whit o luă în brațe.

– Draga mea, nu plânge, totul e în trecut.

– Ba nu, zise ea, în timp ce-i dădu mâna la o parte. Ai dus asta cu tine ani întregi. O să porți greutatea asta pentru totdeauna, și urăsc asta. Îi urăsc. Doar nu credeai că o să aud povestea asta, despre bărbatul pe care-l iubesc și oamenii pe care-i iubește *el*, și nu o să vreau să distrug pe oricine s-a pus în calea lui.

El se opri.

– Hattie.

Ea nu-l băgă în seamă.

– Să distrugi viața unor *copii*? Pentru un afurisit de titlu? Ce aberație. Singura mea consolare e că tatăl tău, mă bucur s-o spun, putrezește în iad.

– Hattie, zise el, ca și cum ar fi avut ceva urgent de spus.

– Ce e? întrebă ea furioasă.

– Mă iubești?

Căldura o străbătu, urmată de frig, apoi de panică pură.

– Ce? Nu. Ce? Făcu o pauză. Ce?

În ochii lui minunați sclipi amuzamentul.

– Hattie, ai spus că mă iubești. Mă iubești?

– Nu am spus asta.

Nu spusese. Sau poate...

– Ba da, ai spus-o, dar nu asta e ideea.

– Atunci, care e?

– Mă iubești?

– Eu... Făcu o pauză. Îl urăsc pe tatăl tău.

Whit zâmbi.

– Ei bine, e mort, deci ai câștigat din punctul ăsta de vedere.

O trase aproape.

– A fost o moarte foarte dureroasă?

Hattie vorbi cu umărul lui. Adoră felul în care brațele lui o înfășurau. Era disperată după atingerea lui, după dovada că Whit supraviețuise iadului din copilărie și acum era acolo, puternic și sănătos. El o sărută pe tâmplă.

– Agonizantă. Spune-mi că mă iubești.

Hattie se afundă în căldura lui, neputând să-i reziste. Era atât de mare, iar acest lucru îi plăcea mult prea mult. Îi plăcea de el mult prea mult. Îl iubea mai mult decât ar fi trebuit, deoarece el nu avea să-i împărtășească niciodată sentimentul.

– Nu, șopti ea.

El îi ridică bărbia, ca s-o privească.

– Te rog?

– Nu.

Hattie clătină din cap. Whit se aplecă și o sărută. Un sărut mic, delicat și perfect.

– De ce nu?

„Pentru că tu nu mă iubești." Cuvintele pe care el le spusese în urmă cu câteva seri îi erau întipărite în minte. „Nu pot să te iubesc." Nu avea de gând să-i spună asta. Nu atât timp cât el nu putea să-i răspundă la fel.

– Pentru că nu vreau să fiu o povară.

– Cum ar fi asta o povară pentru mine?

– Ți-ai petrecut toată viața protejând oameni. Simțindu-te responsabil pentru ei. Salvându-i. Oferind din tine, chiar și când nu era cazul. Iar eu nu vreau să fiu parte din asta. Nu vreau să fiu o altă persoană pentru care te simți responsabil. Nu vreau să fiu o altă persoană căreia îi aparții pentru că nu poți să te controlezi. Hattie inspiră adânc, dorindu-și să se calmeze. Nu vreau să fiu o corvoadă.

Whit se încordă, briza rece jucându-se în jurul lor. Pentru o clipă, Hattie crezu că avea să îi dea drumul. Era, probabil, un gest rezonabil. Probabil ar fi trebuit să se retragă, căci tocmai îi spusese că nu voia să fie povara lui.

Dar adevărul era că nu voia să plece de lângă el. Voia să rămână acolo. Pentru totdeauna.

Pentru că îl iubea. Pentru că voia să-l protejeze.

Brațele lui se strânseră în jurul ei, iar Hattie inspiră, umplându-și plămânii cu el. Lămâie, dafin și un miros delicios. Închise ochii și se lăsă pradă lui, catargul din spatele lui făcând un bărbat solid și puternic și mai solid. Și mai puternic.

– *Siren*, zise el după o vreme.

Cuvintele se pierdură în briza care venea dinspre râu. Vasul se numește *Siren*.

Ea încuviință.

– E cel mai mare dintre cele șase pe care le-ai cumpărat ca să mă pedepsești.

– Nu ca să te pedepsesc. O sărută pe tâmplă. Vorbi spre părul ei. Trebuie să mă crezi că nu am făcut asta ca să te rănesc.

Voia să-l creadă, dar nimic nu avea sens. Înainte să-l întrebe, el începu să vorbească:

– Sirenele. Femei frumoase care îi puteau face pe bărbați să se arunce în mare. Încarnarea tentației. Cântau cele mai adânci dorințe ale bărbaților și făceau imposibilul să pară posibil. Te puteau face să crezi că ți se îndepliniseră visurile.

– Și săracul Ulise, care dăduse peste aceste femei malefice. Ce bine ar fi fost dacă ar fi ocolit insula.

Whit râse. Sunetul jos al unei minunate tentații.

– Dar Ulise nu a dat peste ele. S-a dus să le caute, știind ce-l aștepta. Se uită la ea. Ca noi toți, crezuse că putea gusta fără să fie pierdut.

Povestea o făcu pe Hattie să vibreze de plăcere, dorindu-și ca el s-o atingă. Apoi, el spuse:

– E un nume potrivit pentru un vas de-al tău.

– Da? întrebă ea. Credeam că e opusul.

Whit își înclină capul – o întrebare tăcută.

– Nu sunt chiar cunoscută pentru farmecele mele feminine. Îmi lipsește cu totul talentul de a seduce.

Whit mormăi. Era de acord sau nu? Imposibil de știut.

– Hattie... doar nu e posibil să crezi așa ceva. Niciodată în viața mea nu am fost tentat de cineva sau de ceva așa cum mă tentezi tu.

– Și ai o slăbiciune pentru dulciuri, zise ea.

Whit nu râse.

– Ăsta e adevărul.

– Ești foarte drăguț. Hattie zâmbi, dar nu se simțea așa cum o descrisese el. Dar nu mi-ai cedat farmecelor și sigur ești de acord că aș putea fi o seducătoare mai pricepută. Am cale lungă de bătut până să ajung la nivelul unei sirene. Hattie râse. Nici un bărbat nu o să se arunce vreodată în mare pentru Hattie.

– Prostii, zise el, iar în mormăitul lui fu ceva ce Hattie nu mai auzise înainte.

– Ulise a trebuit să fie legat de catarg ca să evite tentația sirenelor. Din ce în ce mai strâns, până când sângera din cauza frânghiilor și le striga oamenilor lui să-l elibereze, ca să ajungă la sirene. L-au ademenit spre moarte.

Hattie făcu un pas înapoi, departe de brațele lui, departe de el, știind că nu se va putea lupta din nou cu el. Nu acum, când îl cunoștea. Nu acum, când îl dorea atât de mult. Nu acum, când îl iubea atât de mult.

Avea să-și piardă vasele și afacerea. Dar asta părea neînsemnat prin comparație cu gândul că avea să îl piardă pe el.

Și nu îl avusese niciodată.

Îl privi și spuse, atât pentru ea, cât și pentru el:

– Nu am fost în stare să te ademenesc nici măcar spre plăcere.

Se întoarse ca să plece, ca să găsească ieșirea de pe acea barcă, departe de el. Dar el veni după ea. Numele ei era pe buzele lui, degetele le prinseră pe ale ei, și o trase spre el, cuprinzându-i fața în mâini și sărutând-o lung și pasional, ca și cum s-ar fi temut că, dacă n-o făcea, Hattie avea să dispară pentru totdeauna.

Hattie gemu când simți senzația, iar el o strânse și mai tare, furând sunetul, lingându-i buzele și revendicându-i gura cu săruturi lungi și lente, până când genunchii lui Hattie se înmuiară, iar ea era ametită. Abia atunci îi eliberă buzele, fără să îi dea însă drumul și ei, sărutând-o pe obraji, până la ureche, unde îi șopti:

– M-ai ademenit. M-ai ademenit din secunda în care m-am trezit în trăsura ta, legat. O mușcă de lobul urechii destul de tare cât Hattie să simtă înțepătura, apoi îl supse până când ea se agăță de el. M-ai ademenit spre plăcere de mii de ori. Am vrut să te dezbrac de mii de ori. Să te întind goală sub soare și lună și să te venerez până uităm amândoi cum ne cheamă.

Cuvintele o înnebuniră pe Hattie. Îi dădură foc.

– Credeam că nu mă vrei, că nu-ți pasă...

De data asta, Whit o mușcă de gât, o pedeapsă intensă, urmată de plăcerea atingerii limbii lui.

– Lipsa de dorință nu îl face pe un bărbat să fie tare zile la rând.

– Serios? Hattie înghiți în sec. Era, în același timp, jenată și încântată. Ai fost tare zile întregi?

Nu era posibil.

– Am fost tare din clipa în care ți-am auzit vocea.

O mână se plimbă într-o parte a ei, trăgând-o aproape. Din primul moment când ți-am atins corpul.

Hattie se retrase, ca să se uite în ochii lui promițători.

– Serios?

– Ești fericită să afli despre asta?

– Da.

Whit râse la răspunsul ei imediat.

– Atunci, da, Hattie. Am fost tare când mă gândeam la tine, cum ar fi să fiu în tine, să termin în tine, să rămân acolo pentru totdeauna.

Și te-am vrut înapoi ca să-ți spun exact cât de mult te doresc și ce povară neînsemnată ar fi să fac dragoste cu tine.

– Asta sună excelent, zise ea zâmbind.

– Mă bucur că am avut ocazia să te desfăt, milady. O trase aproape, pentru un alt sărut. Dar ar trebui să știi că Ulise era un erou, iar eu nu sunt unul. Încă un sărut. El a vrut să reziste. Eu nu vreau asta. Vreau totul. Vreau fiecare părticică din tine. Doar la asta m-am gândit din momentul în care ai plecat. De dinainte. Își lipi fruntea de a ei. Dumnezeule, Hattie, vreau totul. Aș fi fericit să fiu legat de un catarg dacă aș ști că asta înseamnă că mi-aș gusta cele mai mari fantezii. Iar tu apari în toate.

Cuvintele o făcură pe Hattie să se înfierbânte. Imaginea pe care acestea o schițau, cu acest bărbat magnific, legat de catargul aflat la câțiva metri depărtare... Privirea ei se îndreptă spre el, iar, când îl privi din nou pe Whit, acesta mormăi, copleșit de plăcere.

– La naiba, Hattie! Îți imaginezi asta. Văd în ochii tăi.

Hattie îl privi, știind că ar fi trebui să nege. În schimb, spuse:

– Mă pricep destul de bine la noduri.

Whit expiră prelung, apoi, deși părea imposibil, îi zâmbi și spuse:

– Demonstrează-mi!

Hattie făcu ochii mari.

– Doar nu vrei să spui...

Whit o trase aproape.

– Seara trecută a fost pentru tine. Dar seara asta... Dacă ți-aș spune că e pentru mine? Cuvintele se transformară într-un huruit jos. Leagă-mă de catarg, sireno. Vreau să îți aud cântecul.

Capitolul 23

Nu era pentru totdeauna. Își tot repetă asta, în timp ce el se îndepărta de ea, fără să-și ia însă ochii de la ea.

Ea îl urmă fără ezitare. Nu era pentru totdeauna. Își repetă asta, iar și iar, deoarece acest bărbat magnific o făcea să simtă că pentru totdeauna chiar era posibil. Ca și cum trecutul lor, acțiunile familiilor lor și faptul că el era în drumul tuturor visurilor ei nu contau

câtuși de puțin, deoarece el avea să-i ofere plăcere în moduri pe care nu și le imaginase vreodată.

Nu și le imaginase vreodată pentru că nu știuse niciodată că un asemenea bărbat, un asemenea moment îi erau ceva accesibil. Dar erau. Chiar atunci, în timp ce își dădea jos haina fără nici o grijă, lăsând-o să cadă pe punte.

Hattie se uită pe vas, recunoscătoare pentru puntea mai joasă și pentru întunericul docurilor, pe care nu erau oameni în acea noapte. Și, cu toate astea, spuse:

– Am putea fi văzuți.

– Slabe șanse, din moment ce cineva a curățat docurile.

Whit își aruncă haina la picioare, dezvăluind cuțitele, teaca de piele care îi traversa vesta și cămașa de dedesubt. Hattie nu se putu opri și se întinse după el. Whit îngheță când degetele ei atinseră cureaua de piele.

– Îți lipsește unul.

Whit se încordă, iar Hattie se întrebă unde îl lăsase și de ce. Dar aveau timp pentru asta mai târziu. Acum, nu era vreme decât pentru asta. Hattie îi întâlni privirea.

– Îmi dai voie?

El inspiră, în timp ce ea mângâia banda lată care îi traversa pieptul ca să se ocupe de cataramă cu o atingere fermă și sigură, ca și cum ar fi făcut asta de sute de ori. Cu siguranță, visase la asta de sute de ori. Când termină, îi dădu jos curelele de pe umerii lați și de pe brațele puternice. Așeză armele la picioarele lor.

Hattie făcu un pas în spate, admirându-l, iar el blestemă.

– Hattie, arăți de parcă ai planuri pentru mine.

Ea ridică privirea spre el.

– Chiar am.

– Grăbește-te, atunci, iubire.

Hattie se apropie și îi scoase cămașa din pantaloni, adorând modul în care el o ajuta, iar mușchii i se flexau de plăcere la fiecare atingere a degetelor ei. Whit și-o trase peste cap și o aruncă pe punte. Apoi, o trase spre el, pentru un alt sărut. Ea se lăsă pradă momentului, mâinile lui Hattie plimbându-se pe pieptul lui, palmele ei alunecând pe pielea lui, până când mușchii abdomenului se încordară sunt atingerea ei, iar el șuieră de plăcere.

Hattie îl mușcă de buza de jos și se retrase.

– Nu ți-e frig?

– Sunt fierbinte ca soarele, zise el, trăgând-o pentru un alt sărut. Acum, în legătură cu planurile alea...

Hattie râse și își lăsă degetele să alunece printre ale lui, ridicându-le deasupra capetelor, ca să îi lege mâinile de catarg, unde capetele funiilor de la vela principală erau frumos răsucite. Nu trebui să-i spună să-și țină mâinile acolo. Nici măcar când se dădu în spate.

– Unde te duci? mormăi el, neplăcându-i modul în care ea se îndepărta de el.

Hattie zâmbi, încercuind catargul până când găsi ce căuta – și anume, o bucată de frânghie care se dezlegase de când vasul fusese adus la docuri. Își întoarse fața spre el, fiind destul de aproape să-i simtă căldura, se aplecă și îi legă cu atenție frânghia la mâini, atentă să nu îl rănească, deși făcu un nod perfect.

Bărbatul mormăi când ea se îndepărtă și testă nodul, în timp ce o privea.

– Îți place asta.

– Foarte, foarte mult.

Nu avea ce să nu-i placă. Whit era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată, cu membre lungi și mușchi fermi. Iar dorința din ochii lui o făceau să vrea să-l atingă din nou.

– Nu te mai uita, sirenă.

Hattie își ridică privirea spre a lui.

– E momentul să iei ce vrei.

Ea se apropie.

– Ce vrei?

– Tot. Răspunsul fu imediat. Vreau tot ce vrei tu.

Ea clătină din cap.

– Nu e destul. Asta e pentru tine.

– Să-ți ofer ție plăcere e pentru mine.

Îi mai spusese asta și când erau în camerele lui, iar ea nu-l crezuse. Însă, în acea seară, aproape că-l credea. Păși mai aproape, neputând să mai stea departe de el.

– Ce ți-ar cânta sirenele ție, Bestie?

Mâna ei alunecă peste pieptul lui, degetul mare plimbându-se peste sfârcul lui. Când îi văzu reacția, repetă mișcarea. Îi văzu maxilarul încordându-se. Se aplecă și îl sărută acolo, persistând, mângâind, până când el gemu. Ea zâmbi.

– Îmi place asta.

– Și mie.

Hattie îi mângâie brațele, apoi o luă în jos, spre pieptul lui, peste pielea catifelată, acoperită cu păr moale, din ce în ce mai jos, spre talie, unde acel păr dispărea în spatele pantalonilor. Tânăra deschise primul nasture, apoi pe al doilea și pe al treilea.

– Când te-am văzut noaptea trecută, m-am gândit că poate o să te atingi aici, pentru mine, zise ea încet.

Un mormăit adânc răsună din pieptul lui. Hattie depuse un sărut în acel loc, în timp ce îi deschidea pantalonii, și un altul în timp ce îi dădea pantalonii jos, dincolo de șolduri, dezvăluind lungimea lui tare. Whit începu să gâfâie când Hattie îl luă în mână.

– Atât de fierbinte, zise ea. Atât de tare.

– Pentru tine, iubirea mea.

Cuvintele fură rupte din el, urmate de un geamăt adânc în clipa când ea își plimbă degetul mare peste capul lui.

Hattie îi zâmbi.

– Îți place asta.

– Da, zise el în timp ce gâfâia.

Hattie îl privi.

– Ce altceva îți mai place?

Whit își lăsă capul pe spate, lipit de catarg, uitându-se la stele.

– Totul. Dumnezeule, Hattie!

Ea îl sărută din nou pe piept, în timp ce continua să îl mângâie. În jos, apoi în sus din nou, și iar în jos, până când el blestemă în întuneric.

– Vreau să te ating.

Ea clătină din cap și linse sfârcul care îi scăpase mai devreme.

– Nu acum. Sunt ocupată, te seduc. O altă mângâiere. Îți place asta?

– Da.

– Spune-mi ce altceva îți mai place?

Bărbatul deschise ochii, și dorința o făcu să se umezească.

– Nu.

Se aplecă și îl sărută, iar el deveni înfometat. Când Hattie se retrase, îi ceru să îl dezlege. Ea zâmbi.

– Crezi că așa s-a simțit Ulise?

– Nu-mi pasă, dezleagă-mă, vreau să te ating.

Hattie clătină din cap, concentrându-se pe lungimea lui de oțel din mâna ei. Whit se uită și el, și amândoi priviră în timp ce ea îl tot mângâia, până când funiile cu care îl legase scârțâiră de la rezistența

opusă de el. Acel sunet, combinat cu ritmul respirației lor și cu alunecarea lui netedă erau destul cât să o facă pe Hattie să sufere.

– Nu o să-mi spui?

– Ce?

– Ce vrei?

Hattie îl privi, iar el clătină din cap, dar nu se uită în altă parte.

– Asta e pentru tine.

Tânăra zâmbi, simțindu-se ca o regină.

– Și dacă ți-aș spune că și eu vreau asta?

Whit expiră ca și cum ar fi avut dureri, dar ea deja aluneca pe corpul lui și se lăsa în genunchi.

– La naiba, Hattie, nu trebuie să...

Tânăra zâmbi, lipind un sărut pe mușchiul de deasupra coapsei lui, care se transforma într-un V și dădea spre lungimea lui.

– Mi-a plăcut foarte mult când tu mi-ai făcut asta.

– Și mie, scumpa mea, mormăi el.

– Ți-ar plăcea să-ți fac și ție?

– Da. Dumnezeule, da.

– Pot? întrebă ea încet.

El mormăi, mișcându-și șoldurile spre ea. O rugăminte tăcută. Ea își deschise buzele peste vârful lui tare, plimbându-și limba ușor peste el. Încet, ezitant, nesigură de ce i-ar plăcea. El trase de frânghie, își arcui spatele și îi strigă numele în întuneric.

Îi plăcea.

Și lui Hattie îi plăcea. Senzația și gustul lui, forța lui în mâinile ei și sub limba ei și puterea pură pe care i-o oferea ei. Hattie nu se simțise niciodată așa sigură. Așa puternică. Așa dorită. Avea senzația că el ar face orice ca s-o aibă.

Era dorință pură.

Îl luă în gură, gustul lui sărat și dulce necomparându-se cu nimic din ce experimentase ea vreodată, în timp ce el vorbea de deasupra. Bărbatul ăsta puternic și tăcut, care părea să-și găsească cuvintele numai în chinurile plăcerii. Whit îi șopti niște lucruri obraznice, cuvinte precum „mai tare" și „mai adânc", cuvinte precum „limbă", „suge" și „La naiba, Hattie, fix așa". Iar ea îi urmă instrucțiunile, gustându-l încet și adânc, desfătându-se cu plăcerea lui. Cu a ei.

Îi plăcea asta.

Îi plăcea de el.

Îl iubea.

El pulsa pe limba ei, când ea găsi un ritm care îi înnebuni pe amândoi. Apoi, el îi făcea îndemnuri și promisiuni cum ar fi „Te rog, Hattie... mai mult, Hattie... dacă nu te oprești, o să termin...." Ea nu voia însă să se oprească, cu atât mai puțin când el pierdu toate cuvintele, cu excepția unuia.

– Hattie...

Din nou și din nou, până când și ea uită de orice altceva. Atunci, el cedă în fața plăcerii, în fața ei și, în cele din urmă, în fața eliberării, zgomotoase, glorioase și dezlănțuite. Erau doar ei, vasul, docurile și cerul.

Când îi dădu drumul, Hattie nu avea decât un singur gând.

Mai mult.

Voia mai mult din acea putere, acea plăcere, acel parteneriat. Tânjea cu lăcomie după asta. După el. Hattie deschise ochii și îl privi, ochii lui fiind fixați asupra ei. Inima ei bătea cu putere.

– Dezleagă-mă.

Cuvintele erau aspre, iar Hattie se întrebă dacă mersese prea departe. Oare era supărat?

– Acum. Dezleagă-mă!

Tânăra se ridică și se întinse după funie, iar pentru asta trebui să se apropie de el. Destul de mult cât el să o sărute pe gât și să-i trimită fiori prin tot corpul. Destul de aproape cât să-și plimbe dinții pe curba maxilarului. Cât să-și afunde dinții în lobul urechii.

– O să fac, în sfârșit, dragoste cu tine. Așa cum trebuie. Dorința pură din vocea lui o făcu să dezlege nodul cu stângăcie, în timp ce îl privea direct în ochi, înnebunită de dorință. El se zbătu să scape de funii, sălbatic, ca pentru a-și merita numele de Bestie. Apoi, adăugă, cu răceală în voce: Acum.

– Da, zise ea.

Nu mai avea aer din cauza dorinței, dar degetele ei nu funcționau, iar el mormăia frustrat, ca și ea, de altfel. Apoi, Hattie își aminti... Făcu un pas în spate și îi întâlni privirea sălbatică.

– Bărbat glorios ce ești, ai cuțite.

Hattie scoase unul din teaca de pe punte, și, într-o clipă, Whit era liber. O luă în brațe, în timp ce cuțitul pe care îl folosise ea căzu. Nici unuia nu-i păsa, în timp ce el o ridică în brațe, ca și cum ar fi fost o pană. O tulbură, îi dădu peste cap întreaga lume și o întinse pe jos, peste hainele lui.

Whit o sărută pe buze, apoi pe gât, după care se puse deasupra ei, felinarul aruncând o lumină aurie asupra lor. Umerii lui goi se încordau, iar mâinile se chinuiau să-i ridice fusta sus, până găsi despicătura lenjeriei și o privi.

– Îmi plac desuurile astea mai puțin decât cele pe care le-ai purtat seara trecută.

Ea încuviință.

– Gata cu ele, spuse.

– Ah, oftă ea, în timp ce el o mușcă de gât.

– Ești atât de udă. Degetele lui se afundară în ea, iar Whit o privi, urmărind-o în timp ce o penetra adânc.

– Îmi place asta.

Ea zâmbi.

– Și mie.

– Mmm.

El își plecă ușor capul, ca să o sărute, lung și încet, până când dorința se aprinse în ea. Hattie își ridică șoldurile, întâmpinându-i mângâierile, iar el făcu un pas în spate pentru o clipă, admirând-o.

– Arată-mi cât de mult.

Hattie făcu întocmai, în timp ce ochii lui de chihlimbar îi trasau corpul, mișcările. În timp ce o făceau să creadă că el chiar o dorea atât de mult pe cât spunea. Dincolo de rațiune.

– Ești atât de frumoasă! Aș putea să te privesc făcând asta pentru totdeauna.

Ea se frecă de degetele lui, iar Whit își așeză degetul mare peste culmea de deasupra lor, frecând o dată, de două ori, până când ea îi gemu numele.

Whit zâmbi.

– Asta simt când mă atingi.

Hattie îl privi.

– Fă-o din nou, ca să-mi amintesc.

Bărbatul râse și repetă mișcarea, trimițând fiori de foc prin ea.

– Frumoasa mea îndrăzneață și lacomă.

O mângâie adânc, iar și iar, încet și perfect, până când ea se zbătea. Apoi, îi dădu drumul, iar ea oftă nemulțumită.

– Stai!

– Mmm.

Whit își linse degetele și se aplecă peste ea, sărutând-o.

– Nu, acum tu stai.

Se întinse după dantela rochiei, desfăcând fundele și corsajul, care se deschise și îi dezvălui cămășuța și corsetul. O dezbrăcă grijuliu, până când Hattie era goală sub el, și începu să-i sugă un sân, apoi celălalt, făcând-o să ardă de dorință, cu degetele încleștate în părul lui.

– Te rog, Whit, te rog.

O sărută din nou, lăsându-se peste ea, blocând briza rece dinspre Tamisa cu corpul lui imposibil de cald.

– Te rog, ce, iubire?

– Ai promis că o să faci dragoste cu mine. Își depărtă coapsele, știind că nu ar fi trebuit s-o facă. Știind că doamnele nu făceau asta. Nu-i păsă însă. În sfârșit, repetă ea cuvintele lui de mai devreme. Adoră felul în care el se așeză peste ea, lungimea lui netedă alunecând peste ea, vârful observând unde voia să fie atinsă din nou. Senzația îl făcu să geamă, și triumful o inundă. Așa cum trebuie.

Whit râse.

– Te vreau, iubirea mea. Se frecă de ea din nou, iar ea oftă de la plăcere. Atât de mult. Nu am simțit niciodată ce simt atunci când termini pe mine.

O altă alunecare. Un alt oftat.

– Fă-o, zise ea, mișcându-se la următoarea penetrare, până când el îngheță, vârful lui sărutând deschizătura ei plină de dorință.

Whit blestemă.

– Hattie, Dumnezeule, ești o sirenă.

Ea își ridică șoldurile, și amândoi gemură când mădularul intră în ea, destul cât să-i tenteze pe amândoi.

– Acum, șopti ea. Te rog, Whit, acum.

Bărbatul îi îndeplini dorința, alunecând în ea dintr-o singură mișcare fermă, fără ezitare, ca prima oară, ca și cum ar fi știu că Hattie putea să facă fața la orice îi oferea. Și chiar putea. Cel puțin, putea să facă față senzației... însă plăcerea... sentimentul... faptul că știa ce urma... Nu era sigură că toate aceste lucruri nu aveau să o înnebunească.

– Ești atât de tare, zise ea, în timp ce Whit era cu totul în ea. Nu-și putu ascunde uimirea din voce. Sunt atât de plină.

El o mușcă de umăr.

– Sunt tare pentru tine, iubirea mea, numai pentru tine.

Ea zâmbi.

– Mmm.

– Niciodată nu o să mă satur de modul în care primești plăcerea, iubire. Ca și cum o meriți.

Hattie îl privi, curajoasă și îndrăzneață.

– Chiar o merit.

– Așa e, și nu vreau decât să-ți ofer asta.

Hattie zâmbi.

– Îți place.

– Îmi place de tine.

Inima ei tresăltă. Ce bărbat magnific! Ce bărbat puternic, decent, frumos și magnific! Îi dădură lacrimile, iar el observă. Bineînțeles că observă și se îngrijoră.

– Iubire, te doare? Să...

– Nu, zise ea, ținându-se de brațele lui. Nu. Să nu îndrăznești să mă părăsești.

El se opri.

– Eu... Hattie clătină din cap, neputând să se oprească din a șopti: Te iubesc.

El își lăsă capul în jos și își lipi fruntea de a ei.

– Nu merit asta.

Ce minciună gogonată! Degetele ei alunecară pe spatele lui și apoi în părul lui.

– Ba da.

– Ba nu, șopti el, dar o să accept.

Începu să se miște, iar Hattie se pierdu în penetrările lungi și minunate, care îi furară aerul și gândurile. Nu putu decât să-i ofteze numele. El o privi, îi citi plăcerea, își schimbă ritmul până când totul dispăru. Docurile, vasul și lumea dincolo de ea. De dincolo de el.

Whit o sărută pe gât. Pe față. Pe buze.

– Hattie a mea. Frumoasa mea Hattie.

Iar ea îl crezu, întâmpinând o penetrare lungă cu o mișcare a șoldului și trimițând fiori de plăcere prin amândoi. Privirile li se intersectară.

– Mi-a plăcut asta, zise ea, timidă, cu tachinare în glas.

– Mmm. Să vedem dacă putem să repetăm.

Așa era pentru toată lumea? Mereu era așa luminos? Ca soarele care răsărise și dăduse întunericul la o parte?

– Hattie, șopti el, spune-mi din nou.

„O să-ți pierzi inima."

El o penetră.

– Te rog.

Inima ei fusese deja furată.

– Te iubesc.

Se afundă în ea.

– Din nou.

– Te iubesc.

Hattie se ținu strâns de el, iar el întinse mâna între ei, găsind culmea plăcerii, aflată deasupra locului în care se uneau.

– Da. Whit.

– Nu mai pot să rezist mult, iubire. Sunt disperat să termin în tine.

– Nu aștepta, zise ea, atingerea lui făcând-o să se încordeze și trimițând-o pe noi culmi. Te rog, nu aștepta.

– Din nou, șopti el. Încă o dată.

– Te iubesc.

Hattie spuse asta fix înainte să cedeze plăcerii, când se dezintegră sub el și sub cerul Londrei. Îi striga numele și se ținea strâns de el, în timp de Whit se ocupa de ea într-un ritm minunat, plimbând-o printr-o eliberare, apoi prin alta, după care ajunse la a lui, cu un geamăt. Cel mai delicios sunet pe care îl auzise ea vreodată. Când reveniră în prezent, respirația lor era o simfonie aspră, iar fluxul râului lovea o parte a vasului. Whit o ținu strâns lipită de el, întorcându-se să se așeze cu spatele pe punte și trăgând haina lui peste ei. O sărută pe tâmplă și expiră satisfăcut.

– Frumusețe.

Cuvântul trimise fiori de căldură prin ea, iar Hattie se lipi de el. Whit o sărută pe umăr.

– Nu te merit.

Hattie zâmbi la auzul cuvintelor.

– Cred că poți fi de acord că, pe cât de problematică sunt, pe atât de minunată pot fi.

Whit nu răspunse, degetele lui aspre pictând modele pe umărul ei gol, cu fermitate și destul de hipnotizant cât Hattie să uite unde erau, cine erau și toate motivele pentru care nu puteau fi împreună. Urmări acele mișcări. Alunecarea înceată a degetelor lui, senzația respirației lui în părul ei, înceată și egală, până când ochii îi deveniră greoi și se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar adormi acolo, în brațele lui, pe malul râului.

Și tocmai când se hotărî că nu îi păsa prea mult de ce avea să se întâmple dacă avea să facă asta, pentru că nici el nu părea interesat să se miște, Whit vorbi:

– Căsătorește-te cu mine.

Capitolul 24

Bineînțeles că avea să se căsătorească cu ea.

Plănuise asta din clipa în care păsise pe afurisitul de vas și o văzuse la proră, arătând ca o războinică pregătită de luptă. Războinica lui, care aștepta să-l ia ca pradă.

Ca și cum nu s-ar fi dus de bunăvoie în brațele lui. Mai ales după ce Hattie îi spusese că voia să-i omoare fratele. Și terminase perfect, spunându-i că îl iubea.

Îl iubea.

Dacă Whit nu avea să mai audă asta vreodată, avea să își amintească mereu acel moment. Ultima lui suflare avea să fie cu furia indignată a lui Hattie în minte și cu declarația de dragoste în urechi. Tânăra îl iubea, iar asta schimba totul. O făcea a lui, fără doar și poate.

Iar apoi, ea îl legase de catarg și îl făcuse al ei, după ce îl înnebunise de dorință și îl umpluse de plăcere, satisfacție și o certitudine calmă. Pentru prima oară în viața lui, Whit nu avu nici o îndoială. Știa.

Avea să se căsătorească cu Henrietta Sedley.

Nimic nu se schimbase, și totuși, totul o făcuse. Așa că nu fu chiar plăcut, dar fu previzibil că, atunci când îi sugeră căsătoria, o făcu mai degrabă sub forma unei comenzi, nu a unei întrebări. Dar nu se așteptase la ce urmă. Nu se așteptase ca ea să rămână nemișcată lângă el, ca și cum cuvintele ar fi fost o lovitură. Și nu se așteptase ca ea să-și ridice capul încet, ca și cum s-ar fi aflat lângă un câine turbat.

Și cu siguranță nu se așteptase ca ea să spună simplu, ca și cum ar fi întrebat-o dacă voia ceai:

– Nu.

„Ce naiba?"

– De ce nu?

– Pentru că te iubesc.

Rămase fără aer la auzul cuvintelor pe care dorise cu disperare să le audă mai devreme, însă de care nu se putea bucura acum. Era prea preocupat de restul.

– La naiba, ăsta e un motiv să te căsătorești cu mine, Hattie.

– Nu și dacă tu nu mă iubești. Nu și dacă nu mă poți iubi ca egala ta. Poți?

„Da. Nu."

Nu așa cum voia ea.

„La naiba!"

Teama se împrăștie prin el, fierbinte și neplăcută. Știa ce voia să spună prin egală. Îi auzise propunerea de parteneriat.

Dar, dacă erau parteneri, nu putea s-o protejeze. Nu de Ewan sau de altceva.

Dacă o iubea, avea să o piardă.

Hattie se ridică în tăcerea lui, întinzându-se după hainele ei. Whit ura că erau din nou în acel punct în care ea se îmbrăca și el simțea că fusese lovit peste cap cu un serviciu de ceai – lovitură pe care o meritase din plin.

Ridicându-se în genunchi, Hattie își trase fusta peste șoldurile ei pline și își puse corsajul, după care spuse încet:

– Nu vreau să forțez problema. Nu vreau să fiu persoana pe care *poate* o iubești. Cea pe care trebuie să te gândești dacă o iubești. Vreau să fiu răspunsul care se revarsă de pe buzele tale, oricât de stoic ai fi. Vreau să fiu persoana pe care nu trebuie să o păstrezi pentru vacanțe și sărbători, pentru că o vrei alături în toate celelalte zile. Era prea importantă pentru celelalte zile. Merit asta. Parteneriat. Egalitate. Tu m-ai învățat asta. Știu că e imposibil. Așa că nu, nu o să mă căsătoresc cu tine.

Cuvintele erau imprimate cu atâta emoție, tristețe, resemnare și sinceritate, ca și cum Hattie le-ar fi știut cu mult înainte să le pronunțe. Ca și cum se pregătise pentru ele. Dumnezeule, el nu suporta ideea că Hattie se pregătise pentru acele cuvinte.

– Hattie! Whit se ridică, trăgându-și pe el pantalonii și cămașa. Nu înțelegi.

Ea oftă și spuse:

– Nu vreau să fim rivali. Vreau să fim... Clătină din cap, iar el urî gestul. O să îi eliberez pe bărbați mâine. Făcu semn spre buzunarul lui. Presupun că ai un ceas care să confirme asta, dar cred că e prea târziu ca să-i aduc pe toți la muncă în seara asta.

Whit scoase un ceas, abia simțind metalul rece.

– E zece fără șase minute.

Tânăra își lega corsajul și se uită la vasul care era mai afundat în apă decât celelalte.

– Probabil ai terminat pe jumătate cu descărcatul.

– Nu pe jumătate, dar ești pe aproape. Hattie...

– O să le dau drumul mâine, zise ea din nou.

– Cum ai reușit? I-ai închis undeva?

Hattie zâmbi.

– Nu ești singurul cu prieteni loiali, Bestie.

Porecla răsună prin el.

– Cred asta. Ar fi vrut ca și el să se numere printre ei. Nu se întâmplă des să-mi spună cineva așa fără să-i fie frică.

– Nu mi-e frică de tine.

Știa asta, și gândul îi oferea mai multă plăcere decât putea exprima. Căută cuvintele potrivite.

– Mereu ai fost neînfricată. Mereu ai știut ce vrei și cum să obții asta. Niciodată nu i-ai lăsat pe alții să te așeze pe un anumit drum. Făcu o pauză, apoi îi spuse adevărul: Eu nu am fost niciodată atât de neînfricat.

Hattie se încruntă, și Whit continuă, în timp ce clătina din cap.

– Nu sunt decât frică. Am fost modelat de ea. Crescut cu teroarea că, într-o zi, o persoană la care țin o să se confrunte cu pericolul și eu nu o s-o pot salva. Nu pot să te protejez.

Ochii ei violeți nu tresăriră.

– Bineînțeles că nu poți.

Cuvintele îl tăiară ca o lamă.

– Nu e nimic neînfricat la mine. Mi-e frică în fiecare zi. Mi-e frică de lume și de felul în care se uită la mine și vorbește despre mine când crede că nu pot să aud. Mă tem de o viață cu jumătăți de măsură și de o mie de lucruri pe care le-aș fi putut avea dacă m-aș fi întins mai mult.

El clătină din cap.

– Asta nu e viața pe care o s-o ai vreodată.

S-ar fi asigurat el de asta.

Ochii ei se umplură de lacrimi, iar Whit simți o durere în piept. De ce plângea?

– A fost o vreme când voiam să mă căsătoresc. Când voiam copii și o viață de familie idilică. Bineînțeles că am vrut asta. Asta li se spune

de la naștere femeilor că ar trebui să vrea. Tații noștri ne spun asta, frații și întreaga lume. Doar că, atunci când ești ca mine, prea mare, prea zgomotoasă și cu prea multe idei, nu poți să ai visurile pe care toată lumea insistă să le ai. Pentru că nu sunt pentru tine.

Whit rezistă impulsului de a-i spune să se oprească. Ura felul în care se descria. Ura cum mereu făcea să pară că era mai puțin, când, de fapt, era infinit mai mult. Dar înțelegea acele calificări mai bine ca oricine.

Așa că șopti:

– Hattie.

Ea îl ignoră, continuând:

– Nu a fost greu să mă conving că nu voiam asta – căsătorie, un parteneriat. Până la urmă, o mulțime de femei devin fete bătrâne. O mulțime de bărbați rămân burlaci. Și aveam un plan.

– Anul lui Hattie.

Ea îi zâmbi.

– Acum, pare o prostie, nu?

„O să-ți dau un an. O să-ți dau o viață întreagă."

Hattie păru să-i audă gândurile, de parcă vorbise cu voce tare.

– Nu vreau asta de la tine.

Cuvintele îl înțepară.

– Am învățat să mă adaptez. Am învățat să vreau o afacere și să fiu căpitanul propriei vieți. Am învățat să accept că nu le pot avea pe toate.

Dar putea. El s-ar fi asigurat de asta. Hattie îl iubea, iar el era dispus să-i dea tot ce își dorea. Vasele, afacerea... și toate lucrurile care ea spusese că nu le putea avea.

Înainte să apuce să spună asta, ea adăugă:

– Și atunci, ai apărut tu și ai amenințat toate lucrurile pe care le voiam. Ai amenințat afacerea la ridicarea căreia am ajutat, cea pe care voiam s-o duc mai departe. Ai amenințat viitorul pe care îl plănuisem cu atâta grijă.

Whit clătină din cap. Nu mai voia. Nu îi oferise totul adineauri? Hattie îl privi, inspiră adânc și spuse:

– Dar cel mai rău e că m-ai făcut să vreau și restul. Toate lucrurile pe care ziceam că nu le vreau. M-ai făcut să le vreau – și nu de la oricine. M-ai făcut să le vreau de la tine. Nu în locul a ceva, ci în plus. Tot. Fiecare parte a vieții pe care aș putea s-o am. Plină de viață, sălbatică, cu dimineți în piața din Covent Garden, și seri pe docuri, și nopți

în minunatele tale camere, înconjurați de lumânări, cărți și perne de toate culorile. Hattie se uită în depărtare, unde un felinar de legăna pe puntea vasului pe care se afla cel mai recent transport al Bastarzilor, și adăugă: Știu că pare o nebunie. Ca și cum ar fi visurile unei fete lipsite de rațiune. Dar nu e nebunie. Nu am nevoie de protecție. Am nevoie de un partener, pentru că vreau tot.

Whit auzi cuvintele. Le auzi, și acestea treziră în el imaginea cu Hattie trăind acea viață. Îi putea vedea fusta în bătaia brizei, în timp ce îi supraveghea pe bărbații aflați la muncă pe docuri. Bărbați care deja demonstrase că o adorau. Și ar adora-o în continuare. Ar căuta îndrumarea ei, iar ea i-ar conduce ca o regină.

Ca regina lui. Pentru că el ar fi alături de ea. În spatele ei, ținând vântul la distanță. Și, poate, în timp, ar fi și copii, care ar învăța să se suie în bărcile mamei lor și să se joace de-a v-ați ascunselea în depozitul tatălui lor. Fetițe cu ochi violeți, care strigă la el de pe frânghii, și băieți cu zâmbete luminoase și cărora le plac dulciurile cu gust de zmeură și gheața cu lămâie.

O trase aproape de el. Adoră modul în care ea veni fără ezitare, chiar și acum, când îi negase lucrul pe care îl voia cel mai mult în lume.

– Atunci, ia. Tot. Îți dau. Tot ce vrei.

Hattie îl privi.

– Vreau iubire, iar tu nu poți să mă iubești și să mă ții închisă, ca să mă protejezi de lume. Nu poți să mă ții în siguranță și, în același timp, să mă lași să stau lângă tine.

Cuvintele ei îl înghețară. De câte ori își repetase că ar fi putut salva lumea dacă nu ar fi iubit-o? Nu putea avea o altă slăbiciune. Nu una care îl umplea de frică la gândul că, într-o zi, nu avea să o poată proteja.

Hattie era deja o mare slăbiciune.

Deja îl pusese la pământ.

Dacă ar iubi-o, nu ar fi niciodată liber de nevoia de ea.

Prea târziu.

Ea clătină din cap și se retrase din îmbrățișarea lui.

– Nu vreau nimic din toate astea cu jumătăți de măsură. Nu în afaceri, nu în avere, nu în viitor. Și cu siguranță nu cu tine.

Hattie se îndepărtă, înfășurând brațele în jurul ei, iar inima lui Whit începu să bată cu putere. Mintea lui rezistă mișcării, iar ura de sine îl umplu. Hattie se proteja. De el. Lui îi veni să țipe când înțelese

asta. Voia să țipe și să se ducă la ea, să o ia în brațe și să-i promită tot ce-și dorea. Întreaga viață visată. Care îl includea pe el. Avea să o iubească.

Și aveau să înfrunte lumea, pe Ewan, tot împreună.

Perfect egali.

Și își mai dădu seama de ceva. Se duse spre ea, uimit de puterea ei, de felul în care nu renunța la ce voia. Frumusețea lui curajoasă și îndrăzneață. Putea vedea atât de multe în ochii ei. Îndoială, da. Îngrijorare, pentru că se purtase ca un nemernic înainte, și ce l-ar opri să fie din nou? Dar era ceva mai mult acolo. Ceva care se aprindea când el se îndrepta spre ea. Ceva ce recunoscu, pentru că și el simțea același lucru.

Speranță.

Însă, înainte să poată spune asta, înainte să-și poată susține cauza, înainte să o implore să-i dea o șansă, înainte să-i spună că putea învăța, înainte s-o tenteze cu toate lucrurile pe care le voia... toate lucrurile pe care el le voia....

O explozie se auzi în noapte, făcând docurile să se aprindă.

Capitolul 25

Hattie îl urmări îndreptându-se spre ea, încet și deliberat. Ochii îi erau limpezi și un zâmbet îi tachina buzele. Îi era groază de atingerea lui minunată, de cuvintele lui bine alese, de promisiunile care știa că aveau să o tenteze să creadă că Whit îi putea da tot ce ceruse. Se pregăti pentru orice urma să spună, știind că avea să-i fie imposibil să-l refuze pe bărbatul ăsta, pe care ajunsese să-l iubească dincolo de rațiune. Știa că el avea să o atragă cu mângâieri ușoare și cu săruturi calde. Se temu că nu avea să poată suporta asta, oricât de mult și-ar fi dorit.

Dar el nu o atinse așa cum se așteptase. În schimb, când explozia zgudui docurile, se aruncă peste ea, cu ochii plini de teroare. O aruncă la pământ, învârtindu-se cu ea în aer, strângând-o în brațe și suportând impactul în timp ce alunecară pe punte, într-o parte a vasului.

Când se opriră, Hattie se întoarse imediat spre el.

– Ești... Mâinile lui erau peste tot, alunecând peste brațele și pieptul ei. Nu ești rănită?

– Nu!

Hattie clătină din cap, în timp ce mâna îi era pe pieptul lui, simțindu-i bătăile inimii.

– Nu ar fi trebuit să faci asta. O să ai niște aschii groaznice de la punte.

– Crezi că-mi pasă de aschii, când era posibil ca tu să... O trase aproape și o strânse în brațe. Trebuie să plecăm de aici.

– Ce s-a întâmplat? Ea se retrase și se uită în sus, la cer, unde pluteau scântei. Se auziră strigăte de la docuri. Ceva a fost atacat.

– Stai aici.

Whit traversă puntea repede ca fulgerul. Își luă cuțitele și le legă la brâu, după care se duse să investigheze. Evaluă situația în câteva secunde.

– Transportul.

– Fratele meu?

– Nu, al meu, zise el.

Hattie făcu ochii mari.

– Ewan.

Whit se duse după ea, o luă de mână și o ajută să se ridice.

– Trebuie să te scot de aici.

– În nici un caz. O să te ajut.

– Nu.

Whit o luă de mână și o trase spre pasarelă și jos, pe pământ, unde bărbații deja veneau la docuri ca să stingă focul.

– Dacă e aici, ești în pericol.

Hattie se uită spre vasul care ardea.

– Câți oameni?

Whit nu era atent, fiind prea concentrat pe mulțimea care se strângea în apropiere.

– Ce?

– Câți oameni erau pe vas?

Se întoarse spre ea.

– Nu știu. Îl opri pe un băiat care alerga. Brixton.

– Bestie! Ești bine! Băiatul făcu ochii mari. Sarita a spus că te-a văzut venind aici, dar nu ai mai plecat.

– Sunt bine.

Hattie văzu ușurarea din ochii băiatului. O înțelese. Și ea ar fi venit alergând după el.

– Pleacă, nu ești în siguranță aici.

– Nu, șefu'. Brixton se uită la bărci și ridică bărbia. O să ajut.

– Cine e de veghe?

– E zece, Bestie! spuse băiatul, iar Hattie auzi frica din vocea lui. Da?

Whit se încordă, iar tânăra văzu ezitarea din postura lui. Îl văzu rezistând unei chemări primare.

– Da, du-te acolo, dar, dacă ceva ți se pare în neregulă, pleci imediat.

Băiatul zâmbi, nechibzuit și mult prea tânăr.

– Ceva cum ar fi Derry și Tom?

Whit îl răsplăti pe băiat pentru accentul cockney cu o atingere pe bărbie. Îi dădu drumul și se întoarse spre Hattie. O luă de mână și o trase departe de mulțime.

– Haide!

Departe de foc.

– Ce? De ce?

Bărbatul nu răspunse, trăgând-o spre un pasaj îngust, care ducea undeva între o tavernă și un magazin cu obiecte maritime. Hattie încercă să-și tragă mână, dar strânsoarea lui era prea puternică.

– Unde mă duci? Ce înseamnă ora zece?

Bărbatul nu încetini.

– În serile în care nu mutăm încărcătura, garda se schimbă la zece.

Hattie înțelese imediat.

– De două ori mai mulți oameni pe vas.

Whit mormăi.

– Dumnezeule, Whit, eu am făcut asta. Eu i-am blocat pe muncitori. Dacă nu aș fi făcut asta, nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

El nu se întoarse.

– Sau am fi avut peste treizeci de oameni morți acolo, în loc de câți sunt acum.

Hattie se opri.

– Trebuie să ne întoarcem.

– Nu, zise el fără drept la replică.

Hattie se îndreptă.

– Sunt responsabilă pentru ce s-a întâmplat aici în seara asta. O să ajut. Pot să ajut.

Whit blestemă încet și se uită la cer.

– Nu o să te întorci acolo. A fost o explozie destul de mare cât să distrugă un transportor. Am o încărcătură plină cu gheață și obiecte de contrabandă care au luat foc, iar Ewan a spus deja că e dispus să te rănească pentru a ajunge la mine.

– Nu o s-o facă, nu când lumea e cu ochii pe noi! zise ea. Lasă-mă să îndrept situația.

– Astea nu sunt păcatele tale, Hattie. Te duci acasă.

– Bineînțeles că nu sunt păcatele mele! țipă ea. Crezi că nu știu asta? Dar asta e și lumea mea! E și teritoriul meu! Dacă tu îți faci griji, și eu îmi fac. Dacă tu ești aici, și eu sunt aici. Și Ewan n-are decât să vină. O să-l înfruntăm împreună. *Împreună!*

Whit se întoarse cu spatele la ea și ridică o mână, ca să cheme o trăsură.

– Nu o să facem așa ceva. Nu te vreau în preajma lui. O să vină după tine ca să mă pedepsească – și nu pot să permit așa ceva.

– De ce?

– Pentru că i-am luat singurul lucru la care ținea.

– Ce? Ce ar putea fi mai valoros decât frații lui? Decât viața oamenilor care lucrează pentru ei?

– Nu ce. Pe cine.

– Grace.

– Ce fată isteață! zise el încet.

Trăsura se opri în apropiere, caii ei gâfâind în noapte. Birjarul se uită la lumina portocalie care pâlpâia deasupra acoperișurilor, apoi la cuțitele legate de pieptul lui Whit.

– E totul în regulă, milord?

– O să fie mai bine când o s-o duci departe de aici.

– Nu, zise ea furioasă. Nu o să te las aici, să înfrunți un iad și un nebun și orice o mai fi acolo.

Whit o privi în ochi, cu un mic zâmbet pe buze.

– Ai de gând să duci luptele pentru mine, draga mea?

Ea clătină din cap.

– Niciodată pentru tine, ci alături de tine.

Whit zâmbi.

– Războinica mea.

Nu avea de gând s-o lase. Avea de gând să o urce în trăsură și să pornească spre o luptă care l-ar fi putut distruge. Sau mai rău.

– Nu face asta. Ai încredere în mine.

„Ai încredere în noi."

„Nu trebuie să mă protejezi."

Cuvintele îl umplură cu determinare. Îl alungiră. Îl lățiră. Îl întăriră.

– Dar trebuie. E tot ce trebuie să fac. M-ai întrebat de ce port două ceasuri, spuse el, rapid și ferm, ca și cum i-ar fi dat indicații spre o locație imposibil de dificilă. Și poate chiar asta și făcea. Niciodată nu întârzii, asta pentru că am întârziat s-o salvez pe mama. Era moartă când am ajuns, moartă din cauza bolii care făcuse ravagii în casa aia în acea săptămână. Moartă și singură. Și nu am putut s-o protejez.

– O, nu..., zise Hattie încet, întinzându-se spre el.

Degetele îi mângâiară teaca de piele care îl ținea prizonier. Armele pe care le ținea aproape.

– Dar pe tine pot să te protejez, continuă el. Pot să te protejez pentru totdeauna. Pot să te țin departe de fratele meu și departe de toate astea.

– Dar asta face parte din lumea pe care mi-o doresc, zise ea. Din viața pe care o vreau. Cu tine. Nu înțelegi? Prefer să am o noapte cu tine decât o viață fără tine.

Whit clătină din cap.

– Nu, niciodată nu o să te pun în pericol.

Hattie începu să plângă, frustrată și furioasă.

– Nu tu decizi asta, ci eu.

– La naiba, nu mai e Anul lui Hattie, este viața ta. E sănătatea mea mentală! Whit închise ochii. Te rog, intră în afurisita de trăsură, acum!

– Fă-mă, îi spuse ea în timp ce-l fixa cu privirea.

Iar el fix asta făcu. O ridică de parcă ar fi fost un sac cu cereale și o aruncă în trăsură, asigurându-se că apucă să închidă ușa după ea. Hattie îl auzi bătând în lateralul trăsurii, iar roțile se puseră în mișcare. Scandalizată și furioasă, Hattie se ridică și se uită pe geam. Abia reuși să-i deslușească silueta. Whit alerga spre docuri, înapoi spre pericol.

Bătu în plafonul trăsurii.

– Oprește chiar acum!

– Nu pot să te ajut! zise birjarul. Bărbatul mi-a dat o liră ca să te duc în Mayfair.

– Adică o liră ca să mă răpești!

– Milady, dacă te-aș răpi, nu te-aș duce în Berkeley Square.

Nici măcar nu locuia în Berkeley Square, dar asta nu mai conta.

– O să te plătesc ca să te oprești.

Urmă o ezitare.

– Mi se pare că ce se întâmpla la docuri nu era de tine, mândro.

Acum, se hotărâse birjarul să decidă ce era bine și ce era rău.

– Ah, bărbații!

Hattie lovi iar în plafon. Nu avea nevoie de protecție de la acest străin sau de la bărbatul care o aruncase în trăsură. La naiba, nu Hattie îl aruncase pe Whit din trăsură, în urmă cu mai multe nopți?

– La naiba, la naiba! strigă ea, în timp ce se duse lângă ușă și privi clădirile pe lângă care treceau. Niciodată nu se simțise atât de inutilă ca în acele momente când trăsura se îndepărta de docuri, unde Whit și oamenii lui se luptau cu flăcările.

Locul ei era acolo. Cu el. Alături de el.

„Căsătorește-te cu mine. Alătură-te mie."

Chiar crezuse că, dacă Hattie i-ar fi acceptat oferta, nu ar fi stat alături de el? Nu înțelegea că să fii soție înseamnă să fii parteneră? Să fii egal? Nu știa că, dacă era să-și împartă viața cu ea, Hattie voia totul? Chiar și partea asta?

Mai ales partea asta.

Trăsura încetini, iar Hattie se uită pe geam. Se apropiau de niște taverne și oamenii umpleau străzile , făcând imposibil mersul cu viteză. Asta era șansa ei.

Trăsura încetini, iar Hattie inspiră adânc, deschise ușa, închise ochii și sări.

Se rostogoli, iar un bărbat de culoare, cu o pălărie cu borul larg și barbă mare, îi atenuă căderea.

– Iisuse, fato, ce naiba te-a apucat? Stai un pic, tu ești fata Sedley. Cea care a cumpărat muncitorii pe seara asta.

Hattie încuviință. Se ridicase deja și se întorsese spre docuri.

– Hattie Sedley.

Bărbatul zâmbi.

– Ai curaj, mândro, să mergi împotriva Bastarzilor.

– Nu împotriva, zise ea. *Cu.* Voiam pur și simplu să le atrag atenția.

Bărbatul râse și întrebă:

– Deci ești femeia Bestiei?

– Asta dacă o să-i vină mintea la cap, zise ea peste umăr, în timp ce se îndrepta deja spre docuri.

Își făcu drum pe străzi și alei, până când ajunse de unde plecas
Trecu prin mulțimea care se adunase în fața unui local popular de
un capăt al docului. Fiecare om avea câte o teorie despre ce se întâr
plase la câțiva metri depărtare.

– Am auzit că Bastarzii se luptă între ei. Bestiei nu îi place soț
Diavolului.

Ce prostii!

– Nu e asta. Am auzit că un alt grup vrea să intre în afacer
cu gheața.

Hattie aproape râse când auzi asta, ca și cum comerțul cu aj
înghețată era destul de periculos cât să implice explozibil.

– Poate a avut de-a face cu faptul că Sedley i-a plătit pe muncito
să nu lucreze în seara asta. E o coincidență prea mare. Nici un loca
nic nu e la docuri ca să fie rănit când o afurisită de bombă scufunc
încărcătura Bastarzilor.

– Fluxul s-a retras. Nu are cum să se scufunde. Gheața pur și sin
plu o să alunece din transportor și o să se topească.

– Gerul de iarnă o să vină devreme anul ăsta.

Hattie își dădu ochii peste cap. Nu avea răbdare cu toți bârfitoi
care nu știu nimic, dar cărora le plăcea se fabuleze. Se uită la un
dintre observatorii mai tăcuți.

– A fost cineva rănit?

– Trei bărbați au fost duși la chirurgul Bastarzilor din Covent Ga
den. Bestia a refuzat să-l lase pe măcelarul de la docuri să-i atingă.

Bineînțeles că nu-l lăsase. Whit ar fi preferat să-și taie o mâr
decât să lase o lipitoare cu un șorț mânjit de sânge și un fierăstră
solid să se uite la oamenii lui. Hattie mări pasul, nerăbdătoare să
găsească. Acum, putea vedea vasul cuprins de flăcări care încă a
deau, dar care păreau să fie ținute sub control. De ele se ocupa
câțiva bărbați care lucrau la unison, luând apă din râu cu găleata
luptându-se cu focul care amenințase tot docul. Bărbații se mișca
repede și cu precizie, ca și cum mai făcuseră asta.

Și chiar așa și era. La debarcader ajungeau uneori vase cu praf c
pușcă și puști, care, uneori, provocau incendii. Încrezătoare în mu
ca bărbaților, Hattie merse mai departe, spre vasul care ardea. Sp
bărbatul pe care îl iubea.

– Lady Henrietta.

Se întoarse când își auzi numele și văzu un bărbat înalt și cu păr
deschis la culoare. Îl recunoscu imediat. Era ducele de Marwick, ca

era ușor de recunoscut de orice fată bătrână din oraș care făcea parte din aristocrație, chiar și nebărbierit și cu ochi înroșiți. Hattie nu crezu nici măcar pentru o clipă că acest duce pur și simplu se plimba noaptea pe docurile Londrei, oricât de nebun l-ar fi crezut societatea.

Furia o copleși, și își băgă mâna în buzunar, simțind cuțitul de acolo, greoi și cald.

– Ewan.

Surprinderea îi sclipi în ochi.

– Ți-a spus despre mine.

– Mi-a spus că a avut un al treilea frate, care s-a dovedit a fi un monstru. Arăți ca unul, zise ea, în timp ce strânse cuțitul în mână.

Dinspre docuri se auzi un țipăt, iar doi bărbați fugiră pe lângă ea, fără să-i observe pe cei doi care vorbeau în întuneric. Revenind la Ewan, ea spuse:

– Tu ai făcut asta.

– Da.

Cuvintele lui erau lipsite de orice emoție.

– Și nu ți-a ajuns? Trei bărbați duși la chirurg? Un alt transportor distrus? Acum, te-ai gândit să ce? Să vii după mine?

– Asta am făcut?

– Nu asta faci? Îți amenințI fraților, viața și viitorul lor?

– Iar tu ești viitorul lui Saviour?

Vântul începu să bată cu putere, iar fusta lui Hattie se umflă în jurul ei. Părul îi căzu pe umeri.

– Vreau să fiu, zise ea, fără pic de urmă de regret în cuvinte, doar furie. Mi-am petrecut o mare parte din viață luptând pentru lucrurile pe care le vreau și pe care le merit. Iar acum, mă lupt pentru viitorul meu, iar tu îl amenințI. Și pentru ce? O răzbunare ieftină?

Bărbatul se apropie de ea, ochii de chihlimbar, care erau, în același timp, familiari și străini, strălucindu-i.

– Nu e nimic ieftin la răzbunarea mea. Mi-au luat totul.

Hattie se încruntă.

– Nu ți-au luat nimic. Au construit un regat din nimic, o lume de oameni buni care cunosc bunătatea, generozitatea și loialitatea fraților tăi. Loialitate la care nu poți decât să visezi. Și tu ai încercat să-i lași fără asta. Nu o să-ți permit.

– Serios? întrebă el surprins.

Vântul îi ridică fusta în jurul picioarelor, în timp ce Hattie se îndreptă.

– Nu. Whit și-a petrecut toată viața întrebându-se ce s-ar întâr pla dacă o să vii după el. Iar adevărul e că tu ești cel care ar treb să-și facă griji. Pentru că, dacă îi rănești pe acești oameni cu inir bune și minți sclipitoare, o să vin după tine, și între noi nu există ni un trecut care să te apere.

– Saviour mereu și-a trăit viața de parcă numele era destinul lu Iar tu încerci să-l protejezi, ca un înger păzitor.

– Cred că o să descoperi că sunt mai puțin înger și mai mult ră boinică. Își scoase cuțitul și făcu un pas spre îngrozitorul bărba E timpul să pleci, Ewan.

Privirea lui căzu pe cuțit, apoi băgă mâna în haină și scoase pr pria lui armă. Ba nu, nu era cuțitul lui, ci al lui Whit. Cel a cărui lip: o observase ea mai devreme. Se uită la duce, dușmanul lor, în tim ce frica gonea prin ea. Cu toate astea, furia câștigă.

– Ăla nu-ți aparține.

– Îți aparține ție? Îi întinse mânerul, iar ea îl luă. Poate ești un d pentru noi toți.

Hattie auzi speranță în cuvinte. O rugăminte. Altceva.

– Înțeleg de ce te iubește.

În acel moment, Hattie își dădu seama că Whit chiar o iubea și r avea de gând să plece de pe acele docuri până când nu o auzea de el. Iar bărbatul din fața ei îi stătea în cale.

– Atunci, înțelegi de ce nu o să te las să-i iei asta.

– În seara asta... Ewan se uită în jos, spre docuri, dincolo de bărc le goale, spre încărcătura care era descărcată. Asta... nimic din toa astea nu contează pentru ei.

Ea clătină din cap.

– Tu i-ai învățat asta. Banii nu aduc putere. Titlul nu aduce forț Și nimic din toate astea nu aduc fericire.

– Nu ca iubirea.

Cuvintele aveau un adevăr în ele, clar și trist, și, dacă le-ar fi spu altcineva, Hattie ar fi avut înțelegere pentru persoana respectiv Însă bărbatul ăsta își petrecuse toată viața amenințându-l pe bărb tul pe care îl iubea ea, așa că se putea duce naibii.

– Ai îndoieli legate de cât de dispusă sunt să bag un cuțit în tin dacă o să îl mai ataci?

– Nu.

– Ai îndoieli legate de abilitatea mea de a face asta?

Chiar voia s-o facă.

– I-am spus să renunțe la tine, zise Ewan. L-am amenințat că o să te iau de lângă el dacă nu o face.

Confesiunea fu neașteptată și, în același timp, previzibilă. Bineînțeles că Whit o dăduse la o parte. Ar fi făcut orice ca s-o protejeze. Era salvatorul ei.

– A fost o decizie proastă.

Ewan încuviință.

– Nu vrea s-o facă.

Hattie clătină din cap.

– Ba nu, eu n-am vrut. Nu ești o fantomă pentru mine. Nu ești trecutul meu și nu ești nici viitorul meu. Nu mi-e frică de tine și nu o să renunț la el.

Între ei se așternu liniștea.

– Îmi amintești de ea.

„Grace."

– Din ce am auzit, ăsta e un mare compliment.

– Ți-a spus despre ea?

– Bineînțeles, zise ea blând. Ea e sora lui.

În clipa aceea, ceva se schimbă în Ewan. Ceva ce Hattie nu putu explica.

– A fost sora lor, dar inima mea. Ewan o privi, și Hattie observă tristețea din adâncul ochilor lui. El a avut o viață cu ea și, acum, are o viață cu tine. Iar eu nu am avut nimic.

– Tu ai ales acel nimic.

Bărbatul se uită spre docuri, cu privirea pierdută.

– Am ales-o pe ea.

Hattie nu răspunse. Nu trebuia. Ewan era pierdut în gânduri și amintiri. După o clipă lungă, o privi. Ochii lui semănau atât de mult cu ai lui Whit, dar erau cu totul lipsiți de pasiunea acestuia. Bărbatul spuse:

– S-a terminat.

Hattie respiră ușurată.

– Nu o să mai vin după el. Credeam c-o să știu..., zise el, apoi se opri. Apoi, urmară cuvintele de dinainte, însă mult mai triste: S-a terminat.

Ducele de Marwick se întoarse și plecă, de parcă nici nu ar fi fost acolo. Hattie îi urmări, analizându-i mișcările, până când bărbatul fu înghițit de noapte și nu-l mai putu vedea.

Se întoarse înapoi la docuri. Își bagă cuțitul în buzunar și se îndreptă spre vasul pe care oamenii munceau să salveze ce mai puteau din încărcătură. Bărbații pe care îi știa aveau să stea oricând umăr la umăr cu Whit, Diavolul și Bastarzii Bătăuși.

Se minună de cât de lung era rândul. Toți munceau, cărând gheață și marfă. Liderul lor era și el acolo, silueta lui fiind evidențiată de flăcări. Bărbatul pe care îl iubea își conducea oamenii.

Un singur gând îi trecu prin minte în timp ce îi trasă cu privirea silueta puternică și lată.

„Al meu."

Whit dispăru. Probabil coborâse pentru a salva ce se mai putea din epavă, iar Hattie se îndreptă spre el, traversând docul lung spre vas, mai hotărâtă ca oricând.

Nu voia bărcile. Îl voia pe el. Pe el și viața asta, alături de el, pe acest doc în flăcări. Voia să fie lângă el într-o barcă în flăcări. Iar dacă el refuza s-o aibă acolo, atunci avea să se lupte pentru el, amintindu-i în fiecare zi că nu avea nevoie de un protector. Avea nevoie doar de el.

Mări pasul, nerăbdătoare să reducă distanța dintre ei și să-i spună asta.

Hattie deja traversase spre docuri, mergând aproape de linia de vase goale, când auzi un țipăt în spate. Se întoarse și îl văzu pe Ewan alergând spre ea. Bagă mână în buzunar și scoase cuțitul lui Whit, întrebându-se ce avea să facă dușmanul lui. Pregătită să înfigă cuțitul în coapsa lui, în umăr sau în piept dacă era nevoită.

Ewan nu ajunsese la ea când avu loc a doua explozie. Aceasta distruse vasul din spatele ei și îi aruncă pe amândoi în aer.

Capitolul 26

Chiar dacă vasul luase foc în partea de sus, sub punte erau peste șaptezeci de tone de gheață și obiecte care puteau fi salvate – asta dacă oamenii se mișcau repede.

Odată ce se asigură că Hattie era dusă departe de docuri, Whit se întoarse la vas. Nik venise cu promisiunea că Diavolul era pe drum,

ca să evalueze pagubele, dar Whit știa mai bine ca oricine că vasul nu mai putea fi reparat. Însă marfa era altă poveste.

După ce îi verifică pe bărbații trimiși la infirmeria din mahala, Whit luă o cutie greoaie, cu cârlige din fier, și începu să muncească împreună cu bărbații care lucrau la unison, ridicând cutii și trecându-le din mână în mână, până când salvară cât putură de mult din încărcătură. Bărbații veniseră repede din taverne la docuri, uitând că Hattie îi plătise să nu muncească în acea seară. Știau că era o diferență între o înțelegere făcută pentru rivalitate și o tragedie care necesita ajutor.

Când evaluă situația, recunoscu că pierduseră niște sticle de brandy, care se spărseseră în timpul exploziei, dar Whit fu impresionat de cât de bine rezistase încărcătura.

Auzi o a doua explozie în depărtare, în vreme ce se afla sub punte. Vestea veni repede. O altă barcă. Una goală. Nimic care să necesite atenția lui. În seara asta, acea încărcătură avea nevoie de toată atenția lui, și asta repede, înainte ca gheața, care fusese împachetată cu atenție în Oslo, să se topească destul cât să afecteze mutarea mărfurilor de contrabandă.

Whit era în frunte, hotărând încet și metodic ce pachete erau mutate, care rămâneau și ce încărcătură pleca. Nu avea de gând să vadă cum produsele lor atent importate, netaxate, erau compromise de prea multă frică.

Agăță două cutii cu burbon, trecându-le de la un om la altul, și apoi luă un pachet de gheață și un al doilea. Bărbatul care muncea lângă el mormăi sub greutatea pachetelor grele.

– E clar că astea merg să fie vândute, zise Whit despre blocurile de gheață. Ridică vocea, ca să se asigure că Nik îl auzea de unde era: Și mai sunt aici șase tot neatinse de explozie.

Nik încuviință, apoi zâmbi în direcția lui.

– Și vrei să fie vândute?

– Nu.

Femeia zâmbi.

– Le păstrezi pentru gheața cu zmeură. Ce drăguț!

Copiii din mahala primeau dulciuri de fiecare dată când era gheață în port. Whit nu văzu de ce asta s-ar schimba din cauza dezastrului din acea seară.

– Spune-mi, Nik, lui Lady Nora îi plac dulciurile?

Bărbații prezenți râseră la auzul întrebării, mai ales după ce Nik făcu un gest obscen către Whit. Bărbatul zâmbi și se întoarse

la muncă. Se gândi la Hattie. Se întrebă dacă prefera gheața cu lămâie sau cu zmeură. Își imagină sunetele pe care le-ar scoate aceasta dacă i-ar da o gustare dulce. Dacă ar scăpa o lingură plină cu așa ceva între sânii ei. Se gândi la cât ar rezista dorinței de a-i linge pielea.

Bărbatul mormăi când mută o cutie cu bere, dând-o din mână în mână.

„Vreau totul."

Vocea puternică și dulce a lui Hattie, care cerea tot ce dorea. Tot ce merita. Insistând ca el să fie partenerul ei egal sau nimic.

Dumnezeule, și el voia asta.

Însă, în seara asta, acea lume aproape o ucisese, iar el nu putuse s-o protejeze. Ewan venise după ei. Whit nu avea nici o îndoială că fratele lui era responsabil pentru explozie. Însă, dacă paznicii îi dădeau de urmă și îl găseau, amenințările aveau să continue să curgă. Amenințarea era lumea întreagă. Iar Whit știa că, deși nu-și putea imagina o viață fără Hattie, nu putea trăi fără ca ea să fie în siguranță.

Avusese dreptate să o dea la o parte. Să o urce în trăsură.

„Nu face asta. Ai încredere în mine."

Whit îi rezistase cuvintelor, care încă răsunau în el.

„Nu trebuie să mă protejezi."

Bineînțeles că trebuia.

– Bestie!

Chemarea se auzi din depărtare, de undeva de deasupra, dar el nu răspunse. Greutatea cutiilor și a butoaielor îi ardea mușchii și ținea la distanță durerea pierderii lui Hattie.

Diavolul coborî după el, făcându-și loc.

– Bestie, repetă el.

Atunci auzi Whit nuanța stranie din vocea fratelui său. Anunța ceva familiar. Tulburător.

Se întâmplase ceva. Ceva nu mersese bine.

Se întoarse spre Diavol, care era la bustul gol, la fel ca Whit, însă fără bastonul lui sabie. Pierderea acestuia era ca pierderea unui picior, iar Whit observă asta.

– Ce s-a întâmplat?

Diavolul clătină din cap. Whit blestemă în întuneric.

– La naiba! Nu puteau să fie decât vești legate de bărbații pe care-i trimisese mai devreme la infirmerie. Abraham? Mark? Robert? Toți fuseseră conștienți, nici unul cu răni care să pară fatale, dar lucrurile nu sunt mereu așa cum par. Nu a supraviețuit cineva? Care?

Se apropie de fratele lui. O să distrug Londra până îl găsim pe Ewan. O să moară.

Niciodată nu era ușor. Câți oameni văzuse murind? Zeci? Sute? Când crești pe străzile din Covent Garden, moartea e parte din viață, la fel ca violența și boala, dar niciodată nu devenea mai ușor.

– Cine e?

Diavolul clătină din cap, ochii fiindu-i plini de ceva groaznic. Ceva de Whit nu înțelegea. Ce se întâmplase? Ce altceva...?

– Whit.

Diavolul nu era furios. În cuvintele lui nu era frustrare, ci durere.

– Frate, e vorba despre Hattie.

Whit se opri, șocat de expresia Diavolului. De tristețe. De teamă. Teama a ce avea să se întâmple când Whit avea să înțeleagă totul. Și încă ceva. Teama că, într-o zi, i s-ar putea întâmpla și lui același lucru.

Și acea frică, pătată cu ușurarea panicată a omului care evitase un glonț, aduse adevărul. Whit îngheță pe măsură ce procesă informația. O altă explozie, care făcuse pagube mai multe decât celelalte.

Nik se apropie de el, oripilată.

– Bestie, zise ea încet, într-un mod care nu-i era deloc tipic.

Bărbatul lăsă cârligul pe podea, pașii spre Diavol fiind singura mișcare din acea cameră. Nimeni nu mișca, nimeni nu lucra. Totul se oprise. Ca timpul. Ca inima lui.

– Nu.

Diavolul clătină din cap.

– Băieții au găsit-o pe docuri, la aproape o sută de metri de aici.

Whit se uită peste umăr, în locul în care Nik stătea de pază. Clătină din cap.

– Nu e ea. Am urcat-o într-o trăsură.

Îl plătise pe birjar. O trimisese în Mayfair. O trimisese acasă. Nu voia s-o știe acolo, în pericol.

O protejase.

Iar ea îl implorase să rămână.

„Ai încredere în mine."

Dacă ar fi avut, Hattie ar fi fost cu el, în siguranță.

– S-a întors, spuse fratele lui. Probabil a doua explozie....

Whit își bagă mâna în buzunar și trecu degetul mare pentru ceasul dinăuntru. Războinica lui nu ar fi ezitat să se întoarcă, asta dacă voia să fie acolo.

Își găsise drumul înapoi. Spre el.

„Ai ști dacă ar fi moartă?"

Întrebarea lui Ewan din noaptea în care o amenințase pe Hattie. Din noaptea în care promisese să o ia de lângă Whit dacă acesta nu renunța la ea.

„Ai ști dacă ar fi moartă?"

Ar fi știut. Ar fi știut că lumina dispăruse. Ar fi știut.

Clătină din cap.

Ar fi știut.

– Unde e?

– O duc la chirurg.

„La chirurg."

– Trebuie să ajung la ea.

Nu putea să întârzie de data asta.

Diavolul încuviință.

– Da, dar, Whit....

La naiba, nu avea s-o piardă. Nu acum. Niciodată.

– Nu.

Nu. Indiferent de ce încerca să-i spună fratele lui, Whit nu avea să-l asculte. Deja plecase ca să ajungă la Hattie.

Sus, pe acoperișurile de deasupra docurilor, al treilea Bastard Bătăuș se aplecă, urmărind cum fratele ei ieși din cala vasului care ardea. Tocmai aflase că-și pierduse iubirea. Văzu teama din mersul lui, dar și determinarea. Felul cum în expresia lui se citi o hotărâre stoică, puternică, de parcă ar fi putut să se lupte cu moartea.

Ca și cum ar fi făcut asta dacă astfel putea s-o țină aproape.

Îl privi cum pășește pe pământ, mintea lui frângându-se în două, așa cum ar fi făcut și viața lui dacă Henrietta Sedley nu ar fi supraviețuit. Viața înainte și după Hattie. Grace îl urmări, și o duru inima pentru Bestie și iubirea lui.

Știa cum e să pierzi cea mai importantă persoană din lume.

Știa cum e să fie luată de lângă tine.

Și știa și cum e să supraviețuiești.

Dar se săturase de simpla supraviețuire și o terminase cu băiatul pe care îl pierduse, pe care îl pierduseră toți, care se jucase cu ei pentru divertisment.

Stătea pe acoperiș, cu haina lungă fluturând în spatele ei și cu pălăria trasă pe frunte.

– Asta se termină acum, le zise celor două femei care stăteau lângă ea. Așa cum ar fi trebuit să se termine acum mulți ani.

Ajutoarele ei rămaseră în tăcere, urmărind tabloul de mai jos, cu cuțitele la centuri. Grace arătă în întuneric spre ușa pe care se târâse bărbatul rănit după explozie. De unde urmărise cum oamenii Bastarzilor o luaseră pe Hattie.

– Aduceți-mi-l.

Așteptase douăzeci de ani ca să întâlnească o fantomă.

În seara asta, ducele de Marwick avea să își vadă dorința îndeplinită.

Nu se trezea, așa că o veghe.

Nu-și amintea cum ajunsese la infirmerie, nu-și amintea pe ce drum mersese, dacă luase o trăsură sau venise pe jos. Nu-și amintea dacă se întâlnise cu cineva pe drum și nici cum intrase. Bătuse la ușă sau o dărâmase? Fusese condus acolo? La patul acesta, dintr-un colț slab luminat al camerei principale din spitalul mahalalei, unde o singură lumânare ardea pe o masă din apropiere. Era singurul lucru care ținea întunericul la distanță.

Nu conta.

Nu mai conta nimic în afară de ea.

Hattie, nemișcată în pat, cu ochii închiși. Pieptul abia i se ridica și cobora, ca și cum viața și moartea s-ar fi luptat pentru ea. Viața, moartea... și Whit.

Nu-și amintea să-l fi văzu pe doctor. Nu-și amintea ce cuvinte inutile îi spusese acesta, vreo explicație pentru starea ei. Ceva despre o lovitură la cap. Ceva despre gheață, umflătură și misterele creierului uman.

Ceva despre traumă.

„Traumă", își aminti Whit, căci asta curgea și prin el, în timp ce se uita la ea, când îngenunche lângă patul ei și îi luă mâna rece într-a lui. O sărută. Îi memoră greutatea. Senzația.

Cineva îi aduse un scaun, dar nu-l folosi. Whit nu se gândise niciodată la Dumnezeu prea mult, dar știa ce însemna o rugăciune.

Dacă statul în genunchi avea să o aducă pe Hattie înapoi, atunci așa avea să stea pentru totdeauna. Și se rugă, în acele momente. Îi sărută degetele, unul câte unul, și o îndemnă să fie puternică. Își dori ca degetele ei să-l poată strânge.

Da, se rugă la Dumnezeu, dar, cel mai important, se rugă la Hattie. Și se rugă cu voce tare, folosind toate cuvintele pe care le putea găsi, ca și cum, dacă i le oferea, o ținea în viață. Era un gând nebunesc, dar singurul din mintea lui Whit. Pentru prima oară în viața lui, vorbi... fără să gândească, fără să știe când avea să se oprească.

Pentru că ar fi vorbit pentru totdeauna dacă asta însemna să o țină acolo, cu el.

Se uită la fața ei perfectă, frumoasă, învăluită în lumina aurie a lumânării și îi spuse toate adevărurile lui.

Începu cu cel mai important.

– Te iubesc. Regretul pulsă în el, deschizând un spațiu mare între ei, iar el se ținu strâns de mâna ei și refuză să-și ia ochii de la ea în timp ce repeta: Te iubesc, și ar fi trebuit să-ți spun asta înainte. Ar fi trebuit să-ți spun asta în noaptea de la lupte. Ar fi trebuit să-ți spun înainte, în Covent Garden, când ai știut unde e cartea cu regina. Apoi, făcu o pauză, cuvintele oprindu-i-se în gât. Însă eu am găsit regina în seara aia, nu tu. Te-am găsit pe tine, și ar fi trebuit să-ți spun că te iubesc. Ar fi trebuit să-ți spun cât de frumoasă ești. Ar fi trebuit să-ți spun cum zâmbetul tău mă termină, la fel ochii tăi imposibili. Închise ochii și își lipi fruntea de mâna ei. Aș vrea să te fac să zâmbești din nou, iubito. Vreau să te fac să zâmbești în fiecare minut al fiecărei ore a fiecărei zile, pentru tot restul vieții, până când o să te saturi de asta și eu nu o să am de ales. O să te sărut și o să-ți dau o pauză. Mi-ar plăcea foarte mult ca viața aia să fie cât de lungă posibil, ca să îmbătrânim împreună, plimbându-ne prin casa noastră, cu copiii și nepoții noștri venind și plecând și dându-și ochii peste cap văzând cât sunt de înnebunit după tine. Ochii lui căutară orice semn de mișcare pe fața ei. Alunecară peste obrajii ei plini, peste nasul lung și sprâncenele gemene, care, de obicei, îi trădau sentimentele. Acum însă, nu se mișcau. Whit își trecu mâna peste față, în timp ce panica și durerea îl copleșeau. Fratele meu aproape a murit înainte să-și dea seama cât de mult își iubea soția... Dar asta... Nu credea că putea face față. Aș muri de o mie de ori doar ca să previn asta. Ca să nu ajungi aici. Aș schimba locul cu tine într-o clipă. Lumea nu are nevoie de mine așa cum are nevoie de tine. Cine o să cumpere toate florile

în plus din piață la sfârșitul zilei? Cine o să se mai bucure de loialitatea docurilor Londrei ca tine? Cine o să... Înghiți, în ciuda nodului din gât. Cine o să-mi învețe fiicele să facă un nod decent? Vocea lui cedă la ultima parte, și își lăsă capul pe pat, distrus. Dumnezeule, Hattie. Te rog, nu mă lăsa. Nu pleca!

Intrară oameni, dar Whit abia îi observă. Mai întâi, Diavolul și Felicity. Soția fratelui ei îngenunche imediat lângă el și își puse mâna puternică pe brațul lui. Nu se uită la ea. Nu putea să-i vadă îngrijorarea. Așa că se uită la fața lui Hattie și spuse încet:

– E închisă.

Felicity îl strânse de braț, puternică și sigură, dar auzi lacrimile din vocea ei când spuse:

– Orice lacăt poate fi deschis.

Dar Hattie nu era făcută din oțel și rotițe, ci din carne, oase și iubire, iar Whit știa că asta erau cele mai fragile lucruri, care puteau să dispară într-o fracțiune de secundă.

Fratele lui se apropie și își puse mâna pe umărul lui.

– Echipa e afară, stă de pază. Sunt douăzeci, însă numărul tot crește.

„Stau de veghe."

– Ar trebui să mute marfa.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Ar trebui să fie aici. Cu tine.

– Nu o cunosc. Se întoarse spre fratele ei. *Tu* nu o cunoști.

Ochii Diavolului sclipiră.

– Te cunosc pe tine, Bestie. Ei îl știu pe bărbatul care a ținut la ei de la început. Și abia așteaptă să o cunoască pe femeia pe care acesta o iubește. Și eu la fel.

Whit își întoarse privirea spre Hattie.

– O iubesc.

Felicity îl strânse și mai tare.

Nu îi spuse că avea să o aibă.

Nu îi spuse că dragostea era de ajuns.

Pentru că nu era adevărat. Nimic nu era garantat.

– O să-i dau afacerea.

Bineînțeles, zise Diavolul.

Nu-și luă ochii de la mâna ei într-a lui, de la degetele ei goale. Le ridică la buze, sărutându-le.

– Trezește-te, iubirea mea. O să-ți dau totul, o să-ți demonstrez asta. Doar trezește-te și dă-mi ocazia să te iubesc.

Tăcerea se lăsă după cuvintele șoptite. Se întinse câteva minute bune, până când Diavolul întrebă:

– Și tu? O să i te oferi ei?

– Nu o să existe moment când să nu fiu al ei.

Felicity îl sărută pe un umăr și se ridică. Diavolul se duse să o ajute și o strânse în brațe, ca și cum ar fi putut îndepărta răul care o atacase pe Hattie în acea seară.

Whit se uită la fratele lui.

– Să nu-i dai drumul niciodată.

Minute, ore, zile mai târziu, timpul nu era marcat decât de respirația superficială a lui Hattie. Noaptea întunecată făcea loc soarelui, iar camera se dezvăluia curată și fericită. Soția doctorului venea și pleca, lăsând mâncare de care Whit nu se atingea și ceai pentru Felicity și Diavol, care le vegheau pe celelalte trei victime ale atacului.

Hattie dormea, cu mâna într-a lui Whit.

Iar el îi vorbea, încet și în mod constant, cuvintele curgând ca un fluviu.

Ușa se deschise, și Nora dădu buzna înăuntru, cu Nik lângă ea. Se aruncă spre Hattie, lângă Whit, cu lacrimi în ochi.

– Hattie, nu!

Vinovăția îl străbătu pe Whit, intensificată de suferința prietenei ei.

– Am trimis-o acasă, zise el. Am încercat să o fac să plece.

Nora îl privi, cu un zâmbet pe față.

– Hattie nu ar fi permis niciodată așa ceva. Știe ce vrea și o să facă orice e nevoie ca să obțină asta. S-a întors ca să lupte alături de tine. Pentru că te vrea. Își lipi mâna de obrazul ei. S-a întors după tine pentru că te iubește.

„Te iubește."

Whit se ținu strâns de timpul prezent al verbului. Nik se întoarse o clipă, ca să-i dea raportul Diavolului:

– Exploziile au fost puse de nemernicul care a lucrat cu Sedley.

– Russell, zise Nora. Ce gunoi!

– L-am prins, adăugă Nik. Susține că Ewan a plătit pentru una din explozii și că a doua a fost gratuită.

– O să mă ocup de el, zise Diavolul, cu vocea amenințătoare.

– Aș vrea să mă uit, spuse Nora când doctorul intră în cameră și îi dădu locul ei.

Acesta ridică încheietura lui Hattie, luându-i pulsul.

– E puternic și constant. Se uită la Whit. E posibil să trăiască.

– Dumnezeule, zise Nora, șocată de cuvintele directe.

Whit blestemă și se întoarse cu spatele la el.

– Dacă doar asta poți să oferi, ieși acum.

Diavolul făcu un pas în față.

– Lasă-l pe om să își facă treaba. Știi că e cel mai bun din Londra. Ai fi preferat să o lase pe mâna doctorilor de pe docuri?

– Nu aș face niciodată așa ceva, zise doctorul, care îl privi pe Whit înțelegător. M-am confruntat cu situații mai rele, Bestie, și am trăit să spun povestea. Uite ce pot să-ți ofer. Nu sunt rupturi. Nu sunt sângerări. Nu sunt umflături vizibile. Câteva zgârieturi și vânătăi, dar nimic după care să mă iau în afară de cucuiul de la cap. Bărbatul se întoarse, luă o pungă plină cu gheață de pe tava din apropiere și o puse sub capul lui Hattie. Suntem norocoși din două motive: are un puls puternic și aveți provizii infinite de gheață. Și îți jur că o să fac tot ce ține de mine ca să-ți salvez doamna.

Doamna lui. Whit înghiți în sec la auzul cuvintelor, nodul din gât pulsând de emoție.

– Mulțumesc.

Doctorul încuviință și se îndreptă spre ușă, dar se opri fix înainte să iasă.

– Cât pe ce să uit. Scoase ceva de la centura pantalonilor. Ăsta era în buzunarul ei, dar cred că-ți aparține.

Onixul și oțelul străluciră în lumină.

Cuțitul lui. Cel care lipsea. Ajunsese cumva în posesia lui Hattie. Whit se uită la Diavol.

– Ewan.

Acesta ridică dintr-o sprânceană și se întoarse spre Nik.

– Nici urmă de el?

Aceasta clătină din cap.

– Nimic. Ce înseamnă asta?

Whit se uită înapoi la Hattie.

– Înseamnă că s-a luptat pentru noi.

Războinica lui.

Salvatoarea lui.

O sărută pe mână.

– Trezește-te, iubire, te rog.

– Trebuie să menționez că unii cred că, atunci când pacientul e în starea asta, poate auzi. Soția mi-a spus că ai vorbit cu ea. Îți sugerez să continui să faci asta.

Ar fi trebuit să-i fie rușine, având în vedere că nu erau singuri, dar Whit s-ar fi dezbrăcat în pielea goală în mijlocul mahalalei, în văzul lumii, dacă asta ar fi trezit-o. Prin urmare, continuă să-i vorbească.

– Ar fi trebuit să-ți spun cât de frumoasă ești. Ar fi trebuit să-ți spun asta mai des. Ar fi trebuit să-ți spun asta până când uitai că a existat o vreme când nu te simțeai așa.

Nora și Felicity își traseră nasul pe fundal, dar Hattie continuă să doarmă.

După flatat, Whit trecu la mituire.

– L-am găsit pe vânzătorul de cartofi prăjiți din piață – te așteaptă cu cartofi proaspeți. Nu trebuie decât să-i spui că te-a trimis Bestia.

– Asta e o tactică de intimidare, zise Diavolul de la locul lui, rezemat de peretele cel mai îndepărtat. Hattie, ar trebui să te trezești doar ca să-l oprești pe fratele meu să dea peste cap fiecare magazin din Covent Garden pentru tine. De asemenea, aș vrea să o cunosc pe femeia pentru care fratele meu a început să caute vânzători de cartofi prăjiți.

Whit clătină din cap, dar nu se plânse. Acceptă orice ar fi putut s-o trezească.

– O să-i spun cofetarului meu să-ți facă mai multe bomboane cu zmeură. Și cu altceva, dacă vrei. Căpșune sau măr. Orice vrei. Nu știu care e fructul tău preferat. Se uită la Nora. Care e fructul ei preferat?

Nora clătină din cap, cu lacrimi în ochi.

– Nu-ți spun. Ridică apoi vocea. Trezește-te și spune-i tu, Hattie.

Bărbatul încuviință. Era bine. Voia să audă din gura ei. Voia să știe totul despre ea și voia ca totul să vină de la sursă. Se gândi la altceva.

– Diavole, zise el, ridicând vocea, pentru ca fratele lui să-l poată auzi.

– Da?

– E o casă în Berkeley Square. Lângă a familiei Warnick. E goală.

Diavolul ridică dintr-o sprânceană.

– Da?

– Cumpăr-o! Pune-o pe numele ei.

Fratele lui nu ezită și încuviință.

– S-a rezolvat.

Whit îi dădu părul de pe față și își plimbă degetele peste obrazul ei.

– Vezi, iubire? Îți cumpărăm casa. Va trebui să te trezești ca să locuiești în ea. Și mi-ar plăcea să locuiesc în ea cu tine. Anul lui Hattie începe să capete formă.

Tânăra se mișcă.

O mișcare abia vizibilă. O tresărire. Whit nu ar fi observat dacă nu ar fi fost atât de concentrat asupra ei. Se ridică din genunchi și se aplecă peste patul ei.

– Hattie? Se apropie, luând-o din nou de mână, încercând să n-o strângă prea tare. Hattie. Te rog, iubire.

O altă tresărire.

– Da, așa, iubito.

Atmosfera din cameră se schimbă. Toată lumea se apropie, iar Whit începu să-i vorbească din nou.

– Trebuie să deschizi ochii, Hattie. Ai cei mai frumoși ochi. Ți-am spus asta? Niciodată nu am mai văzut ochi ca ai tăi, atât de expresivi. Și, mai devreme, când mi-ai spus că mă iubești, aproape m-ai îngenuncheat. Nu vrei să ai ocazia să faci asta din nou? Deschide ochii, iubire. Apoi, îi șopti: Deschide ochii ca să pot să-ți spun cât de mult te iubesc.

Ea îl ascultă.

Hattie deschise ochi și îl privi. Zâmbi, ca și cum nu ar fi fost la ușa morții. Și îl îngenunche, deoarece Whit nu avu forța să stea în picioare.

Nora suspină, iar Nik ieși din cameră, după doctor. Hattie îl strânse de mână și spuse:

– A fost o ofertă foarte tentantă.

Whit râse când îi auzi cuvintele, fără să-și poată opri lacrimile, care se revărsară pe obraji.

– Sunt foarte fericit să aud asta.

Hattie își duse mâna spre capul lui, degetele afundându-i-se, slăbite, în părul lui.

– Spune-mi, șopti ea.

– Te iubesc, Henrietta Sedley.

Zâmbetul ei se lărgi.

– Îmi place asta.

Whit râse din nou.

– Și mie, acum că ești destul de trează să auzi. Făcu o pauză, apoi se uită peste umăr și întrebă: Unde e afurisitul de doctor?

Hattie clătină din cap.

– Fără doctor. Nu încă. Nu înainte să spun asta: Am vrut să mă revendic – trup, afacere, casă, avere, viitor. Dar tu le deții pe toate.

– Nu trebuie să ne căsătorim, zise el. Vrei afacerea, e a ta. O să mă ocup de acte acum. Averea cu siguranță o s-o faci datorită minții tale ascuțite și farmecului. E toată a ta. Dar te rog... Dă-mi voie să-ți împărtășesc viitorul. Nu ca soț. Nu ca protector. Ca partener. Ca egal. Cum vrei tu. O să accept orice îmi dai, atâta timp cât suntem împreună.

Tânăra clătină din cap și scânci puțin, ceea ce îl făcu pe Whit să se uite din nou după doctor.

– Nu, Whit, ai înțeles greșit. Tu deții totul. Fiecare parte din mine. Ți le dau, de bunăvoie.

El o sărută pe degete, apoi pe buze, pe obraji, frunte și din nou pe gură.

– Nu dețin nimic. Tot ce e al meu e al tău, nu e nimic dacă nu e împărtășit. Afacerea mea, viața, lumea mea, inima mea.

Ea zâmbi.

– Eu sunt protectoarea ta.

Whit închise ochii la auzul cuvintelor ei. Simți plăcerea provocată de ele.

– Da. Dumnezeule, da!

– Spune-mi din nou.

– Te iubesc.

Doctorul veni și plecă, spunând că Hattie era în curs de vindecare, dar că trebuia ținută sub observație mai multe zile. Oaspeții adunați plecară după ce făcură promisiuni să o viziteze zilnic, și, pentru câteva momente, se auziră strigăte de bucurie de afară.

Înăuntru, Hattie făcu ochii mari și își înălță capul de pe pieptul lui Whit, deoarece, în clipa în care rămaseră singuri, el se sui în pat și jură să nu se dea jos până nu o făcea și ea.

– Ce a fost asta?

– Mahalaua, bucuroasă că doamna ei o să se vindece.

Hattie zâmbi.

– Doamna ei?

– Doamna mea.

– Bestia mea. Sărută-mă din nou!

Whit o sărută. La început, mai delicat, apoi, când ea îl trase mai aproape, mai apăsat. Când își ridică în cele din urmă capul, ea oftă și zise:

– Spune-mi din nou.

– Te iubesc.

Rozul îi acapară obrajii. Un semn al plăcerii și al sănătății ei. Apoi, zise:

– Acum spune-mi toate celelalte lucruri pe care le-ai zis când nu te puteam auzi.

Iar Bestia se așeză confortabil, cu doamna lui în brațe, fericit să-și petreacă tot restul vieții făcând asta.

Epilog

Un an mai târziu

Hattie stătea la timona vasului, admirându-și orașul.

Soarele apunea, dincolo de acoperișuri, și toată Londra ardea în lumina de chihlimbar, în timp ce râul strălucea ca și cum ar fi fost din aur. Auzea țipetele bărbaților și ale femeilor de pe docuri, discuții, râsete și strigăte. După-amiaza pe docuri era o explozie de viață. Șase vase erau ancorate pe chei, toate deținute de Sedley-Whittington Shipping. Toate pline cu muncitori care încărcau produse, legal.

Dar nu și asta. Cea tăcută era numai a ei.

Asta aparținea Bastarzilor Bătăuși.

– Aici erai.

Hattie se întoarse în direcția de unde veneau cuvintele satisfăcute ale soțului ei, care traversa puntea. Haina flutura în spatele lui, în timp ce pașii lui mari reduceau distanța dintre ei. Hattie ridică o mână în vreme ce el se apropia de locul în care stătea.

– Stai.

El o ascultă. O privi cu un zâmbet pe buze și o întrebare în ochi – ochi care străluceau precum chihlimbarul în lumina soarelui. Fața lui era bronzată după o vară în care muncise pe vase. Rămăsese imposibil de chipeș.

– De ce?

Hattie îi zâmbi.

– Îmi place să mă uit la tine.

Zâmbetul lui Whit deveni insinuant.

– Așa cum și mie îmi place să mă uit la tine, soție. Bărbatul făcu doi pași și o luă în brațe. Îmi place să te și ating. O mângâie pe brațe, peste rochia turcoaz pe care o purta. Îmi place rochia asta. Îi dădu o șuviță după ureche. Îmi plac ochii tăi frumoși. Iar apoi își așeză mâna pe burta ei, rotundă și adăpostind primul lor copil. Și asta îmi place mai mult decât pot exprima.

Hattie roși la auzul cuvintelor și când își aminti cum îi demonstrase toate astea cu o noapte în urmă.

– Și ce ai zice dacă ți-aș cere să mă săruți?

Whit mârâi și îi arătă cât de mult îi plăcea și asta, sărutând-o adânc și lung, până când ea cedă. Urmă un al doilea sărut, ușor și dulce, un al treilea, pe obraz, și ultimul, pe păr, în timp ce o trase aproape și îi inspiră parfumul.

– Te iubesc, îi șopti, cuvintele fiind purtate de vânt înainte ca Hattie să le poată auzi.

Dar, cu toate astea, le simți și se culcuși în căldura trupului lui.

– Iată-mă aici, așa cum mi s-a cerut.

– Mmm, zise el în timp ce o ținu strâns. Pe vasul nostru.

Hattie zâmbi și își ascunse fața la pieptul lui, o urmă de stânjeneală însoțind înțelegerea celor spuse de el. Whit refuzase ca vasul, numit cândva *Siren*, să devină parte a companiei Sedley-Whittington, spunând că nivelul de păcat pe care îl găzduise acel vas îl făcea mai potrivit pentru Bastarzii Bătăuși. Hattie își dăduse ochii peste cap când auzise ideea, până când el redenumise vasul – *Războinica*. Atunci îi plăcuse ideea că Whit păstrase vasul pentru afacerea care fusese cu el cel mai mult.

– Nik a vrut s-o scoată înainte de reflux, dar i-am spus că am planuri pentru diseară.

Cuvintele erau joase și întunecate, iar Hattie se înfioră intuind promisiunea din ele.

– Ce fel de planuri?

– Genul de planuri care se termină cu soția mea goală sub stele.

Hattie își înfășură brațele în jurul gâtului lui și se cuibări în căldura hainei lui.

– Ei bine, e ziua mea.

– Așa e. Whit se aplecă și o sărută. Mă gândeam mai degrabă că e un an nou.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– E septembrie.

– Da, dar Anul lui Hattie e complet. Și ai bifat totul de pe listă, nu-i așa? O strânse în brațe și îi șopti la ureche: Trupul.

Hattie oftă când el o mușcă de ureche, apoi o sărută pe gât și își ridică mâinile spre umerii lui, pentru echilibru.

– Am avut în tine un ajutor de nădejde.

– Mă întreb dacă putem repeta asta, zise el, în timp ce o împinse ușor în spate și o ridică să stea pe marginea vasului.

O ținu strâns și se culcuși între coapsele ei, lipindu-se de ea.

– Cred că se poate rezolva. Hattie râse în timp ce el îi linse urechea. Ce altceva?

– Afacere și avere, mârâi el.

– M-am descurcat destul de bine cu astea. M-am căsătorit cu un bărbat bogat, care se pricepe la afaceri.

Un alt mormăit.

– Cred că, mai degrabă, el s-a căsătorit cu o femeie bogată, care se pricepe la afaceri.

Hattie abia ieșise de la infirmerie, după atacurile lui Ewan asupra docurilor, când Whit obținuse o licență specială ca să se căsătorească. Nunta avusese loc în biserica din Covent Garden și fusese urmată de o mare petrecere pe docuri, cu felinare, muzică, mâncare, gheață cu lămâie și bomboane cu zmeură pentru toată lumea.

După asta, Hattie și Saviour Whittington construiseră o afacere de transport maritim fără egal în acel oraș. Folosiseră toți bărbații apți de muncă din Covent Garden și de pe docuri și, astfel, câștigaseră admirația și invidia majorității aristocraților din Londra și ale afaceriștilor din oraș.

– S-ar putea spune chiar că Sedley-Whittington a amenințat să-i transforme pe Bastarzii Bătăuși în niște domni, zise Whit, în timp ce o sărută pe Hattie pe gât.

– Mmm. Din fericire, amenințarea nu s-a concretizat.

Hattie zâmbi. Whit își așeză mâna pe burta ei, unde copilul lor creștea sănătos și puternic. Și treaz. Simțind atingerea tatălui, bebelușul lovi, iar Whit făcu ochii mari și apoi și mai mari când Hattie spuse:

– Se pregătește să fie un Bastard Bătăuș.

– Acasă.

Hattie îl privi.

– Tu ești acasă.

Replica îi aduse încă un sărut, lung și lent, până când ea se ținea de el, dorindu-și să fi fost oriunde altundeva numai nu acolo – și nu îmbrăcați.

Dar, în mod remarcabil, Whit nu terminase cu discuția.

– Și? Ce urmează mai departe? Cum o să întrecem primul An al lui Hattie, care a fost de mare succes?

Ea clătină din cap.

– Nu a fost chiar de succes – sau nu complet.

– Cum adică?

– Mai am un singur lucru pe listă.

Hattie îl trase aproape. Soarele dispăru și întunericul se lăsă peste docuri și îi învălui.

– O să mă ajuți cu asta.

– Cu orice, șopti el. Nu trebuie decât să zici.

Hattie îl apucă de gulerul hainei și îl trase aproape.

– Cu viitorul.

Whit mârâi.

– L-ai avut de la început.

Mulțumiri

Când am creat lumea Bastarzilor Bătăuși, nu știam că o să mă îndrăgostesc iremediabil de Covent Garden și de docurile Londrei. Le sunt îndatorată atâtor persoane pentru timpul și informațiile oferite. Nu aș fi putut scrie povestea lui Whit și a lui Hattie fără colecția extinsă de la Muzeul Londrei, mai ales fără sondajul antropologic al lui Charles Booth, *Life and Labour of the People in London*, și fără sprijinul angajaților incredibil de informați de la Muzeul Docurilor din Londra și de la The Covent Garden Area Trust și fără ajutorul expozițiilor uimitoare de la Muzeul Foundling.

Sunt foarte norocoasă să scriu cu sprijinul necondiționat al sclipitoarei Carrie Feron și a întregii echipe de la Avon Books, inclusiv Liate Stehlik, Asanté Simons, Angela Craft, Pam Jaffee și Kayleigh Webb. Eleanor Mickuki reușește mereu să mă facă să arăt mai bine, iar răbdarea nesfârșită a lui Brittani DiMare e un dar grozav.

Whit și Hattie nu ar fi ajuns în paginile unei cărți fără o mână de femei mult mai deștepte decât mine. Le sunt recunoscătoare pentru totdeauna minților geniale ale Louisei Edwards, lui Carrie Ryan, lui Sophie Jordan, Sierrei Simone și Tessei Gratton și simt, de asemenea, o profundă recunoștință pentru prietenia lui Jennifer Prokop și a lui Kate Clayborn.

Pentru Eva Moore, Cheryl Tapper și toți membrii de la OSRBC: Așa cum am promis, o eroină cu ochii violeți – sper că s-a ridicat la nivelul așteptărilor.

Și pentru Eric, eroul tăcut al inimii mele. Îți mulțumesc din suflet că știi mereu când am nevoie de cuvintele tale.